

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

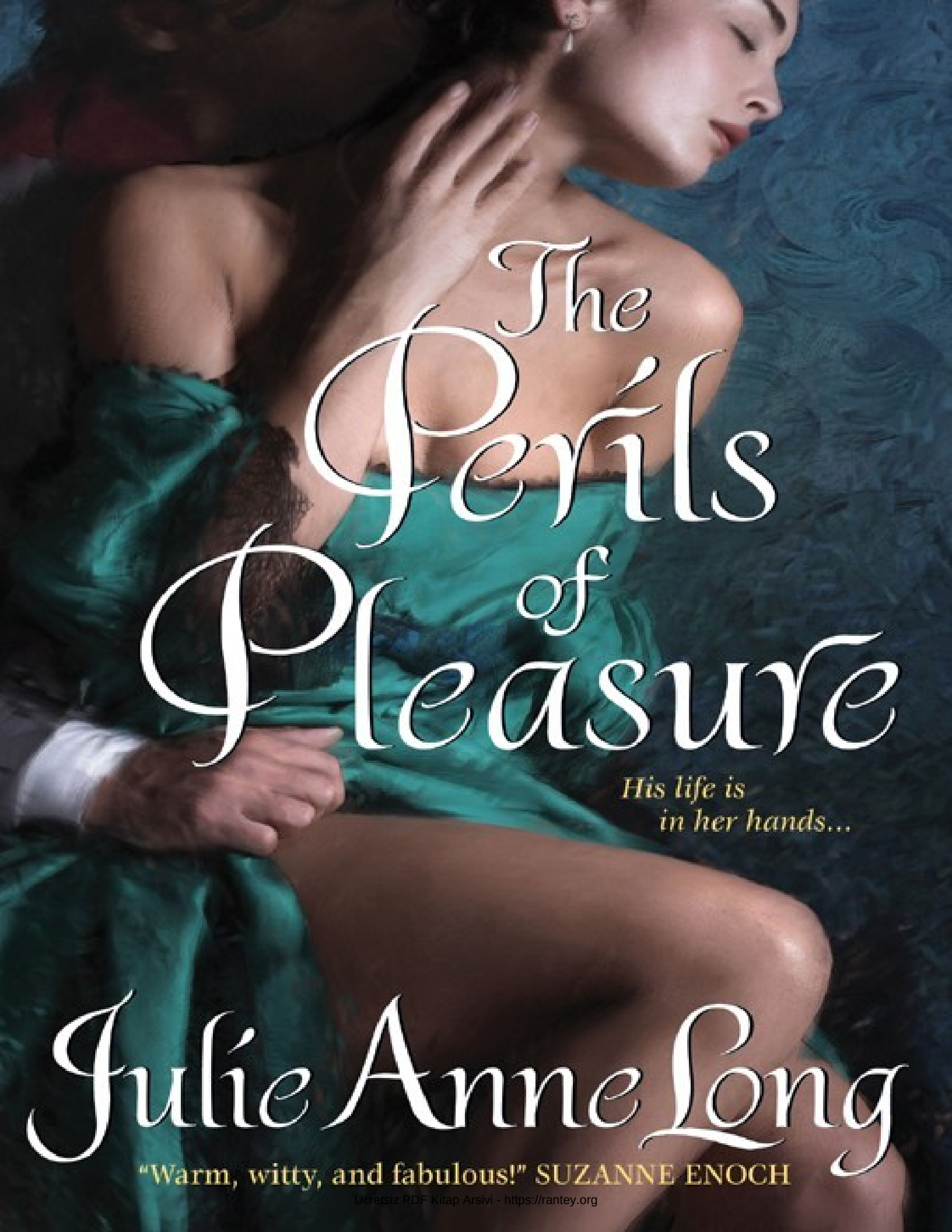
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with dark hair, wearing a teal halter-neck dress, is shown from the chest up. She is holding a man's face with her right hand, her fingers gently cupping his cheek and jawline. The man's face is partially visible, with his eyes closed and a serene expression. The background is a dark, textured blue. The title 'The Perils of Pleasure' is written in a large, white, elegant script font across the center of the image.

The Perils of Pleasure

*His life is
in her hands...*

Julie Anne Long

"Warm, witty, and fabulous!" SUZANNE ENOCH

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Zevkin Tehlikeleri

Avon'dan Romantik Bir Hazine

Julie Anne Long

 HarperCollins e-books

İçindekiler

Önsöz

Pig & Thistle'da her Cumartesi olduğu gibi.

Bölüm 1

Colin Eversea'nın tanışabileceği sayısız yol varken.

Bölüm 2

Kelimeler Colin'in geliştirdiğini fark etmediği uyuşukluğa nüfuz etti...

Bölüm 3

Mide bulandırıcı bir sertçe yere düştü.

Bölüm 4

Çok yakın bir şeydi. Colin zar zor aç yapabiliyordu.

Bölüm 5

Everseas'ların her biri bir anda irkildi.

Bölüm 6

Kapının arkasında kancalar vardı.

Bölüm 7

Colin sarsılarak uyandı, dimdik oturdu ve çırpındı da çırpındı...

Bölüm 8

Dengesini kaybeden Colin neredeyse dışarı çıkıyordu...

Bölüm 9

"Olmayacaklar, biliyorsun," dedi Colin ayakları yere bastığında...

Bölüm 10

İngiliz kolluk kuvvetleri ne yazık ki parçalara ayrılmıştı, tek bir bölgede kurulmuştu...

Bölüm 11

Dr. August acil bir işi olan bir adam gibi yürüyordu.

Bölüm 12

Bay Pallatine bir çeşit kehribar kahverengisiydi, biraz parlaktı.

Bölüm 13

Doktor gitti ve yalnız kaldılar.

Bölüm 14

"Tabutunuz hazır, Bay Eversea."

Bölüm 15

Madeleine, Mary'yi arabaya binmeye ikna etti, Colin arabayı kapattı...

Bölüm 16

Madeleine becerikliydi. Colin, Madeleine'in evine geri dönmeyi kabul etti.

Bölüm 17

Colin bir ahırda ölü gibi uyurken.

Bölüm 18

"Günaydın beyler," dedi Marcus falanks askerlerine...

Bölüm 19

Onlara Mutton Cottage'ın bir mil kadar uzakta olduğu söylenmişti.

Bölüm 20

Sadece yarım mil daha yürümüşlerdi.

Bölüm 21

Geriye Colin, Marcus ve Madeleine .

Bölüm 22

Hiç kimse, Isaiah Redmond'un zorlu uşığı bile, bir...

Bölüm 23

Uzun ve zarif bir taş kiliseydi.

Teşekkür Yazar

Hakkında

Julie Anne Long Yazarının Diğer

Kitapları Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

Önsöz

Pennyroyal Green'deki Pig & Thistle'da her Cumartesi olduğu gibi satranç tahtası minyatür fildişi ve siyah renklerle süslenmişti. Frances Cooke ve Martin Culpepper, ateşin önünde onurlu bir yerde duran iki rakip general gibi onun üzerine eğilmişlerdi.

Ancak bunlar bugün Pennyroyal Green ile ilgili olağan şeylerdi.

Ned Hawthorne, yerleri süpürme işine ara verip hayretle baktı: Henüz öğlen olmamıştı ama meyhanedekilerin her biri hırpalanmış masalar kalabalıktı. Müdavimler arasında barda nadiren görünen Pennyroyal Green sakinleri göze : Rahatsız edici bir şekilde bir damla bile içmeyeceğine güvenilebilecek papaz; Miss Endicott's Academy'den gizemli Miss Marietta Endicott Genç bayanlar tepeden aşağı inmeye ikna edilmişti; kasabanın eteklerindeki yaz kampından birkaç Çingene bile içeri girmişti, içlerinden birinin elinden bir keman kayıtsızca sallanıyordu.

Ailesi yüzyıllardır Pig & Thistle'ın sahibi olan Ned Hawthorne, daha önce hiç bu kadar çok kasvetli yüz görmemişti.

Ve çok az içki.

Tanrı aşkına, Colin Eversea için düzgün bir cenaze töreni yapacaklarsa, birinin bunu başlatması gerekiyordu.

"Colin Eversea'nın asılması an meselesiydi, biliyorsun," diye düşündü sessizlikte.

Ah, bu barajı patlattı. Bağırarak onaylayan ve karşı çıkan büyük bir kargaşa ortaya çıktı.

"Oh, evet, eğer bir Eversea *sonunda* 'ang' olsaydı, o benim seçimim olurdu," diye küçümseyici bir görüş vardı.

"Hayır, Colin iyi bir !" diye karşı çıktı bir başkası şiddetle. "En iyisi!"

"*Kötü* olmakta iyi, Colin," diye bağırdı bir başkası genel kahkahalar ve birkaç ciyaklamalı protesto eşliğinde.

"İyi bir kalbi var," diye araya girdi bir diplomat ocağın yanından. "Günün uzun olduğu kadar nazik."

"Bana beş pound borcu var!" diye kızgın bir ses geldi arkalardan bir yerden. "Artık onu asla görmeyeceğim."

"*Colin Eversea*'yla herhangi bir konuda bahse girmemen gerektiğini iyi bilmelisin."

Sesler . Bir sessizlik oldu. Bir boğaz

temizlendi.

"Sonra kontesle ilgili bir şey vardı," dedi çekingen bir tavırla. "Ve aktris."

"Ve dul kadın."

"Ve şu at yarışı."

"Ve kumar." "Ve

düellolar!"

Ve sesler bir kez daha birbirinin üzerine yuvarlandı, güldüler ve hayret ettiler, Colin Eversea'yı lanetlediler ve kutladılar.

Ah, bu daha iyiydi, diye düşündü Ned. Tartışma insanları susatırdı.

Elbette, Pig & Thistle'ın meşhur light and dark'ı çok geçmeden musluklardan bolca akmaya başladı ve ardından Ned'in en sevdiği ses, barın ve masaların üzerine atılan bozuk paraların müziği geldi, ve kısa süre sonra neredeyse herkes bir şeyler yudumluyordu.

Ned arkasına dönmeden elindeki süpürgeyi bir kenara itti, çünkü Colin Eversea'nın üzerinden bile yaygara kopuyordu, Arkasında kızı Polly'ayak seslerini duymuştu. Onları her yerde, her seste tanıyabilirdi.

Kadın süpürgeyi almayınca, adam süpürgeyi sallayarak dikkatle baktı, sonra arkasına baktı ve gördükleri karşısında iç geçirdi: nemli gözlerin altında mor halkalar, uzun ve kederli bir yüz ve dağınık saçlar.

"Şimdi, Polly..."

"Ama ben onu *sevdim*, baba."

"Hayır, bilmiyorsun canım," diye açıkladı sabırla. "Sana sadece iki kere falan gülümsedi. Bu aşk değil."

"Hepsi bu kadar baba," diye burnunu çekti.

Ve *bu* Colin Eversea'yı özetliyordu, lanet olası serseri.

Bugün Pig & Thistle'da on yedi (bu Polly olmalı) ile yetmiş yaşları arasında olup da

Biraz pusluydu ve birkaçı gözyaşlarını siliyordu. Beyler de puslu görünüyordu. Olması gerektiği gibi. Colin Eversea Everseas'ın on yıllardır yetiştirdiği en eğlenceli serseri, Ned'in en iyi müşterilerinden biriydi ve darağacı Pennyroyal Green'i sadece birkaç saat içinde ondan mahrum bırakacaktı.

Aniden, çok , hoş yüzlü bir beyefendi, kalabalığın geri kalanından önce içeri girmiş ve koyu birayı denemeye razı olmuş masum bir yabancı bir hata yaptı.

Satranç tahtasındaki Frances Cooke'a doğru eğildi ve şöyle dedi:

"Affedersiniz efendim... ama *Colin Eversea*'nın -Sussex'in Şeytanı bu kasabadan mı geliyor?"

Culpepper abartılı bir şekilde içini çekti, sandalyesini yavaşça satranç tahtasından geriye itti, kollarını kavuşturdu ve gözlerini kırılgan tavana dikti.

"Pennyroyal Green'de , değil mi evlat?" Frances Cooke'un sesi yumuşaktı, ama o sesini biraz yükseltmişti. Frances Cooke'un kendine özgü, güçlü bir sesi vardı. Hatta bazıları buna uğursuz bir ses bile diyebilirdi.

Bardaki hararetli tartışmalar hızla sessizliğe gömüldü.

Herkes ne olacağını biliyordu.

"Evet, efendim," dedi ilgisiz yabancı ona parlak bir şekilde. "Brighton'a giderken buradan geçiyordum, atım bir nal fırlattı. Demircide benimle ilgileniyorlar. Ben Bay William Jones."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Jones." Frances Cooke, Bay Jones'un elini sıkması için elini uzattı.

Frances Cooke uzun boylu, zayıf ve bir fidan gibi eğilmişti. sert bir rüzgârla karşı karşıyaydı. Saçları seyrek, gri saçları öylesine tüylü ve tetikleydi ki evcil hayvan sanılabilirdi ve gözlükleri Roma'nın hüküm sürdüğü zamanları anımsatan bir burnun ucunu kavrıdı.

Brittania. Frances Cooke'un bildiği şeyler vardı: Pennyroyal Green'in mezarlığındaki her bir levhaya kazınmış isimlerin ardındaki hikayeyi biliyordu; kiliselerinin inşasında kullanılan taşların nereden çıkarıldığını ve kilisenin temelinin bir Druid tapınağının üzerine inşa edildiğini biliyordu; eski masadaki ahşabı biliyordu Ashdown Ormanı'ndan geliyordu.

Frances Cooke da bildiklerini *anlatmaktan* çekinmiyordu.

"Ah, çok güzel. Bu ilginç bir hikaye, Colin Eversea'nın hikayesi. Ve bunu düzgün bir şekilde anlatmak için Fatih'in zamanına geri dönmemiz gerekiyor."

"Aman Tanrım! O kadar eskiye mi?" Bay Jones, Jones'la dalga geçiyordu.
Cooke.

Bay Cooke ona öyle uzun süre baktı ki, Bay Jones'un parmakları bira bardağının üzerinde biraz gergin bir şekilde seğirdi. "Merak ediyorum, Mr. Jones, kasabaya gelirken meydana birbirine çok yakın büyüyen bir çift meşe ağacı gördün mü?" diye sordu nazikçe.

"Ben de yaptım. Çok büyük iki ağaç. Güzel bir var."

Cooke sanki bunu söylemeye gerek yokmuş gibi başını salladı. "Bay Jones, Fatih William İngiltere kıyılarına ayak bastığında bu meşe ağaçları sadece birer fidandı. Ve yüzyıllar boyunca kökleri birbirine o kadar dolandı ki, şimdi yer kapmak için birbirleriyle savaşıyorlar ve dik kalabilmek için birbirimize bağlıyız. Ve bu..."

Frances Cooke biraz öne eğildi ve bardaki herkes refleks olarak biraz ona doğru eğildi
esintisiyle Frances Cooke'un sesi deneyimli bir ozanın stentorian tınısına büründü.

"...bu, dostum, Everseas ve Redmond'lar için oldukça uygun bir metafor. Çünkü onların aileleri Pennyroyal Greene bu kasabanın adı konmadan, Fatih buraya ayak basmadan önce demir atmışlardır.

bu kıyılarda. Eski kinler ve sırlar onları sıkı sıkıya bağlıyor ve bugüne kadar lanetliyor."

Yabancı, kendisine rağmen, kısa bir sessizliğe gömüldü. "Aman Tanrım!" dedi sonunda belli belirsiz. "Sırlar ve kinler mi? Ne *tür* sırlar ve kinler?"

Bardaki herkes hikâyenin ziyaretçi üzerindeki etkisinden oldukça memnun görünüyordu. Göreceli bir sessizlik - Ned Hawthorne'u memnun eden bir yudumlama sesi vardı - ve derin düşüncelere dalındı.

"Eğer hepimiz bilseydik bunlar *sır olmazdı*, değil mi efendim? Ama bazıları kötü duyguların ilk Sakson'un -Redmond- ilk Norman'ın -Eversea- kafatasını kırmasıyla başladığını söylüyor. 1066'da falan. Redmondlar ise bunun daha da eskiye, Roma Britanya'ya hükmetmeden önce, tüm atalarımızın giysi olarak deri giydiğı zamanlara dayandığını söylüyor. Derler ki, bir Eversea Redmond ineğı."

Bu Bay Jones'un kısa ve gergin bir kahkaha atmasına neden oldu. "Peki o zaman. İnek konusunda herhangi bir şey kanıtlandı mı?"

"Söz konusu Denizaşırılar olduğunda *hiçbir* şey kanıtlanamaz," diye homurdandı kalabalığın arkasından biri, kahkahalar eşliğinde.

Frances Cooke sözünün kesilmesine hoşgörüyle gülümsedi.

"Bu doğru, Bay Jones. Her iki aile de şu anda oldukça varlıklı ve büyük, ancak söylentilere göre inek hırsızlığı Everseas'lar servetlerini bu şekilde inşa etmeyi planlıyorlardı. Onlar çok *neşeli* bir klan, yani bunu kabullenmek zor. Ama korsanlık ima edildi. Kaçakçılık ima edildi. Çok daha karanlık şeyler iddia edildi. Adam kaçırma, hırsızlık. Yüzyıllar suçlamalar yapıldı ve hepimizin bildiğı gibi suçlamalar genellikle Aslında biraz. Ama hiç kimse bu hatırı sayılır ve hiç kimse bir şey kanıtlayamadı. İşte bu yüzden

Bir Eversea'nın bir barda Redmond'un kuzenini öldürdüğü için darağacına gideceğini bilmek hepimiz için büyük bir şok. kavga. Neden şimdi, yüzlerce yıl sonra?"

Bay Jones bunu düşündü. "Peki o zaman. Colin Eversea ile ilgili olarak adaletin yerini düşünüyor musunuz?"

Frances Cooke parmaklarını çenesinin altında birleştirdi ve barın kirişli tavanına doğru bir bakış attı. "Sanırım bu adaleti nasıl tanımladığınıza bağlı Bay Jones. Çünkü bir Eversea ve bir Redmond'un kaderinde birbirlerinin kalbini her seferinde bir kez kırmak olduğu söylenir. nesil. Ve Redmond çocuklarının en büyüğü olan Lyon Redmond birkaç yıl önce ortadan kayboldu. Redmond'lar bunun sebebinin Olivia Eversea -Eversea ailesinin en büyük kızı olacaktı- onun kalbini kırdı."

Sessizlik vardı. Tüm kasaba hikâyeyi biliyordu ama yabancının özümsemesi oldukça zordu.

"Ama sanırım hepimiz adına konuşabilirim"-Cooke'un bakışı "İşin bu gelmesine hayret ettiğimi söylediğimde, köylülerin bulunduğu odayı kuşatmışım. Ve Colin Eversea'nın yokluğu yüzünden dünya yok olacak."

Genel bir iç çekiş ve bir mırıldanma oldu: "... bana beş pound borcu var!"

"Colin Eversea'ya!" Frances Cooke tankardını ve sesini yükseltti. "Aşağılık, alçak, kalp kırıcı-"

Ned Hawthorne kararlı bir şekilde, "Ve dostum," diye sözlerini tamamladı.

"Ve dostum!" Pusluluk, içtenlik ve ironi bir veda kükremesinde harmanlandı.

Barın her yerinde kadehler kaldırılıyor, tokuşturuluyor ve boğazlara . Eller köpüklü ağızlarda gezindi ve Culpepper'ın parmakları

Cooke'un kraliçesinin tepesini sıkıştırdı ve yavaşça, yavaşça yukarı kaldırdı.

Cooke kasabanın tarihçisi olabilirdi ama satrançta genellikle Culpepper kazanırdı.

Bölüm 1

Colin Eversea'nın ölümüyle *sonuçlanabilecek* sayısız yol -örneğin altı yaşında Ouse Nehri'nde boğulmak ya da yirmi yıl sonra Leydi Malmsey'in yatak odasının penceresine uzanan kafesten düşmek- her nasılsa bu olasılığı göz önünde bulundurmamıştı Asılabileceğini. Aslında, her şey söylendiğinde ve yapıldığında (kuşkusuz, söylenecek ve yapılacak çok şey vardı), Colin her zaman son nefesini güzel Louisa Porter'ın yanında yatarak vereceğini düşünmüştü. Pennyroyal Green ile otuz kırk yıl evli kaldıktan sonra.

Hayatının son birkaç saatini Newgate'in rutubetli bir hücrelerinde, Kötü Jack adında mide bulandırıcı bir hırsızla geçireceğini asla ama asla düşünmemişti.

Ve şimdi Colin ve Kötü Jack Newgate'in sıralarında oturuyorlardı. Hapishanenin ordinaryüsü, ruhları bedenlerinden ayrıldıktan sonra ikisini bekleyen ebedi cehennem ateşinin işkencelerini canlı bir şekilde anlatırken şapel. Daha sonra prangaları vurulacak, kolları bağlanacak ve dışarıda kurulan iskelelere asılacaklardı.

Kötü Jack, okulda güneşli bir günde içeriye hapsolmuş bir öğrenci gibi sıkılmış görünüyordu. Tırnaklarını karıştırdı. Geçirdi ve geçirmenin dışarı çıkmasına yardımcı olmak için yumruğuyla göğüs kafesine vurdu. Hatta arkasına yaslanıp görkemli bir şekilde esnedi ve sıradan insanlara karanlık ve

çoğunlukla dişsiz bir çene. Sonuç olarak, cesur bir performanstı, ancak mahkumların pregallows vaazıyla işkence görmesini izleme ayrıcalığı için para ödeyen izleyiciler için kayboldu.

Çünkü görmeye geldikleri kişi Colin'di.

Şapelin üstündeki parmaklıkların üzerinden baktılar, gerçek adamı ellerinde hışırdayan gazetelerdeki resimlerle karşılaştırmaya hevesliydiler. Sadece mürekkep Colin'in gerçekliğini yansıtmıyordu. Eversea, boyuna posuna, gevşek bacaklı zarafetine, canlı gözlerine ve güçlü zarif yüz hatlarına rağmen, gazetelerde haftalardır sayısız korkunç resim yayınlanmıştı. İngilizler atılgan bir suçludan başka bir şeyi sevmezlerdi ve eğer adam güzelse çok daha iyiydi.

Colin'in kardeşi Ian ona en popüler broşürlerden birini getirmişti: Üzerinde şeytani boynuzları ve sivri kuyruğu olan, elinde gülünç bir bıçak - aslında daha çok bir pala- tutan ve bir havuza kan damlatan bir adam resmedilmişti.

Nadir bir özgünlük notu olarak, ressam onu Weston kesim bir ceketle çizmeyi uygun görmüştü.

"Tıpkı sana benziyor," demişti Ian ona. Çünkü kardeşler bunun içindir.

"Ne kadar saçma." Colin gazeteyi Ian'a geri uzattı. "*Benim* boynuzlarım çok daha görkemli."

Ian gülümsemeye başladı ama gülümsemesi yarı yolda dondu. Colin nedenini biliyordu: "görkemli boynuzlar" her ikisine de Colin'in ilk kez Lord Atwater's Wood'da bir geyiği indirdi.

Ama ikisi de yüksek sesle bir şey söylemedi. Çok fazla anılar; en küçüğünden en büyüğüne her biri şimdi bir bıçak gibi acı vericiydi. Sadece bir tanesini yayınlamak, bir şekilde ona daha fazla diğerlerinden daha önemliydi. Asla anılarını tazelemediler.

Bunun yerine gazeteler hakkında saçma sapan konuştular.

Colin gazeteyi kardeşine geri uzattı. "Bunu çerçeveletir misin? Yıldızlı bir şey yakıştır."

Bunu daha çok, gazetelere satmak üzere yorumlarını not etmek için mümkün olduğunca sık yanında dolaşan müdürün yararına söylemişti. Bu broşürler hem aziz hatıralar hem de değerli yatırımlar haline gelmişti. Çünkü Colin Eversea artık sadece bir efsane değil, bir endüstriydi.

Barlarda, sokak köşelerinde, tiyatro sahnelerinde ve amatör müzikallerde söylenen popüler bir flaş türkü bile vardı:

Oh, eğer Colin Eversea'nın

ölümünü hiç görmeyeceğinizi

düşündüyseniz

Benimle gelin çocuklar, benimle gelin Çünkü bir

yaz günü sallanacak

Güzel delikanlı çok kötüydü, o

yüzden herkes şarkı söylesin!

Neşeli bir melodi. İşler bu kadar acımasız görünmeye başlamadan önce, güvenleri sarsılmazken, Everseas'ın Colin'in özgürlüğü için verilen dilekçeler İçişleri Bakanı'nın elinde hâlâ çıtır çıtır duruyordu, kardeşleri kendi dizelerini bile yazmışlardı. Bunların çoğu Colin'in cinsel cesareti, erkekliğinin büyüklüğü ya da hiç olmamasıyla ilgiliydi.

Çünkü tekrar söylüyorum, kardeşler bunun içindir.

Colin, renkli hayatının büyük bir bölümünü içinde yaşadığı ormandan sıyrılmaya çalışarak geçirdiği düşünülürse, bunun çok ironik olduğunu düşündü.

ve babasının hayranlığını kazanmış, hatta orduya katılacak kadar ileri gitmişti. Ama savaştan eve dönmeyi başarmıştı, oysa örneğin Chase eve kahramanca topallayarak dönmüş, lan ise yaralanmıştı. Sonra tekrar, babası,

Jacob Eversea, ona her *zaman* bir tür şaşkınlıkla davranmıştı. kopukluk. Hiç şüphesiz oğlanların en küçüğüydü ve her zaman açık ara en ele avuca sığmaz olanıydı. Belki de babası ona fazla bağlanmanın bir faydası olmayacağını düşündü, çünkü Bir düelloda, bir at yarışında ya da evli bir kontesin kafesinden düşerken istemeden de olsa kendini öldürmesi gerektiğini biliyordu.

İşin ironik yanı, Colin'in sonunda tarihte şimdiye kadar hiçbir Eversea'nın başaramadığını başarmış olmasıydı:

Yakalandın.

Bu onu bugüne kadarki en efsanevi Eversea yaptı. Elbette bir diğer ironi de, işlediği suçta tamamen masum olmasıydı. Sonra yine, Charlie'ler onu Roland Tarbell'in göğsünden çıkan bıçağın üzerinde eliyle bulduklarında ve suçun tek görgü tanığı olan Horace Peele, üç Snap bacaklı köpek ortadan kaybolmuştu ve *taniğin* ortadan kayboluşunun tek tanığı hararetle Horace Peele'in ateşli kanatlı bir arabada götürüldüğünü gördüm.

Doğrusunu söylemek gerekirse, jüriyi suçlamak oldukça zordu.

Everseas'ler Colin'in özgürlüğü için İçişleri Bakanı'na yaptıkları başvuruların her seferinde gizemli bir şekilde engellendiğini görmüşlerdi. İdam yerine nakil için yapılan görüşmeler bile ne yazık ki reddedilmişti.

Ben masumum, kafasının içinde sürekli bir çılgıktı ve bunu yüksek sesle haykırmamak için büyük çaba harcıyordu - mizah onun zırhıydı ve Gurur onun terbiyesiydi - gardiyanların gazetelere sattığı o parlak nükteleri tersine çevirmişti. Colin kendini uzun, karanlık bir geçmişten örülmüş ince, yapışkan bir ağın içinde buldu... ve kendi şüphelerinin.

Şimdilik Marcus Eversea, Colin'in en büyük ağabeyi, onlarca yıl önce Ouse nehrinden sırlıslıkla Colin'i çıkaran kişi, önümüzdeki dört ya da beş gün boyunca Louisa Porter'in yanında uyanacaktı. onlarca yıl.

Colin'in bu haberle teselli bulacağını düşünen yanlışlıkla Ian'dı. Ne de olsa Marcus Louisa'nın mali açıdan imdadına yetişmiş ve Louisa da elbette onun teklifini minnetle kabul etmişti. Bunun yerine, bu bilgi Colin'in zihnine diken gibi batmış ve geceleri hiç uyumamasını sağlamıştı. Gerçi adil olmak gerekirse, Newgate zaten dinlendirici bir uykuya pek elverişli değildi.

Ama Colin'in bazı şeyleri fark etmek gibi bir yeteneği vardı, bu yetenek kısmen bir kardeşler kalabalığının en küçük oğlu olmanın bir sonucu olarak gelişmişti. Bu yüzden Marcus'un Louisa'yı on üç yaşından beri sevdiğini ve Marcus'un da kendisi gibi Pennyroyal Green'deki bir piknikte Louisa'ya aşık olduğunu bilen muhtemelen dünyadaki tek kişi olduğunu biliyordu.

Marcus bir hafta içinde Louisa ile evlenecekti. Ve

bir saat içinde Colin asılacaktı.

St. James Meydanı'ndaki Eversea şehir evi
O kadar sessizdi ki bahçede düet yapan kuşlar Covent Garden sopranoları da olabilirdi. Neşeli ve karmaşık bir şarkıydı, koşular, triller ve büyük duraklamalar vardı.
tweetler ve bu ses odalarda yankılandı.

Marcus Eversea, kuşların durumdan hiç anlamadığını düşündü.

Babaları Jacob ve anneleri Isolde, kardeşleri Ian ve Chase ve Olivia ve Genevieve ve Marcus
Oturma odasındaki sedirler ve sandalyeler hareketsizdi, çoktan yas kıyafetlerini giymişlerdi ve tabii ki bu kıyafetler içinde çok şık görünüyorlardı. Çok yakışmıştı.

Eversea renkleri, koyu renk saçları ve açık tenleri, mavi gözleri çoğunda vardı. Chase ve Marcus gibi birkaçının gözleri karaydı. Colin'e gelince... Marcus Colin'in gözlerini her zaman zor bulmuştu. tarif et. Ancak o bir istisnaydı.

Colin onlara bugün Old Bailey'nin yakınına bile gitmemelerini emretmişti.

"Buna izin vermeyeceğim," demişti kararlılıkla. "Beni St. James Meydanı'nda bekleyeceğine söz ver, beklerken mümkünse benden bahset ve cesedimi daha sonra. Aklınızda bulunsun, tabutun pirinç aksamalı, mavi ipek astarlı ve iyi kilitli olmasını istiyorum."

Colin her zaman ne istediğini bilirdi.

Louisa Porter, Colin'in istediği şeylerden biriydi. Ve şimdi, yakında bir Eversea olacağı için, onlarla birlikte oturuyordu, birlikte ama onu saran bir sandalyede biraz ayrı. Elleri çok uzundu hala kucağındaydı, ama birini diğerinin bileğine sıkıca sarmıştı, sanki onu yakalamış ve boyun eğmesi için güreşmiş ya da onu zorla zapt etmesi gerekiyormuş gibi...

Neyden? Marcus Eversea merak etti. Kıyafetlerini yırtmaktan mı? Saçını yolmak mı? Hayır, Louisa'nın çeyiz olarak sunabileceği tek şey güzelliği ve , bu yüzden dramatik jestler yapmayı pek göze alamazdı - örneğin, güzel Bayan Violet'in aksine Redmond, bu konuda çok başarılıydı. Bayan Redmond bir keresinde bir talibiyle yaşadığı anlaşmazlık yüzünden kendini bir kuyuya atmakla tehdit etmişti. talip onu iki dirseğinden tutup geri çekmeden önce bir ayağını kenara atmıştı. Ve sonra -akıllıca- adam kaçtı. Yüce Tanrım. Marcus, Violet Redmond'dan neredeyse korktuğunu fark etti, ve o hiçbir şeyden korkmuyordu. Güzel gözlerini daha önce bir kez ona çevirmişti. Onu zapt edebilecek adamın kendisi olmadığını biliyordu ve hemen gözlerini kaçırmıştı.

Louisa Porter için yapmacıklık yoktu. Bunun yerine, şu anda hissettiği her şey o tutuşta ve kansız eklemlerinde belirgindi.

Marcus gözleriyle onun profilini izledi. Her zaman nefes alış verişinde böyle dikenli bir takılma olup olmayacağını merak etti. ona baktı. Herhangi bir şeyin ya da herhangi birinin bu kadar çok... bu kadar çok... olabilmesi tam bir mucizeydi.

Marcus her zamanki pragmatizmi ve ekonomi anlayışıyla Doğru kelimeyi aramaktan vazgeçti, çünkü onu asla bulamayacağını biliyordu.

Sonra ona doğru döndü ve sanki hareket canını yakıyormuş gibi başını yavaşça yukarı kaldırdı. Gözleri o kadar mutlak bir maviydi ki, insanda mavi şeyleri çağırma isteği uyandırıyor -ah, mavi şeyler, diye düşündü- ve bir kez daha Sadece arazi, atlar, drenaj hendekleri ve yatırımlardan oluşan kelime dağarcığına hayıflanıyor.

Colin'in onun gözlerinin ne tür bir mavi olduğunu çok iyi bildiğini düşünmeden edemiyordu. Ama Marcus, Louisa Porter'ın onunla evlenmeye metafor üretme yeteneği yüzünden razı olmadığını biliyordu. Bunun yerine, güven tazelemek için Mercury Club yeleğinin sedefli düğmelerinden birini dalgınca parmakladı. Bu, Louisa'ya sunabileceği şeyin önemini simgeliyordu.

Ve sonunda o korkunç sessizliğin içinde konuşan Louisa oldu.

"Kuşlar ." Bunu çok hafif bir sesle, şaşırmış gibi söyledi. Sanki o da bunu bir hakaret olarak algılamıştı.

Isaiah Redmond penceredeki tüneğinden gözlerini kısarak Old Bailey'e baktı. Gözlükleri olmadan, kalabalık Dalgalı bulanıklık, çürüyen etle beslenen kurtçuklardan başka bir şey çağırıştırmıyordu. Yumuşak bir hareketin ardından Isaiah'ın tüm hareketleri zarif, çalışılmış, kontrollüydü, ne olursa olsun Onları motive eden aciliyet - gözlüğü cebinden çıkmış ve burnuna doğru itilmişti ve bulanıklık

Londra en güzel kıyafetlerini giymiş. Yine de tüm bunlar için daha az itici.

Isaiah idamlardan nefret ederdi. Bu, daha önce hiç yüksek sesle paylaşmadığı bir düşünceydi, çünkü radikal sınırlara dayanıyordu. Ve eğer Redmond

Aile yüzyıllar boyunca herhangi bir radikal doğurmuş olsaydı, bunlar gerçekten çok iyi sırlar olarak saklanırdı.

Yine de Redmond'lar sır saklamakta ustaydılar. Her Redmond dünyaya bir tür Pandora'nın kutusuyla donatılmış olarak gelirdi.

Şimdiki patrik olan Yeşaya'nın kendine ait gerçek bir deposu vardı.

Bununla birlikte, tarihin kendi örüntüsünde bir çatlağı temsil ettiği için, bu özel askıya almayı görmeye niyetliydi. Bugün bir Eversea en *sonunda* darağacında ölecekti. Bundan sonra ne olacağını kim bilebilirdi? Nehirler yokuş yukarı akmaya başlayabilirdi. Kral George bir Quaker olabilirdi.

Lyon aniden yeniden ortaya çıkabilir.

Isaiah aniden kaşlarını çattı. Bir adam, yıllar geçtikçe Bir odada toplanmış kendi ailesinin sesini, tartışmalar ve kahkahalarla harmanlanmış seslerin gelgitlerini duyuyordu. Ama şimdi bir nota eksikti. Bu ona kuşların sessizliğe bürünmesini hatırlatıyordu. fırtınadan önce.

Döndü. Miles hâlâ Isaiah ile başladıkları satranç oyununda bir sonraki hamlesini düşünüyordu; uzun, yakışıklı, tipik Redmond yüzü yumruğunun üzerinde duruyordu. Annesi gibi koyu renk gözlüydü, babası ve Lyon gibi yeşil gözlü değildi. Lyon'un olmaya söz verdiği adam değil, diye düşündü Isaiah suçluluk ve sabırsızlıkla. Tanrı biliyor ya Miles denemişti.

Diğer oğlu Jonathon, genç kuzenleriyle dalga geçiyor olmalı, Lisbeth, çünkü yanakları her zamankinden daha pembeydi ve sesi gıcırtilıydı, şüphesiz bir tür protestoydu. Neşesi ve umutsuzluğu olan kızı Violet nakış işliyordu ve Jonathon'un Lisbeth'e eziyet etmesine de yardım ettiğini düşünüyordu, çünkü ağzının kenarlarında şeytani bir gülümseme oynaşıyordu. Ve karısı-

Ah: buydu. Karısı sessizdi.

Fanchette gibi inanılmaz bir isme sahip olan bir kadınla evlenmişti ve Fransız bir fahişeye benzemesini telafi edercesine, belki de aristokrat İngiliz kadınlığının gelmiş geçmiş en dürüst örneğiydi. En büyük aşkı dedikodu, harcamaları ve çocukları. Isaiah artık bu üç şeyden sonra kaçınıcı sırada olduğundan emin değildi ve artık umursadığından da emin değildi. Evlilik hayatlarına tutkulu yabancılar olarak başlamışlardı, ikisi de genç ve yakışıklıydı ve yaratacakları çocuklar vardı ve yıllar içinde kibarca sevecen yabancılar. Yakışıklı bir kadın olmasına ve toplum içinde itibar görmesine rağmen, eğer kontrol edilmezse, Fanchette Sahip olduğu son kuruşa kadar ciğer, gümüş çatallar ve her renkte çocuk terlikleri gibi şeylere harcadı.

Kısa bir süre önce terziden aldığı bir faturayı görünce neredeyse felç geçirecek kadar sarsılmış ve sonunda ödenek.

Sonuç, evliliklerinde ilk kez soğukluk oldu, mesafe, sinirlilik ve uzun süre odasına çekilmesini gerektiren her türlü belirsiz hastalık. Ama Isaiah merhamet etmedi. O İş adamı Baxter'a, ona bir kuruş bile vermemesi talimatını verdi. ve tüm harcamalarından onu haberdar etmek.

Baxter neredeyse ailenin bir üyesiydi, ancak Fanchette'in en sevdiği üyelerden biri olmadığı açıktı. Aslında, sadakat ve görev çağrısının üstünde ve ötesinde hizmet, Isaiah için düzenlenmişti

Baxter, Mercury's Wings centilmenler kulübünün bir üyesi olmak için.

Isaiah Redmond'un ara sıra eşitlikçi dürtülere kapılmadığı asla söylenemez.

Biraz rahatladı. Hepsi bu kadardı. Fanchette normalde çocuklarıyla sohbet ediyor olmalıydı, çünkü ama nedense sadece onu izliyordu. Sabit bir şekilde. Dersini aldıktan sonra kendini toparlayacaktı.

Kaşlarını kaldırdı ve pencereye doğru döndü. Darağacı o mavi gökyüzüne karşı kocaman siyah bir lekeydi. Birkaç dakika içinde Colin Eversea, Londra'nın gözbebeği ama ailenin en küçüğü ve pek de umut vaat etmeyi, idam sehparlarından birine asılacaktı. o kancalar ve öldürdü.

Bir oğul için bir oğul, diye düşündü Isaiah. Bunda belli bir acımasız şiiressellik vardı.

Sıradanlar mahkûmlara yeterince eziyet ettikten sonra, Colin ve Kötü Jack prangalarının çıkarılması için öne çıkarıldı.

Ve sonra asmak için kafesleme zamanı geldi.

Colin, cellada bir şilini itaatkar bir şekilde teslim etti. Bileklerin biraz daha gevşek bağlanmasını ve mahkûmun en temiz şekilde ölmesini sağlamak için verilen geleneksel küçük rüşvet, mümkün olan en hızlı ölüm. Bu celladın Colin'i astıktan sonra bacaklarını iyice çekiştirmesi gerektiği anlamına gelebilirdi. Tanrı bilir, *bu* çaba bir şiline değdi.

Bir duygu fırtınası aniden anıları kükretti ve kontesler ve at yarışları ve savaş ve düellolar ve kahkahalar ve sevişmeler Savaş ve ailesi cellat gibi birbirlerinin üzerine yuvarlandılar.

Kollarını geriye çekti ve ipleri dirseklerinden geçirerek, kanatlar gibi arkasına doğru bükölüp neredeyse arkasında birleşene kadar birbirine yaklaştırdı.

Borçlunun Kapısı'na ve darağacına çıkan o sonsuz ama sonlu merdivenlere doğru bakarken Colin parmak uçlarını son bir kez birbirine dokundurdu ve şöyle bir hayal kurdu Louisa'nın yanağı parmak ucundaydı.

Öyle olsun o zaman: Görünüşe göre bu, bedeninin istediğı son anıydı.

Cellat bir başka iple bileklerini gevşekçe bağladı ve öne doğru eğilerek dirsek iplerini son bir kez üstünkörü çekti. Colin adamın kahvaltılık kokan sıcak nefesini -tahmin etmesi gerekirse kahve ve çiroz kokusu- ensesinde hissetti.

Ve sonra, bir sisin içinden çıkan figürler gibi, mırıldanan kelimeler ortaya çıktı.

"Beşinci muhafızda... tökezle ve düş."

Bölüm 2

Kelimeler Colin'in geliştirdiğini fark etmediği uyuşukluğa nüfuz etti ve şimdi acı verici bir şekilde uyanık olduğu için buna yarı kızdı.

Beşinci nöbetçide tökezleyip düş.

Hapishaneden Borçlunun Kapısı olarak bilinen kara deliğe doğru çıkan merdivenlerin ötesinde Old Bailey, yani idam sehпасı, binlerce perçinlenmiş İngiliz ve sonsuzluk.

Ya da öyle düşünmüştü.

Bunu fırsat bulamadan, cellat onu şu yöne doğru itti Merdivenden. Bacakları, sanki hayalet prangalar onları sıkıştırmış gibi, garip bir şekilde onunla birlikte geldi. Zaman tuhaf bir şekilde yapışkan bir nitelik kazanmıştı. Yavaş bir yüzücü gibi zamanın içinde ilerledi, sonsuz gibi görünen ama son derece sınırlı olan merdivenle yüzleşti, sonra her seferinde bir işkence adımı atarak merdiveni tırmandı.

Alçak bir uğultu duyduğunda merdivenlerin tepesine yaklaşmıştı. Bir an için kafasını karıştıran bu ses, Pennyroyal Green'in uzak ucunda kıpırdamadan durursanız ancak duyabileceğiniz denizin sesine benziyordu.

Bu sesin, onun asılışını izlemek için toplanan binlerce insanın sesi olduğunu anlaması bir anını aldı.

İki adım sonra Borçlunun Kapısı'ndan geçip darağacına çıkmışlardı.

Temiz hava ve güneş ışığı ona saldırdı. Colin irkildi ve gözleri savunma amacıyla kapandı. Onları kararlılıkla açmaya zorladı.
Tekrar.

Kalabalık onu gördü ve o güne kadar duyduğu en şaşırtıcı sesle patladı. Şerefe. Bütün o yüzler ona döndü, hepsi Adının şeklinde hareket eden ağızlar, o kanlı şarkının farklı mısralarını söyleyen dağınık insan cepleri. Tüm o parlak Pazar süsleri ve festival havası *onun* içindi.

Hafifçe eğildi ve şarkılar durdu ve tezahüratlar kükremeye dönüştü, çünkü bu mesafeden kalabalık alaycı bir eğilmeyi şovmenlikten ayırt edemezdi.

Altında süngülerin ve mızrakların uçları güneşte gümüş renginde parlıyordu, gerilen kalabalığı uzak tutmak için iskele boyunca sıralanmış askerler tarafından tutuluyordu.

Gardiyanlar.

Beşinci nöbetçide tökezleyip düş.

Hayatında daha önce de sayımlar olmuştu. Düello tabancaları ateşlenmeden önceki sayımlar. Futbol ve at yarışları öncesi sayımlar. Altında güzel bir kadın yatarken serbest bırakılmasını ertelemek için kafasında sayımlar.

Kuşkusuz, hiç bir sayım olmamıştı.

Kalabalık, darağacına yakın olma şansına sahip olanlara "Şapka çıkartın!" diye bağırırken o, süngülerin tepelerini kendisine rehber edinerek saymaya başladı. Ve yürürken kalabalığın her yerinden farklı ses tonlarında, baritonlarda, cockney sopranolarda adının söylendiğini duydu.

İlk muhafızın yanından geçip gitti.

Colin'in bacakları hâlâ tuhaf bir şekilde vücuduna bağlı değilmiş gibi hissediyordu; kendi dışındaki bir güç onu ikinci muhafızın yanından ileriye doğru itti.

"Colin!" diye tiz bir kadın sesi geldi. "Tanrı seni korusun, delikanlı!"

Ve sonra üçüncü muhafızla eşitlendi. Adam dönüp ona ilgisiz bir şekilde baktı. Colin onun yanağının çukurunda minyatür bir kirpi kadar kıllı bir ben gördü.

Ve artık kalabalığı hiç duymuyordu, artık görmüyordu onları. Sadece kafasının içindeki sayıları ve kalbinin şiddetli atışıyla kulaklarında oluşan kan çınlamasını duyuyordu.

Güneş dördüncü muhafızın kargısından sekerek onu bir ışık şeridine dönüştürdü. Bir anlığına kör olan Colin durakladı. Bir nefes aldı.

Sonra beşinci muhafıza doğru bir adım attı, ayakkabısının burnunu sürttü, tökezledi ve sertçe bir dizinin üzerine düştü.

Ve iskelenin arkasında muazzam bir patlama kükredi.

Çıglıklar, bu kez kalabalığın içinde meydana gelen ve daha fazla çığlığa neden olan bir başka patlamanın gürültüsü içinde yutuldu. Ve sonra bir patlama daha oldu, sonra bir tane daha ve bir tane daha, hepsi hızlı bir şekilde ve her biriyle birlikte büyük gri duman bulutları yükseldi, kalınlaştı ve yayıldı, ayak bileklerini sardı, yüzleri sardı, gökyüzü griye dönene kadar Old Bailey'i kaplıyordu.

Saniyeler içinde şenlikli Londralı kalabalığı, binlerce kolu ve bacağı olan, çığlık atan, kabaran tek bir varlığa dönüştü.

Colin öksürdü ve ayağa kalkmak için çabaladı ama bağları dengesini bozdu; tek dizinin üstüne düştü. Başını öne eğdi. nefes nefese kalmıştı. Dumanların arasından beş numaralı askerin bir anlık görüntüsünü yakaladı, kaosun içinde sesini duyurmak için boşuna bir çaba içinde ağzı açık kalmıştı.

Colin'in başına bir çuval asker ortadan kayboldu.

Bir an sonra görünmez eller her yerde onun üzerindeydi: onu ayağa kaldırıyor, bacaklarını altından çekip çıkarıyor, Omuzlarının altından tutarak, baş aşağı iskeleden aşağı sürükledi.

Yeni tutsakları çırpınan insan denizine daldı ve onu görmeye gelen kalabalığın itişip kakışması arasında Asıldı, Colin Eversea darağacından körlemesine uzaklaştırıldı.

" *çocuğu!*"

Isaiah dondu kaldı. Yapabileceği kabalık arasında Kamuoyu, zihninin dolu odasında bir tanesinin beklediğini kim tahmin edebilirdi ki? Ama gerçekten, söz konusu Denizaşırı, bunun her şeyi anlattığını düşünüyordu.

Patlamayı duymuştu. Dumanı görmüştü. *Daha fazlasını* duymuştu. patlamalar. Ve o sadece biliyordu. Bugün

bir idam olmayacaktı.

İstifa eden Isaiah yavaşça arkasını döndü.

Violet'in elleri donmuştu, iğnesi ve ipliği eliyle nakış kasnağı arasında bir arp teli gibi gerilmişti. Oğlunun

eli satranç tahtasındaki vezirin üzerinde kapalıydı. O zaman kazanmak üzere miydi? Yoksa hile mi yapıyordu?

Hepsi ona bakıyordu. Bu biraz Pompei'ye benziyor, diye düşündü Isaiah, uzaktan eğlenerek. Sanki onlar da tek bir sıfatla sonsuza dek hareketsiz.

Isaiah bakışlarını Fanchette'e çevirdi ve yüksek bir yer görmeyi bekledi. Yanaklarında sitem dolu bir renk ya da parmaklarının kucağında incelikte dolaşıp çözüldüğünü görmek. Bunu ona kendini iyi hissettirdiğinde yapardı. belirsizdi. Bunun hem tamamen bilinçsiz hem de kocası olarak gördüğü bulmacanın bir metaforu olduğundan şüpheleniyordu.

Ama Fanchette'in elleri güvercin grisi ipekle kaplı dizlerinin üzerinde sıkıca kavuşturulmuştu. *Bu* özel elbise ne kadara mal olmuştu? diye merak etti. Şüphesiz her tonu vardı.

"Bugün bir idam olacağını sanmıyorum," dedi sonunda kuru bir sesle.

"Colin Eversea zaten asılmak için fazla güzeldi," dedi Violet. dedi, çünkü skandal yaratacak bir şey söylemeden dakikaların geçmesine izin vermeyi dayanılmaz buluyordu.

"*Violet!*" diye bağırdı genç kuzeni, ona uyararak. Tüm gözler bir kez daha Violet'in üzerindeydi, ki Violet de öyle olmalarını istiyordu.

Isaiah bunun gergin sessizliği çözebileceğini düşündü, ama hayır: düzgünce yerine oturdu ve sarkaçlı saatin birkaç salınımı daha üzerlerinde kaldı.

Bu yüzden Fanchette ellerini iki kez çırpıtığında, bu neredeyse o patlamalar kadar şaşırtıcıydı.

Göz kamaştırıcı bir şekilde şık giyimli bir adam - aslında Fanchette'in harçlığını elinden almasının nedenlerinden biri de o çılgınca pahalı mavi ve altın üniformaydı - sessiz bir üçlükte onun yanındaydı.

"Herkes için biraz daha şeri getirir misin, Oswald? Hayır. bir aile olmayı kutlamamanız için bir neden yok. Ama korkarım bensiz yapmak zorunda kalacaksınız. Baş ağrılarımdan daha geliyor. Bir süreliğine odama ."

Çocukları, hepsi de Fanchette'e gerçekten düşküdü ve Fanchette kalkıp ipek hışırtısı ve sempati mırıltılarıyla odadan çıktı.

Isaiah onun ardından hafifçe kaşlarını çattı, sonra Miles'ın karşısına geri yerleşti. Oyun devam edecekti.

Colin çuvalın lifleri arasından sadece nefes alabiliyor, sadece görebiliyordu ve gördükleri, taşıyıcıları kalabalığı yararak ilerlerken yanından akıp giden gölgeler ve renk bulanıklıklarıydı -insanlar mı? Binalar mı?

Gürültü her yerdeydi: Bir kadın çığlığı, boğuk bir küfürler , seslerin ve ayakların gürültüsü.

Sarhoşça şarkı söyleyen bir grup adamın yanından geçtiler:

"Görünüşe göre Colin Ever'in

ölümünü asla göremeyeceğiz-"

O lanet şarkının kendine ait bir hayatı vardı.

Bağları bileklerini kesiyordu ve kolları sanki yuvalarından gibi hissediyordu, ama çırpınma refleksiyle savaştı, çünkü darağacından götürülmek tartışmasız bir şekilde sabahın önceden planlanmış olayları. O elemek için mücadele etti Ama düşünceler zihnine girip çıkıyordu, havai fişekler gibi dağınık ve geçici. Vazgeçti. Ne Her an süngüye takılmış bir turşu gibi şişlenebilecekken düşünceleri ne işe yarardı?

Ama bir şey olmadı.

Duman ve karmaşıa içinde, arkadaşları tarafından arbededen uzaklaştırılan baygın herhangi bir adam olabileceğini düşündü ve başından omuzlarına kadar onu örten çuvalın donuk kamuflajı yardımcı oldu. Bu kaos akıllıca planlanmıştı.

Hepsi benim için.

Sonunda akıllı, yapabileceği tek şeyi kavramıştı koşullarına bir düzen getirdi: saymak. Taşıyıcıları bir köşeyi dönerken aniden kabaca yukarı doğru kaydırılmadan önce kırk bir adım saydı ve onlar tekrar dönmeden önce yetmiş üç adım saydı, bu Hem de ani ve keskin bir dönüş. Her dönüşte kalabalığın gürültüsü biraz daha azaldı.

Yüz sekiz adım sonra nihayet aniden durdular ve Colin artık sadece arkadaşının körük gibi nefes alışını duyuyordu taşıyıcıları. Küflü çuvalın içinde bir kez öksürdü. Kilidi açılıp itilerek açılan bir kapının tıkırtısı ve gıcirtısı duyuldu ve bir geminin ambarına atılmak üzere olan bir sandık gibi kapıdan içeri çekildi. Gemi.

Kapı kapandığında, üzerine bir çuval daha geçirilmiş gibi hissetti: yoğun, havasız bir sıcaklık. Aklına şu geldi. artık kollarını hissetmiyordu ama omuzları yuvalarında yanıyor ve geriliyordu.

Kilit, anahtarın çevrilmesiyle tekrar açıldı ve Tekrar kaldırıldı ve tahta merdivenlerden aşağıya ayakları üzerinde yalpalayarak taşındı. Çok ağır adamlar tarafından giyilen ağır botların her düşüşü -*ahşabın* gergin gümbürtüsü ve gıcirtısına bakılırsa- onu sarsıyordu. Acıya karşı dudağını ısırıldı.

Derin bir nefes almaya çalıştı ama bu bir hataydı: Nefes almak çuvalı burun deliklerine çekmekten başka bir işe yaramadı. Colin burnundan tekrar çekmeyi başardı, tam o sırada kabaca bir sandalyeye fırlatıldı, devrilmeye başladığında omuzlarına konan iki büyük el tarafından düzeltildi ve terk edildi.

Bu sonuncusunu biliyordu çünkü çizmeli ayakların merdivenden tekrar yukarı çıktıklarını duydu.

aşağı indi. Kapı arkalarından sertçe kapandı, kilit tıkırdadı ve ardından gelen sessizlik kulağını sızlatacak kadar büyüktü.

Colin düşüncelerini toparlamak için başını iki yana salladı. Asıldığı yerin önündeki kalabalık kadar anarşik kaldılar.

Asılması.

Bu işe yaradı: Yaşıyordu. Canlı! Bu kelime kafasının içinde çınladı ve derin bir nefes alarak başını eğmeye karar verdi
çuvalın kaba liflerini temizlemek için aşağı indirdi. Karanlık kokular da onunla birlikte geldi: yanmış odun ve katran, küf ve bayat lamba yağı. Lavanta. Mayalanmış bir şey, dökülmüş şarap gibi.

Lavanta mı?

Hareketsiz kaldı. Belki de ölmüştü ve cennet -bazıları cennetin *onun* varış noktası olmayacağını iddia edebilirdi ama o her şeyi adil bir şekilde çözmesi için Yaratıcı'ya güveniyordu. O
. Onun cennet fikri atlar, konyak ve Sussex Downs üzerinden ritmik bir şekilde nefes veren deniz havası ve Louisa Porter'ın ensesi gibi kokuyordu.

Tekrar nefes aldı ve koku hâlâ oradaydı: tek bir lavanta notası, tüm o karanlık kokuların arasında yumuşak ve hafif buruk, kömürleşmiş harabelerin üzerindeki bir taç yaprağı kadar uyumsuz. Ve bulunduğu yere gelişinin şerefine bir sera buketi gönderilmediyse...

Odada onunla birlikte bir kadın vardı.

Saniyeler sonra, bir hokkabazın numarasını tamamlaması gibi, çuvalı adamın başından çekip aldı.

Colin başını çevirdi ama Colin ona tam olarak bakamadan kadın arkasındaydı. Onu sadece becerikli hareketleri ve

koyu renklerin izlenimi. Kıyafetleri mi? Saçları mı? Elleri dirseklerini birleştiren kordonları ustalıkla çekiştirdi. Yavaş yavaş kadar gevşetilmiş-

Merhametli Tanrım.

Kollarındaki kanın aniden serbestçe dalgalanması bıçak gibi bir acı veriyordu.

Kendini acıdan soyutlamak için gözlerini sıkarak kapattı; hızlı hızlı nefes aldı, alnından ter damlıyordu, dişleri dudağının iç kısmına kenetlenmişti. Kadın hâlâ onun arkasındaki ipleri çözmeye çalışıyordu.

Kasları ve derisi kan dolaşımıyla yeniden tanıştığında acı, ateşli iğnelere benzer bir şeye dönüşürken Colin gözlerini açtı, karanlık odadaki şeylerin ana hatlarının netleşmesini istedi.

Parçalanan ahşaptan yapılmış iki kalın dikdörtgen sütun örümcek ağlarıyla kaplıydı. Milyonlarca toz zerreciği, odaya doğru eğilen tek bir dar ışık huzmesinin içinde dönüyordu...? Ah, işte oradaydı, bir pencere; tahta sandıklar, yaklaşık iki santimlik kirli cam dışında her şeyi gizleyecek şekilde istiflenmişti. Fıçılar gölgeler içinde çömelmişti.

Yani bir çeşit mahzendeydiler.

Sorular zihninin çıkışlarını dolduruyordu. *Kim? Nerede? Neden?* Hepsi eşit derecede önemli ama bir tanesinin ışığında anlamsız görünüyordu, Şaşırtıcı gerçek: Hâlâ hayattaydı.

Ve sonra ağzı aralandı ve tek, kurak, şaşırtıcı bir kelime çıktı:

"Louisa."

Utanmıştı.

Arkasındaki kadın onu çözme işine ara verdi.

"Hayır. Korkarım ben 'Louisa' değilim." Sözlerinde ironik bir eğlence vardı. "Ama tanışıklığımız kısa süreceği için bana ne dediğinizin pek önemi yok."

Colin kıpırdamadan durdu ve onun sesinin tınısını sanki çözülebilir sırlar içeriyormuş gibi içine çekti. Derinliği ve olgunluğu vardı, incelik, hoşuna giden boğuk bir kenar. Hiçbir duyguyu ele vermiyordu - eğer eğlenmeyi ironik bir duygu olarak görmüyorsa-. hiçbir bağlılık notu tespit etmedi. Kopukluk ve canlılık ona olan güven, aslında herhangi bir adalet sağlayabilirdi.

Colin daha önce hiçbir kadının kendisine bu kadar tarafsız bir gözle *baktığını* hatırlamıyordu.

Birdenbire onun güzel olup olmadığını anlamak önemli göründü, tıpkı bir adamın silahlı olup olmadığını bilmek gerektiği gibi.

Ayağa kalkarken eteklerinin yumuşak hareketini duydu; deneysel olarak dirseklerini salladı: serbesttiler. Artık kollarının her santimini hissedebiliyordu. Ama kollarını birbirinden ayırmaya çalıştığında... kadının kordonlardan birini bileklerindeki bağlardan geçirdiğini fark etti.

Kısacası, sandalyenin arkasına bağlı kaldı.

Bu da özgürlüğünün bir bedeli olabileceğine dair bir başka ipucuydu.

Neyse ki, bağlarının gevşek emin olmak için cellada bir şilin ödemişti.

Kadın şimdi onun soluna doğru kaymıştı ve gözleri onu takip ediyordu.

Güzel, onun ilk iyimser değerlendirmesiydi, ancak kız bu loş odada bir chiaroscuro taslağından daha fazlası değildi. İnce, hızlı, becerikli.

Bileğini kurtarmak için gizlice büktü; artık daha inceydi, hünerli olduğunu söylemeye gerek bile yoktu. Bileği bağlarından kurtuldu.

"Kimsin sen?" Adamın harap olmuş, neredeyse sessiz sesi onu dehşete düşürdü.

Kadın durakladı, sonra bir fıçıya doğru iki adım attı ve üzerinde duran kavanoza uzandı, bunu yaparken dar güneş ışığını geçti ve tekrar dışarı çıktı.

Ah. Güzel değil, diye pişmanlıkla gözden geçirdi. Sert ışık yüzündeki keskin açılar ve... çok fazla alını ortaya çıkarmıştı. Çenesinde de sert bir şeyler vardı belki?

Bileklerini serbest bırakma işine devam etti.

Madeleine Greenway kurtarmak için para aldığı yüke, diğer adıyla meşhur Colin Eversea'ya, Sussex'li Şeytan'a döndü. Gerçek boynuzlara dair hiçbir kanıt göremedi ama yine de burası oldukça karanlıktı.

"Kim olduğum önemli olmayan şeyler listesine ekleyebileceğimiz bir başka şey, Bay Eversea, tanışmamız gibi-"

"Kısa," diye sözünü kesti sert bir sesle. "Öyle demiştiniz. Neden-"

Su dolu kavanozu adamın çenesinin altına itti. "İç. Korkarım sana verecek cevabım yok, o yüzden gücünü saklasan iyi olur. Yakında cevapları alacaksın."

Ünlü yüz hatlarını karanlıkta ayırt etmek zordu ve hiçbir özelliği tehlike saçmıyordu. Ne Madeleine'in gördüğü zayıf, geniş omuzlu bir adamdı ve sanki duruşu bir alışkanlıkmiş gibi sandalyesinde süngü gibi dik oturuyordu. İnce paltosunun kalıbı şaşırtıcı bir şekilde kusursuz değildi; hapishaneye girdiği zamankinden daha bol olduğuna şüphe yoktu. Terden kararmış lüleler şakaklarına ve alınına yapıştı.

Solgun gözlerini ona dikti ve uzattığı kavanozu kokladı. *İlginç*. Bu tam olarak onun sahip olacağı şeydi. bu şartlar altında yaptı. O halde, Bay Eversea, bir kavgada bir adamı bıçaklayarak öldürmüş olsa bile, tam bir aptal değil. gerçekten *yakalanmak* için aptallık.

"Bu su," dedi ona kısaca. "*Sadece* su."

Colin Eversea o ışıklı gözlerini bir süre ona dikti, sonra başıyla onayladı. Kadın kavanozu eğdi ve adamın boğazı hareket ederek suyu açgözlülükle içine çekti. Bir an sonra onun Genişleyen gözleri ona bahşiş vermeyi bırakmasını söyledi ve kavanozu adamın dudaklarından çekti.

Sertçe yutkundu; göğsü iki derin nefes alıp vererek inip kalktı.

Ve sonra: "Beni çözmenizi rica ediyorum."

Kibar bir rica kılığına bürünmüş bir talepti. Komikti. İçinde bulunduğu koşullar göz önüne alındığında.

"Ve seni bağlı bırakmam istendi." Madeleine şaşkınlığını gizlemekte zorlanmadı. Colin Eversea'nın bir kadın olarak doğduğunu biliyordu. Beyefendinin her konuşmasındaki alçak zarafetten bunu duyabiliyordu. Sessiz ve sesli harfleri, başının açısında ve omuzlarının duruşunda görebiliyordu. Muhtemelen sesindeki kibri, gözlerinin rengini kontrol edebildiğinden daha fazla kontrol edemiyordu.

Kolunda taşıdığı yuvarlak saati avucuna doğru kaydırđı ve gözlerini kısarak dar ışık huzmesine doğru tuttu.

Roma rakamları. Burada sadece Colin Eversea'nın güvenli bir şekilde teslim edildiğinden ve usulüne uygun olarak bağlandığından emin olacak kadar kalmayı planlamıştı. Daha sonra saat ikide Kaplan Yuvası'na gidecek ve Croker'dan 150 poundluk son ödeme -tabii Croker'ın yüzdesi hariç- ve bu öğleden sonra saat bir buçuğā kadar Colin Eversea'nın nerede olduğunu isimsiz işverenine bildirmemesi için kesin talimat almıştı.

İsimsiz işvereni buraya geldiğinde
Terk edilmiş, yanmış, Seven Dials hanının özenle seçilmiş bodrumunda, gitmiş olacaktı.

Colin Eversea'ya bundan sonra ne olduğu onu hiç ilgilendirmiyordu.

Bu çılgın, muzaffer kurtarmayı planlamak iki hafta boyunca günlerini emmiş ve gecelerine musallat olmuştu. Önümüzdeki birkaç dakika Hayatındaki en uzun süre.

Ama çok geçmeden bir gemiye binecek, Atlantik Okyanusu'nda ilerleyen bir zerre olacak ve birkaç hafta sonra bir tohum kadar küçük ve isimsiz bir şekilde Amerikan topraklarına inecek ve hayatını sıfırdan yeniden kuracaktı. Evraklar imzasını bekliyordu. Londra'nın asla bir bölgesinde avukatlık bürosu ve Virginia eyaletinde uzun zamandır planladığı bir çiftlik ve yeni bir hayat onu bekliyordu.

Paranın geri kalanını verdiği sürece. Ve bunu bu öğleden sonra yapacaktı.

"Beni bağılı bırakmanı *kim* istedi?" Adamın sandalyesinde kıpırdadığını duydu.

Sekiz dakika. Onun konuşmayı kesmesini diledi.

"Sabırlı olun Bay Eversea, sorularınız hızla yanıtlanacaktır."

Madeleine çok nadiren bu kelimeyi kullanma fırsatı buluyordu. 'hızla'," dedi ve oldukça memnun oldu. Beyefendilerle sohbet etmenin *bazı* avantajları olduğunu düşünüyordu.

Pencerenin fiçıların yanına koyduğu süpürgeye uzandı. Pencere yaklaşık bir metre genişliğinde ve belki de bir metreden biraz daha yüksekti.

Geçen hafta boyunca aralıklarla. Fahişelerin ve cin müptelası sarhoşların rağbet ettiği dar, kokuşmuş küçük bir sokağa açılıyordu ve Madeleine yağmuru tutması için varillerin de sıralanmasını sağlamıştı. durgun su ve Tanrı bilir neler.

Kısacası, dünya söz konusu olduğunda pencere diye bir şey yoktu.

Ahşabın dışını metodik bir şekilde kazımişti. Çerçeveyi keskin bir eğeyle eğeledi ve şimdi, ona bağlı kırılğan eski ipleri çekiştirerek pencereyi duvardan sağlam bir şekilde çıkarabilirdi. Ağırlığını taşıyabilecek bir merdiven oluşturmak için pencereye kadar sandıklar yığmıştı. Ve bu şekilde oradan ayrılmayı planlıyordu: Pencereden dışarı çıkacak, hızla ve isimsiz bir şekilde St. Giles kalabalığına karışacak, kalabalığın akıntısının onu Croker'a ve yeni hayatına doğru itmesine izin verecekti.

Süpürgeye uzandı ama arkasındaki sandalye gıcırdadı; Colin Eversea tam başını ona doğru çevirirken o da hızla başını çevirdi. Kızın kısılmış gözleri Colin'in parlak soluk gözleriyle buluştu. Güneş ışını.

O anda garip bir şekilde hareketsiz kaldı, sanki dönme eylemi bile onu yormuştu.

Çok güzel.

Colin sonunda bunu kesin olarak biliyordu ve bu hiç mantıklı değildi. yüz hatlarının cebiri. Bu, gözlerinden ziyade içgüdüünün ona söylediği bir şeydi. Ve her nasılsa bu izlenim o kadar tekil ve Bütün bunları özümsemek için bir an durgunluğa ihtiyacı vardı.

Sonra kadın bir süpürge sapı kullanarak sandığı pencerenin üzerinden kaydıldı ve tamamen karanlıkta kaldılar.

Tam da bileklerini son bağlarından kurtarmaya çalışırken. Bir elini diğerine dokundurdu, gizlice, eski bir arkadaşına Başka biriyle selamlaşmak.

Yumuşak metalik bir çınlama duydu -bir lambanın sapının kaldırılma sesi- ardından bir çakmaktaşı çarptı ve sonra zayıf bir ışık titreyerek ve titreşerek odaya girdi. Fıçının üzerine yerleştirilmiş küçük lamba, kendisini de içine alacak kadar geniş bir daireyi aydınlattı Merdivenler de dahil olmak üzere bu dairenin ötesindeki şeyleri sadece aydınlattı.

Saati tekrar avucuna aldı ve tam lambaya doğru tutarak zamanı gözden geçirmeye başlamıştı ki kilitte bir anahtar sesi duyuldu.

Kadın o kadar hızlı ona doğru koştu ki Colin eteklerinin hissetti.

Kıpırdamadan durdu. Şaşkınlığı hissediliyordu ve adam onun zihnindeki uğultuyu neredeyse duyabiliyordu. koşullar. Şimdiye kadarki hareketleri açıkça zamanlanmış, kesin ve planlı olduğu için, bu onu rahatsız ediyordu.

Yine de onun dost mu düşman mı olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

Kapı kolu dönüp kapı açıldığında donup kaldı. Yavaşça, amansızca, en ufak gıcırtilarla. İçeri genişleyen bir bir güneş ışığı, bir hava akımı... ve tek bir ayak sesi.

Kısa bir duraklama oldu.

Ve sonra ziyaretçileri odaya girmeye karar verdiğinde bir ayak sesi daha.

Kapı kendi ağırlığıyla gıcırdayarak kapanmaya başladı, ama ziyaretçileri ayağıyla durdurdu; yumuşak, donuk bir gümbürtünün sesini duydular yerleştirilmiş çizme. Girişte kalan ışık dikdörtgeni duvara hantal, pelerinli ve şapkalı bir gölge düşürdü.

Colin'in ensesindeki kısa tüyler diken diken oldu. Kalçalarındaki kasları gerdi ve yavaşça, yavaşça, merhametli bir şekilde hiç gıcırdamayan sandalyeden kalkmaya başladı. Kadın ona doğru dönmedi. Gözleri kapı girişine sabitlenmişti.

"Greenway?" Gölge konuştu. Boğuk ve bariton. Colin olsa kılık değiştirmiş bir ses olduğunu tahmin ederdi.

Kadın hiçbir şey söylemedi ama Colin bir fısıltı . Gözleri kaynağını aradı: aşağı baktı ve kadının ellerini gördü Eteklerinde hafifçe hareket ediyordu.

"Madeleine Greenway?" Boğuk sesin netleştirilmeye ihtiyacı var gibiydi.

Kadının kararsızlığı onu dondurdu. Yine de, sonunda: "Görev tamamlandı." Sesi alçak ve kararlıydı.

Gölge, Colin'in şüphelendiği gibi hafifçe yer . Görevini yerine getirmek için Madeleine'in yerini doğru dürüst tespit etmesi yeterliydi.

Ve Colin, tabanca patladığı anda vücudunu kadının bacaklarına doğru fırlattı.

Bölüm 3

Mide bulandırıcı bir tahta çatırtısı topun bir metre ötelindeki sütuna çarptığını haber verdiği sırada sertçe yere düştü. Kıymıklar şarapnel gibi püskürdü; Colin avuçlarını yüzüne kapattı, ince odun parçalarının ellerine ve omuzlarına çarptığını hissetti. Bir şey Yerde metalik bir sıçrama oldu. Gözlerini açtı ve tozlu döşeme tahtalarının üzerinde bir tabancanın belirgin hatlarını gördü.

Tabii ki bir tabancası olacaktı. Adam onu yere fırlattığında düşürmüş olmalı.

Madeleine Greenway yan dönmüştü ve bir dirseğinin üzerinde duruyordu, eli tabancaya uzanmıştı. Ama kolları daha uzundu. Uzandı ve elini tabancanın üzerine kapadı. Sopa, bu sopa ve Tanrı bunu üzerinde *nereye* saklamıştı?

Ancak ağır kapı sertçe kapandığında ışık çatlağının hızla kaybolduğunu gördü.

Yine yalnızdılar.

"Başka kimde lanet olası bir anahtar var?" diye homurdandı.

"Sopamı bana ver," diye tısladı Greenway -eğer gerçekten de adı buysa-.

Bu senin için bir minnettarlıktı.

"Yaralandın mı?" diye sordu, hâlâ nefes almakta zorlanıyordu. "Sen-"

"Şu sopayı bana ver-"

"Tanrım," dedi ve onu görmezden gelerek kendini ayağa kaldırdı. Tabancayı ona doğrulttu, yarı sürüklenerek sandalyeye gitti ve bir eliyle tabancayı kaldırdı, amacı tabancayı mümkün olduğunca çabuk bir şekilde merdivenlerin başındaki kapı kolunun altına sıkıştırmaktı. Elinde hiç cevapları alana kadar gitmesine izin vermeye niyeti yoktu.

Ama Tanrı yardımcısı olsun, o mütevazı uçuş bir dağ gibi yükseliyordu. Bacakları hâlâ prangalar olmadan yürümeyi yeniden öğreniyordu.

Yine de öfke onu yukarı itmeye yardımcı olmuş

olabilir. "Bekle!"

Kadın kendini ayağa kaldırmıştı. Bunu kendi başına yapmasına izin vermesinin pek de centilmence olmadığını düşündü, ama yine de şövalyelik kurallarının Bu şartlar altında, söz konusu bayanın tabancasını -ah, düzeltiyorum, sopasını- geri istediği göz önüne alındığında, bu durum oldukça geçerlidir. ve şimdi ona ne yapabileceği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Biri onu öldürmeye çalışmıştı.

Şimdi *onun* yaşamasına izin vermek için ne gibi bir teşviki olduğunu merak ediyordu.

"Koru beni," dedi sıkıca. "*Ben* yaparım. Hem de daha hızlı," diye ekledi gereksiz yere.

"Neyi?" diye sordu, şimdi öfkeliydi. Bir test. Tabancasını tam göğüslerinin arasına doğrultmuştu.

"Kapı. Yapmak üzere olduğun şey buydu, değil mi? Kapıyı sıkıştırmak?"

Ardından gergin ve karmaşık bir saniye geldi. Ona güveniyor muydu? Hayır. Merdivenlerden çıktıktan sonra kapıdan kaçarmıydı? Az önce kapıdan giren birinin onu öldürmeye çalıştığı düşünülürse, bu pek olası değildi.

Denerse onu vurur muydu? Bunu bilmesine imkân yoktu ama adam az önce onun hayatını kurtarmıştı. Şüphesiz onu öldürmeye hevesli olmadığını varsayacaktı.

O da başıyla onayladı. Ne de olsa tabancası olan oydu. Tabii üzerinde başka bir silah saklamıyorsa.

Adamın yanından geçerken biraz topalladı - dikkatlice adamın ve ona doğru okunamayan bir bakış fırlattı. Ama sandalyeyi iki eliyle kolayca yukarı kaldırdı ve eteklerine rağmen hızla merdivenleri çıkarken gevşekti. Küçük bir kadına göre güçlü.

Yine de deli kadınların sıra dışı bir güce sahip olduğunu duymuştu.

Tabancasını kapıya ve kadına doğrultmuştu ama Colin Eversea olduğu için bunu nefes alır gibi yapıyordu - hayranlıkla kadın- yardım edemedi ama omurgasının çizgisine hayran kaldı. merdivenlerden yukarı çıktı. Her şeyi hızlı bir zarafetle yapmasında olağanüstü bir şey vardı.

Sandalyenin arkasını ustalıkla kapı kolunun altına sıkıştırdı. Ve sonra, hayretler içinde, kendi anahtarını kilide sertçe sokarak kilidi de sıkıştırdı. Demek ki amatör değildi.

Tanrı aşkına, bu *her* . *Kimdi* bu kadın?

Kadın bir kez daha merdivenlerden inmeye başladığında Colin bir dürtüye uydu. Sopayı inceledi; yakışıklı şey, Cilalı ceviz gibi görünen bir kabzanın üzeri sedefle süslenmişti. Pirinç bağlantı parçaları. Tabancayı kilitledi ve kabzayı kontrol etti. Gerçekten de doluydu.

Dürtü ve şüpheyile tozu kokladı. Ve sonra çubuğu ona geri verdi.

"Sopanızı alabilirsiniz, Bayan Greenway. Barutunuz kötü. Asla ateş edemezdin."

Madeleine sanki en sevdiği evcil hayvanıymış gibi tabancaya kısa bir süre baktı. ona hırlamaya başlamıştı. Çabucak toparlandı ve Colin Eversea'dan yavaşça aldı, zihni dönüyordu. Konuşamıyordu.

"Siz de kimsiniz, madam?" Colin Eversea'nın sesi alçak ve öfkeliydi.

"Madeleine Greenway," dedi belli belirsiz. "Sanırım adamı duydunuz." Zihnindeki yaygarayı bastırmak için konuşmak zordu. Az önce onu *kim* öldürmeye çalışmıştı?

Ve sonra aniden fark ettiği bir şey dünyasını etti: Kötü pudrayı iyisinden ayırt edebileceğinden tam olarak emin değildi. O parlak, bir hedefi kalbinden vurabilirdi, ama eğer Eversea haklıysa...

O bir sahtekârdı. Çünkü o bir kadındı ve iyi pudrayla kötüyü ayırt edemiyordu ve Colin Eversea'nın bağlarının kendisini kurtarmasına yetecek kadar gevşek olduğunu fark etmemişti.

"Nesiniz siz, madam? Bunun anlamı nedir?"

"Sizi kurtarmak için tutuldum, Bay Eversea. Ve az önce biri beni öldürmeye çalıştı. Bana her şey oldukça açık görünüyor." Cevapları kısaydı

ve . Onun konuşmayı kesmesini *diledi*. Bu onun için bir gürültüden ibaretti.

Hemen gitmesi gerekiyordu.

Çünkü Bay Croker'la biraz *konuşması* gerekiyordu. "*Belli* mi? Sizi kim tuttu? Seni ailem mi tuttu?"

Sesi şaşkın ve öfkeli geliyordu. İkisi de öyle.

"Beni kimin işe aldığını bilmiyorum, Bay Eversea. Asla bilmem. İşlemler komisyoncumla başlar."

"*İşlemler* mi?"

"Evet. Bay Croker'la birlikte," diye sabırsızca açıkladı.

"Komisyoncu Croker mı?" Colin Eversea'nın sesi şimdi şaşkın ve biraz da kuşkulu çıkıyordu.

Bunun için ne sabrı ne de zamanı vardı. "Bay Eversea, keşke bir *zevk* olduğunu söyleyebilirdim, ama şimdi gitmem çok acil. Eğer izin verirsiniz-"

"Komisyoncu Croker'ın seni işe almasını kim ayarladı? Ailem *olmadığını* mı söylüyorsun?"

"Ailenizden bana hiç bahsedilmedi." Bunu aceleyle söyledi ve iki adım geri gitti. Ona herhangi bir bilgi borcu yoktu. Aslında bir şey söylediği için bile üzgündü.

"O zaman *kim*?" diye sordu. "Ve kim beni *bağlı* bırakmak istedi?" Çok fazla şey söylemişti. "*Bay Ever-*"

"Bana yardım edin, Bayan Greenway. Beni Croker'a götürün. Onunla konuşmam gerek."

"Bay Ever-"

"Ben kimseyi öldürmedim," dedi

sertçe. "Umurumda değil-"

"Ben... öldürdüm... *hayır... kimseyi.*"

Kelimeler onun cümlesini düzgün bir şekilde böldü.

Madeleine ona baktı. Yüzü hâlâ kısmen gölgeliydi. Öfke, korku ya da zayıflık -ne de olsa birkaç aydır hapisteydi- nefes alış verişini duyulabilir hale getirmişti.

Panik, kendi aciliyet duygusunu güçlendirmeye başlamıştı. Colin Eversea bir şehit olabilirdi; Şeytan'ın kölesi de olabilirdi. Umurunda bile değildi. Colin Eversea'yı düşünme ihtiyacı duymasına bile içerlemişti. O, özgürleştirmek için para aldığı bir kargo ve geleceğine açılan bir kapı olmuştu ve birkaç dakikalığına onun en büyük zaferi olmuştu.

Ve şimdi geleceği çözülüyordu ve beş parasızdı ve o da bir yükten başka bir şey değildi.

Cevapları kendi başına daha çabuk bulabilirdi.

"Ben kimseyi öldürmedim, Bayan Greenway." Sesi şimdi daha sakindi, kontrolü yeniden kazanmıştı ama kelimeler hâlâ gergindi. "Birinin Horace Peele'i ortadan kaldırdığına inanıyorum, çünkü biri benim Asmak. Ve şimdi birisi yaşamamı istiyor gibi görünüyor... ama kendi şartlarıyla. Cevap istiyorum. Yardıma ihtiyacım var."

Madeleine, lanet adamın henüz lütfen dememiş olmasından dolayı uzaktan eğleniyordu. Yine de gerçekten şaşkın, haklı olarak öfkeli ve yorgun görünüyordu.

Çok zayıf.

Haince bir düşünce paniğin altında, içinde uyuklayan başka bir yerden içeri sızdı ve böyle düşüncelere sahip olduğunda Colin Eversea'nın onun için bir kişi haline geleceğini biliyordu ve bunu göze alamazdı.

"Üzgünüm ama bir kedi yavrusu kadar zayıfsınız Bay Eversea."

Yumuşak küçümsemesinde bir özür çekirdeği olabilirdi, ama son kelimeyi söyler söylemez, onu kaderiyle baş başa bırakmak için pencereye doğru döndü.

Vücudu geriye doğru sarsıldığında daha bir adım bile atmamıştı.

Nefes almaktan daha kısa bir süre içinde hiç hareket edemez hale geldi.

Madeleine bir kalp atışı kadar şaşkınlık yaşadıktan sonra ne olduğunu anladı: Colin Eversea bir anda kendini dışarı atmaya başlamıştı.

elini tuttu, kollarını kavradı ve yüzünü ona dönmesi için çevirdi. Sihirli bir şekilde, onu tuttuğu aç -kolları yukarı doğru bükülmüştü, böylece yumrukları neredeyse çenesiyle buluşuyordu- onu tamamen hareketsiz hale getirdi.

Artık ondan neredeyse bir santim uzakta duruyordu, o kadar yakındı ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Onunla birlikte hafif nemli bir koku da yükseliyordu.

güzel, gevşek paltosunun kıvrımlarında saklanıyor olmalıydı. *Eau de Newgate*.

Tutuşunda hiç de centilmence bir şey yoktu.

Çok meraklı ve açıkçası gerçekten korkmayacak kadar kendinden emin olan Madeleine başını geriye eğdi. Lamba ışığında Newgate'li adamın solgunluğu gözlerini parlak, neredeyse ateşli yapıyordu ve şimdi onların alışılmadık bir tonda, maviden çok yeşil olduğunu görebiliyordu, ama kesin olarak değil

Her iki renkte de. Bu rengi daha önce sadece bir kez görmüştü: bir fırtınadan hemen önce gökyüzünde. Gökyüzünün derinliklerine yerleşmişlerdi.

Elmacık kemikleri ve uykusuzluğun karanlık çukurları alttan kıvrılıyordu. Solgun ışık, yüzünün biraz fazla belirgin kemiklerini ortaya çıkarıyordu,

Geniş düzlemler ve zarif oyuklar, o kalın burun. Uzun bir yüz, ama ona yakışıyordu. Kirpikleri de uzundu.

Bu son saçma gözlem, bir sivrisinek kadar hoş karşılanarak farkındalığında süzüldü.

Zihinsel olarak bunu savuşturdu, bakışlarından biraz zorlukla kurtuldu ve kolunu saran büyük ele doğru hafifçe kaşlarını çattı.

Nefes kesici derecede hızlı bir manevraydı. Nasıl bilebilirdi ki-

"Savaş," dedi acımasız bir mizahla, bu söylenmemiş soruyu yanıtlayarak onu şaşırttı "Ve bana savaşmayı öğreten üç ağabey savaş."

Bunu takip eden kısa, sessiz çıkmazda, Eversea'nın tutuşu hiç gevşemedi ve bir çavdar adamının coşkulu böğürtüsü, tam da iyimserlik, onlara duvarlardan geliyordu. İştahları canlandırmak için her zaman bir asmaya güvenilebilirdi, asma hiçbir zaman gerçekten gerçekleşti.

Dışarıdaki dünya açıkça kendini düzeltmeye başlamıştı.

Madeleine baş döndürücü bir an için zamanın var olduğunu hissetti. Bu anın sonucu ne olursa olsun, o ya da Colin Eversea bugünden sonra da yaşayacak, Londra her gibi devam edecekti, Bıraktıkları çukurun üzerini, bir nehrin atlanmış bir taşın bıraktığı çukuru doldurması gibi kapatıyorlardı.

"Etkileyici, kabul ediyorum Bay Eversea," dedi sessizce. O da Kalbi kaybettiği değerli saniyelerle aynı anda atarken bile onun şövalyelik duygularına hitap etmeye karar verdi. "Ama hâlâ senden daha güçlüyüm. Seni temin ederim ki bu olmadan daha güvende olacağım. Sen. Bir beyefendi olduğunuz için, elimi çözmenizi ve gitmeme izin vermenizi rica ediyorum."

"Hayatını kurtardım." Huysuz bir açıklama değildi. Sanki aniden bir pazarlığa yeniden başlayan birinin kendini üstün buldu.

"O zaman ödeştik, ben de sizinkini kurtardım Bay Eversea. Lütfen beni serbest bırakın." Gözlerini kaydırđı, bu da ona doğrudan adamın burnunun içini görmesini sağladı. İsteksizce, bakışlarını tekrar o gözlere çevirdi. Beklenmedik bir şekilde zorlayıcı gözler ve aynı zamanda bir dakika, refleksif bir çekiş verdi.

Tutuşu kılını bile kıpırdatmadı.

"Ah, ama hayatımı kurtarmak için *para aldınız*, Bayan Greenway. Senin güzel postunu gönüllü olarak kurtardım. Bu da demek oluyor ki sizin eyleminiz ticaretti, benimki ise..." Durakladı. "...erdem."

teslim etmek gerekirse, bu son söz ironi kokuyordu.

"Düzeltiyorum Bay Everse, eğer paramı almış olsaydım bu bir ticaret olurdu. Bunun yerine hizmetlerim için kovuldum ve bu, ben Belirtmeye bile gerek yok, eğer seni muhtemelen hak ettiğın şeyden kurtarmamış olsaydım, böyle bir şey olmayacaktı."

Onu kışkırtmak istemişti. Bu kötüye işaretti. Ya öfkesini ya da gururunu kışkırtmayı başardığı anlamına geliyordu ki her ikisi de ve her ikisi de değerli dengesinin uygunsuz bir şekilde bozulmasına neden olabilirdi.

Bu, ciddi ciddi paniklemeye başladığı anlamına geliyordu.

"Kısacası," diye hızla devam etti, "kötü şans getirdiniz Bay Eversea. Sizi incitmeden yoluma devam etmeyi tercih ederdim ama ne olursa olsun, Gideceğim. Ve sizi temin ederim ki şu anki durumumuza rağmen size zarar vermenin çeşitli yollarını biliyorum..." Bileklerini bir kez daha çekiştirdi; hiç kımıldamadılar. "...pozisyon."

Hmm. Şey, dizini onun-

Colin Eversea neredeyse dalgın bir şekilde iki çizmesini de kadının ayaklarına geçirerek onları hapsetti.

Lanet olsun.

O kadar yakındılar ki, adamın dizleri neredeyse kadının bacaklarının arasındaydı. belki de son zamanlarda bir erkekle en yakın olduğu andı... aslında günlerin *sayısını* tutmuyordu.

Şeytanın ağzının kenarları belli belirsiz, sert bir gülümsemeye dönüştü.

"Şu anki fiziksel durumumla ilgili olarak haklı olabilirsiniz Bayan Greenway. Ama son zamanlarda çaresizliğin şaşırtıcı derecede motive edici olduğunu öğrendim. Benim durumumu ölçmek ister misiniz? çaresizlik?"

Gün içinde çok sayıda çaresiz adam görmüştü; Aslında çaresizlik onu köreltmmişti. Ama hiçbirisi böyle görünmemiştii. Ya da böyle konuşarak. Bariz bir zeka ya da ironi tutkusu ya da centilmence bir tehdit.

Birkaç kalp atışı sonra "Bana *ihtiyacın* var," diye bastırdı. Bu onun açısından bir tahmindir ve iyi bir tahmindir. "Ailem zengindir."

"Beni *serbest bırakmanı* istiyorum," diye düzeltti.

"Bana ihtiyacınız var çünkü ailem sağ salim dönmemin bedelini ödeyecek," açıkça düzeltti. "Ne olursa olsun, onlara sağ salim döndüğüm için mutlu olacaklar."

İlginç bir tereddüt. "İkna olmuş gibi görünmüyorsun."

Gülümsemesi hüzünlüydü ama bu kez gözlerine kadar ulaşmıştı. "Ben mutlu değilim. En azından *hepsinin* mutlu olacağından emin değilim. Ama beni onlara geri götürmen için sana *ödeme yapılacağından* eminim. Gördüğünüz gibi onurumuz var. Biz

Denizaşırı ülkeler yapar." Daha fazla ironi. "Ve içimden bir ses size ödeme yapılmasının acil olduğunu söylüyor"

"Bay Eversea, daha olmak gerekirse, bana çok acil ödeme yapılması gerekiyor.
Çabuk ol. Kaybedecek zamanım yok-"

"Ah, bir kez daha aynı , o zaman, acil olarak Pennyroyal Green'e bir an önce dönmek istiyorum. Bu biraz kader gibi gelmeye başladı, sizce de öyle değil mi Bayan Greenway?"

Bayan, diye düzeltti neredeyse. Gerçi bunun artık konuyla pek ilgisi yok gibiydi.

"*Neden* acilen dönmeniz gerekiyor?" diye sordu. Teminat olarak bir gerçek, ikna edici bir şey istiyordu. Onun aciliyetinin kendisinininkiyle aynı olduğunu kanıtlamak istiyordu.

"Sussex'teki bir düşünüyü durdurmam gerekiyor. Ve bunu yapmadan önce masumiyetimi kanıtlamam gerekiyor."

Oh, Tanrı aşkına. Aşırı duygusallık idamlık bir suç olmalı.

"Oh, gerçekten mi? Kim bu örnek insan?" İroni yaparak cümle kurabilen tek kişi o değildi. "Sanırım adı Louisa."

"O bir örnek değil. O kanlı canlı bir kadın. Ve bana ait."

Kelimeler kısaydı. *Güneş doğudan doğar. Gece karanlıktır. O bana ait.* Aynı tonda. Bunları duyduğunda Madeleine'in içinde bir yerlerde acının garip, zayıf bir yankısı vardı. Derin bir nefes aldı.

"Eğer bu doğruysa, onun yerine kiminle evleniyor?" Keskin zekâsının ve keskin yanıtının köreltemeyeceği hiçbir acı yoktu.

Bunu yine o komik, kısa tereddütlerden biri izledi. "Kardeşim Marcus."

Ah. Dürüst olmaya karar vermişti, *çünkü bu* itiraf onun için hoş .

Kendi adına, acımasız olmaya karar vermişti. "Demek ailenin parası kardeşinde."

Belli ki bu biraz fazla doğruydı, çünkü adamın kızı kavrayışı sonsuz derecede sıkışmıştı.

"Kardeşimin Newgate'te olmamak gibi bir avantajı vardı."

"Herhalde beyefendiyi barda bıçaklayarak öldürmediği için?"

Çok ileri gitmişti. Gözleri karardı, ağzı açıldı. Birdenbire, bu adamı gerçekten kızdırmaktan hoşlanmayabileceği aklına çok geç geldi. Ama sonra-

Ama sonra onu şaşırttı. Planladığı karşılık her neyse ağzını kapattı, kaşları bir tür Şaşkındı ve gözlerini kırpmadan bir onu inceledi.

Gözlerinin önünde bir tür farkındalık yavaş yavaş aydınlandı. Kaşlarının bir köşesi kalktı ve...

Neredeyse *şefkatli* bir gülümsemeye dönüşmediyse *ne* olayım. Sanki onun hakkında henüz tam olarak anlamadığı bir şeyi anlamış gibiydi.

"Muhtemelen," dedi ve sözleri şimdi daha yumuşaktı. "Daha önce de söylediğim gibi, ben de bilmiyordum. Sadece bunu *kanıtlayacak* gibi görünmüyorum." Kelimelerde kendini küçümseyen mizah. O bir Aslında onu *yatıştırmaya* çalışıyordum.

Colin Eversea'nın övünülen cazibesinden küçük bir tat. Bu sarmaladı, sahip olduğunu bilmediği çatlaklardan içeri süzüldü. Madeleine'in bunu nasıl savuşturacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Hatırlayabildiğinden daha uzun bir süredir ilk kez, üst kısmı olmadan duruyordu. el.

Korkunçtu.

Biraz zorlukla bakışlarını . Ah, işte *bu* hile. Akli yeniden toparlandı ve ona muzaffer bir farkındalık sundu. "Hiç kız kardeşiniz var mı, Bay Eversea?"

Kıpırdamadan durdu, açıkça şaşırmıştı. Sonra içten, minnettar bir kahkaha atarak başı biraz geriye gitti. Bir noktayı kabul ediyordu.

"Evet, bakarsanız benim iki kız kardeşim var. Bu sayede kadınların o kadar da kırılgan, çaresiz yaratıklar olmadığını çok iyi biliyorum. çoğu erkek öyle olduğunu düşünür. Ya da işlerine geldiğinde erkeklerin öyle olduklarını düşünmelerini isterler."

Bu hem bir onay hem de bir uyarıydı ve bir şekilde söylenmesi gereken en doğru şeydi.

Sonunda beklenmedik bir şekilde elini bıraktı ve avuç içleri yukarı bakacak şekilde geriye doğru bir adım attı.

Ve tam da Newgate'in kokusuna alışmaya başlamıştı.

Bileklerini anlamlı bir şekilde ovuşturdu ve gözlerini ona dikti. Yakışıklı yüzünde suçluluk duygusundan eser yoktu. *Lanet* olsun. Durdu Bilekleri onu gerçekten rahatsız etmediği için .

"O halde birbirimize yardım etmek için onurlu bir anlaşma yaptık mı?"

Oh, *bu* olmaz. Bu onu hiç şaşırtmamıştı: erkekler ve onların onur kavramına olan anlamsız bağlılıkları. Kendi doğru kavramları

ve yanlış içgüdüselde ve aslında oldukça esnekti.

"Evet," diye mırıldandı, sabırsızlığını bastırarak. Onurlu bir anlaşma versiyonunu her an gözden geçirebileceğine karar verdi.

"O zaman el sıkışalım mı?" Ağzında bir şeylerin vardı.

Ah. Ve şimdi onun bir şeytan olduğunu biliyordu. O istekli değildi Elini ya da diğer uzuvlarından herhangi birini ona geri verdi ve bunu biliyordu. Yine de onun hiçbir şeyden korkmadığını bilebilirdi. Kadın elini uzattı, adam büyük ve sıcak elini kadının elinin üzerine kapadı ve herhangi bir beyefendiymiş gibi sıktı.

Yabancı bir kadının çıplak elinin dokunuşu onu hiç etkilememiş olsa da, kadının düşünceleri şok edici bir an için tamamen Parmaklarının onunkilerin üzerine kapanmasının sıcaklığıyla yok

oldu. "Kimsenin pencereden haberi yok," diye tahmin etti.

"Tabii ki hayır." dedi kısaca, tekrar konuşabildiğinde.

"Kimse bir pencerenin varlığını tahmin etmesin diye lambayı getirdiniz."

Adamın sesindeki şaşkınlığı duydu. Bunu görmezden geldi. Onu anlamaya çalışan, ona hayret eden ilk erkek o olmayacaktı ve onu şımartacak zamanı da yoktu. Bu onun için bir oyun değildi.

"Tırmanabilir misin?" dedi onun yerine

sertçe. ", " diye aynı sertlikte cevap verdi.

Süpürgeyi bir kenara bıraktı ve ona kuşkulu bir bakış fırlattı. Colin Eversea göze çarpacak kadar uzun boylu ve geniş omuzluydu ve - evet, göze çarpacak *kadar Colin Eversea*'ydı. Hiç şüphesiz de bedenlerini pencereden dışarı çıkarmayı başardıkları an, bir

üzerinde onun resminin çizili olduğu terk edilmiş geniş bir sayfa ayak bileklerini saracak şekilde havaya uç.

Ve hiç şüphe yok ki, evlerine geri dönen herkesin elinde aziz hatıralar olarak tutuldular.

Bir idam görmedikleri için hayal kırıklığına uğradılar ya da sevindiler ama bunun asla unutamayacakları bir gün olduğunu biliyorlardı.

Bir de giysileri vardı: Görünüşe bakılırsa Weston tarafından dikilmiş ve kesilmiş koyu renk bir palto; ipek bir kravat, gevşek ama yine de ipek. Botları muhteşemdi, Weston tarafından yapılmıştı. Şüphesiz hobiydi ve hapisane duvarlarının arkasında giyildiği için daha kötü değildi. Parlaklığı fırsatçı bir hırsızın dikkatini kolayca çeker, hırsız da onları Eversea'nın bacaklarından o unutulmaz yüze kadar takip ederdi ve sonra da sorun çıkardı.

Yine de, boynuzlu bir taslak bir şeydi. Yaşayan, nefes alan bir adam tamamen başka bir şeydi.

"Paltonuzun-" diye başladı.

Ama Eversea şaşırtıcı derecede çabuk öğrenen biriydi. Pirinç düğmeler hırsızlar için bir işaret gibi göz kırpmasın diye ceketini çıkardı.

"Ve-" diye başladı.

Ama o çoktan kravatı çözmeye başlamıştı ve sonra Yelek de, kendisine rağmen gözlerini kırpmamasına neden olan ve yanaklarında tuhaf bir ısınma başlatan bir acelecilikle çıktı. Bir süredir Bir erkeği, hele de çekici bir , giysilerinden soyunurken görmeyeli epey zaman olmuştu.

Colin Eversea giysilerini katlayarak bir bohça haline getirdi, biraz önce onu bağlayan iki kordonu almak için eğildi, bir beyefendi olarak hayatının ziynetlerini bağladı, sonra onları bir omzuna astı ve "Önce ben gideceğim" dedi.

Adamın sesindeki o kibirli talepten nefret etmeye başlayabilirdi. Bu bir öneri değildi. Ve bu, onun evlenmek istemediğinin açık bir göstergesiydi. Ona güven.

Madeleine kimseden emir almak istemiyordu ama pratik zekâlıydı ve tartışmak zaman gerektiriyordu. ", " dedi sertçe.

Colin pencereyi çerçevesinden çekip çıkardı; kolayca açıldı ve içeri pis, sıcak bir hava doldu. Sıra sıra fıçılar, muhafızların tombul sırtları gibi önlerinde duruyordu.

"Fıçılara dikkat edin," emretti sotto voce ve sonra Colin Eversea, birisinin Madeleine Greenway'i öldürmeye çalışmasından yaklaşık sekiz dakika sonra kendini gün ışığına çıkardı.

Bölüm 4

Bu yakın bir şeydi. Colin pencereden zar zor dışarı çıkabiliyordu ve bunun nedeni de artık hapishaneye ilk girdiği zamankinden daha az sayıda olmasıydı. Kalçası yüksekliğindeki pis kokulu iki varilin arasına sıkıştı, kendini dışarı çıkarmak için kollarını kullandı. çerçevesi omuzlarını .

Ayağa kalktığında kendini dar ve -görünüşe ve kokuya bakılırsa- çok kirli bir sokağın gölgeli ışığında buldu. O soluk güneş ışığında göz kırptı.

Güneş ışığı. Bir kez daha ona doğru koştu: Yüce Tanrım. Bağları çözülmüştü ve hayattaydı ve-

Ama Tanrı aşkına ? *Çaylaklar* mı?

Colin'in gözleri önündeki binanın kirli, soyulmaya yüz tutmuş ahşabındaki bir parıltıya takıldı. Parıltı, daha yakından incelendiğinde, bir çift göz olduğu ortaya çıktı. Gözler, tepeden tırnağa kirli duvarla neredeyse aynı belirsiz renkte olan bir adama aitti. Elinde bir şişe, yerde oturuyor ve Colin'e bir tür merakla bakıyordu.

"Günaydın, şef." Sesi hafifçe memnun gibiydi. Şüphesiz Colin'i daha iyi huylu halüsinasyonlarından biri olarak görüyordu.

Colin tereddüt etti. "Günaydın," diye kibarca cevap verdi. Üreme alışkanlığı.

Adamın yüzü gülüyordu. Colin dört diş saydı. Tıpkı ilk kase dokuzparmak oyunundan sonra olduğu gibi.

Colin, Madeleine Greenway'in parlak koyu renkli başının tepesi solgun elleriyle birlikte pencereden görüldüğünde omzunun üzerinden baktı ve ardından muslin kaplı gövdesi

"OHHhhhhh...!" Pis adam çok sevinmiş, şarkı söyler gibi imalarda bulunuyordu. Elindeki şişeyi yavaşça yere bıraktı ve alkışladı Madeleine'in ortaya çıkışı çok tatmin edici bir kukla gösterisinin sonunu getirebilir.

Colin bir başka alışkanlık gereği ona pencereden çıkmasına yardım etmek için hızla hareket etti, belki de dirseğini tutmayı düşünüyordu? Elini tutmak mı? Ama Yüzünde şaşkınlık ya da belirsizlik gibi bir şey titreşti. Adamın uzattığı ele baktı, ince kara kaşları hafifçe çatıldı.

Elini geri çekti, utandı, biraz da aşağılandı ve aşağılanmış hissettiği için kendisiyle eğlendi.

Madeleine Greenway ayağa kalktı, eteklerini silkeledi ve hemen çevresini değerlendirmeye başladı. Parlak saçlarında birkaç kıymık vardı, ateşlenen kurşunun şarapnel parçaları. Bir an için Bir tanesini koparıp ona bir hatıra olarak sunmak istedi, ama o daha teslim olamadan kızın elleri saçlarını taramaya başladı. akılsızca bir ayartma.

"Bekleyin... Size bir şey sorabilir miyim, şef?" Duvara yaslanmış adamın isteği hüznüydü.

Colin'in gözleri, kaçmaya hazır görünen Madeleine'e kaydı. "Pekâlâ."

"Daha yakına gelmen gerekecek." Adam durgun, pis bir parmağını eğdi. Bir kez, iki kez.

Colin tekrar Madeleine'e baktı ve canlı, koyu renk gözleri, açık teni ve pespembe yanaklarıyla bir izlenim edindi. Bir gravürdeki resminin altında *sabırsızlık* yazıyor olabilirdi.

Colin . "Evet, efendim?"

O pis el, yalvarırcasına gömleğini kavramak için yukarı kalktı. "Söyle bana..."

Arkadaşı sordu. "Yer doxie...wash she...wash she...
iyi mi?"

"*İyi miydi?*" Colin sert bir öfke içindeydi. Anlamlı bir şekilde durakladı. "Yüce Tanrım, dostum. Ona *iyi* olması için para vermiyorum."

Bunun cinin içine işlemesi biraz zaman aldı.

Sonra adam Colin'in yakasını bırakarak kalçasını tokatladı ve büyük bir kahkaha attı. Nefesi cehennem buharı gibiydi ve Colin kendini geri çekti ama o da gülmekten kendini alamadı. Tanrım, saçma bir şeye gülmek iyi hissettiriyordu.

Adam aniden gülmeyi kesti. "Çok güzel dişlerin var, patron," dedi kurnazca.

Pekala o zaman. zamanı.

"Şapkasını al," diye tısladı Madeleine Greenway. Yanaklarındaki renge bakılırsa hiç de eğlenmemişti.

"Ne? Neden...? Oh. *Şapkasını* öylece alamayız," diye itiraz etti Colin, o da tıslayarak. Gerçi bunu söylerken bile kulağa ne kadar saçma geldiğini fark etmişti.

"Şapka yerine cin içmeyi tercih eder." Diz çöktü, adamın gözlerinin önünde bir peni tuttu, gözlerinin parlamasını izledi ve sonra geri aldı.

"Şapkan için," dedi kararlı bir şekilde.

"Al onu, güvercinim," dedi şefkatli bir yiğitlikle.

Parayı adamın dizinin dibine bıraktı, şapkayı adamın kafasından kapıp Colin'e verdi, o da nazikçe aldı.

"Bit dolu bir şapka," dedi. "Bana verdiğin ilk hediye. Onu el üstünde tutacağım."

"Yeterince temiz görünüyor," dedi karanlık bir sesle ve topuklarının üzerinde dönerek ondan uzaklaştı. "Giy şunu."

Colin şapkayı belli belirsiz kokladı; şaşırtıcı bir şekilde kokmuyordu. Şapkayı kafasına geçirdi; şapka tam oturdu, hatta biraz daha oturdu ve onu gözlerine kadar örttü. Yine de kendi gömleğinin bu pis mahallede bir firkateynin yelkeni kadar kör edici olduğunun farkındaydı.

Büyük ve şüpheli görünen bir su birikintisinden kaçarak onu yolun sonuna kadar takip etti. Londra'nın bu bölgesinde bu su birikintisi neredeyse her şeyden olabilirdi, ama hiçbiri iyi değildi.

Colin huysuz yeni ortağına baktı, ayrıntıları öğrenmek istiyordu çok hızlı hareket ettiği için gözlerinin kenarından sadece parçalar halinde görebiliyordu. Yürürken eteklerinin altından parlayan ayakkabılarını fark etti: iyi durumda ve son moda kahverengi deri yürüyüş botları. O zaman yoksulluk çekmiyordu. Elbisesi açık renk bir muslin tonundaydı ve ayrıca moda uygun - ne de olsa kız kardeşleri olduğu için biliyordu ve metreslerinden biri için modacıya birden fazla ayrıntılı sipariş vermişti. Elbise sade olmamakla birlikte muhafazakârdı: etek ucunda iki fırır, dar kollar, boğazına sarılan ve korsajın alçak dikdörtgeninin içine sokulan bir tür zevkli fichu.

Yine de, bu çatırdayan kadının üzerinde herhangi bir şeyin sade görünmeyi başaracağından şüpheliydi. Tamamen berrak olmasa da temiz görünüyordu. Teni çok açık tenli ve ince taneliydi; bu kirli, filtrelenmiş ışıktaki bile

Işıl ışıldı. Çenesinin altında iki küçük, neredeyse fark edilmeyen yuvarlak yara izi vardı. Çürük izleri. Ağzı cömertti, yumuşak soluk bir pembeydi.

Hızlı bakışlarla kızın yüz hatlarını teker teker gözden *geçirdi* ve böylesine eşsiz bir güzelliğin -ki bu cazibeden yoksun gibi görünmesinden üzüntü duydu. Bir yaratık gibi görünüyordu niyet ve kızgınlıktan oluşuyordu.

Sokağın sonuna vardıklarında ikisi de aniden durdu, şüphesiz aynı düşünceye kapılmışlardı. Askerler yukarıda bahsedilen bitler gibi Londra'nın dört bir yanına dağılmış, onu arıyor olmalıydı. Colin de bir askerdı. Askerlerin kusurları olduğunu biliyordu, ama çoğu inatçıydı, çünkü nasıl olacaklarını bildikleri tek şey buydu ve çoğu acımasızdı.

Hiç şüphesiz ailesi de bu sırada
Şu anda yetkililer. Babası Jacob'ın bir görüntüsü.
Colin'in zihninde, kaderi bir kez daha aldatmış olmanın verdiği esrarengiz özgüvenle her zamanki neşesi yeniden yeşerdi. O neredeyse gülümsüyordu. Ama bu görüntü, büyük bir telaşın kapısını açtı. Sabırsızlık ve özlem. Ailesi için, Louisa için, Pennyroyal Green için. Sevdiği, reddedildiği, asla göremeyeceğini düşündüğü her şey için. tekrar. Ve o anda, dünyanın cinayet işlediğini düşünmesine bir saniye daha katlanamayacağını düşündü ve ciğerleri sıkıştı.

Birkaç dakika sonra, özgür hava soluduğunu kendine hatırlatmak için derin ve uzun bir nefes aldı. "Başka körlüğünüz var mı, Bayan Greenway?" Sabırsızlık soruyu kısaltmıştı.

Elbette hiçbir şeyi yoktu, çünkü cellada
Onu daha gevşek bir şekilde bağlayıp daha hızlı öldürmek için bacaklarını çekiştirdi ve bu da köreltmesinin sonu oldu. Bu düşünce şimdi baş dönmesi hissiyle bacaklarına bakmasına neden oldu. prangaların hayaletini hâlâ hissedebiliyor, ayak bileklerini sardığı yerdeki sürtünmeyi hissedebiliyordu ama bacaklarını hâlâ *hissedebiliyordu* ve bu da hayatta olduğu anlamına geliyordu.

Bu fikre kendini bu kadar alıştırdığını fark etmemişti. Artık kendini bir kez daha yaşamaya alıştırması gerektiği için ölüyordu. Bu his rahat değildi. Kansız kalan uzuvlarda kan dolaşımının yavaş yavaş geri dönmesine benziyordu.

O sırada başını kaldırdı ve Madeleine Greenway'in koyu renk gözlerini üzerinde yakaladı, gözlerinden tanımlanamayan bir ifade kaçırıyordu.

"Ben olsam daha künt ," dedi anlamlı bir şekilde, başını sertçe sokağa doğru çevirerek. Sesini sevdiğine karar verdi; zenginliğini ve güvenliğini. İçinde kızgınlık olsa bile hepsi onun içindi. "Ama şimdi bizi Tiger's Nest'e götürecek bir hackney için yeterli param yok. Ve senin bu sokaklarda yürümene izin veremeyiz. gibi görünüyor... gibi..."

Cümlesini, bir kâbustan kurtulmak istercesine başını sertçe bitirdi.

Tersine, bu Colin'i eğlendirdi. Söz konusu kâbus kendisiydi. Tam bir beyefendi gibi görünüyordu. Ve sorun da buydu, Oysa bu, hayatında daha önce hiçbir zaman bir avantajdan başka bir şey olmamıştı.

O konuşurken yolun sonundan bir at arabası geçti; arabanın mahremiyeti ve hızı, gri ve pis sokakta kapana kısılmış halde duran ikisiyle alay ediyordu. Yırtık pırtık bir gazete kağıdı Yerden neşeyle geçti ve bir kuğu gibi zarif bir iniş yaparak su birikintisinin üzerine kondu. COLIN EVERSEA, yazıyordu büyük koyu harflerle. İskelenin cesurca mürekkeple çizilmiş tahta baskısının hemen üstünde.

Peki o zaman. Colin başını başka tarafa çevirdi. Ama sokağın sonundaki manzara pek de iyi değildi. Bir kan damlası gibi, kalabalığın içinde kırmızı giysili bir asker belirdi.

Ve bir askerin olduğu yerde, genellikle daha fazlası vardı.

Kalbi mide bulandırıcı bir gümbürtü attı ve sonra hızlanarak yoluna devam etti.

"," dedi Madeleine Greenway, sesi aciliyetle kısılmıştı.

Colin hiç düşünmeden iplerle bağlı bohçasını uzattı ve kızın hızlı ellerinin bohçayı açmasını, paltoyu açmasını ve çekip çekiştirmesini yarı şaşkınlık yarı zevkle izledi
Weston'daki terziler titiz ve titiz oldukları ve iplikler yol vermek istemedikleri için piring bir düğme serbest kaldı.

Muzaffer bir edayla avucunun içinde kapattı. "Bunu rehin vereceğiz." O topuklarının üzerinde döndü ve duvarın karşısındaki şapkasız arkadaşlarının yanına döndü.

"Bana döneceğini biliyordum, güvercinim," dedi arkadaşları duygusal bir ifadeyle.

Madeleine diz çöktü. "Buraya yakın bir çit biliyor musun?" Sesini alçak tuttu.

Bu soruyu Pennyroyal Green'de sormuş olsaydı, herhangi biri Gerald Cutter'ın çitini işaret edebilirdi. Taştan inşa edilmişti.
Ufalanın kaleler ve denizden toplanan dalgaların karaya attığı odunlar Gerald Cutter'ın gıdıları gibi sarkıyordu ve koyunları içeride tutmak için çok az şey yapıyordu.

Ama bu adam dedi ki:

"Ah! 'Bu McBride olmalı. Heesh a..." Elini bir süre salladı, sanki bir sonraki kelimeyi görebilmek için buğulu bir pencere camını temizliyordu.
"...bir possecary," sonunda üretti
zaferle. Tükürükler s'lerle birlikte yağdı. "'E 'as a flash 'ouse, 'e 'as."

Madeleine gözlerindeki tükürükleri bir iş adamı edasıyla sildi ve hiçbir şey söylemedi. Ne yapacağını şaşırmış gibiydi.
. Colin flaş evin ne olabileceği konusunda bir fikir sahibi değildi.

"Eczacı mı?" Colin, Bayan Greenway'in şaşkın bakışları arasında tercüme etti. Ama iyi bildiği bir şey varsa, o da cin diliydi. Ve viski dili, bira dili ve şampanya dili.
konuşmak ve benzerleri.

"Ben de öyle dedim, efendim."

"McBride'ı nerede bulabiliriz?"

"Bir kuruşun daha var mı?" diye sordu kurnazca. "Güvercinim?" ekledi çapkınca.

"Maalesef hayır." Bunu hiçbir pişmanlık belirtisi göstermeden söyledi. "Ama bize söylersen sana bir tane daha getirebilirim."

"Kuruşsuz olmak üzücü, değil mi?" diye dert yandı adam hararetle.
"Çok iyi. McBride, bir sonraki sokakta. Bir sonraki sokakta.
..." Sanki yakalanması zor bir kelebeği yakalamaya çalışıyormuş gibi elini havada bir kez daha anlamlı bir şekilde gezdirdi. "...posies." A
p ile birlikte taze tükürük yağmuru ortaya çıktı.

Bu kez ne demek istediğini anlayan Madeleine Greenway , çünkü hemen ayağa kalktı ve gözlerini fırçaladı.

İnanılmaz derecede temiz gömleği ve alnına kadar indirdiği ikinci el şapkasıyla uzun boylu adama, Colin'e baktı.

"Yüzsüzlük etmemiz gerekecek," dedi, yarı kendi kendine yarı Colin'e. Sesi acımasız geliyordu.

Madeleine ve Colin ara sokaktan çıkıp St. Giles'ın kirli ve tek renkli de olsa canlı kalabalığına . Onlar Daha fazla su birikintisini atlattılar, neredeyse bir domuz ve ardından onu kovalayan üç çocuk tarafından devriliyorlardı, şarkı söyleyen bir kalabalığın yanından geçtiler Colin Eversea, eski bir pansiyonun üst kat penceresinden halıya vuran bir kadın tarafından üzerlerine toz yağdırıldı ve bu da Colin'in rahatsız edici derecede temiz gömleği sorununu çözdü. Colin tozların en kötüsünü silkeledi ve Madeleine de yumruğunu havaya kaldırarak Çünkü aksini yapmak neredeyse dikkatleri üzerlerine çekmek olurdu.

"Özür dilerim genç kız," diye seslendi kadın özür dilemeden.

"Baş aşağı," diye hatırlattı Madeleine Colin'e tıslayarak. sanki yukarı bakabilirmiş gibi görünüyordu. Adamın boyunun tedirgin edici bir şekilde .

"Aşağıdadır," diye mırıldandı. "Çünkü en ilginç yığınlar orada."

Madeleine gözlerini, bir idam sehpasındaki kalabalık gibi sıkışık, pis ve hava koşullarından etkilenmiş, çayırların sakinleri gibi bir arada duran binaların önünden ayırmıyordu.

Elinde kâğıda sarılı menekşe sepeti olan kız göze çarpıyordu. neredeyse askerler kadar canlı. Gözleri kızıdan bir çift zincirin üzerinde sallanan ve üzerinde süslü bir şekilde APOTHECARY yazan bir tabelaya kaydı.

Madeleine ve Colin biraz rahatlamış bir şekilde dükkâna daldılar.

İçerisi, ahşap bir tezgâhın iki ucunda Mars'ın ayları gibi yanan bir çift uzun küre lamba dışında keskin kokulu ve karanlıktı. Çok az şey aydınlatıyorlardı ama harika bir iş çıkarıyorlardı. ürkütücü gölgeler düşürüyordu, şüphesiz da buydu. Çeşitli koruma aşamalarındaki şeyler -yeşil yapraklı sapsar, güller ve papatya, lavanta, karaca otu ve hiç bilmediği diğer bitkiler

ip parçalarıyla bağlanmıştı ve

Tavandan sarkan ya da etiketli kavanozların içinde yüzen bu nesneler dükkânın duvarlarını tavana kadar kaplıyordu. Diğer tanımlanamayan şeyler ise üst raflardaki kavanozlarda sallanıyordu. Semender gözü mü? Ejderha dişi mi?

Madeleine'in de tanımlayamadığı hayvan türlerine ait küçük iskeletler ve kafatasları raflara yerleştirilmiş ya da tavandan sarkıtılmıştı; boş gözleri ve zararsız dişleri ürkütücü olmaktan çok dokunaklıydı.

Dükkân sahibi tezgâhın arkasında ve lambaların arasında durmuş, ceketinin yakasını kaldırmış ve şapkasının kenarını aşağıya doğru çekmiş bir beyefendiye koyu renkli bir şişe uzatıyordu.

"İyi günler," dedi adam hoyratça, sahibinin eline bir miktar bozuk para sıkıştırarak.

Aniden döndü, neredeyse bastonuyla Colin'in ayak bileklerine vuracaktı ve Colin hızla duvara doğru dönerek sallanan karanlık şeylere hayranlıkla baktı.

Madeleine hafifçe kaşlarını çattı. Bir çift göz ve bir burun parçasından başka bir şey görmemişti ama giden adam tanıdık geliyordu. Aslında... onun bir milletvekili olduğuna yemin edebilirdi.

McBride'in ilginç müşterileri vardı.

Colin itaatkâr bir tavırla şapkasını sahibine doğru çevirdi. aşağı çekti. Bir iskeleti incelemek için duvardan biraz aşağı indi.

Madeleine, yürüyüşünün biraz dikkatli olduğunu fark etti. Prangalar, diye düşündü, sarsıldı. Haftalardır zincirliydi. Hâlâ onlarsız yürümeye alışmaya çalışıyordu.

"İyi günler, madam." Ev sahibinin sesi neşeliydi ve
İskoç, kemikli ve gözlüklü bir adamdı. Seyrek gri bukleler

Çıplak poposundan uzun, neşeli flamalar halinde sallanıyordu.

"İyi günler efendim," diye cevap verdi Madeleine. "Siz McBride mısınız?"

"Evet, ben McBride'ım. Gönderildin mi, canım?"

Biraz şaşırarak tereddüt etti. "Bir ," dedi çekingen bir tavırla.

"Size yardımcı olabilir miyim ve..." Sağduyulu bir bakış attı. ilerlemiş olan Colin'e baktı ve bir zamanlar sıçan olabilecek gibi görünen bir şeye bakmak için eğildi. "...beyefendi mi?"

Nedense McBride hiç öyle düşünmüyordu. Beyefendiye değil de hanımefendiye hitap ediyor olmak alışılmadık bir durumdu. "Benim için mi geldin... uzmanlık mı?" diye yalvardı.

"Peki uzmanlık alanınız ne ?" Madeleine sordu ihtiyatlı bir şekilde. Bu kodun, söz konusu flash house'un müşterileri tanımlamak için kullandığı bir kod olup olmadığını merak etti. Çalacak bir şeyi olan tipik Seven Dials hırsızına pek benzemiyordu, belki de ihtiyatlı olmasının nedeni buydu.

McBride onu inceledi ve Madeleine onun gözlerini değil, gözlük camlarından yansıyan lambaları gördü. Madeleine'in kurnazca davrandığı sonucuna varmış olmalıydı ki doğruldu ve Konuşma.

"Madam, hemen hemen her sorunu çözebilecek bir iksirim olduğunu iddia ediyorum" -sesi ihtiyatlı bir şekilde alçaldı, ancak Madeleine'in söyleyebildiği kadarıyla dükkanda kendisi ve Colin dışında başka bir kişi yoktu- "erkeksi veya *samimi* doğa."

Colin Eversea, bir zamanlar sıçan olmuş olabilecek kişinin yanında tamamen hareketsiz kaldı.

Zaman çok önemli olabilirdi ama *buna* karşı koymak çok zordu.

"Bahsettiğiniz sorunlar... evlilik... türünden sorunlar mı efendim?"
Madeleine'in sesinde gizli bir sessizlik vardı.

"Evet, madam. İksirlerim birçok evliliği iyileştirdi. Neredeyse her şey için bir şeyler hazırlayabilirim..." Boğazını temizledi. "...zorluk." Sonra elini dükkânın içinde salladı, sanki böyle bir sihir için gerekli malzemeler her yerde görülebilirmiş gibi. Uzandı
Arkasından tıpalı bir şişe çıkardı ve sanki iyi bir bağbozumu sunuyormuş gibi kadına uzattı. "Örneğin-"

"Ama ..." Madeleine durakladı. "...onun-o-o sadece küçük, minicik bir iribaş mı?" Bunun çok şifreli olması ihtimaline karşı açıklamasını yaptıktan sonra başparmağı ile işaret parmağını yaklaşık iki santim ayırdı.

Colin Eversea öksürdü.

McBride bir an için onun parmakları arasındaki acınası küçük boşluğa takılıp kaldı. Sonra şişeyi dikkatlice indirdi, boğazını temizledi ve omurgasını dikleştirdi. "Bu küçük, minicik bir İribaş mı dediniz?" dedi hızlıca. Sanki bilimsel bir durummuş gibi konuşuyordu. Parmaklarını düşünceli bir şekilde tezgâha vurdu.

Colin Eversea iyileşmişti ve şimdi deneysel olarak tanımlanamayan bir yaratığın uzun kemikli çenesini açıp kapatıyor.
Creeeak, creak. Creeeak, creak.

"Ah evet! Karanlıkta bile zorlukla *görebilirsiniz*," diyerek McBride'ı doğruladı. Kafatası gıcirtısı aniden durdu. Açıkça duymak istiyordu. "Ve alçakgönüllü olduğum için... *ilişkiye* tercih ediyorum..."
Sanki bu kelimenin utanmazlığı gücünü tüketmiş gibi gözlerini indirdi. "...odanın her yerinde yanan lambalarla. Ama öyle görünüyor ki buna mecburuz, yoksa ilişkimiz *olmazdı*."

McBride düşünceli düşünceli çenesini ovuşturdu. "Ne evlisiniz hanımefendi?"

"Sonsuzluk gibi görünüyor-"

"Öyle olacağını tahmin ediyorum,"

diye yatıştırdı. "-ama iki yıl, sadece."

"Peki kocan, seni memnun etmek istiyor mu?"

"Beni memnun etmek için *yaşıyor*."

Colin kafatasını öyle sert indirdi ki çenesi takırdadı.

McBride, Colin için hem uyarı hem de sempati içeren bir gıdak sesi çıkardı.

Dikkatini tekrar kadına verdi. "Takdire şayan takdire şayan. Ve emin olmak için ikiniz için de bir meydan okuma." McBride ciddiyetle. "Ama *ben* müşterilerimi memnun etmek için yaşıyorum. Ben İkinize de yardımcı olabilecek yeni bir şey demledim, Türk menşeli. Ve müşterilerimden biri - size isim veremem, bilirsiniz, ama *en iyi* boylulardan biridir - onu çoktan aldı ve daha fazla gel."

"Şey, efendim... eğer sormamın sakıncası yoksa... nasıl yardımcı oluyor? Boyuta mı hitap ediyor yoksa..." Nazikçe sözünü kesti.

"Enflasyona yardımcı oluyor, hanımefendi." McBride anlaşılan ürünü için gösterdiği gayretle nazlanmayı unutmuştu. "Bilimin ve doğal dünyanın büyüğü ve kendi becerim sayesinde, beyefendinin mevcut ekipmanıyla birlikte çalışacak ve ona kullanabileceği daha fazla şey verecek."

Madeleine düşünceli bir ifadeyle, "Bunun için gerçekten de bir mucize gerekir," dedi. "Ve iksirinizi dikkate alacağız. Ama görüyorsunuz, doğuştan sahip olduğu şeyle denemeye devam *edecek*. Gururu var. Ama ben olsam

Sizi duymuş ve gelip sizinle konuşmak istemiş, o da bana eşlik etmek istedi."

"Takdire şayan, dediğim gibi. Takdire şayan," diyerek Colin'in cesaretini onayladı McBride.

"Tavsiyeniz için teşekkür ederim efendim. Hazır buradayken, başka bir meselem daha var," diye sözlerini tamamladı Madeleine.

"Çok iyi." McBride'ın sesi ihtiyatlı bir iyimserlikle çıkıyordu. İlk sorunu neredeyse aşılamazdı; ne yapacağını sadece Tanrı bilirdi. İkincisi .

Pirinç ceket düğmesini hızla üzerine kaydırıldı.

McBride ona bakmak için yavaşça başını eğdi, sonra sertçe ona baktı ve şimdi gözlüklerinin arkasında parlayan bir çift mavi göz gördü.

"Bunun için altı şilin istiyorum," dedi Madeleine, sokaktaki arkadaşı tarafından yanlış bilgilendirilmiş olma ihtimaline karşı yine temkinli bir şekilde.

McBride hemen, "Bir," diye karşılık verdi.

Ah, çok iyi. "Beni ne tür bir aptal sanıyorsun?" dedi soğukkanlılıkla. "Beş şilin."

"Beş!" McBride öfkелendi. "Eğer 've-bazı' olmasaydın, Madam, ben..." Kekeliyordu. İyi bir oyunculuktu. "Üç şilin ha'pence."

"Dört şilin, bir kuruş eksik değil. Biliyorsun bu güzel, nadir bir pirinç düğme."

Tezgâhın karşısında birbirlerine ters ters baktılar.

Sonra McBride içini çekti, elini ceketinin içine soktu ve kadife bir kese çıkardı. İçinden çıkan dört şilini Madeleine'in

Uzatılmış avuç içi.

"Canlandırıcı, madam. Size teşekkür ederim."

Madeleine, "Bunu hiç düşünme," diye karşı çıktı. "Mavi ya da siyah büyük bir paltoya da ihtiyacımız olacak. Ya da bir palto veya bir pelerin. Sende var mı böyle bir şey var mı?"

"Korkarım bunun için daha çok yolunuz var. Ben sadece düğmeler, tokalar ve ince metaldenim, madam. Arada bir kitap, belki, ve onlar da bir arkadaşım için saklıyorum. Küçük ama büyük şeyler, öncelikle, bu benim uzmanlık alanım. Lorrimer Lane'deki Bayan Bandycross size bir gömlek ya da mendil satabilir ama paltolar..." Başını iki yana salladı. "Bond Sokağı dışında nerede palto bulabileceğinizi düşünemiyorum."

İkisi de bunun saçmalığına güldü. Bond Sokağı, St. Giles'tan bir evren kadar uzaktı.

"Teşekkür ederim efendim. Sorayım dedim."

"Bu bir zevkti, bu bir zevkti, madam."

Selamlaşıp reverans yaptılar ve her ikisi de daha iyi bir anlaşma yaptıklarını düşünerek ayrıldılar ki bu her zaman tatmin edici bir pazarlığın işaretidir.

Colin onu sessizce dükkândan dışarı, gürültüye ve gün ışığına doğru takip etti.

Tekrar kalabalığın arasına karıştılar ve ikisi de bir süre konuşmadı.

Colin Eversea sonunda, "Çok onur *duydum*," dedi.

"Bundan şüpheliyim," diye karşılık verdi asık suratla.

Bunun üzerine güldü ve kız onu susturdu.

"Amacınız buydu, değil mi? Gerçekten egomun bu kadar aşılmaz olduğunu *mu* düşünüyorsunuz Bayan Greenway? Bu imkansız Beni yaralamak mı?" Sesi hâlâ eğleniyor gibiydi.

Madeleine dişlerini sıkarak, "Kes şunu," dedi. "Neyi durdurayım?"

"Beni *kazanmaya* çalışmayı bırakın Bay Eversea. Bu... gereksiz."

"Zaten kazandığınız için mi?" diye umutla sordu.

"Çünkü bu mümkün değil."

"Ama arkadaş da olabiliriz, değil mi? Eğer birbirimize yardım edeceksek tabii."

"Bu bir şaka değil. Ben arkadaş istemiyorum, siz de istemiyorsunuz Bay Eversea. Kendinize bir şey kanıtlamak istiyorsunuz. beni kazanıyor."

Bu gözlem ani bir sessizliğe neden oldu.

Sonra Colin Eversea esrarengiz bir şekilde gülümsedi ve sanki onun sözlerini yutmaya çalışıyormuş gibi başını biraz geriye eğdi.

Ve sonra kanlı adam gerçekten de sessizce *ıslık* çalmaya başladı.

Ezgisine iki ölçü kalmıştı ki karşılarındaki caddede ilerleyen bir grup asker ezgiyi aniden kesti.

Yirmi ya da daha fazla metre uzakta, ama bu gri yerde kardinaller kadar canlı, süngüler ellerinde, kafalar bir o yana bir bu yana dönüyor, gözler Kalabalığın içindeki yüzler arasında amansızca ilerliyor ama onlara doğru belirgin bir amaç gütmüyordu.

Eğilecekleri bir kapı ya da ara sokak yoktu; ani hareketler onları sadece dikkat çekici hale getirirdi. Madeleine Colin'in koluna dokundu; adımlarını yavaşlattılar. Fichu'yu gizlice boğazından çekip çıkardı, korsajını tart seviyesine indirdi, saçlarını tokalarından ayırmak için bir elini saçlarının üzerinde gezdirdi ve tısladı, "Cin şişesini elinde tut ve *biraz* sarhoş gibi davran, Tanrı aşkına, daha fazla değil ve bana yaslan."

Göğsünü şaşkın bir adama doğru iterek sözlerini tamamladı. Colin Eversea bir kolunu onunkine doladı. Colin'in şaşkın bakışları göğüs dekoltesiyle buluştuğunda, mavi-yeşil bir denizde kararan gözbebeklerini bir anlığına yakaladı. *Gerçekten de* mükemmel bir göğsü vardı.

Göğsündeki sıkıntıyı çabucak atlattı; duruşu itaatkâr bir şekilde gevşedi, omuzları düştü, bir eli cin şişesini kavrayarak yanında serbestçe sallandı. Kol kola, canlı bir sohbet içindeki üç adamın arkasına düştüler. Bir grubun parçası gibi görünüyordu, belki de görünmüyordu. Colin'in yürüyüşü sendeliyordu ama abartılı rol yapma isteğine yenik düşmedi.

Bunların hepsi çok iyiydi. Açık konuşmak gerekirse, eğer biri Kaçak bir katille uğraşmaktansa, zeki biriyle daha iyiydi.

"Benimle konuşmak için başını eğ," diye emretti sotto voce.

"Ne söylemeliyim?" diye tısladı.

Sanki adam hafif bir şey söylemiş gibi güldü. "Ve şimdi ben bir şey söylüyorum," diye ekledi sohbet edercesine. Kalbi kulaklarında güm güm atıyordu.

"Ve sonra ben de karşılık olarak bir şey söylüyorum," diye mırıldandı. üzerinde.

"Ve sonra *başka* bir şey mi söyleyeyim?" Bu seferkini soru, bir konuşmanın ritmini taklit etmek için.

Bu şekilde kol kola yürüyüp anlamsız cümleler kurarak kalabalığın arasına karıştılar, kılık değiştirmiş gibi görünmeyerek gizlendiler. Keskin bakışlı kırmızı ceketli askerler, ikisinin yanından geçerken bile onlara bir bakış bile atmadılar. Ama Madeleine onların gözlerinin sanki derisi yanmış gibi üzerinde hissetti.

Uzun dakikalar sessizlik içinde geçti ve yürümeye devam ettiler. Her biri, belki de kendi yöntemleriyle, o anın etkisinden kurtulmaya çalışıyordu.

Colin sonunda, "Göz önünde saklanmak çok tuhaf," diye mırıldandı. Sersemlemiş gibiydi.

"Bir daha asla böyle şeyleri yüksek sesle söyleme. Fısıltıyla bile. Burada, St. Giles'ta bile." Garip bir şekilde öfkeliydi, Garip bir şekilde heyecanlanmış, garip bir şekilde hiç olmadığı kadar dehşete düşmüştü. "Başka bir deyişle, aptal olma."

Kolunu aniden bıraktı.

Madeleine, caddede bir o yana bir bu yana ilerleyen ve hantal bir şekilde ilerleyen taksiyi selamlayan kişiydi. Kalabalığın arasından. Hackney'ler Londra'nın bu bölgesinde yeterince nadirdi. St. Giles'da pek fazla müşteri bulunmazdı.

Şoför ikisine şöyle bir baktı ve sanki kurdeleleri tekrar kıracaktı gibi yaptı.

Madeleine en iyi St. Giles ağzıyla, " parası bende, dostum," diye itiraz etti.

Şoför açık, eldivenli elini uzatarak ve gri kaşlarını kaldırarak, "Göster bana," diye emretti. Belli ki kız biraz fazla Cin müptelası bir doxie kadar inandırıcı.

Avucuna bir şilin atarak ona gösterdi. Şoför homurdandı ve çenesiyle içeri girmelerini işaret etti.

"Doğu Hindistan Rıhtımı," dedi ona.

Esprili olmayan bir kahkaha attı ve sonra sanki kız onun için bir şeyi doğrulamış gibi iç çekti.

Sonra Madeleine kapıyı kapattı ve minyatür pencerenin üzerindeki perdeyi çekti ve nispeten karanlıkta yalnız kaldılar. Araba ileri atıldı.

St. Giles'dan uzaklaşmak bir şekilde daha iyiydi, ama Yine de kapalı alanda hiçbir şey güvenli hissettirmiyordu. Madeleine uzun bir nefes verdi. Kalbi hâlâ göğsünün içinde tavşan tekmeleri atıyordu. Korsesini bir kez daha yukarı çekerken sürekli nefes alıyordu, fichu'sunu boğazına ve göğsüne yeniden sarıp sarmaladı ve koltuğa yaslandı. Hâlâ rom, ter ve kalitesiz tütün kokuyordu.

Tekerlekler parke taşlarının üzerinde kayıyor, bu dar sokaklarda yavaş ilerliyordu. Yakında daha hızlı olacaktı.

Bir süre sessizlik içinde oturdular. Colin Eversea cin şişesine bakıyor ve onu sanki bir sanat eseriymiş gibi elinde yavaşça, nazikçe çeviriyordu.

"Bunun bir şaka olmadığını biliyorum," dedi sessizce.

Kaplan Yuvası'na yaptıkları yolculuk sırasındaki sohbetleri bu kadarla sınırlı kaldı.

Bölüm 5

Nal seslerinin meydandaki eve doğru gürlediğini duyan Everseas'ların her biri irkildi. O anda Kadınlar gözlerini sıkıca kapattı. Eller diğer ellere uzanıp onları kavradı ve Marcus siyah giysilere karşı beyaz düğümler izlenimi edindi. Katlanmış eller.

Sonra birden aklına Colin'le ilgili haberi vermek için acele etmenin en hafif deyişiyle yakışksız olduğu geldi. Ne de olsa ölü ölmüştü.

Görünüşe göre babası da aynı şeyi düşünüyordu. Jacob, Chase ve Ian arkalarında olduğu halde pencereye doğru yürüdü. Aşağı baktıklarında habercinin dizginlerini elinden fırlatıp kasabanın merdivenlerinden yukarı fırladığını gördüler.

Marcus üst kattan adamın parlak, yüzü yaran gülümsemesini .

Aman Tanrım. *Bu kesinlikle* uygunsuzdu.

Hizmetçi adamı içeri aldı ve anons edilmeden önce merdivenleri hızla çıktı. Yukarı çıkarken bağırdığını duydular ve sonra bağırışlar tutarlı kelimelere dönüştü. "O gitti! Gitti! Kanlı gitti! Patlamalar! Yok oldu!"

Aslında bunlar kelimelerden çok, sallanan kol hareketleri eşliğinde haykırılan hecelerdi.

Jacob adamı kolundan yakaladı ve kavradı. ".
Tanrı aşkına-"

"Yüce Tanrım, ama bunu görmeliydin Jacob-"

Aile şimdi haberciyi arıyordu ve umut bir ıstıraptı.
Solunum tamamen durdu.

"Neden sadede gelmiyorsun?" Jacob, altta yatan belli bir neşeyi ima eden bir ses tonuyla önerdi. Sanki çoktan haberlerin ne şüphelendi.

"Ah, görmeliydin," dedi adam şimdi suskun bir sesle, yüzü anlatılanlarla dolup taşıyordu. "Colin idam sehpasındaydı. Kalabalık tezahürat yapıyordu. Ve bağlanmıştı-" Kadınların yüzlerini gördü ve açıklamanın bu kısmından vazgeçmeye karar verdi. "Ve sonra patlamalar oldu - darağacının arkasında, kalabalığın içinde ve duman, kaos ve çığlıklar-ve sonra..." Etkili olması için durakladı. "...Colin *ortadan kayboldu*."

Yankılanan sessizlik.

Marcus o lanet kuşların hâlâ öttüğünü fark etti. Sanki başından beri şüpheleniyorlarmış gibi.

"Yani asılmadı mı?" Jacob yavaşça, nihayet dedi.

"O asılmadı. Ve ölmedi. En azından asılarak ölmedi. Hiç görülmedi Jacob. *Ortadan kayboldu*."

Marcus, haberciyi odaya kadar takip eden hizmetçiye, "Tuz kokusu," diye mırıldandı. Kadın da en az onun kadar solgundu. ve herkes kadar zor nefes alıyordu, ama o

bayılmayacaktı ve odadaki kadınların yarısı bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. Louisa'nın yüzünün rengi kaçmıştı.

Ancak annesi değil. O çok fazla şey yaşadı. Colin'in hayatında zaten üzücü şeyler vardı. Annesinin yüzü kansızdı, koyu mavi gözleri, altlarındaki şişkin yaylara rağmen parlaktı. Ama neredeyse hiç şaşkırmamış görünüyordu.

Jacob'ın ona gideceğini düşünmüştü. Ama Jacob ve annesi bu sabah garip bir şekilde ayrı görünüyorlardı. Bu olayla ilgili farklı türde bir üzüntü duyuyor ve diğerinin bunu anlayacağına güvenmiyordu.

Böylece nehirler tersine akmayacak, güneş batıdan doğmayacaktı.

Denizashırırlar bir kez daha galip gelmişti.

"Bazıları Şeytan'ın onu geri aldığını söylüyor," dedi haberci. açıkladı. "Bazıları onun gerçekten masum olduğunu ve Ölüm Meleği'nin onu almak için geldiğini söylüyor. Ordu kargaşa içinde. Cennetten çok denizashırı ülkeleri suçlamaya meyilliler. parazit. Sanırım her an burada olabilirler," diye pratik bir not ekledi.

Avludaki nal sesleri bunu kanıtlıyordu. Askerler çoktan Everseas'ın üzerine inmeye başlamıştı.

Jacob düşünceli görünmeye başlamıştı. "Yani Colin ölmedi. Bunu kesin olarak biliyorsun."

"Asılarak değil," diye onayladı haberci.

Ve onların gözleri önünde, haftalar geçtikçe küçülmüş gibi görünen Jacob... sadece ona özgü olan o doğaüstü güven ve yaşama sevinci ışıltısına büründü. Colin tüm çocukların en uzunuydu.

Çocuklar, ama hiçbir Jacob Eversea'dan daha uzun *görünmüyordu*, çünkü adamın varlığı çok fazla yer kaplıyordu.

Bütün çocuklar, Ian, Chase ve Marcus, babalarına bakıyorlardı.

"*Yemin* ederim bununla hiçbir ilgim yok," diye mırıldandı Marcus'a. "Bilmen gerekmez miydi sence?"

Colin yetkililerin onu nerede aramaya başlayacaklarını merak ediyordu. Askerler genellikle sıkılmış ve eksik istihdam edilmişlerdi. Savaştan sonra uğrak yerleri olmuştu ama yine de göç eden bir serçe değildi. Aynı yerlere tekrar tekrar dönmezdi. Bir şeylerin tadına bakmaktan hoşlanırdı. Bu da Londra'nın tamamına yayılacak birkaç tabur ve askerlerin başka görevleri de vardı. En azından kendi kendine böyle söylüyordu, rahatlatıcı bir rasyonalizasyon yoluyla.

Ayıkken Kaplan Yuvası'nın tadına baktığını hayal etmek zordu ama baktığını biliyordu. Hanın ön duvarı neredeyse tamamen pencereydi ve müşteriler sergileniyordu. Kaplan Yuvası'nın müşterileri uzuvlar ve dişler konusunda eksikliklerini genellikle silahlarla fazlasıyla telafi ediyorlardı. Her türden tabanca ve her uzunlukta ve güçte bıçak parıldıyor ve bara dolmuş, hepsi de müşterilerden çok daha bakımlı olan adamların üzerinde parlıyordu. Kancalar kolların ucunda kıvrılıyordu, tahta bacaklar masaların altındaki çizme bacakların yanına park edilmişti. Sayısız bıçak darbesiyle oyulmuş ve yara bere içinde kalmış, şurada burada bir dirsek kütüğü, bir koldan bağlanmış, şiddetli bir tartışmayla sallanıyordu. Bunlar sokakların, denizlerin korsanlarıydı.

Başka bir deyişle, her zamanki tiyatro kalabalığı değildi.

Colin, burada yüzünü göstermeye cesaret ettiğinde hemen bağırsaklarının deşilmemesine şaşıyordu. Bir erkeğe hayranlık duyarlardı.

Ancak içkisini özgürce satın alan ve paylaşan bir adamdı. Ve bunu yapabiliirdi.

Madeleine soğukkanlılıkla, "Mutfaktan gireceğiz," diye emretti.

Bu yerin yapısıyla içli dışlı olması ilginç. Ama tabii ki oraya aşinaydı. Burası *komisyoncusunun* ikamet etti.

Colin başını göğsüne eğmiş, şapkasını aşağıya doğru çekmiş ve kamburunu çıkarmıştı. Sinir bozucu derecede ciddi ve kendinden emin Madeleine Greenway ona bakmadan mutfak girişine doğru yürüdü. Kapıdan içeri girdi ve içeri adım attı.

Derin bir nefes, ziyaretçiye buranın kokusal tarihini verir. İçilen her puro ya da pipo, müşterileri ısıtmak için yakılan her ateş, içilen her damla içki ya da bir kavgada dökülen kan ya da şişte çevrilen etten damlayan yağ hayalet gibi kokuyordu.

Dar bir koridor mutfığa açılıyordu; burada pis bir çocuk mutfak ateşinin üzerinde şişte bir butu baygın baygın çeviriyordu. Bir zamanlar hangi hayvana ait olabileceğini bilmek zordu ama parıldayan yağ ve büyümlü bir koku. Çocuk elini akan burnuna götürdü, kendisini izleyen biri olup olmadığını anlamak için yan gözle ana yemek salonuna baktı, sonra aynı parmağını Etin üzerinde cazip bir yağ var.

"Genç adam," dedi Madeleine sessizce.

Çocuk korku ve suçluluk duygusuyla neredeyse havaya uçacaktı. Konuşan kişiyi aramak için etrafında döndü.

"Ben hiçbir şeye dokunmadım!" Parmağını geri çekti ve refleks olarak ağzına soktu. Ah, ne yazık ki bu kötü bir yalancıydı. Burada uzun süre hayatta kalmak istiyorsa bunun üzerinde çalışması gerekecekti. Rıhtım. Colin onun yedi yaşından büyük olamayacağını düşündü.

Madeleine'in ağız seğırdi. "Efendim, Bay Croker'ı nerede bulabileceğimizi söyler misiniz?"

Ve şaşırtıcı *derecede* yumuşak bir ses .

Colin ona baktı, küçük yaratığın Madeleine'e yönelttiği ifadeye bakılırsa, neredeyse çocuk kadar baştan çıkmıştı: özlem, kurnaz bir değerlendirmeye karışmıştı. Nazik sesler ama Madeleine'in sınıfını her şeyden önce belirleyen o İngiliz içgüdüüne sahipti- İlk olarak onun varlığının kendisi için ne anlama gelebileceğini, ikinci olarak da ondan ne elde edebileceğini belirlemek için.

Çocuk bir tür sonuca varmıştı, çünkü gülümsemeye karar verdi. Tanrım, melek gibi bir gülümsemeydi. Büyüleyici biriydi.

"Bay ya da Bayan Croker, anne?" Bilmek istiyordu.

"*Efendin*, genç adam. Bay Croker'ı *hemen* getir." Colin kelimeleri şaklattı. Her biri buz gibi bir zarafet şaheseriydi.

Çocuk hemen fırladı, bacakları bir an için yerinde kıpırdandı ve barın ana yemek salonuna doğru fırladı.

Ah. İşte size aristokrat aksanının kullanımını gösteren bir gösteri.

Madeleine başını Colin'e doğru eğdi; kaşlarının arasında bir onaylamama çizgisi vardı. Colin alaycı bir tavırla büyük şapkasının kenarına dokundu. Bir çocuğu neyin zıplatıp kaçtırtacağını çok iyi biliyordu, kendisi de kötü yalan söyleyen ve kolay etkilenen bir çocuktu ve küçük yaratığa kur yaparak zaman kaybetmekle ilgilenmiyordu.

Madeleine Greenway arkasını dönüp dalgınca uzandı ve ateşin etin bir tarafını uzun süre yalamaması için şişi çevirdi. Bu sade jestte Colin'i etkileyen bir şey vardı.

Tehlikeli görevlerine rağmen, tabanca kullanmasına rağmen, bu çok kadınca bir şeydi, çok sıradan bir şeydi.

Colin hayatında bir daha sıradan bir şey olup olmayacağını merak ediyordu.

Küçük ayak sesleri ve ağır gümbür gümbür adımlar, bir boru sesi eşliğinde onlara doğru geldiğinde ikisi de keskin bir şekilde başlarını kaldırdılar

Fısıltılı bir ses, "...büyük *kızgın* koy," dedi ve sonra Croker ve çocuk göründü ve Colin dar koridora geri adım atarak daha derin bir gölgeye girdi.

İri yarı, mantar gibi kel, alnı kilometrelerce uzanan Croker sinirli ve yorgun görünüyordu ve kocaman ellerini lekeli bir önlüğe siliyordu. Madeleine'i gördü ve silmenin ortasında dondu kaldı.

Ve baş döndürücü bir dizi ifade -mutluluk ve rahatlama ve dehşet ve şaşkınlık ve kafa karışıklığı- yüz hatlarına üstünlük sağlamak için savaştı.

Sonunda yüz hatları dinginleşti. Üzerlerine hoş bir tarafsızlık yerleşti.

"Kışt," diye çocuğa doğru tıslamayı ihmal etmedi. "Git Bayan'a yardım et.

Croker masaları temizlesin."

Çocuk yemek odasına doğru kaçtı.

Croker boğazını temizledi. "Pekâlâ! Bayan Greenway-" diye saygılı bir şekilde başladı ve durdu. Gölgelerin arasında duran "büyük kızgın koy "a bir an göz attı.

Colin tek parmağıyla şapkasını yüzünden kaldırdı ve muzipçe gülümsedi.

Croker bakakaldı, ağzı biraz açık kaldı.

Ve sonra, Colin'in şaşkınlığına rağmen, kendine özgü parlak bir zevk İri yüzünü yavaşça sarmıştı. Ayın doğuşuna çok benziyordu.

Bir an sonra bu durum yerini dehşete bıraktı.

Ve Croker kaçmak için topuklarının üzerinde döndü.

Colin uzunluktaki kollarından birini çıkardı, adamı yakasından kavradı ve Croker'ın kalın kollarından birini arkasına sıkıştırdı, bu çok uygun bir hareketti. Bunu Croker'dan öğrenmişti.

Marcus, yıllar boyunca bunu onun üzerinde defalarca kullanmıştı. Madeleine tabancasını çıkarmış ve Croker'ın göbeğine saplamıştı.

"Özel olarak nerede konuşabiliriz Bay Croker?" Colin kibarca adamın kulağına mırıldandı.

Croker olmuş bir sesle, "Depo," diye mırıldandı. Elindeki silahı Çene, ağır ahşap çitalardan yapılmış grimsi bir kapıyı işaret etmek için, mutfakın bir el içine büküldüğü yerde görünür.

Croker'ı uzun ahşap bir masanın ve iki ağır ocağın yanından geçirdiler; asılı tencere ve tava çalılıklarının ve doğranmış soğan yığınlarıyla dolu devasa bir büfenin üzerindeki tabak yığınlarının yanından geçirdiler ve patatesleri alıp köşeyi dönerek odaya girdiler. Dar, toprak kokulu bir odaya girdiler ve kapıyı sıkıca kapattılar.

Colin topuzun altına sıkıştıracak bir şey aradı. Odada küçük ahşap bir masa ve bir sandalye vardı. sandalyenin arkası düzgünce altta.

Patates ve soğan dolu kutular toprak kokusunun kaynağıydı. Un olduğu anlaşılan çuvallar bir uca yığılmıştı ve içinde kahve çekirdekleri ve baharatlar olduğuna şüphe olmayan diğer küçük çuvallar utangaç çocuklar gibi büyük çuvallara yaslanmıştı.

Colin Bay Croker'ı elinden bıraktı ve Madeleine geri çekilerek tabancayı adamın karnından uzaklaştırdı. Croker salladı Kendini bir kağıt parçası gibi buruşturmuş, kolunu yukarı aşağı bükmüş ve pragmatik bir şekilde test etmişti.

Sonra hancı başını Madeleine'den Colin'e, oradan tekrar Madeleine'e çevirdi ve önce ne söyleyeceğine karar vermeye çalıştı.

"Bayan Greenway," diye başladı. "Ben... siz... yaşıyorsunuz." Biraz mide bulandırıcı bir şekilde gülümsedi.

"Bu sizi neden şaşırttı Bay Croker?" Soğuk, etkileyici ve otoriterdi.

Ancak Croker'ın bu soruya henüz cevap vermeye hazır olmadığı anlaşılıyordu, çünkü başka bir soru onun için daha büyüktü.

"Ve... sorduğum için özür dilerim efendim... siz Bay Colin Eversea mısınız? Gerçekten mi?"

Colin şapkasını sonuna kadar çıkardı ve eğildi. Sözlü olarak hiçbir şeyi onaylamadan.

Bay Croker bir an için konuşamıyor gibiydi. Elleri Önlüğünün içinde kıpır kıpırdı; dudakları birbirinin üzerinde kaygılıydı; gözleri iriydi. Büyük çizmeleriyle yere basıyordu.

Hain Bay Croker nihayet tekrar konuştuğunda, bu sessiz bir asalet tonundaydı.

"Size anlatmaya *başlayamam*... şey, ben büyük bir hayranınızım, efendim," dedi alçakgönüllülükle. "*Büyük* bir hayranınızım Bay Eversea."

Colin ciddiyetle, "Teşekkür Bay Croker," dedi. Hüküm giymiş bir katile hayranlık duymanın ahlaki inceliklerini tartışacak değildi. Hayranlık faydalı olabilir.

"Bay Croker, lütfen bazı cevaplar almak istiyoruz." Bu Madeleine'den ve kelimeler çelik gibi parlıyordu. Belli ki onun da hayranlığa tahammülü yoktu.

Hancı dikkatini ona ve sözlerine geri verdi dışarı yuvarlandı. "Oh, Bayan Greenway, hayatta olduğunuza sevindim. Çalışmalarınızın büyük bir hayranı olduğumu biliyorsunuz-"

Onun *işi* mi? Colin onu incelemek için döndü. Gerçek bir eseri mi vardı?

Dikkati tamamen hancının üzerindeydi. "Bay Croker," diye araya girdi Madeleine. "İltifatlar bir yana-"

"Hiç böyle bir şey görmemiştim," dedi Croker, başını hayretle sallayarak. Anlaşılan bastırılmış hayranlık duygusundan kurtulması gerekiyordu. "Guy Fawkes ve onun gibilere bir iki şey gösterebilirdiniz Bayan Greenway. Sizin bir dahi olduğunuzu hep söyledim. Flaş bombaları? Kara barut? Dahice! Anladığım kadarıyla kimse *yaralanmadı* bile, biraz felç ve ayak bileklerinin dönmesi dışında, ama bunu için henüz erken. Kirpikli *Wellington* gibisin! Gurur duyuyorum Sana bu işi tavsiye ettim. Ve bakın! İşte Bay Eversea, hayatta ve iyi durumda. Senin görevin olacağını hiç düşünmemiştim! Geçen yıl Lord Garrett'in metresinden kolyeyi geri aldığınızda ya da Bridlaw Çetesi'ni durdurduğunuzda yeterince etkileyici olduğunu düşünmüştüm-"

"Bay Croker," diye sertçe araya girdi, "lütfen. Planım parlak , ama başarısı her açıdan düzgün bir şekilde sonuçlandırmak. Sizin de gibi, en önemli hususlardan biri kesinlikle *değil*. Param nerede? Bana kim ateş etti? Ve neden bana *ihanet* ettin?"

Croker iç çekti. Başını göğsüne indirdi. Sonra tekrar yukarı baktı.

"Bildiğiniz gibi, Bayan Greenway, neredeyse bir fiyatım var. Her şeyi," diye başladı pişmanlıkla, sanki ona zaten bildiği bir şeyi hatırlatmaktan nefret ediyormuş gibi.

"Elbette, Bay Croker," dedi, içinde bulunduğu koşullar göz önüne alındığında olağanüstü bir sabırla.

"Bir tehdit ve yirmi beş pound şeklinde geldi, Bayan. Greenway. Yirmi beş pound! Onlar benimdi, yirmi beş *Öğlen* Colin Eversea ile nerede olacağını söylersen, istediğinden daha erken. Seni bulmaya kimin gittiğini söyleyemem. Ve başka para gelmeyeceği de açıkça belirtilmişti, bu yüzden size ödeme yapmayacağım. Ve *bazı* çekincelerim olsa da, görüyorsunuz, *uzun* süredir profesyonel ortaklar olduğumuz için - şey, yirmi yıl oldu - beş sterlin, ve ben bunu yapmamak için deli olmalıyım."

Madeleine Greenway bu suç samimiyetine karşı bir elini -tabancayı tutmayan elini- kaldırdı. "Anlıyorum Bay Croker. Gerçekten. Belki ben de yirmi beş pound için aynı şeyi yapardım."

Colin başını yavaşça tekrar ona doğru çevirdi. Yapar mıydı?

"Bu talimatları sana kim verdi?" diye sordu. "Bir erkek mi, bir kadın mı? Kim?"

Croker tekrar durakladı.

"Görüyorsunuz... İngiliz ordusunun sizi aramaya çıktığı söyleniyor, Bay Eversea. Yakalanmanız için ödül verileceği de söyleniyor, ama ödülün ne olacağını kimse duymadı. Ve Bayan Greenway... Sizin yerinizde olsam pansiyonunuza dönmezdim. Hayatta kalmak istesem bile."

Sonra ağzını sıkıca kapatarak ellerini önünde kavuşturdu ve bekledi.

Madeleine ne demek istediğini ve ne beklediğini tam olarak biliyor gibiydi.

"Size ödeyecek hiçbir yok, Bay Croker."

Colin bunun tam olarak doğru olmadığını biliyordu. Ödemeyi yaptıktan sonra düğmeden aldıkları parayla hackney'e bindiklerinde, en azından üç şilini vardı.

Croker iç çekti. Belli ki Bayan Greenway ve Bay Colin Eversea'ya duyduğu *büyük* hayranlık ve eğer bundan bir çıkar elde edilebilecekse hiçbir şeyi kimseye vermemeye olan derin inancı karşısında elindeki bilgiyi ifşa etmenin risklerini tartıyordu.

Colin'e bir ilham geldi. "Bay Croker, bir öneride bulunabilir miyim-"

Bay Croker parmaklarını şıklattı, yüzü coşkuyla aydınlandı. "Bir teklifim var! Ama önce bu odadan çıkmam gerekiyor. Eğer şimdi buradan çıkmama izin verirseniz, yemin ederim hepimiz için bir çözümle geri döneceğim."

Madeleine ve Colin ona derin bir şüpheyle baktılar ve hiçbir şey söylemediler.

Croker yaralı bir sesle, "*Yemin* ederim sana döneceğim," dedi. Bir elini kalbinin üzerine koydu. "Ve varlığından kimseye bahsetmeyeceğim."

"Yirmi beş pound için bile mi?" Madeleine öyle dedi ve hakkını yemeyelim, sadece hafifçe küçümsedi.

"Hiç de bile. Yemin ederim."

"Ne üzerine, Bay Croker?" Madeleine Greenway'in sesi yorgun geliyordu. "Ne üzerine yemin edeceksiniz?"

"Karımın sevgili kafasına."

Madeleine'in kaşları alaycı bir şekilde havalandı.

"Tam da Kaplan Yuvası'nın üzerine inşa edildiği zeminde," diye umutsuzca gözden geçirdi.

Sessizlik. Tabancasını Croker'a doğrulttu, Croker'ın tabancanın şu anda etkisiz bir tabanca olduğundan haberi bile yoktu. Colin kollarını göğsünde kavuşturmuş, sessiz duruyordu.

Croker endişeyle kapıya doğru baktı. İçki içenler ve yemek yiyenlerden oluşan kalabalığı, para harcamaya, ortalığı kasıp kavurmaya ve kendisinin dışında kalmaktan nefret edeceği hain işler çevirmeye hazır bir şekilde şu anda yoğunlaşıyor olmalıydı; çalışanları Görevler, küçük bir çocuk şüphesiz aralıklı olarak burnunu siliyor, ete dokunuyor ve şişin krankını çeviriyor.

Croker yine içini çekti. "Bayan Greenway," diye başladı gayet makul bir şekilde. "Yardım etmek isterim. Hepimize uyabilecek bir çözüm önerim var. I

Sadece bir şeyler alıp sana getirmem gerekiyor. Geri döneceğim. Ne kaybedersin ki? Herkes nereye gittiğimi merak edecek ve beni aramaya gelecek."

Mükemmel bir noktaya değindi.

"Git," dedi Colin basitçe. Madeleine'in kafası ona doğru döndü ve o karanlık gözlerin sıcaklığını üzerinde hissedebiliyordu.

Croker Madeleine'e ve silaha baktı, sonra tekrar Colin'e baktı, gözlerine bir yalvarış girmeye başlamıştı, bağlılığı açıkça Colin'in lehine katılıyor.

Colin, "Git," diye tekrarladıktan sonra Madeleine'e sert ve konuşan bir bakış yöneltti.

Madeleine işe yaramaz tabancayı tutan elini yavaşça indirdi. Etrafını gerçek bir hoşnutsuzluk bulutu sarmıştı.

Bay Croker odadan geri çekildi. "Geri döneceğim," diye fısıldadı mutlu bir şekilde. "Söz veriyorum."

Ve kapı kapandı.

Madeleine Colin'e döndü. "Ne *cüretle*-"

Colin basitçe, "Bana başka bir çözüm söyle," dedi.

"*Doğru* çözüm buydu," diye öfkelenildi. "Ama sen *bu konuda* hizmetimden yararlandığınız sürece herhangi bir karar ver-"

Kapı gıcırdayarak açıldığında aniden döndüler ve Hancı kolanını odanın içine kaydırıldı. Kocaman poposuyla kapıyı tekrar iterek kapattı, çünkü ellerinde, olabildiğince şefkatle bir bebek ya da patlayıcı taşımak, bir broadsheet oldu. Pahalı da bir gazete, güzel gravürlerin yer aldığı kitaplardan biri.

Masanın üzerine yerleştirdi, hafifçe düzeltti. Ve Sonra önlüğünün cebinden mühürlü bir mürekkep, ucu sivriltilmesi gereken bir tüy kalem ve bir avuç dolusu kum çıkardı, Son olarak da masanın üzerine yığıldı.

Colin gözlerini dikip baktı. COLIN EVERSEA, yazıyordu. Ve işte , yakışıklı, boynuzlu ve Hobby çizmeli. Bunda bıçak kullanmıyordu. Kolunu güzel bir kadına dolamıştı. Şehvetli bir kadın. Bir tanesini not etti. Croker bu gazete için iyi para harcamıştı.

Colin ironik bir zafer anının farkındaydı. Ve burada Madeleine Greenway onun bir *yük* olacağını düşünmüştü. Ve bu -bir broşürün imzalanması- tam da Croker'a önermek üzere olduğu şeydi.

Croker'ın bunu kendisinin düşünmüş olması *çok* daha iyiydi. Kardeşi Marcus değildi ama Colin iş dünyası hakkında o kadar çok şey biliyordu.

Hancı'nın konuşması bir an aldı. "Bay Eversea, efendim. Aklımda olan şey bu. Bunu senden istemekten bile çekiniyorum. Ama... ama eğer

"İmzalama nezaketinde bulunursanız..." Colin'e baktı, gözleri umut ve yalvarışla açılmıştı.

İdamlardan kalan hatıralar müzelere ve özel koleksiyonlara girebiliyordu. İdam parçaları, ölüm maskeleri, saç .. Hepsi gözdeydi. Bir gün -muhtemelen yakında bir gün- Bay Croker bu eseri bir yeraltı pazarında küçük bir servet karşılığında satmak.

Ve Colin Eversea kayıp olduğu sürece daha da değerli olacaktı.

Ve en azından Bay Croker'dan korunmaları da burada yatıyordu. nerede olduklarını söylemeye teşvik ediyordu. Yakalanması karşılığında verilecek ödülün henüz bir söylenti olarak kalması çok iyi bir şeydi.

"Battaniyeye, yiyeceğe, suya, baruta ve elli kalibrelik bir tabanca için fişeğe ihtiyacımız olacak," dedi Colin hızlıca, parmaklarıyla talepleri sayarak.

Croker gözlerini kırptırdı, başını eğdi ve listeyi düşünmeye başladı. "Tamamdır." Kolayca kabul etti.

"Akşam için güvenlik..." Colin bir parmak daha eğilerek devam etti.

Bu talebe tereddütle karışık bir dille karşılık verildi. "Sadece bu gece için," diye kesin bir dille kabul etti Croker. "İkiniz geceyi un ve soğanlarla birlikte bu odada geçirebilirsiniz. Diğer herkesi dışarıda tutacağım. Ama şafaktan önce dışarıda olun."

"Tamamdır," diye kabul etti Colin. "Kibrit, çakmaktaşı, çıra kutusu, mumlar-" parmakları tükenmişti.

"Ve Saint-John's-wort," diye araya girdi Madeleine aniden.

İki kafa, Madeleine sanki bir tenis voleybolunun ortasına kabaca fırlamış gibi ona doğru döndü.

Croker onay için Colin'e baktı. Görünüşe göre şu anda direktif verme yetkisi olan tek kişi Colin'di.

Colin, bir cızırtı sesi duyduğunu hayal etti. Madeleine Greenway'in kafatası, yüz hatları tamamen sabit kalmasına rağmen.

Bunun nedenini bilmiyordu, ama sormaktan zevk alıyordu. sıradan şeyler ve onları elde etmek. Bir av gezisine hazırlanmak gibi. Bu da öyle bir şeydi. "Ve Saint-John's-wort merhemi, of Elbette, eğer sizde varsa, Bay

Croker." "Tamamdır," diye kabul

etti mal sahibi.

"Ve burada olduğumuzu kimse bilmemeli," diye uyardı Colin.

"Kimseye söylemem Bay Eversea. Kendimi korumam gerek yatırım." Geniş sayfayı sevgiyle düzeltti. "Zaten benim iznim olmadan kimse bu odaya giremez."

"Pekala o zaman. Yarınki broşürünüzü memnuniyetle imzalayacağım. Sabah yola çıkmaya hazırlanmadan önce, bir an . Şimdi lütfen bize yirmi beş sterlinlik adamdan bahsedin, böylece Bayan Greenway ve ben... akşamı bu konuyu tartışarak geçirebiliriz." Bunu biraz alaycı bir şekilde söyledi.

"Hizmetçi," dedi Bay Croker hızlıca. "'Bir kostüm giymiş, görüyorsunuz. Bir üniforma." Croker'ın elleri ellerinin üzerinde küçümseyici dalgalı hareketler yaptı.

Görünüşe bakılırsa süslü püslü olduğunu anlatmak istemişti. "Bir de peruk." Elleri kel başının iki yanını kavrayacak şekilde yukarı kalktı.

Bir uşak, diye düşündü Colin. Göz kamaştırıcı bir kıyafet giydiklerinde bile insanlar hizmetkârları görmezden gelmeye eğilimliydi, tıpkı güzel yaprakları olan bir ağacı görmezden geldikleri gibi. Onlar manzaranın bir parçasıydı, işte bu yüzden bir uşak bu durumda iyi bir ulak olabilirdi.

Kostümün içinde hangi renkler vardı?"

"Ceket maviydi, yanları altın sarısıydı. Pantolon, pantolon değil. Tokalı ve küçük topuklu ayakkabılar, çizme değil. Altın örgülü mavi bir ceket. Her zaman giydiği gibi."

Son cümle tam bir sessizlik oldu.

"?" Madeleine'in sözleri çeliğe kazınmıştı.

"Daha önce size ödemeleri getiren de aynı delikanlıydı Bayan Greenway."

"Colin Everseayı serbest bırakmam için bana para veren kişi, benim ölmemi isteyen kişiyle aynı kişi mi?"

"Öyle görünüyor," diye pragmatik bir şekilde onayladı Croker, "'ölü' kısmı için konuşamam gerçi."

"Biri bana *ateş* etti, Croker."

Hancı onaylamayarak gıdıkladı. "'Tis 'appy I am that e Kaçırdım o zaman," dedi pragmatik bir şekilde. Onun dünyasında insanlara her zaman *ateş* edilirdi ve sonuçlar değişirdi. "Sana *ateş* eden uşak değilse, benim yerime kimin gittiğini bilmiyorum. Diyebilirim ben- ve-

Bugün seninle buluşmamak için para ödedim. Yirmi beş pound," dedi. biraz savunmacı bir tavırla tekrarlardı. "Gördüğünüz gibi kendimce sonuçlar çıkardım ve en kötüsünü düşündüm."

"Bu adamın başka ayırt edici özellikleri var mıydı?" Colin sordu.

Croker, "O bir hizmetkârdı Bay Eversea, sizin gibi seçkin biri değildi," diye lütfetti.

Madeleine Greenway yumuşak bir çıkardı.

Colin tekrar denedi. "Gözlerinin rengini hatırlıyor musun? Yüzünde herhangi bir yara ya da iz var mıydı? Alışılmadık derecede uzun muydu? Geniş

Omuz mu? Bu tür ayrıntılarla ilgileniyorum Bay Croker."

"Şu birine sahipti..." Hancının ellerinden biri çenesini iki küçük kıvrım halinde sıkıştırmak için yukarı kalktı. "...kıça benzeyen bir çene."

"Çene mu? Yarık mı?"

"Çentik kadar *yarık* değil, Bay Eversea. Ve mavi gözler. Kostümüne çok yakışmış."

Bu gözlemi şaşkın bir sessizlik izledi.

Hancı iç çekti. "O benim karım. Eğer bir gün kendinize bir eş alırsanız, Bay Eversea, siz de böyle şeylerle karşılaşacaksınız, sözlerime dikkat edin, sözlerime dikkat edin. 'Bu şununla ya da bununla uyuyor,' ve benzeri üzerinde. Kadınlar böyle konuşur. Beni bir şeylere bakmaya ve fikir vermeye zorluyor. Beni bir kıza dönüştürecek."

Bu pek olası görünmüyordu ama Colin'tek söylediği, "Mavi gözler ve kıç çene. Teşekkür ederim, çok yardımcı oldunuz Bay Croker. Peki ya Boyu? kadar uzun mu? Senin boyuna yakın mı?" Uşaklar, en azından en iyi baldırlara sahip en uzun boyluları alabilen daha iyi hanelerde, her zaman kulelerdi.

Ve eğer bu uşak Colin'in haneye aitse, yakışıklı ve yüksek takımlar alabilirlerdi.
Uşak.

"Boyunuz size yakın Bay Eversea, ama sanırım o kadar uzun değil."

Colin'in bir sorusu daha vardı, en önemlisi: "Çoraplarına iyice baktın mı?"

Şimdi başını yavaşça ona doğru çevirme sırası Madeleine'deydi.

"Açık mavi, beyaz değil. Süt gibi, kreması çıkarılmış. Tahmin etmem gerekirse ipek gibi," dedi Croker kolayca, çünkü çoktan utanç verici giyim farkındalığı.

Peki o zaman. Gerçekten de Malmsey Kontu'nun evinden bir uşakmış. Kontesle olan geçmişi göz önüne alındığında büyüleyici.

"Teşekkür , Bay Croker. Birazdan görüşecek miyiz?"

"Birazdan, Bay Eversea." İri, kel adam geri çekildi ve kapı bir kez daha tıklayarak kapandı.

Bölüm 6

Kapının arkasında tencere, önlük ya da asılmasında fayda olabilecek herhangi bir şeyi asmak için kancalar vardı. Colin bir süpürge bulup aralarından geçirerek kapıyı etkili bir şekilde engelledi ve sandalyeyi kaydırarak kapıyı engelleme görevinden kurtardı Masanın altına.

Madeleine tek bir çıkışı olan bir odada bulunmaktan huzursuzdu ve bakışları hızla odayı taradı, pencereyi buldu ve zihninde ölçtü. Ona doğru yürüdü, test etti; ittiğinde hafifçe açıldı ve içeri liman kokulu bir hava girdi. Kapıyı kapattı ve nefes verdi. Odadan çıkabileceği açıktı. Yeterince hızlıydı; iş o noktaya gelirse Colin Eversea'nın bunu yapabileceğinden emin değildi. Kendisine onur duygusunun esnek olduğunu hatırlattı.

Giriş ve çıkışlarını tanımadan bir odaya girmeyeli birkaç yıl olduğunu fark etti. olasılıklar. Diğer kadınların odaları bu şekilde gördüğünden şüpheliydi. Bunu yaparken Colin Eversea'gözlerinin üzerinde olduğunu farkındaydı; yakışıklı yüzü düşünceleri hakkında çok az şey söylüyordu. şaşkınlık. Şüphesiz onun alışık olduğu kadın tiplerini -kusursuz Louisa Porter, kontes, demimonde'un seçkin üyeleri- düşünmeyi reddetti. O onun gibi bir kadınla tanıştığından şüpheliydi.

Ayrıca, kendisi gibi başka bir kadın *olduğundan da* şüpheliydi.

Colin de odanın içinde dönüp duruyordu. Soğan dolu bir kutuya baktı, üç tane seçti ve hokkabazlık yapmaya başladı. Yetenekleri her geçen dakika artıyor gibiydi.

"Yani... *Bayan* Greenway." Havadaki soğanların etrafında dönüp durdu. "St. Giles'da oldukça rahat olduğunuzu fark ettim. Eskrim falan. Yeraltı dünyasının yöntemlerine oldukça aşinasınız. *Deyim* yerindeyse, bu işlere aşinasınız."

Durakladı, ses tonunu değerlendirdi: kırılmış, ironik, kopuk, eğlenmiş. Bir şeye işaret ediyordu.

"Belki de her yerde rahatımdır, Bay Eversea," dedi sakince.

Soğanlar havada birkaç tur daha atıldılar. Onları izledi; zordu. "Ve sen... *alışılmadık* bir şekilde... burada, rıhtımda rahat görünüyorsun."

"Oh, lanet sorunuzu sorun Bay Eversea," dedi gergin bir şekilde.

"Kanlı" kelimesine alaycı bir onaylamama ifadesi verdi ama soğanlar hareket etmeye devam etti. "Pekâlâ o zaman. Senin 'işin' *ne*? Ne tür bir suçlusun sen? Çok ince bir tür, garanti ederim, eğer bir 'komisyoncuya' ihtiyacım var. *Sizin* için barlarda cinayet yok."

Ses tonu hafifti ama kelimeler tuhaf bir şekilde parıldıyordu. Gerginlik. Ona dikkatle baktı, bu adamı tanımadığını kendine hatırlattı; ruh halini tahmin edemez ya da ne yapacağını kestiremezdi. eylemler.

"Açık konuşmak gerekirse, ben bir suçlu değilim," dedi sakın bir şekilde. "Ben bir... planlamacıyım. Ve parasını ödeyebilenler için hassas diyebileceğimiz işler üstleniyorum."

"Anlıyorum. Yani sen bir paralı askersin."

Madeleine bu kelimedenden hoşlanmamıştı. Ancak ilk kez bu kelimenin uygun olduğunu fark etmişti. "Nasıl isterseniz," dedi soğukkanlılıkla.

"Bir paralı askerin barut hakkında daha çok şey bileceğini düşünürdüm."

Bu evi kazdı. "Sizi temin ederim ki tabancayı nasıl kullanacağımı çok iyi biliyorum. Barut... talihsizlikti."

"Bugün ölmüş olurdun," diye .

"Şükürler olsun ki *seni* kurtarmıştım, böylece sen de beni kurtarabildin."

Homurdandı, bu bir kahkaha olabilirdi.

Madeleine bu hokkabazlığı giderek daha rahatsız edici buluyordu, çünkü bu küçük, dar odadaki gerginlikle tuhaf bir şekilde çelişiyordu. İçlerinden birini havaya ateş etmek için tabancayı kullanmayı düşündü.

Keşke pudrası kötü olmasaydı.

Soru sorma sırasının kendisinde olduğuna karar verdi. "Neden çorapları sordun?"

"Sabah Grosvenor Meydanı'nı ziyaret etmemiz gerekiyor. O çorapların kime ait olduğunu biliyorum. Ya da daha doğrusu, kime ait olduğunu. uşak aittir. Malmsey Kontu. Kont sizin için bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır," dedi kısaca. "Onu ve kontesi tanıyorum, hepsi bu. Şüphesiz *senin* için daha anlamlılar. Bir şey yok muydu?"
"Birkaç yıl önce bir gece yarısı baskınını hatırlıyor musunuz?"

Colin biraz esrarengiz bir gülümseme takındı. "Gazetelerdeki maceralarımın takipçisisiniz, değil mi Bayan Greenway?"

Madeleine pek çok şey söyleyebilecek olmasına rağmen hiçbir şey söylemedi ve avuçlarına çarpan soğanların *şak şak şak* sesleri dışında bir süre sessizlik oldu.

"Demek senin ölmeni isteyen kişi benim yaşamamı da istiyordu," diye düşündü. "Ailen mi?" diye sordu.

Bunun üzerine durdu ve aniden ona doğru döndü, soğanları dirseğinin kıvrımıyla teker teker yakaladı.

Ve zarif sesi bir engerek yılanı gibi saldırdı.

"Benim ailem olağanüstü şeyler yapabilir, ama onlar Beni kurtarman için seni tutup sonra da *öldürmezdi*. Aslında babam bir kadını hiç işe almazdı."

Colin ses tonuyla gurur duymuyordu ama bunu bilinçli olarak yapmış, Madeleine Greenway'in gözlerinin öfkeden kararmasını sağlayacak kadar küçümseyici sözler söylemişti. *Güzel*di. Birdenbire, mantıksız bir şekilde, başka birini kızdırmak iyi hissettirdi, özellikle de bu doğaüstü yetkin, neredeyse aşılmaz bir kadın. Kendi öfkesini ve hayal kırıklığını fırçalayabileceği birini istiyordu. Kendini kafese kapatılmış hissetmekten, bir kapalı alandan diğerine geçmekten bıkmıştı.

Ayrıca bu kadının gururlu olduğundan ve gururunun onu konuşturacağından şüpheleniyordu.

"Bilmenizi isterim ki Bay Eversea, bugün sizi kurtarmak oldukça zaman, düşünce ve beceri gerektirdi. Ve arkamda hiçbir iz bırakmadım."

Doğru tahmin etmişti.

"Ve böylece kollarımı bağlayan cellat-" diye bastırdı.

"Rüşvet. Bir dizi başka insan aracılığıyla, benim için takip edilemez. Newgate'teki herkes rüşvetle yaşıyor. Yeterince basit bir şeydi... eğer nasıl yapılacağını biliyorsanız."

Bunu neredeyse havalı bir şekilde söyledi.

Colin alaycı bir şekilde başını salladı. "Elbette. *Eğer* nasıl yapılacağını biliyorsan. Ve cellat beşinci askerde dizlerimin üzerine çökmemi istedi. Ve bu çok..."

"Duman yükseldiğinde askerlerden ve kalabalıktan saklanacaksın ve diğer yardımcılarım, seni taşıyanlar
_."

"Sanırım parası da ödendi?"

"-tabii ki- sizi duman ve kaosun altında iskeleden çekip alabilir ve ayarladığımız buluşma yerine götürebilirim. Seven Dials. Kalabalığın en önündeydiler. Ve onlar ve duman kombinasyonlarını geliştiren kimyager ve çalışmalarının nasıl kullanılacağı asla söylenmedi."

Aman Tanrım. Kirpikleriyle Wellington'*du*. Bu Bugün her şeyin planlandığı gibi gitmesi olağanüstü bir şeydi. Aldığı her nefesten bu hafif, dikenli, siyah saçlı kadın sorumluydu.

Nasıl bir *kadındı* bu?

"Ve Croker bunu yapman için seni mi ayarladı?" Bunu sakince söylemeyi başardı, gerçek dışılık hissi zihnine kafa karıştırıcı bir gaz gibi sızmaya başlasa bile.

"Croker'ın para için her şeyi yapabilecek herkesi tanıdığı... nasıl desek, belli çevrelerde yaygın olarak bilinir. Ne zaman Croker isimsiz bir kaynaktan, özellikle hassas bir konunun halledilmesi gerektiğini bildiren bir mektup aldı ve söz konusu kişiyle özel olarak görüşmemi . O zaman kim

seni kurtarmamı istedi. Kurtarma şekli bana bırakıldı. Yüzü hemen ödenmek üzere iki yüz elli poundluk bir ücret pazarlığı yaptım. Görünüşe göre uşak bu parayı Croker'a getirdi, o da kendi aldı. Ben de kalanını ayarlamalar için harcadım."

"Yani seni işe alan kişiyi *gördün* mü?"

"Oh, hayır. Her şey çok sub rosa idi. Gölgelelerin arasında dururken konuştum. Normalde böyle yapılır, eğer bir toplantı."

"Normalde nasıl yapılırsa," diye . "Eğer bir toplantı." Yaptığı şeyin "normal" bir şey olmadığını açıkça belirtiyor.

"Ve siz sormadan söyleyeyim: bir beyefendi gibi ama fısıldayarak konuştu. Ve bu fısıltıda özellikle dikkat çekici bir şey yoktu. Gerçekte kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yok. Ve kim olduğunu bildiğimden de emin değilim. tekrar ses."

Ailesinden başka kim onu kurtarmayı bu kadar çok isteyebilir ki?

"Bugün kimse yaralanmış olabilir mi?" diye duraksadı. "Patlamalar,-"

"Hayır," dedi soğukkanlılıkla. "Sadece patlamalardan değil, her neyse. Düşük patlayıcılardı, sadece yüksek ses ve duman için tasarlanmışlardı. Çok stratejik olarak *planlanmış* gürültü ve duman, stratejik olarak yerleştirilmiş çocuklar tarafından patlatıldı, yine dolaylı olarak benim cebimden ödendi ve hepsi sizin için Bay Eversea. Croker'ın söylediği gibi ayak bileğinin döndüğünü ya da kalabalıkta bir felç geçirdiğini göz ardı edebileceğimizi sanmıyorum, ama bunun dışında..."

Colin kara bir ironiyle, "Ya da çiğneme," diye ekledi. "Çiğnemeyi göz ardı edemeyiz."

"Korkunç bir şekilde ölürken sizi alkışlamaya gelen binlerce insan için duyduğunuz endişe çok dokunaklı Bay Eversea."

"*Hepsinin* bu olaya sevinmek için geldiklerini

sanmıyorum." "Ben olsam o kadar emin olmazdım,"

dedi alaycı bir tavırla.

Ve bu, sapkın bir nedenden ötürü onu gülümsetti ve öfkesinin sivri ucunu köreltti. Burada onunla birlikte olmaktan, *onun* burada onunla birlikte olmaktan mutlu olduğundan daha mutlu değildi - elbette hayatta olduğu için mutlu olduğu gerçeği dışında. Ve o da yayılım ateşine çok ama çok hazırdı. Ve bunda da *iyiydi*. Bir çatışma istemişti; o da bunu ona vermişti ve kendini iyi bir tenis maçı yapmış gibi hissediyordu. Ayarla.

"Kendinizi cazibenize kaptırmıyorsunuz, değil mi Bayan? Greenway mi?" diye düşündü kolayca. Elindeki soğanları çöp kutusuna geri dökmek için döndü.

"Charm, Bay Eversea, sizi canlı ve bütün olarak geri getirdiğimde ailenize ek olarak on sterline mal olacak."

"Mevcut hizmetlerin menüsünü görmek istiyorum o halde, lütfen."

Gülümsemesinin çatladığını görmek için tam zamanında ona döndü. Şimşek. Göz kamaştırıcı, gerçek, doğal güzellikte bir şeydi. Çok çabuk kayboldu ve nefesini de beraberinde götürdü.

Saniyeler sonra hem ağzının açık olduğunu hem de muhtemelen tekrar nefes alması gerektiğini fark etti.

Şimdi o gülümsemeden geriye kalan tek şey gözlerindeki ve tenindeki yumuşak bir parıltıydı.

"Hafif eğlenceli bir anekdot için ne kadar ücret alıyorsunuz?" Colin hemen ekledi, çünkü onun bunu tekrar yapmasını çok istiyordu. Tarafından

İkna etmek için kendi gülümsemelerinden birini sundu, genellikle en bıkkınların bile kızarmasına neden olan boğucu bir gülümseme. dişiler. Bir an için gözlerine iltifat etmesinin yanlış olmayacağını düşündü.

Madeleine Greenway'in başı biraz eğildi, onu inceliyordu. Sanki az önce söylediklerinin kendi diline çevrilmesi gerekiyormuş gibi.

"Oh." Sesi hayal kırıklığı yaratan bir sonuca ulaşmış gibi çıkıyordu. Sonuç. "Gözlerimi pohpohlamak , değil mi? Kadife , değil mi? Gece yarısı gökyüzü? Derin, derin *pooolllls*?" *L harfine* alaycı, aristokrat bir tril verdi.

Colin neredeyse geri çekiliyordu. Kadın *çok*

iyiydi. O daha iyiydi.

"Hayır," dedi, sesi yumuşak, sert ve gerçekçiydi. "Gözleriniz hiçbir şekilde gece yarısı gökyüzüne benzemiyor, *Bayan* Greenway. Ne de gözleriniz

En azından aklıma havuzlar geliyor. Duygularınızı gizleme sanatını mükemmelleştirmişsiniz, sanırım buna o büyük soluk almanız da bir şekilde yardımcı oluyor - size söylemeliyim ki bu *oldukça önemli*. Yine de size yakıştığına karar verdim. Çok sert, ama güzel biçimli kaşlarınız ve oldukça yumuşak, kadınsı bir ağzınız var ve cildiniz ışığı iyi bir inci gibi yansıtıyor ve hanımlardan herhangi birine sorarsanız

Bildiğim bir şey varsa, o da iyi incileri kusurlulardan nasıl ayırt edeceğimdir. Yüzünüz tamamen çelişkilerden oluşuyor Bayan Greenway ve bu nedenle yüzünüzün tamamı esrarengiz görünmenize yardımcı oluyor. Ama görüyorsunuz, gözleriniz her zaman

Eğer çok dikkatli olmazsanız, sonunda sizi verir. Çünkü gözlerin yumuşak, koyu renkli çiçeklerin merkezleri gibi ve gülümsediğinde o derinliklerde küçük yıldızlar var. Ve kirpikleriniz yeterli."

Kirpikleri küçük vizon yelpazeleri gibiydi ama bunu söylemeyecekti.

Madeleine Greenway'in dilsiz kaldığı çok açık bir şekilde ortaya çıktığında gülünç bir zevk duyduğunu biliyordu.

Yine de o da . Bazı yanıcı
Yorgunluk, öfke ve bastırılmış cazibenin birleşimi
Konuşma ondan bir gayzer gibi fışkırdı. Tipik bir kadın zihnini tereyağına çevirmek için hesaplanmıştı. Bayan Greenway'in aklına ne yapacağını Tanrı bilirdi, çünkü o tipik bir kadın olmaktan çok uzaktı.

Zaferinin tadını çıkardığı ve Bayan Greenway'in yumuşak alt dudağının en ufak bir ipucuyla düştüğü bir an geçti.

Onu bakışlarından kurtarmayı reddetti.

"Evet, Bay Eversea." Sesi zayıf ama kararlı çıktığında, hem isteksiz bir hayranlık hem de pişmanlık duyduğunu anladı. "Ne kadar iyi bir anlaşma Konuşmanız için harcadığınız çaba. Bu ilhamı verdiğim için bana teşekkür etmelisiniz. Aksi takdirde cazibe yeteneğiniz kullanılmadığı için körelebilir."

"Tüm bunları cazibe olarak mı yorumladın? Bu iyiye işaret."

O yumuşak kara gözlerde bir başka şaşkın mizah parıltısı, bir başka belli belirsiz gülümseme. O küçük yıldızları o icat etmemişti; Madeleine gülümsediğinde o derinliklerde küçük, yumuşak bir ışık parlıyordu. Tehlikeli bir andı ve çok kısa sürebilirdi ama Madeleine Greenway silahsızlandırıldı. Colin Eversea'nın deneyimlerine göre, silahsızlanmadan sonraki adım genellikle fetih oluyordu. Bu onun bildiği bir şeydi. Tüfek doldurmayı, kâğıt oynarken blöf yapmayı, alacaklılarını atlatmayı bildiği kadar iyi biliyordu. Ama şimdilik tek istediği Çünkü bu, onun dünyasına doğruluk hissini geri getirmeye yardımcı olacaktı.

"Gelin, bana *gerçekte* kim olduğunuzu söyleyin, Bayan Greenway," diye yumuşayan makatına yumuşak bir sesle seslendi.

Gözlerini kırıştırdı, sonra omurgasını dikleştirdi, belli belirsiz bir mesafe koydu.

"Ben olmam gereken kişiyim, Bay Eversea. Ve siz bu gerçeği ilgi çekici bulan ilk kişi değilsiniz, son de olmayacaksınız. Ya da en ilginç, diye ekleyebilirim."

Bu bir kışkırtmaydı ve muhtemelen ya onu daha uysal olmaya ikna etmek ya da ilginç olmaya çalışmaya devam etmesi için ona meydan okumak anlamına geliyordu. İyimser bir şekilde ikincisi üzerine bahse girdi.

"Atrofi," dedi bir süre sonra. "Bir paralı asker için ne kadar etkileyici bir kelime."

Durakladı. "demek."

Ve şuna bakın: kaşlarını da çatabiliyordu. O sırada kapı biraz sallandı ve ikisi de irkildi.

Colin Eversea'dan gözlerini kaçırmak için bulduğu bahaneye olan Madeleine, aklını yeniden toparlama fırsatı bulduğu için şükrederek süpürgeyi kancasından çıkardı. Kapı gıcırdadı birkaç santim açıldı ve bir teneke tutan büyük kılıklı bir el içeri girip sallandı. Madeleine tenekeyi elinden çekip aldı. Parmaklar onaylar gibi sallandı ve aralıktan tekrar kayboldu; o da kapıyı kapatıp süpürgeyi yerine yerleştirdi.

El yazısı hiçbir zaman dikkatsiz ya da Tanımlayıcı özellikleri olan, başka bir deyişle nadiren yazma ihtiyacı duyan biri tenekeyi etiketlemişti: SAINT-JOHN'S-WORT. Croker'ın karısı, büyük ihtimalle. Çok hain bir çifttiler. kedilerden yapılmış etli turtalar servis ediyordu (bu söylenti asla ölmeyecekti), yine de Aziz'in tenekesinde rahatlatıcı bir şey vardı. John's-wort merhemi. Madeleine, Whitehall'dan Newgate'e kadar İngiltere'deki neredeyse her binada bir tane olduğunu hayal etti.

Dönüp kendisini izleyen Colin'e baktı.

"Ayak bileklerinize bakmamız gerekiyor Bay Eversea. Çünkü yürüyüşünüzün bizi yavaşlatmasına izin vermeyeceğim."

Colin Eversea'nın gözleri irileşti; vücudu tamamen hareketsizleşti. Ve ilk başta onu ürkütmek, onun dengesini bozduğu gibi onun da dengesini bozmak, bir noktaya değinmek hoşuna gitmişti: Ben de gözlemciyim, Bay Eversea. Sonra yüzünde bir duygu seğirdi-şok mu? Utanç mı? Sonra dikkatle ifadesizleşti.

Bir an öylece durdu, hiç kıpırdamadan, gözleri içe doğru. Sonra tek kelime etmeden sandalyeye sertçe oturdu ve aniden uzun bir çizme çıkarmaya başladı.

Anlaşıldığı kadarıyla nafile. Neredeyse bir dakika geçti ama çizme ve adam birbirlerinden ayrılmadılar. Colin Eversea Madeleine'e esrarengiz bir bakış attı ve çekiştirmeye devam etti.

İşte o zaman sabırsızlıktan ve eski anılardan doğan bir refleks Madeleine'in dizlerinin üzerine çökmesine, ellerini adamın çizmesinin iki yanına koymasına ve çekiştirmesine neden oldu.

Bunun üzerine ikisi de bir an için donup kaldılar.

Sonra Madeleine yavaşça başını arkaya eğdi ve meydan okurcasına kalkık kaşlarıyla parıldayan bir çift yeşil gözle karşılaştı ama hiçbir şey söylemedi.

Ve sonra yavaşça, yavaşça, Colin Eversea onun için bacağını düzeltti. Madeleine o zaman neredeyse gülümsedi; Colin Eversea'nın aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Şüpheli ve sinirli bir köpeğin koklaması elini uzatan biri gibi. Sertçe çekiştirdi -Hobby çizmelerinin nasıl oturduğunu ve nasıl çıkarılacağını biliyordu- ve kısa sürede eline geldi. Onu bir kenara koydu.

Colin diğer uzun bacağını uzatarak diğer botu gösterdi. İçinde Sessizlik, işlemi tekrarladılar, Madeleine bot tutuşunu bırakana kadar ustalıklarla çekiştirdi.

Ve botları çıkardıktan sonra, onları hayranlıkla seyretmek için sıraya dizdi.

Görev tamamlandı: iki bot yan yana, bir çift uşak gibi dik ve zarif.

Madeleine başını kaldırıp Colin Eversea'ya baktı. Onun gözleri karşısındaki duvarda asılı duran büyük siyah bir tencereye sabitlenmişti; çenesi sabitti ve elmacık kemiklerinin üzerinde şaşırtıcı derecede hafif bir kızarıklık vardı. Buna eforun neden olduğunu düşünmüyordu. Yardıma ihtiyaç duyması mı utanç vericiydi, yoksa onun bu haline tanık olması mı?

kırılganlık mı? Şüphesiz gururlu bir adamdı. Belki de gerçekten zincirlenmiş olduğunu hatırlamakta zorlanıyordu.

Colin Eversea'nın hapishanedeki vurdumduymazlığı dillere destan olmuştu; gazetelere inanacak olursanız, iyiliksever bir adam gibi Kral köylülere para fırlattı. Ve İngilizler gösterişli suçluları severdi.

Madeleine ilk kez bu gösterişin ona neye mal olduğunu merak etmeye başladı.

Bunun bir şaka olmadığını biliyorum, demişti.

Bekledi, onu harekete geçirmek istemiyordu. Colin nefes aldı, sonra Bir nefes çekti ve hızlıca, neredeyse meydan okuyan bir hareketle, pantolonunun paçalarını önce birine, sonra diğerine, her iki dizine doğru sıyırdı. Durakladı
Sonra, sinirlerini toparlıyormuş gibi ellerini kalçalarına dayadı.

Sonra uzun bir nefes daha aldı ve çorapları önce birini, sonra diğerini yavaşça, dikkatlice aşağı indirmek için eğildi.

Baldırların yavaşça ortaya çıkmasıyla birlikte garip bir his Madeleine'in omurgasını usulca sürükledi ve ensesindeki ince tüyleri diken diken etti.

Colin Eversea'nın her şeye rağmen üstün olduğunu çok geç fark etti.

Gözlerini dikti ve kollarının arkası, boğazı, yanakları sıcaktan yıkandı. Tanrı aşkına, onlar sadece *bacaktı*. Savaş ya da bir av kazası bir tanesini koparmadığı sürece tüm erkeklerde vardı. Bu özel bacakların uzun bilekleri vardı ve bu bilekler, her tarafı keskin bakır kıllarla kaplı sert baldırların şişkinliğiyle birleşiyordu. Bir kaval kemiğinin üzerinde eski, yırtık kenarlı bir yara izi vardı; bunun bir hikâyesi vardı, hayır Şüphe. Erkekler genellikle yara izleri ve hikâyelerle donatılmış olarak gelirdi. Kaşlarını hafifçe aşağıya doğru çattı, kesinlikle sert görünümlü, çok Yakışıklı baldırlar, ona şeye rağmen bir kadın olduğunu hatırlattığı için duyularına sessiz bir sitemdi. Çünkü bu nefes darlığı, Yanaklarındaki o sıcaklık, tamamen kısmen çıplak olan adamla ilgili değildi.

Evin garip, sade samimiyetiyle ilgili bir şey
Birine... *bakmak*... hakkında... dizinin altında bir yara izi olduğunu *bilmek*... kaburgalarının arasına acı tatlı bir bükülme ile geldi.

Colin Eversea'ya bakmaya cesaret edemedi, çünkü onun güzelliğini biliyordu.
derisi kafa karışıklığının hikâyesini anlatıyordu. Bacağındaki kıl ormanından yukarıya doğru kıvrılan bir damarın soluk mavisini görebilecek kadar ona yakındı ve onun yerine buna odaklandı. Ama sonra Madeleine kendini baldırından yukarıya, belki de bacağının iç kısmına giden yolu hayal ederken buldu.
Hayatının yarısını at sırtında geçirdiği için şüphesiz sert kaslı ama belki de içi ipeksi olan uyluk, saçları
ata binmek-

Başını adamın ayak bileklerine doğru salladı.

Perçinlenen midesi yavaşça buza dönüştü.

Ham, tüysüz pembe deriden oluşan kelepçe genişliğindeki halkalar her birini çevreliyordu.
Dikkat edilmezse, ayak bilekleri birkaç gün içinde enfeksiyon kapıp sızacak ve gerçekten de hasta olacaktı. Elbette, Colin Eversea'nın ayak bilekleri onu hasta etmeden çok önce ipe boğularak öldürülmüştü, bu yüzden kimsenin prangaların altında neler olup bittiğini düşünmesine gerek yoktu. Ama görevden sağ çıkmayı başarır ve muhtemelen sonsuza dek, onun için bir hatıra olarak kalacaktı.

Mahkum olarak geçirdiği günler: iki pranga büyüklüğünde tüysüz deri. Belki de yara izleri.

Madeleine, Saint-John's-wort tenekesinin kapağını açtı. Hiçbir Şey söylemedi. Onu daha fazla utandırmamak, kendi çelişkili duygularını uzak tutmak için işlemi pragmatik tuttu, ama eli biraz titredi. Sabitlemek için parmaklarını kapağın üzerinde sıktı.

"Kravatın," dedi sesi çıkmadan.

"Benim crav-Oh." Ses tonu onunkiyle eşleşti.

Masanın öbür ucuna uzandı ve bohasından gevşek, karlı bir ipek kare çıkardı, açtı ve dişleri ve parmaklarıyla düzgünce iki Şerit yırttı. *Savaş*, demişti. Yani bandaj yapımı hakkında biraz bilgisi vardı.

Onları iki beyaz teslim bayrağı gibi ona uzattı.

Madeleine merhemin üzerinde başka parmakların batırdığı çukurlar gördü. Cömertçe bir kaŐık aldı, derin bir nefes aldı ve parmaklarını hafifçe adamın çiğ ayak bileklerinden birine koyarak yaranın üzerinde hafifçe gezdirdi.

Colin Eversea tamamen hareketsiz kaldı; gergin kasları gerginliğini ele . Sadece nefes alışını duyabiliyordu, daha derin, biraz daha kararsızdı. Parmak uçlarının altındaki teni sıcaktı. Bu kadar... *canlı* hissetmesi rahatsız ediciydi. Erkeklerin dokularından aldığı zevki neredeyse unutmuştu: Şaşırtıcı derecede yumuşak tenlerinin altındaki o sert kaslar ve iri, güçlü kemiklerle ve tüm o canlı, gr saçlarla genel olarak ne kadar büyük olduklarını. Çok fazla *yer* kaplıyorlardı. Özellikle de bu.

Ama burada, Colin Eversea'nın çiğ derisine soğuk merhem sürdüğü ve yaranın üzerini boyamaya başladığı yerde hiç kıl yoktu. Madeleine nefes aldı, nefes verdi ve elindeki işe odaklandı, ve Colin'in nefes alışını dinledi. Colin'in önünde diz ktğ için

ayaklarını tamamen başka bir yakın ilgiyi çağrıştıran bir pozda tutarken, sessizliği onu şaşırttı. Bu, onun bir tür gözlemi olarak gözüne çarptı. karşı koymak zor olurdu.

Sonra başını kaldırıp baktı ve adamın gözlerinin kapalı olduğunu görünce şaşırdı. Yanakları hâlâ kızarıyor. Parmakları dizlerini kavırıyordu. Nedense bunun sadece acıyla ilgili olduğunu düşünmüyordu.

O anda, muhtemelen uzun bir süre geçmiş olduğunu fark etti. Bir kadın ona dokunduğundan ya da onunla ilgilendiğinden beri -en azından alışkın daha uzun süre-. Onun da kendisi gibi canlı, garip ve çelişkili düşünceler içinde olup olmadığını merak etti. Belki de Başka bir kadının ellerini tamamen onun üzerine koyduğunu hayal etti.

Ya da belki de sadece, onun gibi, tenin tene değmesini yeniden hissetmenin mucizesine alışmaya çalışıyordu.

Madeleine tekrar hızla yere baktı. Colin Eversea'yı merak etmek istemediğini bir tek Tanrı biliyordu. Sargıyı bir cankurtaran halatı gibi kavradı, ayak bileğinin etrafına usulca sardı, uçlarını kendi asi koşusuna turnike uygular gibi sıkıca bağladı düşünceler.

Parmaklarına biraz daha merhem sürdü ve dikkatini diğer ayak bileğine verdi.

"Bunu daha önce de yapmıştın." Sesi bastırılmış gibiydi. Sessizce eğleniyordu.

Madeleine başını kaldırdığında onun yüz ifadesinin açık ve rahat olduğunu gördü. Yanaklarındaki kızarıklık gitmişti. Onu kiskacına almış olan utanç ya da öfke her neyse, ondan uzaklaşmış ya da bir şekilde onu itmeyi başarmıştı.

"Buna benzer bir şey, bir ya da iki kez," diye hafifçe itiraf etti. "Croker size Bayan Greenway derdi."

"Demek ." İroninin sesine geri dönmesine izin verdi. *Bu çizgiyi aşma*, diyordu ses tonu.

Umut etti.

"Bay Greenway diye biri var

mı?" Bu kadar umut yeter.

Sessizlikle cevap verdi. İlginçtir ki Colin Eversea soruyu tekrar sormadı.

"Ben kimseyi öldürmedim," dedi aniden. Sessizce. Sanki onunla konuşmayı reddetmesinin nedeninin bu olduğunu düşünüyordu.

Yine mi?

"Umurumda değil, Bay Eversea." Merhemi sürmeyi bitirdi, Metodik bir şekilde, sanki kızgın yaranın tamamına sürüldüğünde yok olacakmış gibi. Yürürken çok acımış olmalıydı, neredeyse bir yanık kadar. Yine de hiç irkilmedi. Eğer o yapmasaydı yürüyüşünü fark etseydi, muhtemelen iyice hasta olana kadar bu konuda bir şey söylemezdi.

Erkekler.

"*Gerçekten* umurunda değil mi?" Sesi sert, sorgulayıcı bir ton almıştı. Bu çok komikti. Sanki suç cinayet değil de onun umursamamasıymış gibi.

"Önemli değil." Göğsünde tuhaf, tanımlanamaz bir basınç oluşuyordu.

"Ama *umursuyorsun*," diye ısrar etti.

Madeleine topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, ellerini soruları savuşturmak için kaldırdı. "*Bay Eversea...*"

Tabii ki umursuyordu. Sadece bunu düşünmek istemiyordu. Colin Eversea'nın *önemli* olmasını istemiyordu. Ve onun da Çünkü Colin Eversea gibi bir adam bunu kullanabilirdi. Onun bir görev olarak kalmasını istiyordu; onun... sonlu olmasını istiyordu. Colin Eversea'nın anılarıyla işi bitmişti. İngiltere.

Ama şimdi karşısında, kendisini duyacak birine çaresizce ihtiyaç duyan bir adam vardı.

Bu zayıflık anını daha sonra lanetleyecekti ama kelimeler ; onları neredeyse fiziksel olarak hissetti, sanki bir ipe dizilmiş boncuklar gibi kendisinden çekiliyorlardı:

"Bana ne olduğunu anlat."

Durakladı. Bunun onurlu bir duraklama olduğunu biliyordu. Ona isteğini geri çekmesi için bir şans veriyordu.

Son bandajı da bağladı ve topuklarının üzerine oturup tenekeyi kapattı ve beklemeye başladı.

"," diye başladı sessizce. "Size her şeyin gerçekte nerede başladığını anlatacağım Bayan Greenway. Louisa ile. Louisa Porter... Hatırlayacağınız gibi Louisa evlenmeyi kadın. Kendimi bildim bileli bunu biliyordum ve Louisa ile birbirimiz için yaratıldığımızı daha dokuz yaşındayken anlamıştım. Birkaç hafta önce Louisa bana babasının evliliğimizi onaylamayacağını söyledi, çünkü ben... sizin de çok zekice fark ettiğiniz gibi Bayan Greenway, Eversea'nın paralı oğlu değilim. Ancak harcama konusunda oldukça yetenekliyim."

"Ben de öyle duydum," dedi Madeleine.

Bunun üzerine Colin Eversea'nın ağzının kenarı biraz seğirdi. "Şey... Louisa ve ben... . Garip, gerçekten, çünkü biz hiç kavga etmeyiz. Ve gerçekten aptalcaydı. Sanırım benim hatamdı. Ben kızgındım; gururum incinmişti. Ona hiçbir zaman resmi olarak evlenme teklif etmedim.

ama sanırım hiçbir zaman gerçekten benim dışımda biriyle evlenmek. Ama acilen Yakında evleneceğim. Yine de o sırada meramımı anlatmam çok gerekli görünüyordu," dedi alaycı bir tavırla, "ve Pennyroyal Green'den ayrıldım Londra'ya doğru son gidiyoruz." "Tek hızının bu olduğunu

okumuştum."

"Ah, demek hakkımda epey bir şey okudunuz, Bayan Greenway?"

"Eğlenceliydi. Korkunç romanlardan daha iyi."

"Yönlendirici!" tanımından memnun görünüyordu. "Ah, *çok* ne olduğum için iyi bir kelime. Her neyse, çok içiyordum. tam bu handa. Buraya gidiyorum, görüyorsun. Çocuklar bunu eğlence olarak görüyor. Horace Peele-" onaylamak için ona baktı.

"Horace Peele? Üç bacaklı köpeği olan adam mı?"

"Evet!" Colin neredeyse öfkeyle bunun üzerine atladı. Bu *herkesin* Horace'ı tanıdığının kanıtıydı. "Horace oradaydı. Hatırladığım kadarıyla bir pipo yakmıştı. İğrenç bir şeydi, içindeki tütün gerçekten korkunç bir karışımdı. Ona bir ısmarladım. Horace'ı severim. Her zaman güler. İnsana kendini Son derece . Köpeğe - adı Snap'ti - tankardın tepesinden bir yudum verdik, çünkü o sırada kupalarımızın içindeydik. Ve... Roland Tarbell da tabii ki oradaydı."

"Elbette," diye yineledi Madeleine kuru bir sesle Roland Tarbell'ın öldürülmesi için orada olması gerekiyordu.

"Roland Tarbell, Pennyroyal Green'de yaşayan Redmond Bayan Redmond tarafından akraba. Ölünün arkasından kötü konuşmak bana düşmez ama o saygın aile için bile hiç de hoş olmayan biri. Ailemin Redmond ailesiyle belli bir geçmişi var diyebiliriz. Her şey bir inek çalmakla başladı, ya da öyle diyorlar."

"Domuz olduğunu duydum."

Bunun üzerine kısa bir kahkaha attı. "Toynaklı *bir* Şey olduğuna Şüphe yok. Ama bu eski ve düşmanlık çok derin. Ve Roland... kız kardeşim hakkında aşağılayıcı bir Şey söyledi. Olivia."

Colin bunu belli bir soğukkanlılıkla söyledi. İlginç, diye düşündü. Adamın kız kardeşine yaptığı hakaret hâlâ canını yakıyordu. Ölüm.

"Ve sarhoştum," diye kesin bir dille itiraf etti Colin. "Onu çağırırdım, ne kadar aptalca olsun. Ama o..." Colin başını kaldırdı, gözleri dalgındı ve elini dalgınca çenesine dokundurdu. "Bana vurdu." Sesi yarı meraklıydı. "Zordu. Ve benim de Ona vurmak için yumruğumu havaya kaldırdım ve onu dümdüz edebilirdim ama Tanrı olsun, bıçağı tam zamanında gördüm -ışık yakaladı. Roland tam bir deliydi."

Sesi Şimdi sessizdi, düşünceliydi. "geldi, Roland Tarbell yaptı. Ben kenara çekildim, o da bira birikintisine düştü ve hikayenin bundan fazlası yok. Ve dediğim gibi, ölüer hakkında kötü konuşmak bana düşmez Bayan Greenway, ama o lanet olası aptal *beni* öldürmeye çalışırken kendi bıçağının üzerine düştü."

Bir sessizlik oldu. Adam Madeleine'e baktı ama Madeleine hikâyeyi özömsüyor, zihninde canlandırıyor. Hiçbir Şey söyleyemedi.

"Onu ters çevirdim ve ne yazık ki ölmüştü. Ve sanırım merhametli bir Şekilde çabucak öldü. Ve herkes bilir ki Eğer o kişinin yaşama Şansı olmasını istiyorsanız, bıçağı derin bir yaradan çıkarmanız gerekir. yüzden bıçağı çekmeyecek kadar ayıktım. Ama elimi bıçağın üzerine koydum ve tabii ki Charlie'ler beni gördüklerinde bunu gördüler: Roland Tarbell'ın vücudundan çıkan bıçağın üzerindeki elimi. göğüs. Ama yemin ederim Bayan Greenway..." Durakladı ve tekrar konuştu, sesi yorgun ve acımasızdı, kelimeler yıpranmıştı

sessiz bir şiddetle vuruldu. "Bıçağı oraya ben koymadım."

Sözlerinin ağırlığı Madeleine'in içine çöktü.

Colin Eversea'yı bir gündür bir insan olarak tanıyordu; sesini ve kahkahasını duymuş, her türden duygunun onun üzerinde hareket ettiğini görmüştü.

yüzünü; içinde bulunduğu koşullara nasıl tepki verdiğini, nasıl İnsanlarla dikkatli bir şekilde ilgileniyordu... ve Tanrı yardımcısı olsun, o geceyi sanki şimdi oluyormuş gibi hissedebiliyor, dehşetini, gerçek dışılığını hissedebiliyordu. Ürpertici bir nefes aldı.

Açıklaması basitti ama tamamen akla yatkındı. Ve tıpkı Korktuğu gibi, hikâyeyi onun sesinden duymak, gazetelerde ve broşürlerde okumaktan çok farklıydı.

Kadın konuşmaya istekli görünmeyince Colin Eversea devam etti.

"Horace Peel ve köpek her şeyi gördü. Horace *denedi*
O gece Charlie'lere bununla hiçbir ilgim olmadığını, bunun bir kaza olduğunu, asla böyle bir şey yapmayacağımı, Roland'ın Tarbell kendini vermişti. Horace her şeyi görmüştü. Ama duruşma başladığında Horace gitmişti.
Horace'ı cinayetden sonraki gece ateşli, kanatlı bir arabayla götürülürken gördüğünü iddia eden sarhoşu saymazsak, o gecedan beri Savaş arabası. Eminim . Ve diğer tüm Tanıklar beni cesedin yanında, elim bıçağın üzerindeyken gördüklerini, bir kavga olduğunu ve gerisini bildiklerini söyleyebildiler."

Sesine alaycılık geri dönmüştü.

Kapı tekrar tıkırdayınca ikisi de sıçradı.

Birkaç dakikadır Colin Eversea'nın önünde diz çökmüş olduğunu hafif bir dehşetle fark eden Madeleine, ayağa kalkarak

Aniden başı biraz döndü. Kapıya yöneldi ve süpürgeyi kancasından kaydırıldı. Kapı bir gıcırtyla hafifçe açıldı.

İçinden tıslayan bir fısıltı geldi. "Unutma, şafaktan önce çıkmanı istiyorum."

Bu hatırlatmanın ardından kapıdaki boşluktan bir bohça itildi. Yumuşak bir patırtıyla yere düştü: battaniyeler. Arkasından birkaç küçük bohça daha içeri itildi.

Croker daha neşeli bir sesle, "Yolun açık olsun," diye fısıldadı ve kapı tıkırdayarak kapandı.

İşte bu kadar.

Madeleine süpürgeyi kancaların arasından geçirerek kapıyı kapattı ve ardından demetleri toplayarak barut boynuzunu inceledi, Kâğıda sarılmış tabanca bilyelerinden oluşan kâğıt koni - Croker'ın da benzer bir cep tabancası olduğu için doğru delik - istenen kibrit ve çakmaktaşı, kâğıda sarılmış etli börek ve bir tekerleğin dörtte üçü Peynir. Bir deri su eklemişti. Bu Croker'ın abartılı misafirperverliği anlamına geliyordu.

Madeleine sessizce etli turtayı kabaca ikiye böldü ve büyük yarısının itiraz etmeyen Colin'e gittiğinden emin oldu, eğlenerek fark etti. İkisi de yemeğin üzerine çöktü ve sessizce yediler. Kızın iştahı olabileceğinden daha az gibiydi. hikayesini dinlemeden önce.

Colin Eversea aniden ayağa kalktığında masadaki kırıntıları avucunun içine alıp fırçalıyordu. Başını kaldırdığında onun un çuvallarını kaldırıp yere dizdiğini ve bir tür şilte oluşturmak için onları sıvazladığını gördü. Ve belki de düşüncelerine engel olamayacak kadar yorgun olduğu için Adamın omuzlarının gömleğinin altında kıpırdanışını ve geniş yayılışının belagatini izlerken kendini sükunete ermiş, doğrusunu söylemek gerekirse büyülenmiş buldu.

Sırtının beline doğru daralması ve o uzun bacakların onun geri kalanına göre ne kadar doğru görüldüğü.

Ve sonra onun ne yaptığını fark etti: Yatak yapıyordu.

Colin Eversea'nın uzun uzuvları un çuvalı düzenlemesinin kenarlarından sarkacaktı, ancak tüm vücudu üzerine güzelce sığacaktı. Yorgun uzuvlarına sessiz, küçük bir siren şarkısı söylüyordu.

Yine de bu adamla aynı odada korumasız ve yalnız hazır değildi.

Bu da hiç uyumamaya tamamen hazır olduğu anlamına geliyordu.

Colin memnuniyetle ona döndü. "Ve burada bir yatağımız var. İstedğin gibi kullanabilirsin, ben de nöbet tutmak için uyanık kalacağım."

Derisinin altına çapak gibi işleyen o küstah açıklamalardan biri daha.

Ve sonra rahatça tabancasına uzanmaya başladı.

Madeleine onu masanın ortasına, onun ulaşamayacağı bir yere götürdü ve eliyle örttü.

"*Ben* ," diye karşılık verdi.

Colin Eversea yine kıpırdamadan durdu. Sonra kendini boyuna kadar kaldırdı ve o sert, parlak gözlerini ona dikti.

Ve böylece, giderek daha fazla aşına oldukları çıkmazlardan biri daha ortaya çıktı.

Açıkça görölüyordu ki, ifşaatlara ve Saint-John's-wort'a rağmen ikisi de birbirine güvenmiyordu. Ve bir an sonra Colin'in gözlerinin köşesi Ağzı alaycı bir şekilde buruşarak bunu kabul etti. Ama gözlerinde hiç mizah yoktu.

Lanet adam gözünü bile kırpmadı. Madeleine herkesi alt edebileceğini düşünmüştü. *Üç ağabeyi* olduğunu söylemişti. Belli ki o da bu tür şeylerde biraz pratik yapmıştı.

Bu yüzden Colin Eversea'yı herhangi bir görevi inceler gibi inceledi, işe yarar ayrıntılar aradı. Adamın duruşu herhangi bir askerinki kadar düzgün ve dikti ama Colin Eversea'yı gördüğünü düşündü -evet, görmüştü-. duruşunda en ufak bir sallanma yoktu. Gözlerinin altında morarmış görünümlü yarım daireler ve yorgunluk parantezleri vardı. ağzı. Yüzünde gergin ve beyaz bir vardı; gözleri pembe kenarlarıyla daha da canlıydı Muhtemelen birkaç hafta önce Newgate'e kapatıldığından beri bir gece bile uyumamıştı ve belli bir miktar acıyla mücadele ediyordu.

Kısacası, bu adam bitkin düşmüştü ve şimdiye kadar muhtemelen korku, öfke ya da endişeden kaynaklanan bir tür yardımcı güçle hareket ediyordu.

Madeleine bunu nasıl kullanacağını biliyordu.

". " Bu iki kelimeyi bilerek boğuk ve davetkâr söyledi.

Colin'in gözleri spekülatif bir şekilde genişledi; gözbebekleri parladı. Zihninden geçen senaryoların hızlı ve canlı geçişini görebiliyordu yüzünde titreşiyordu ve *onun* hayal edebileceği şeyi hayal etmekten kızarmamak için tırnaklarını avuçlarının içine gömdü.

Ne yazık ki, sonunda yerleşip kalan ifade şuydu Eğlence. Çok zekiydi ve buna hiç tahammülü yoktu. "Neden uzanmamı istiyorsunuz Bayan Greenway?"

Zeki bir katil zanlısıyla birlikte olmanın *dezavantajı* da buydu. Bir an için neredeyse hakarete uğramıştı. Soruda en ufak bir flört kokusu yoktu. Sadece şüphe vardı.

"Çuvalların bütün bir gece boyunca üzerinde uyunabilecek kadar rahat olup olmadığını bilmek isterim." Bir not almaya çalışmıştı Masumiyet. Doğal olarak gelmedi.

Bunu çok kısa bir süre düşündü. "Komik ama bana bir prenses gibi gelmediniz."

"Beni yaraladınız, Bay Eversea." Alaycı elini tam kalbinin üzerine, göğüslerinin arasına vurdu. Adamın gözleri onu takip etti. Elini uzattı ve bakışlarını oradan çekmekte biraz zorlanıyor gibiydi. Bu daha iyiydi, biraz daha gurur vericiydi. "Sadece merak ettim, belki de sandalyede uyumayı tercih edersin diye. çünkü çuvallar haşarat dolu ve siz onları *benim* . Çünkü bana bir prens gibi görünüyorsunuz."

Bu doğru değildi. Gözlerini kuşkuyla kıstı - ikna olmamıştı ve onu suçlayamazdı, gerçekten - ama çekti ve un çuvalı yatağın kenarına sertçe oturup ellerini illüstrasyon şeklinde açarak onu şımarttı. *Gördünüz mü?*

Şimdi tek yapması gereken beklemektir.

Ve çıktığı gibi uzun sürmedi. Çünkü gözleri kısa sürede hafif şaşkın, soyutlanmış... içe dönük bir bakışla. Vücudu, yavaş yavaş, bu çuvalların yumuşaklığını ve esnekliğini kaydediyordu.

Bu ifadeyi daha önce de görmüştü: bir kedinin güneş ışığının karşısına geçtiğinde. Her şey çaresiz, kaçınılmaz bir teslimiyetle ilgiliydi.

Ve sonra, sanki görünmez kollar onu yavaşça çekiyormuş gibi Colin Eversea yavaşça geriye, geriye, geriye ... geriye sürüklendi. Sonunda dümdüz ve tamamen hareketsiz yatana kadar. Un çuvalları etrafını hafifçe sarmış, uzun bedenini kucaklıyordu.

Yarın sabaha kadar un çuvallarında Colin Eversea'nın izi olacaktı.

"Şimdi," dedi Madeleine hızlıca. Sandalyeye oturdu, eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve adamın yüzüne baktı. "İ kadar sayacağım. Ve ben ona ulaştığımda gözlerin hala açıksa... nöbet tutmana izin vereceğim."

Uzun bir duraklama oldu. Sanki sesi ağzından çıkmadan önce uyku diyarından çok çok uzun bir yol kat etmek zorundaymış gibi.

"Seni... seni... *şeytan* kadın," diye mırıldandı, yarı kızgın, yarı hayranlıkla. Sözcükleri çoktan gevelemeye başlamıştı.

"Bir..." diye başladı, sesi mırıltılıydı. "İki..."

Gözlerinden biri açık kalmak için cesur bir mücadele içinde seğiriyordu. Diğer mücadeleyi çoktan bırakmış ve teslim olmuş bir şekilde yatıyordu.

"...üç...dört..."

Eli, karaya vurmuş bir balık gibi bir kez gönülsüzce çırpındı. Sonra hareketsiz kaldı. Çırpınan gözkapağı, neredeyse teslimiyet içinde, çırpınarak kapandı. Ve kapalı kaldı.

İki çift kirpik şimdi o morarmış görünen tene uzanıyordu. Yüzündeki gerginlik azaldı, uzuvları yavaş yavaş gevşedi... uzun bir nefes verdi.

"Kahretsin... sen..." Bu son iki kelime bir lanetten çok memnun bir iç çekişe benziyordu.

Bundan sonra başka bir şey söylemedi. Kendi isteğine rağmen Colin Eversea uyuyordu.

Madeleine zaferle gülümsedi. Şeytan kadın bu gece nöbet tutacaktı.

Şaşırtıcı bir şekilde, patates çuvaları, soğanlar ve kaçan bir suçluya göz kulak olmak oldukça sıkıcı hale geldi.

Lamba alçaktan yanıyor, büyük ve korkunç gölgeler saçıyordu. Duvarlarda sade kiler eşyaları asılı duruyordu. Odanın havası şimdi yakındı, ama şafak yaklaştıkça kuşkusuz üşüyecekti ve battaniyeleri olduğu için memnundu.

Colin Eversea'nın nefes alış verişleri derin ve sessizdi, dikkat etmezse onu uyutabilecek . Eğer gözlerini kapatırsa, bu sesler bambaşka bir yerin ve zamanın, huzur içinde uyuyan başka bir adamın sesine dönüşebilirdi ve bu nedenle de gözlerini kapatmaya cesaret edemiyordu.

Ama onu izledi, çünkü odadaki en ilginç şey oydu. Şu anda olduğu adamın katı ve sert vücudunun altında, omuzları açılmadan ve güçlü kemikleri ortaya çıkmadan önce olması gereken sırtık gibi çocuğun dış hatlarını neredeyse görebiliyordu. Yüzü genç yuvarlaklığından sıyrılmıştı. Ama Colin Eversea asla garip olmazdı. Ne onunki gibi bir yüzle, ne de onunki gibi gözlerle.

Avuç içleri açıktı ve şimdi uykuda masumdu. Hangisinin Roland Tarbell'a bıçağı saplayacağını merak ediyordu. O uzun, sessiz eller bunu yapamaz gibi görünüyordu.

Louisa Porter'ı merak ediyordu. Colin bu kadını seviyorsa, neden sevgisini bu kadar pervasızca gösteriyordu?

Ah, görüyorsun ya, dedi kendi kendine acı bir mizahla: tek bir cümle zorla araya girmişti - *bana ne* olduğunu *anlat* - ve o da Söylemişti, o da cevaplamıştı ve ipten yapılmış bir kedi beşiği gibi, insanlar birbirlerine böyle bağlanmışlardı, bu sırların iç içe geçmesiyle. Ve şimdi o bir tanesi yüzünden cümlesi, onunla ilgili milyonlarca başka soru zihninde hoş karşılandıklarını düşündü.

Madeleine başını yavaşça ellerinin arasına indirdi, bu tipik olarak kendisine sadece kısa süreliğine izin verdiği bir lükstü. Ama düşüncelerinin ağırlığı bir anda boynunun kaldıramayacağı kadar ağır gelmişti. O

Banyo yapmayı, kendi odasını ve lavanta sabununu... ve bir aynayı özliyordu.

Ve bu sonuncusu onu rahatsız etti. Eşsiz bir güzelliğe sahip olduğunu çok iyi biliyordu; bu sadece onun araçlarından biriydi ve bir süredir kibir için gerçek bir kullanımı yoktu. Ama Colin Eversea onu tamamen farklı, çok özel bir şekilde görmüştü. Aslında, onun içini görmüştü.

Onun da ne gördüğünü görmek istiyordu. Son birkaç yılda yaşananların bir şekilde yüzüne yazılıp yazılmadığını ve kendisinin bunu görüp göremediğini bilmek istiyordu.

Madeleine'in en büyük gücü bir kadın olmasıydı ve bu onun bugüne kadar hayatta kalmasını sağlamış olsa da, bunun aynı zamanda en büyük zayıflığı olduğunun da farkındaydı. Zırhındaki o özel çatlağı korumak için çok ama çok dikkatli davranmıştı. O yapardı Akşamı demircilik yaparak geçirdikten sonra gelecekle ilgili düşüncelerle tekrar kapandı.

Hemen ardından bir şey yaptı: ayağa kalktı ve Colin Eversea'nın üzerine yavaşça bir battaniye serdi.

Adam hiç kıpırdamadı ama kadın onun uykusunda belli belirsiz gülümsediğini düşündü.

Bölüm 7

Colin sarsılarak uyandı, dimdik oturdu ve vücudunu kaplayan şeyi sanki ölümcül bir düşmanmış gibi hırpalayıp durdu. Büyük bir güve mi? Bir yarasa mı? Kalbi küt küt atıyor, avuç içleri terliyordu ve sonra yün avuçlarının üzerinde belirdi ve utanç içinde ona baktı.

Bir battaniyeydi.

"Bakıyorum da uyanmışsın," diye eğlenen bir kadın sesi geldi yakınlardan bir yerden.

Takdire bir yetersizlik. Şu anda kimse ondan uyanık değildi.

Battaniyeyi nazikçe bir kenara bıraktı. Bilinci düzensiz, pürüzlü parçalar halinde geri geldi. O zaman hapiste değildi. O bir...

"Hemen gitmemiz gerekiyor," diye ekledi ses. Hoş ama ısrarcıydı.

...bir depodaydı. Bir depodaydı. Kim konuşuyordu...? Colin ellerini saçlarının arasından geçirdi ve sesin geldiği yöne doğru gözlerini kırıştırdı.

duyularına yetişmeye ve nesnelere isim vermeye çabalıyordu.

gördü. Ah, evet. Greenway. Madeleine Greenway. Onu unun üzerinde uyuması için kandıran, yumuşak elli, güzel, dikenli kadın. bir depoda çuvallar. Çok solgun görünüyordu. Küçük masada, yanan bir mumun önünde oturuyordu ve bu ışıktaki gözlerinin altındaki belli belirsiz koyu halkaları görebiliyordu. Ah, evet. Güzel gözler, diye hatırladı. Kadının hafifçe gülümsediğini düşündü ama bu bir hüsnükuruntu da olabilirdi. Düşünüyordu, çünkü gülümseyerek uyanmak isterdi.

Colin un yatağından yuvarlandı ve çok hızlı bir şekilde ayağa kalktı, vücudunun her yerinde sayısız sancı hissetti, uzuvlarını gererek düğümlerini çözdü ve sonra un çuvallarındaki vücudunun mükemmel izine baktı. Aristokrat işverenini öldürdüğü için asıldıktan sonra Gerard Courvoisier'nin ölüm maskesini yapmışlardı. Belki de ekmekten bir Colin Eversea yapabilirlerdi.

Bir an hayranlıkla, yarı suratsız, yarı kaprisli bir şekilde baktı, sonra undan şeklini çıkardı.

Aklından dehşet verici bir düşünce geçti. Hızlıca yere baktı ve evet, normalde kıyafetleriyle uyuduğunu fark etti- Hapiste olmadığı zamanlarda, yani, olmayabilirdi ve nefes verdi.

"Zaman?" Sesi uyku yüzünden boğuk çıkıyordu. Ancak tuhaf bir şekilde, kendini aylardır hiç olmadığı kadar güçlü hissediyordu.

"Saat beş," dedi ona, bütün gece nöbet tuttuğu için kendi sesi biraz daha kötüydü. "Saat yarım saat içinde dönecek, o yüzden en iyisi biz gidelim." Deriyi ona uzattı. "Su."

Aldı, yarısını yuttu, ağzını sildi, botlarını giydi ve dünyada sahip olduğu her şeye uzandı: bir kravat parçası, bir düğmesi eksik bir ceket ve bir yelek.

Madeleine Greenway tabancasını hızlıca doldurmak için durakladı: barutu namluya sürdü, kağıtla sarılmış bilyeyi içeri bastırdı, kilitledi

eteğinin ceplerine sokuşturdu. Odanın loş ışığında rüya görüyor olabilirdi: bu son derece kadınsı

Kadın küçük bir silahı, başka bir kadının saçını topladığı gibi etkili bir şekilde dolduruyordu. Kapının kolunu çevirdi ve Colin'in aklına, çoğu kadının onu görmezden geleceği ya da ona dönüp bakacağı, en azından varlığını kabul edeceği geldi.

Bu, yalnız kalmaya o kadar alışmış bir kadındı ki artık bunu hiç düşünmüyordu.

Ayrılmadan önce de çarşafı bir güzel imzaladı ve üzerine kum serpti. Sözünün eri bir adamdı ve Croker'ın sessizliğinin sigortasıydı.

Kısık ateşin çatırtısı ve tıslaması dışında sessiz olan mutfaktan dışarı çıktılar. Neredeyse tamamen yanmış odun parçalarının ortasında kırmızı bir ışık parlıyordu. Mutfaktaki çocuk ocağın yanında uyuyordu, bir rüyanın derinliklerinde seğiriyordu ve yanından geçtiklerinde uykusunda mırıldandı ve ateşe doğru yan yattı.

Colin, Madeleine'in çocuğun ayakkabısının içine gizlice bir bozuk para sıkıştırmasını hafif bir şaşkınlıkla izledi - çocuğun ayakkabısı *olmasına* hayret ediyordu, Colin bir delikten küçük kirli bir ayak görebiliyordu. -Geçerken neredeyse hiç durmadı. Çocuk uyanmadı.

Colin, Madeleine'in dar sırtını izledi. Koyu renk saçlarından birkaç tutam iğnelerinden kurtulup Madeleine'in yakasına doğru iniyordu. elbisesi. Bu, kız kardeşi Genevieve'i çıldırtırdı.

Madeleine, sanki gözlerini üzerinde hissediyormuş gibi Greenway'in eli dalgınca yukarı kalktı ve onun saçlarına dokundu. Colin yarı gülümsedi. Ne de olsa bir kadındı ama daha önce tanıştığı hiçbir kadına benzemiyordu.

Ve sonra kirli İngiliz şafağına doğru dışarı çıktı. Hackney, o ve onu öldürmemiş olan yeni ortağı

uyuyan ya da yetkilileri üzerine çağıran ama silahını herhangi bir asker kadar etkili bir şekilde dolduran biriydi.

Pennyroyal Green'de şafağı tanımlamak için genç kızlık kızarması ve sedef metaforları kullanılabilir. Londra'da öyle değil. Kömür isiyile kaplı gökyüzü sadece giderek daha parlak bir hal alır ve bazen limon bürünürdü. Ve sonra hava daha da ısınırdı, işte o zaman resmen gün ışığı olduğunu anlardınız.

Ama şimdi hava hâlâ serindi, sarhoşlar ve hırsızlar başlarını sallayarak bir gece önce çöktükleri yerden, puslu güneşe açılan karanlık küçük çiçekler gibi sokaklarda yükseliyorlardı ve Colin ile Madeleine bir taksinin dönüp durduğunu duydular yuvarlak.

Pus, nispeten karanlık ve büyük şapkası için minnettar bir şekilde elini kaldırarak onu selamladı.

"Grosvenor Meydanı," dedi Madeleine şoföre, biraz sarhoştı, burnu kızarmıştı, çünkü o bir taksi şoförüydü ve ısınmak için gece boyunca içmişti. Adam sadece Madeleine'in uzattığı paraya baktı; arabaya binen uzun boylu adama hiç bakmadı. ve kapıyı çekerek kapattı.

Bu arada, Eversea kadınları -ve yakında Eversea olacak bir kadın- bir arabaya yerleştirilip Sussex'e geri gönderilirken, Marcus hariç Eversea erkekleri At sırtında.

Bayan Eversea, Louisa'düğünü için davetli listesini gözden geçiriyordu ve Olivia ile Genevieve neşeyle tartışıyorlardı
Düğünden sonra konuklara tam olarak ne ikram edilmesi gerektiği.

Bunu *nasıl* yaptılar? Louisa Porter merak etti. Ama sonra, onlar Everseas'dı ve Everseas'ın duygusal sarsıntısını atlatmışlardı.

Sabah.

"Çiroz ikram etmelisin anne," diyordu Genevieve Pratik olarak. "Misafirlere öğlen yemeği veriyorsunuz, bu yüzden onlara tanıdık bir şeyler vermelisiniz."

Louisa zar zor konuşabiliyordu. Gerçekte, o artık Colin Eversea'nın darağacından dumanlar ve patlamalar arasında kaybolmasına, cinayetten tutuklandığı gece olduğundan daha fazla şaşırılmıştı. Colin'in birini öldürdüğüne bir an bile inanmamıştı. Bir bıçakla, bir Redmond'la, hatta kız kardeşi Olivia'ya hakaret ettiği için bile değil - ama hayatını yaşama biçiminin, her zamanki aşırı neşe ve tehlikenin kaçınılmaz bir sonucu gibi görünüyordu. kur yaptı. Ve Old Bailey'de darağacı kurulurken kalbi göğsünde yavaşça solsa bile, küçük bir parçasının onun o gün öleceğine inanmadığını düşünüyordu.

Ne de olsa, güneşin etrafına bir ilmik geçirip onu darağacına asamazsınız.

Colin Eversea'yı ne kadar zamandır seviyordu? Her şeyin, kendisi ve Colin on bir yaşındayken Pennyroyal Green'de düzenlenen kasaba pikniğinde başladığını sanıyordu. Gün sıcaktı ve şapkasının kurdeleleri yıpranmaya başlamıştı, bu yüzden onları çözmüş ve kendi haline bırakmıştı. sallanıyordu. Birkaç dakika sonra Colin kadının başındaki boneyi kaptı ve tepeden denize doğru koşmaya başladı.

Louisa, içindeki ve dışındaki hislerin bir sekmesini hatırladı: saçlarındaki rüzgarın ani ve yüzündeki güneşin şok edici, lezzetli parıltısı - sonsuza dek annesi Çiller konusunda onu uyardı; küstah hırsızlığa öfke duydu; küstah hırsızlığa *övgüler yağdırdı* -yakışıklı Colin Eversea bonesini çalmıştı! Ve derin, çok *derin* bir endişeye kapıldı, ne de olsa en iyi bonesiydi ve sırık gibi, canavar gibi bir çocuğun elinde bir tepenin üzerinde kaybolup gitmişti.

Ama bu Colin'di. Ona aynı anda bir düzine şey hissettirmekte ustaydı, hepsi ilginçti ama hepsi rahat değildi.

Ertesi gün evine bir buket kır çiçeği getirdi, canlı gözleri yaramazlık ve tapınma dolu, özü samimiyetsiz, gidişı hızlıydı. Colin giriş çıkışları ve doğru jestleri nasıl yapacağını erkenden öğrenmişti.

Onu nasıl sevmez?

Ama bu neredeyse çaresiz bir şeydi. Colin'in yanında kendini güneşı geri yansıtan bir göl gibi hissediyordu. Parlayan oydu; o ise sadece onun ışınları sayesinde parlıyordu.

O gün zarar görmemiş boneyi geri almaya zorlayan ve ona hediye eden yakışıklı, yaşlı Marcus Eversea'ydı
Kardeşinin davranışı için içtenlikle özür diledi. Marcus da her zaman yakışıklıydı. Her zaman nazikti, her zaman Dikkatli, asla rahatsız edici değil - birçok yönden onun gibi. Tek hatası Colin olmamasıydı.

Ama Marcus Eversea bir kez daha evlenme teklif etti, Mecazi anlamda, şapkasını ona geri verdi. *Marcus* böyle bir adamdı.

Marcus'tan hiç sürpriz gelmemiştı. Ta ki evlenme teklif ettiği güne kadar.

Ve bu Louisa için her şeyi çözmüştü. Erkek kardeşleri ona şefkatli bir endişeyle yaklaşımdan vazgeçebilirlerdi - çeyizleri olmayan evlenmemiş kız kardeşler, ne kadar sevimli ve hoş . Hayatı, onları Pennyroyal'e geri götüren araba kadar güzel, ferah ve iyi yaylı olacaktı.

Yeşil. Evlenme teklif ettiğinde Marcus'un gözlerindeki bakışı görmüştü ve Colin'den asla emin olamayacağı şekilde sevgisinden her zaman emin olabileceğini biliyordu.

Ama şimdi... şimdi Colin hayattaydı.

Ve şimdi bile, Eversea kadınları düğünü tartışırken Hepsinin bir hafta içinde gerçekleşeceğini varsaydıkları... Affet beni Marcus, diye düşündü.

Louisa artık emin değildi.

Colin'in aklına Kontes Malmsey ile arabada karşısında oturan kadının tek ortak noktasının, her ikisinin de bir dereceye kadar muamma olmaları olduğu geldi.

Madeleine Greenway vagonun penceresinden sokakların akıp gidişini izliyordu. Bir süredir tek kelime etmemişti. Colin onun akşamı depoda nasıl geçirdiğini merak etti. Uykusunda seğirmesini mi izlemişti? Masumiyetini anlatışını mı? Depolardaki patates sayısını tahmin ederek mi? Hayatının hikâyesini mi gözden geçiriyordu, ne olursa olsun? Kadının ellerine baktı.

Kucağında gevşekçe duruyordu; şimdi eldiven giymişti. Dün gece teninde gezinen o elleri hatırladı, yıkıcı derecede nazik, yıkıcı derecede Kadınsı, gerçek anlamda yetkin. Parmakları -hissetmişti- ona dokunduğunda biraz titremişti ve Tanrı yardımcısı olsun, neredeyse ona dokunmak için uzanacaktı, çünkü vücudunun kendi İçgüdüleri, kadınlar söz konusu olduğunda sahip olduğu muhakeme yeteneğinin önüne geçiyordu.

Ama onu harekete geçiren neydi?

"Bir planınız var mı?" Madeleine Greenway'in sesi hâlâ Uykusuzluktan sesi kısılmıştı ama yine de ironik konuşmayı başarıyordu. Kadının flört olarak yorumlayabileceği *bir şey* yapmasını diledi. Flört etmeyi yatıştırıcı buluyordu.

"Öyle, daha doğrusu. Bence hesaplanmış bir risk almak yerinde olur," dedi kararlı bir şekilde.

"Eleanor'u - kontesi - tanıyorsam, günün büyük bir bölümünü bir gece önce içki içerek can sıkıntısını gidermenin etkilerini uyuyarak geçiriyor olacak, çünkü Tanrı biliyor ya, içki içmenin tek yolu

Lord Crump'ın aylık toplantılarına katlanmak zorundayız ve bugün Pazar olduğu için dün gece de bir toplantı vardı. Bence doğruca kontese gitmeliyiz.

şu uşağı sor."

"Ve sanırım Eleanor'u *tanıyorsun*." Takdire şayan derecede kuru cümle. Çok da güzel bir stratejik duraklama.

"Ah, Eleanor'u tanıyorum." Colin esrarengiz bir gülümseme takınmaya çalıştı ama kontesi düşündükçe gülümsemesi çarpık ve gerçek bir hal aldı. Kontes Malmsey'den gerçekten *hoşlanmıştı*. Güzeldi, bu da hoşlanmasına yardımcı oluyordu; İngiliz gülü gibi bir teni ve koyu mavi gözleri vardı. kalkık bir burun, pembe küçük bir ağız ve harika bir göğüs, Bir vals sırasında birçok kez hayran kalmıştı ama zekâsı zaman zaman kesiyor ve şaşırtıyordu, mavi gözlerinin ve göğsünün ima ettiğinden daha ilginç bir beyin saklıyor olabileceğini ima ediyordu. Genç olduğu için bu zekâ, yavru bir kedinin pençeleri gibi, tehlikeliden çok çekici kabul ediliyor, bu yüzden de hoşgörüyü karşılanıyordu.

Ama Eleanor'la ilgili belki de en ilginç şey, uzun zamandır söylentilere göre yakalanamayan bir kontla evlenmeyi başarmış olmasıydı. Mirasçılarını tamamlamış ve orta yaşlarında uzun, rahat bir dulluk dönemi geçirmişti. Ama sonra Eleanor'la evlendi.

Colin, kasvetli Malmsey Kontu hakkında, karşılaştıklarında her zaman hoş bir insan olması dışında çok az şey biliyordu. oldukça güzel bir tüfek ve tabanca koleksiyonuna sahipti. Zaman zaman Manton'a getirir, orada hedeflerin kalbine doğru ateş eder, genç kanlar şaşkınlıkla bakarken, sonra sözsüzce tekrar eve döndü.

Eleanor'u nerede bulduğundan kimse tam olarak emin değildi, bu da onu bir muamma haline getiriyordu.

"Daha da önemlisi, kontesin evine görünmeden nasıl gireceğinizi biliyor musunuz?" Madeleine Greenway sordu. Garip bir şekilde

bu durum Colin'in gözünü korkutmamıştı.

Grosvenor Meydanı'ndaki bir evden çok daha kötü yerlere girdiğine şüphe yoktu.

"Oh, evet. İçeri nasıl gireceğimi biliyorum. Kontesi nerede bulacağımı da çok iyi biliyorum, çünkü bir keresinde beni yatak odasına gizlice girmeye cesaretlendirmişti." Adam bir tepki vermek için ona baktı; ne yazık ki kadın şaşırmamıştı. "Ama sonra o lanet kadın beni tekrar dışarı attı."

Ah, bu o karanlık gözlerde bir parıltı uyandırdı. "Sanırım çok sık olmaz."

Colin hareketsiz kaldı. Bayan Greenway *flört mü ediyordu?* Bunu bilmek gerçekten zordu.

Her ihtimale karşı, yumuşak bir sesle, "Benim hakkımda herhangi bir şey hayal etmekten çekinmeyin," dedi.

Bu sadece hafif bir gülümseme ve başını yetindi, sonra tekrar vagonun penceresine döndü.

Hackney onları Kont'un Grosvenor Meydanı'ndaki evine götürdü ve Madeleine azalan para şoföre ödeme yaptı. O bununla meşgulken, Colin de Arabadan gizlice indi, şapkasını çıkardı, paltosunu giydi, birçok kez hoş karşılandığı ve gizlice girmek üzere olduğu eve baktı.

Sokağın içinden, bahçe kapısından, mutfakın arka kapısından, hizmetçi merdivenlerinden, ana salondan, dört kapı aşağıdan ve işte! Mis kokulu beyaz güller ve gümüş bir oda. bir kontes yaşıyordu.

Gizlice girmesi için ona meydan okuduğunda da böyle yapmıştı zaten.

Madeleine'e tek söylediği "Beni takip et," oldu.

Ara sokaklar boştu ve henüz erken olduğu için Grosvenor Meydanı'nda, ayak sesleri avluda yankılanmasın diye ayaklarını usulca yere koydular. Colin alçak bahçe kapısından kolayca atlayıp sivri uçlardan kurtuldu ama hapishanede geçirdiği haftalar kaslarını güçten düşürmüştü: artık eskisi kadar esnek olmadığıнын farkındaydı. Bu düşünceyi bir kenara itti, Çünkü bu sadece kızgınlığa yol açacaktı ki buna ayıracak zamanı yoktu. Kapının mandalını kaldırdı ve açtı. Madeleine de sıçramak zorunda kalmayacaktı.

Küçük ama bol yeşil ve güzel kokulu bahçenin içinden mutfağın arka kapısı geçiyordu ve bu onların bir sonraki engeliydi. Colin Madeleine içeri baktı, ona döndü ve başını salladı, anlamı şuydu: boş Hizmetçiler. Şimdilik. Yine de uzaktan sesler duyduğunu düşündü.

Mutfaktan geçtiler ve doğruca hizmetçinin dik merdiven boşluğuna açılan başka bir kapıdan geçtiler. mermer koridor.

İçeri girmeden önce sağa sola bakmak için bir an durakladılar ve sonra girdiler, mermerin üzerinde botlarının izin verdiği kadar sessiz yürüdüler Colin kapıları ve aplikleri sayıyordu. Karşılaştıkları dördüncü kapıda durup kısa bir süre dinledi... ve hiçbir şey duymadı.

Böylece kapının tokmağını çevirdi ve kontesin pelüş, mis kokulu odasına girdi.

Colin tanıdık odaya şöyle bir göz attı: aynalı yaldızlı ve cilalı koyu renk ahşap tuvalet masası, dolgun sandalyeler, püsküllü ipekle kaplı geniş yatak, baş köşede duran devasa gardırop yer. Ortada hizmetçi yoktu. Ama kontes de yoktu. battaniyesinin altında çok fazla şampanya içmiş gibi uyuyor.

Eleanor'a hiç benzemiyor.

Colin büyük bir hayal kırıklığı yaşadığını biliyordu. Onu burada bulacağından o kadar *emindi* ki. Bir an için kendini aptal gibi hissederek kıpırdamadan durdu ve gözlerini onunkilere çevirmeden önce sözsüz bir şekilde odaya bakan Madeleine Greenway'e ne söyleyeceğini düşündü.

Kontesi evin içinde arama fikri ürkütücüydü.

Düşüncelerinin gürültüsüne o kadar dalmıştı ki, mermer koridordaki terlik tıkırtılarını neredeyse kaçırıyordu.

Madeleine yapmadı. Onun koluna dokundu. İkisi de dondu kaldı.

Colin'in kalbi tekledi; odanın içinde çılgınca dolaştı. Gardırobu gördü ve bir karar verdi: Bir kolunu Madeleine'in beline doladı ve onu geriye doğru sürükleyerek gardırobun içine soktu. bir itirazda bulunabilirdi. Kapıyı sonuna kadar çekerse çıkabilecek tıkırtı sesini göze alamazdı ve ayrıca, onlar nefes alması gerekiyordu. Birkaç üzücü, suçlayıcı santim açık kalması gerekecekti.

Madeleine'i sımsıkı tuttu, kolunu göğüslerinin altına soktu ve ikisi karanlığa gömüldüler, serin ipeksi elbiseler Kontes Malmsey şarkı söyleyerek odasına girdiğinde, sesi hafifçe akortsuz ve biraz da hüzünlüydü.

"Oh, Colin Eversea'nın son halini

asla göremeyeceğinizi

düşünüyorsanız..."

Colin sırtıtmaktan kendini alamadı. *Ah, demek beni özlüyor.*

Colin, şehvetli hışırtılar çıkaran kumaşların asılı olduğu karanlık bir dolaptaki güzel bir kadının dar beline doladığı koluyla, bir diğerrinin tuvalet masasına yerleşmesini ve başını çevirmesini izledi

Bir o yana bir bu yana, saçından bir toka çıkarır, ağzıyla bir mimik yapar ve tokayı geri takar.

Hizmetçi olmamasına rağmen, yatağın üzerine canlı mavi bir günlük elbise serilmişti, bu elbisenin kesimi daha sofistikeydi. Belki de inatçı bir hizmetçinin, kontesin giydiği beyaz elbise yerine ne giymesi gerektiğine dair *önerisiydi*.

Çok alçaktı ve tüm önemli kenarlarında danteller dalgalanıyordu: kollar, göğüs, etek ucu. Narin, kışkırtıcı küçük bir güve gibi görünüyordu.

Madeleine'in başının tepesi Colin'in çenesinin altına rahatlıkla sığıyordu ve Colin onun da kendisi gibi gardırobun kapağındaki aralıktan kontesi tuvalet masasında görebildiğini biliyordu. Colin başını Madeleine'in başının üstüne koymayı şiddetle arzuluyordu. kısmen de bilmek için -çünkü birdenbire bilmek için can atmaya başlamıştı- saçlarının dokusunu.

Yine de çene desteği olarak kullanılmaktan hoşlanacağından şüpheliydi.

Kontesin izlemek sıkıcı hale geldikçe, başka hisler de kendini göstermeye başladı: Madeleine'in yarı kabzalı tabancası Colin'in kalçasına sertçe dayandı ve kolunun bandı altında Madeleine'in kaburgaları yükselip alçaldı. Colin'in eli hafifçe Madeleine'in beline dolandı ve bir an için tuhaf bir şekilde Nefes alışının salınımıyla büyüldü ve kısa süre sonra kendi nefesi de onunkiyile aynı ritme girdi. Bir dürtüye teslim olarak Gözlerine baktı, sadece kısa bir süre olacağına dair kendine söz verdi ve nefesini içine çekti, işte oradaydı: lavanta. Lavanta ve karanlığı ilk kez Madeleine Greenway'i deneyimlemişti ve şimdi lavanta ve karanlık, onun sıcak bedeniyle ve misk kokulu, zengin ve tamamen, tamamen kadınsı, tamamen kendisine ait bir kokuyla karışıyordu.

Damarlarında dolaşan beyaz bir sıcaklık Colin'in neredeyse sallanmasına neden oluyordu.

Yüce Tanrım. Gözlerini kapalı tutuyor, dengesini sağlamak için mücadele ediyordu. Sersemlemişti, neredeyse utanacaktı. her kasını. Bir kadını kucaklamak her zaman yaptığı bir şeydi.

hafife aldığı ve bir daha asla bilmeyeceğini düşündüğü bir şeydi ve şimdi, bu karanlık, kapalı alanda, onu mahvetmek üzereydi. Madeleine'in elinin altındaki belinin kıştırılması, onun için bir siren çağrısıydı.

ve zihninde her iki avucunu da kadının kalçalarının kıvrımına doğru sürükledi, sonra parmaklarını kadının üzerinde aşağı doğru kaydırды Kalçalarını, uyluklarının arasını, vücudunun tüm açılarını ve vadilerini arayıp buluyor, okşuyor, tadını çıkarıyor, başka pek çok kadınla defalarca yaptığı gibi ustalıkla baştan çıkarıyordu. Ona kalırsa karanlığın ve kadın kıvrımlarının amacı buydu.

Bir erkeğin elini dolaşmaya ikna etmek, karanlıkta ona rehberlik etmek ve böylece nihayetinde türün devamını garanti altına almak.

Sonra kontesin odasının kapısına vuruldu. Colin'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kontes soğukkanlılıkla, "Evet, Harry," dedi. "İçeri girin lütfen."

Kapı açıldı ve bir uşak odaya girdiğinde Colin, bir kadın olan ilahi afyondan kabaca silkelendi.

Adam eğildi; kalçasından aşağı inen örgü çizgisi lamba ışığında altın renginde parlıyordu. Pantolon çok dar. Yüce Tanrım.

Ve soluk mavi çoraplar, tabii ki.

Sonra uşak Harry bir elini arkasına uzatıp kapıyı sessizce, yavaşça, neredeyse gizlice kapattı, sürgüyü kaydırды ve diğer eliyle peruğunu başından çekti. Bir kafa dolusu buruşuk kumlu saçlar ortaya .

Oraya doğru yürüdü ve peruğu kontesin tuvalet masasının üzerine bir çırpıda bıraktı.

"Harry, şu bak. Buraya gel." Kontesin sesi kısık bir kahkahaydı ve elleriyle onu eğilmesi için işaret ediyordu

Daha aşağı. Adam itaat etti ve kadın uzanıp saçlarını düzeltti ve okşayarak bir düzene soktu.

Sonra uşak Harry Eleanor'un elini tuttu ve avucuna uzun süreli ve çok ateşli bir öpücük kondurdu. Eleanor öpölmeyen elini bir süre uşağın yanağına dayadı, sonra kucağına bıraktı.

Colin'in ağzı açık kaldı.

"Annemden bir mektup aldım, Nor," dedi uşak Harry elini öpmeyi bitirdiğinde sırrını açıkladı. "Lizbeth evlenecek."

"Ne de" ? Colin inanamayarak düşünö. Uşak kontesi *sırdaşı* olarak mı kullanıyordu? Gerçi bu öpücük daha fazlasını ima ediyordu.

Colin'in kolunu doladığı kadının gergin ve tetikte olduğunu biliyordu. Colin'in birkaç dakika içinde kendi nefesi kadar yakından tanıdığı kadının nefesi daha sığ ve daha hızlıydı. Colin Kolunu Madeleine'in belinden yukarı doğru kaydırdı, sadece biraz, sadece çok çok az, Madeleine'in göğüslerinin kabarıklığının altına değene kadar.

O yüzden bunu yaptığında kızın nefes alışındaki tutukluğu hissedebiliyordu. Bu doğal olarak kendi nefes alış verişini de yansıtıyordu.

" mi!" Kontesin sesi sevinçli geliyordu. "Lizbeth genç Wills'le mi evlenecek? Sonunda cesaretini toplayıp elini mi istedi? I *asla* gerçekteşmeyeceğini düşünöüm."

"Barda üç bira içtikten sonra bana Lizzie'nin elini vermem için *yalvardı*. Ama babam onu başlatmak için bira aldı."

Kontes ve uşak birlikte güldüler. "Oh, Harry, bu çok iyi bir haber. Jenny nasıl?"

"Bir ev büyük ve bir dişi ayı kadar huysuz. Tom ondan çok korkuyor."

"Tom'u tanıyorsam endişeli de. Bebek bu ay mı doğacak?"

Yani Eleanor -Kontes Malmsey- Tom'u *tanıyor* muydu, Tom her kimse? Colin'in gözleri neredeyse yaşaracaktı. Şaşkınlık.

"Bir hafta ," diye onayladı Harry.

Biraz sessizlik oldu. Güzel, sofistike, küçük Kontes Malmsey hüzünle, "Bebekleri severim," dedi.

Colin hafifçe kımıldadı, Madeleine Greenway'in tabancasının kalçasına saplanmaması için bacağını dikkatle yana . Hangisi Tabii ki yuvarlak, sert kıcını adamın kasıklarına doğru etkili bir şekilde kaydırđı, bu hem kasıtlı hem de oldukça çılgıncaydı, ama burada, gardırobun karanlık, rüya gibi dünyasında, bir tabloya bakan Kontes ve uşaktan oluşuyordu, çok mantıklıydı.

Görünüşe göre uşak Harry'nin bebekler hakkında söyleyecek bir şeyi yoktu. Bunun yerine Colin, Harry'nin bir kadının tuvalet masasıyla karşılaştığında dünyanın her yerindeki erkeklerin yaptığı şeyi yapmasını izledi: küçük bir bardak aldı Şişeyi kaldırdı, elinde evirdi çevirdi, belli ki kafası karışmıştı, kokladı, burnunu kırıştırdı ve tekrar yere bıraktı.

"Çok mutlu olacaklar. Lizzie ve Wills," diye devam etti kontes.

"Zaten mutlular," dedi uşak pragmatik bir tavırla. "Düğünden sonra da aynı çatı altında mutlu olacaklar."

Eleanor buna eğlenerek homurdandı. "Çok gerçekçisin, Harry."

"Bununla ne demek istediğini hiç anlamadım, Nor," dedi uşak neşeyle. "Ama bahse girerim haklısındır."

Kıkırdadı ve sonra ayağa kalktı, kendi etrafında döndü ve bir çırpınma, bir gıcirtı ve bir iç çekiş oldu. Kendini yatağın üzerine geriye doğru atmıştı.

Bir an sonra başka bir gıcirtı duyuldu, daha az dürtüsel-ses çıkarıyordu. Colin, Madeleine'in koyu renk başının üstünden baktı: Harry'nin ayakkabılarının altını ve Eleanor'un ince ayak bilekleri ve terliklerinin yanında uzanan soluk mavi çorapları ve etek ucunun köpüren dantelini görebiliyordu. Harry de hışımla iç çekti.

Colin'in elinin altında Madeleine Greenway nefes alıyordu. Şimdi kesinlikle daha hızlıydı. Kadın, adamın bedeninden uzaklaşmak için hiçbir girişimde bulunmadı ve vücudunun sıcaklığı adamın yutkunmasına neden oldu.

Bir süre sessizlik oldu.

"Bir hediye göndereceğim," diye açıkladı Eleanor sonunda, hülyalı hülyalı. "Wills ve Lizzie'ye."

"Şimdi, Nor, dikkatli ol," diye uyardı. "Pahalı hediyeler gönderemezsin."

Kontes bir hiçbir şey söylemedi.

"Bütün bunların kime ne faydası var?" Kelimeler dudak bükme içindi. "Eğer paylaşamayacaksam?"

Peki, o zaman, diye düşündü Colin. "Canna," mi? Gerçi kontesin dikkatle işlenmiş ve özenle hazırlanmış Londra aksanı yerini taşra temposuna bıraktı. Burada bir hikâye odaklanmaya başlıyordu. Vücudunun tamamen başka bir amacı varmış gibi görünürken zihninin uyanık olması, önündeki tabloya odaklanması tuhaftı.

"Ne var?" Harry'nin sesi hafifçe eğlenmiş ve pragmatikti.
"Para oldukça güzel, değil mi Nor? Parasızlıktan iyidir, sanırım."

Kısa bir sessizlik oldu, ardından kontesten uzlaştırıcı bir homurtu geldi. Harry'nin melodramının bütün eğlencesini kaçırmasına alışmış gibiydi, ama bunu umursuyormuş gibi görünmüyordu.

"Sen yapman gerekeni ve olan oldu," diye ekledi Harry nazikçe.
"Buradaki işi bana verdin ve ben de iyi para alıyorum. Parayı da eve gönderiyorum. Hediyeleri ben alacağım, Nor. Bunu riske atamayacağını ."

Kontes bir kez daha iç çekti. "Bazen hepsini gerçekten özlüyorum, Harry. Marble Mile'daki herkesi."

"Uzun yıllar oldu, Nor. Seni sevgiyle anıyorlar ama artık senden bahsetmiyorlar. Londra'ya gittin ve bir daha geri dönmedin ve hepsi senin büyük bir şey yaptığını düşünmek istiyor. Tatlı Elma Tiyatrosu'nda geçirdiğin zamanı bilmiyorlar. Ve bana kalırsa hiçbir zaman da bilmeyecekler."

"Biliyorum," diye yumuşak bir sesle kabul etti. "Burada güzel bir hayatım var. Gerçekten şanslıyım ve Malmsey bana karşı çok nazik. Özür dilerim. Bunu yapmayacağım. Şikayet et, Harry. Hizmetçi sana nasıl davranıyor?"

Ve böylece, ara sıra yumuşak kahkahaların serpiştirildiği alçak sesli bir sohbet sonsuza dek sürdü. Bir süre sonra Harry, kahyanın zorba biri olduğunu söyledi -bir hizmetçiye bağırıp onu ağlatmıştı- ve Harry'nin çok sevdiği kahya da Gut hastalığı onu rahatsız ettiği için konyak içiyordu. Eleanor'a gelince, yeni bir araba alıp almayacağını merak ediyordu, belki de bir akıllı küçük *dormeuse* -Harry'nin bir uşak olarak bu konuda bir fikri vardı (hayır)- ve kontun çok fazla zengin yemek yemesinden endişe ediyordu ve onun sağlığı için endişeleniyordu. Sohbet şöyleydi Sade ve parçalı, dayanılmaz derecede sıkıcı ve dayanılmaz derecede samimi. Aralarında geçen herhangi bir konuşmanın tekil ritmine sahipti.

Birbirleriyle evli olmayanlardan daha uzun süredir evli olan herhangi bir karı koca.

Tabii ki koca değillerdi. Onlar kontes ve uşaktı.

Colin kollarını sıcacık, çok canlı bir kadına dolamış, ne hissettiğini tamamen şaşırmış bir halde dinliyordu. Neşe mi? Yaralı bir gurur mu? Ne de olsa kontes *onun* yerine bir uşağı tercih etmişti. Sempatî mi? Belki de. O zamandan beri

Zaman başladığında, nispeten az sayıda insan dilediği yerde sevmekte özgürdü ve birbirini seven insanlar genellikle para veya sınıf nedenleriyle ayrı yaşamaya mahkumdu.

Ya da Newgate, bu konuda.

Ama kim bilebilirdi ki? Belki de Malmsey Kontu kendisini güldüren bir kadınla evlenmeyi seçmişti.

Kış yıllarının bakış açısından ilkbahara bakan, toplum içinde onun için bir kredi olan ve yataktayken direğini oldukça akıllıca yükseltebilen, ona gerçekten minnettar ve düşkün olan ve bir başka yöne bakmaya istekli olan

Tüm bu nedenlerden dolayı uşak.

Colin Manton'daki Malmsey'i düşündü ve nedense öyle düşünmedi.

Sonunda kontes ve uşak arasındaki konuşma kekeleyerek durmuş gibiydi. Colin başını eğdi ve çatlak gardırop kapısından nedenini gördü: Harry dirseğine dayanmış ve büyük kahverengi avucunu tülbentle kaplı göğsünün üzerine yaymıştı.

Tek parmağıyla kontesin göğüs ucunda tembel tembel dolaşmaya başladı.
durdu.

Gardırobun içinde nefes almak neredeyse durmuştu.

Meme uçlarının dönmesi kesinlikle büyüleyiciydi.

"Bu hoşuma gitti, Harry." Eleanor'un sesinde baştan çıkarılmaya oldukça istekli bir kadının boğuk kopukluğu vardı.

Harry usulca, "Uzun oldu, Nor," dedi.

Odadaki herkes adına konuşabilirdi.

Madeleine'in nefes alış verişleri artık *kesinlikle* düzensizdi; Colin Elinin altında titreyerek yükselip alçalıyordu. Kendini biraz sersemlemiş hissetmeye başladı. Bir şüphe üzerine başını eğmeye ve çenesini hafifçe Madeleine'in şakağına dayamaya cesaret etti. Orada nabzının hızlı atışını hissetti.

Eğer bu kadını tanıyorsa, bu korku değildi. Damarlarında kan dolaşan her insan gibi o da tahrik olmuştu.

Ve bunu yapmak için deli olduğunu, bunu yapmak için bir şeytan olduğunu ve bir Colin, Madeleine'i kendisine biraz daha yaklaştırdı. ve her sessiz, sıcak nefes verişinin kulağına yumuşakça, tekrar tekrar düştüğünden emin oldu. Bunun ne olduğunu hayal ederek kendini vahşileştirdi Boğazının üzerinde yükselen tüyler, tenini ısıtan kızarıklık, vücuduna yayılan zevk, bacaklarının arasında toplanan sıcaklık ve nem.

Başka bir önsezinin ardından kolunu kadının belini sardığı yerden yukarı doğru kaydırды, başparmağı *kazara* hafifçe bir göğsüne değecek kadar.

Yumuşak bir kaplı, boncuk gibi sert bir meme ucuyla karşılaştı.

Madeleine'in nefesi kesildi.

Colin bir iniltiyi bastırmak için dudağının iç kısmını ısırdı.

Kolunu tekrar kızın beline dolamış gibi yaparak başparmağını tekrar kızın göğsünün üzerinde gezdirdi.

Tam o sırada Madeleine'in başı neredeyse fark edilmeyecek şekilde öne eğildi.

-Sırtını adamın omzuna dayadı, sırtı hafifçe adamın dokunuşuna doğru eğildi ve kalçaları adamın kasıklarına bastırdı.

Yüce Tanrım.

İşte o zaman elini onun korsajının içine sokmak ateş gibi bir anlam kazanmaya başladı. Parmaklarının kızın solgun teninde nasıl kaydığını, göğüs uçlarının parmaklarının üzerinde nasıl düğümlendiğini hayal edebiliyordu ve Tanrım

Ona yardım et, sertleşiyordu ve Madeleine bir an içinde bunu anlayacaktı ve numara yapma oyunu -aslında kaza olmayan küçük kazalardan oluşan bu oyun- tamamen farklı bir alana kayacaktı. Bu delilikti. Durması gerekiyordu.

Ancak durmak hiçbir zaman Colin Eversea'nın güçlü yanlarından biri olmamıştı.

Ve bütün bu süre boyunca gözleri yataktaki tabloda kaldı ve uşağın parmağının Kontes Malmsey'in göğsünde yaptığı sekiz çizme daha kararlı ve kapsamlı bir okşamaya dönüştü. Parmakları kadının korsesinin içinde kayboldu.

Şanslı piç.

"Oh, Harry. Dikkatli olmalıyız."

Ama kontesin sözleri durgundu ve o bunları söylerken bile Eleanor'un eli uşağın sırtını okşamak için yukarı kalktı.

Harry'nin yüzünü kendi yüzüne doğru çekerken, Harry'nin elleri de onun muslin elbisesini yukarı doğru sıyırmak için aşağı .

Gerisi neredeyse bir iş ciddiyetiyle, bunu daha önce de yaptıkları belli olacak şekilde gerçekleşti. Kontes, Harry'nin elbisesinin altında yatan her şeye daha iyi erişmesini sağlamak için kıvrıldı, sonra ince, ipek bir çoraplı baldırı göründü ve dizleri büküldü - *ve bu değil miydi* kalçasında güzel bir jartiyer vardı - ve Harry'nin yüzü dekoltesine gereken ilgiyi göstermek için düştü -

O sırada Madeleine Colin'in elinden kurtulup gardıroptan dışarı çıktı.

Bölüm 8

Dengesini kaybeden Colin neredeyse tökezleyerek onun peşinden gardıroptan çıkıyordu.

Tüm bunlara rağmen, kalın halı onların inişini o kadar yumuşak bir şekilde karşıladı ki neredeyse hiç ses çıkarmadılar ve tüm o ipeksi elbiseler yerine geri döndü.

Colin ve Madeleine gülünç bir an boyunca sadece baktılar. Birbirlerinden özenle uzaklaşarak gül ve krem rengi halı gölünün üzerinden uşak ve kontesin üzerinde kıvrandığı yatak adasına doğru ilerlediler.

Neyse ki, Leydi Malmsey tam da kalçalarını Harry'ye daha kararlı bir şekilde sarmak için yer değiştiriyordu. Bir şey, Madeleine'in tabancasının parıltısı, Lamba ışığını güzelce yakalamıştı. Gözüne çarpmış olmalıydı. Hareketsiz kaldı.

Ve yavaşça, yavaşça başını yukarı kaldırdı.

Dondu kaldı. Mavi gözleri dehşetten yemek tabağı

büyükliğündeydi. Colin kibarca şapkasının kenarına

dokundu.

"Ne de?" Boğuk soru kontesin göğüslerinin arasından geldi.

Leydi Malmsey cevap vermeyince, Harry başını Leydi'nin göğsünden yüzüne doğru kaldırdı. Sonra başını çevirerek onun dehşet dolu bakışlarını takip etti.

Ve sonra kontes ve uşak
Leydi Malmsey yataktan sola doğru yere yuvarlanırken, uşak da sağa dönerek dizlerinin üzerine düştü. Yarı sürüklenerek tuvalet masasına gitti, peruğunu kaptı ve kasıklarının üzerinde tuttu, sonra Madeleine ve Colin'e dik dik bakarken diğer eli arkasında arkasındaki tuvalet masasında bir silah aradı. Elinde bir pomanderden başka bir şey yoktu.

Tiksintiyle küfretti, güzel şeyi bir takırtıyla yere düşürdü ve ters ters bakmaya karar verdi.

Colin orada biraz bir halde duruyordu, gardıropta bir saniye daha kalsaydı kasık peruğundan da faydalanacağını biliyordu. Bir bakıma kandırılmadığından emin olmak için baktı: Madeleine Greenway'in meme uçları hâlâ dikti.
Korsesinin ince tülbentinin altından yüzü pembeye boyanmıştı.
Tabancanın kilidini tamamen açmakla meşguldü ve kaşları çatılmış, ağzının kenarları hafifçe çatılmıştı ve kararlı bir şekilde ona bakmıyordu.

Colin gözlerini kaçırdı, yarı pişman, yarı mahcup, sanki onu erotik bir rüyadan uyandırmış gibiydi. Tanrı'ya şükür ki bunu yapacak kadar akli *başındaydı*.

Rüyayı tamamen yok etmek için derin bir nefes aldı. Temiz bir kafaya ihtiyacı vardı.

Minyon kontesin eli tezgâhın üzerinde belirdi, ardından sarışın başı görüldü ve kendini çekmek için yatağı kullandı.
ayağa kalktı. Colin ve Madeleine'e baktı, dehşete kapılmış, darmadağınık, küçük bir beyaz buluttu.

Sonra tanıdık geldi ve gözlerinde kıvılcımlar çaktı. "Colin Eversea!"

Aslında sesi kızgındı. Sanki bir baloda elbisesine ratafia gibi.

Kuşkusuz şok yerini mantığa bıraktığında çığlık atacaktı, çünkü aptal değildi. Yatağındaki uşağa rağmen.

Colin de bir koluyla beline sarılmış, bir eliyle de ağzını kapatmış, küçük beyaz dişlerinden dikkatle uzak durarak üç adımda arkasına geçmişti. O kadar kırılıyordu ki bir ötücü kuşu hapsetmek gibiydi. Kendini tam bir sınırlayıcı gibi hissediyordu.

Madeleine'in çok iyi yaptığı bir şeyi yaptığını fark etti: yüzü peruğunun rengine dönmüş olan uşağa bir tabanca doğrultmak. Bu noktada Colin uşağın artık kasıklarını gizlemeye ihtiyacı olmadığını düşündü.

"Leydi Malmsey," dedi Colin sessizce ve oldukça makul bir şekilde, "eğer bağırmayacağınıza söz verirsiniz sizi serbest bırakacağım. Ve eğer adımı tekrar söylemek niyetindeyseniz, sesinizi alçaltın. Biz eski dostuz, değil mi? Yardımına ihtiyacım var ama sessiz olmanı istiyorum."

"Cowin? Sen misin?" dedi Colin'in elinin arkasından öfkeyle.
"Yerawive?"

Peruk uşağın elinden kaydı ve yere düşmüş bir fino köpeği gibi yere yığıldı.

"Sen *gerçekten*... Colin Eversea mısın?" Harry Colin'e sertçe baktı, gerçekten baktı. Sanki karşıdaki insanı tüm o canlı gazete resimleriyle uzlaştırıyormuş gibi.

Colin kendi gözleriyle biraz baktı. Harry'nin mavi gözleri ve çenesinde bir gamzesi vardı.

Colin itaatkâr bir şekilde şapkasını yavaşça çıkardı.

"Siz Bay Eversea'sınız!" Harry uzun bir süre bakakaldı. Sonra ayakkabılarına baktı ve ayak parmaklarını çekingen bir şekilde karıştırdı. Ve

Sonra tekrar yukarı baktı. "Bu eve daha önce de gelmiştiniz efendim ve ben sizi her yerde tanırım ve... Şey, efendim! Şey, ben... şey, efendim!"

Sonra alçak ve düzgün bir selam verdi, konta teklif edeceği türden bir selam. "Bu bir onur, Bay Eversea," dedi tekrar ayağa kalktığında. Sesinde eriyen bir hayranlık vardı.

Madeleine boğazının arkasından küçük bir inanmazlık sesi çıkardı.

Colin uşağın onun öldürülmesini ayarlamış olma ihtimalinin her geçen dakika daha da azaldığını düşünüyordu.

"Ama... sen neden buradasın?" Harry devam etti. "Bunu yapmak istemezsin..." Alnı şaşkınlıktan çatlamıştı. "...bizi *soymak* mı?" Gizlice Colin'in arkasına baktı, belki de gümüş dolu çuvallar arıyordu şamdanlar. Colin Eversea, gazetelere ve skandal sayfalarına göre bir soyguncu değil, bir katil olarak suçlanmıştı. gazeteler, bu yüzden bu şaşırtıcıydı.

"Buradayım çünkü yardımına ihtiyacım var, Harry. Ve eğer çılgılık atmayacağına söz verersen seni serbest bırakacağım Eleanor. Söz veriyor musun? Ne de olsa biz arkadaşız, öyle değil mi? Şu anda eşdeğer miktarda sorun var, sizce de öyle değil mi?"

Bir kalp atışı kadar düşündükten sonra kontes altın başını hızla salladı.

Colin elini yavaşça kızın ağzından çekti.

Kelimeler döküldü. "Tanrı aşkına, gardırobumda, *odamda*, Colin Eversea'da ne yapıyordun? Aman *Tanrım*,

Yıkanman gerek! Ve hayatta olduğuna sevindim. O adamı bıçakladın mı?"

"Soruları soracağım Leydi Malmsey, Harry'ye de soracağım. Kaplan Yuvası'na neden gittin Harry?"

Evet. Bu sorunun, kaçak bir katilin gardıroptan fırlamasından daha büyük bir şok yarattığı açıktı. Uşak Ten rengi yeşil bir ton aldı ve elleri denge sağlamak için tuvalet masasının kenarını kavramak üzere geriye uzandı.

Colin kadınların tuvalet masalarında neler olduğunu çok iyi biliyordu; daha önce pek çok kadının odasında bulunmuştu. lezzetli bir şekilde uygunsuzdu. Hızlı genç hanımlar için allık topakları, diğerleri içinse küçük kristal bardaklarda lavanta suyu ya da karanfil suyu, belki de pomadlar ve kız kardeşi için de saçlarının kıvrık kalmasını sağlayacak bir iksir olan "kivırma sıvısı".

Öyle olmadı. Genevieve sessizce ağlamıştı.

Uşak Harry küçümseyici bir el salladı. "Sadece... onun bundan haberi yok. Eleanor bilmiyor." Belli belirsiz konuştu. "Onu korumak istedim, görüyorsunuz."

Leydi Malmsey aniden döndü. "Harry... bilmediğim *ne var?*"

"Neden ikiniz oturmuyorsunuz?" Madeleine bunu nazik bir davet gibi söylemişti ama tabancasının namlusuyla yaptığı işaret davete bambaşka bir tat katmıştı.

Kontes ve uşak Harry itaatkâr bir şekilde yatağın üzerinde yan yana toplandılar: gıcirtı, *gıcirtı*. Gözleri Madeleine'in tabancasının namlusuna dikilmişti. Harry'nin iri kahverengi eli tezgâhın üzerinden uzanıp Leydi Malmsey'ninkini buldu ve parmakları onunkine dolandı. Elini tekrar kucağına götürdü, bir dayanışma, rahatlık ve sahiplenme gösterisiydi bu. Colin bu hareketin neredeyse bilinçsizce yapıldığından şüphelendi.

Colin, Madeleine'in yüzünün üzerinden tuhaf bir gölgenin geçtiğini gördü. Işığın bir oyunu mu? Bir tabanca krampı mı? Ama hedefi hiç şaşmamıştı.

"Malmsey nerede? Londra'da mı?"

"Malmsey Dover'da. Orada işi varmış ve bana orayı sıkıcı bulacağımı söyledi. Bana karşı bu şekilde düşünceli. Çoğu yer sıkıcıdır. Londra ile karşılaştırıldığında."

Sıkıcı. Colin aniden "sıkıcı"ya karşı bir özlem duydu.

"O tabancayı doğrultmak *zorunda* mı?" Leydi Malmsey kızgınlıkla ekledi.
Belli ki yaşadığı şok geçtiğine göre kendine güveni gelmeye başlamıştı.

Colin ona baskıcı bir bakış fırlattı.

"Harry, lütfen soruma cevap verir misin? Gördüğün gibi biraz acelemiz var ve bu çok önemli. Ve ben ihmalkâr davrandım. Ve izin verin sizi ..." Şeytani bir kelime seçmeyi düşündü, sonra bu ikisinin saygısına ihtiyaçları olduğuna karar verdi. "...
Bayan Green."

Colin Harry'ye daha yakından baktı. Uşak kesinlikle uzun boyluydu ve daha dün bir çiftlikten koparılmış gibi görünüyordu, kasları şıklığıyla biraz çelişiyordu. Bir adamın yüzüne sahipti. Çok az hayal gücüne sahipti ama sağlam bir karakteri vardı. Colin bu yüzü barda ve kilisede sayısız kez görmüştü. Pennyroyal Green, topraklarını işlemekle ve hayvanlarına bakmakla meşgul olan insanları karmaşık hale getiriyordu. Bu Colin'in işine geliyordu. Canlı bir yaşam tarzına sahip olanlardan hoşlanırdı ama onlara asla güvenmezdi.
Hayaller.

Elbette öncelikle onlardan biri olduğu için.

Harry duraksayarak, "İzin bana geldi," diye söze başladı.
"Sabahleyin gümüşleri parlatıyordum. İşim erken bittiği için günüm boştu, şehre inip anneme bir mektup postalamayı düşündüm. Yürüdüm.

-'Bu iyi bir yol, ama görüyorsunuz, Marble Mile'daki evimde yürümeye alışkınım ve bugünlerde istediğim kadar çok şey yapamıyorum. Birden bir adam düştü. Beni isimle çağırdı ama kendini tanıtmadı. Sadece dedi ki... dedi ki..." Harry durdu ve zorlukla yutkundu. "Nor ve benim hakkımda bir şeyler bildiğini söyledi."

Kontes acı dolu bir ses çıkardı ve başını ilk kez o zorlayıcı tabancadan yana çevirdi.

"Oh, Harry! Bana söylemeliydin! Ya Kont... ya o adam Malmsey için çalışan bir casussa? Monty'nin bunu yapacağını hiç sanmıyorum ama ya-"

"Onun casus olduğunu sanmıyorum, Nor," dedi Harry nazikçe. "Eğer casus olsaydı Casus, bizden haberdar olduğunu *bana* neden söylesin ki? Kont'a giderdi, değil mi? Para Kont'ta. Ve eğer kör olmak istiyorsa. onun yerine sana giderdim, Nor, benim düşünce tarzım, ben değil. Mesele şu ki... O kör bir şey istemedi. Bir elçi" istedi, kendi deyimiyle. Ben de seni korumak istedim. Zaten saklaman gereken birkaç sırrın var. Sana bir yük daha yüklemek istemedim."

Colin Madeleine'e baktı ve yine o gölgeyi gördü; ağzında sanki bir duyguyu bastırıyormuş gibi gergin bir şey vardı. Ama koyu renk gözleri merak uyandıracak kadar yumuşaktı.

Leydi Malmsey gözlerini Harry'den ayırıp Madeleine'i inceledi, giysilerini, tabancasını, güzel ve ilginç yüzünü süzdü.

"O senin doxie'n mi, Colin?"

Kadınlar ve onların kanlı *merakları* ve konu değişiklikleri.

"Öyle mi, madam?" Kontesin gözlerinde keskin bir parıltı vardı. Fesatlık ve kızgınlık gibi. O bir kadındı. Kontrol sahibi olmaya alışmış ve şimdi aniden kendini kontrolsüz bulmuştu.

"Ben kimsenin köpeği değilim, Leydi Malmsey." Madeleine'in sözleri çok ama çok sabırlıydı. "Ama sorduğunuz için teşekkür ederim."

Kontes sert bir pratiklikle, "İnsana söylenebilecek daha kötü şeyler de var, aşkım," diye karşılık verdi. Harry onun elini sakinleştirici bir şekilde sıktı ve Colin'e özür dileyen bir bakış attı: *Kadınlar nasıldır bilirsin.*

"Harry'ye dönelim," diye araya girdi Colin, Madeleine'in Kontesi saçlarından kurtarmak istiyordu. Ama Madeleine şaşırtıcı derecede sakin görünüyordu.

"Ben hiçbir şey itiraf etmedim," diye devam etti Harry. "Söyledikleri hakkında hiçbir şey söyledim ve böyle konuşmamasını diledim. Kontes hakkında hoş olmayan şeyler. Ama beyefendiye *iyilik* yapmak için kuryelik yapmaktan memnun olacağımı söyledim, çünkü Tiger's Nest'ten Bay Croker'ı tanıyordum ve mektubumu gönderdikten sonra oraya gitmek niyetindeydim."

Bu adam bir kontu boynuzluyor olabilirdi ama Colin'in hoşuna gitmeye başlamıştı. Onu. Tamamen aptal olmayan insanlara karşı her zaman sevgi beslerdi.

"Kimsenin Nor'la aramdaki ilişkiyi bilebileceğini sanmıyorum," dedi ciddiyetle ve Colin, kontesin kilitli odası göz önüne alındığında, biraz da üzüntüyle, onun hakkındaki tahminlerini anında düşürdü. Kapı ve her uşağın uşaklardan birinin nereye gittiğini merak edeceği gerçeği. Bir de şu mesele vardı. Gıcırtilı yatak.

Sonra yine, aşk at gözlüğü ve kulaklık takar, bu da birini Colin karanlık bir şekilde her türlü felakete açık olduğunu düşündü. Onunki bir barda başlamış ve neredeyse darağacında sona erecekti.

"Nasıl bir adamdı bu? Bir beyefendi miydi? Kaba bir tip mi? Bir hizmetçi mi?" Madeleine bastırdı.

Emredici ses tonu Harry'nin tabancanın namlusunun üstünden ona ilk kez gerçek bir bakış atmasını sağladı. Yüzünde aç, minnettar, neredeyse korkmuş bir ifade belirdi ve sonra kayboldu. Bir refleks, Colin, Düşünce: her kırmızı kanlı erkeğin içgüdüsel olarak sahip olamayacağını ya da eşit olamayacağını bildiği bir kadına verdiği türden bir tepki. Buna başka bir adamın yüzünde tanık olmak ilginçti. Eğer Madeleine Greenway *her zaman* tepkiyi verirdi, yoksa yıllar içinde dönüştüğü bir şey miydi?

Sonra Harry derin bir nefes aldı, bıraktı ve düşünceli düşünceli başını geriye eğdi. "Bir beyefendi gibi konuştu. Çok kibardı. Ama bir beyefendi olduğunu sanmıyorum. Bir avukata benziyordu."

"Nasıl yani?"

"Aklıma Bay Paton geldi, kontun kâhyası. "Giyim tarzı. Konuşma tarzı. Kalitenin bir yürüyüş şekli var, görüyorsunuz, sanki daha iyi olduklarını biliyorlar-" Harry keskin bir ifadeyle başını kaldırıp ve kelime seçimini yeniden gözden geçirdi. "Bu adam farklıydı," diye basitçe sonuca vardı.

"Onu tarif edebilir misiniz?" Colin sordu. "Nasıl görünüyordu?"

"İyi beslenmiş." Harry bir elini kavisli bir şekilde uzatarak göbek. "Orta yaşlarda sanırım. Gözlükler, bu yüzden göremedim Gözleri iyi bakardı ve bana bir kez bile doğrudan bakmadı. Kıyafetleri çok sade ve koyu renkliydi, bu yüzden yeleğinin düğmeleri süslüydü. bana garip geldi."

"Süslü düğmeler mi?" Colin sertçe tekrarladı.

"Evet. Ne pirinç, ne de yemeklerde gördüğümüz bazı süslü tiplerde gibi gümüş. Beyaz gibi... çok parlak... küçük aylar gibi. Boyutları..." Harry başparmağı ve işaret parmağıyla bir daire çizdi. "...şilin. Ceketinin düğmeleri ilikliydi ve kravatı vardı. ama ışığı yakaladılar ve ben de baktım."

Küçük aylar gibi.

Colin'in midesinin çukurunda soğuk ve iğrenç bir şüphe filizlendi.

"Bayan Green..." Dikkatlice söyledi. "Harry'ye tabancanızın kabzasını gösterin lütfen."

Madeleine kirpiklerinin altından ona esrarengiz bir bakış fırlattı, sonra yarı kurulu tabancayı kilitledi ve uşağa sedefler içindeki bir kadın silüetini göstermek için çevirdi.

Harry öne doğru eğildi. "Böyle, evet," diye nefes aldı. "Çok güzel, değil mi? Ay gibi, ama içinde gökkuşakları var?" Kontese yan gözle baktı. Belki de sedefli bir üniforma giymek istiyordu. düğmeler.

"Bu sedef, Harry," dedi Eleanor, sesi sessizce Talimat. "Kütüphanedeki Çin paravanlarında ve Monty'nin oturma odasındaki sandalyelerde sedef kakmalar var. Siyah lake sandalyeler."

Harry, "Sedef," diye tekrarladı. Eğitilmiş olmaktan belli belirsiz memnun . "Demek öyle. Düğme sedeftendi."

Harry ve kontes birbirlerine kısa bir süre eğlenmiş gibi baktılar, Neredeyse çocuksu bir merakla, sanki hala kakma veya Çin ekranları gibi şeyleri tartıştıklarına gibi. İkisi de Kuşkusuz Marble Mile'dan çok uzakta.

"Peki bu adam sana adını hiç söylemedi mi?" Colin sordu. "Peki sen Bir arabaya bindiğini ya da arabadan indiğini gördünüz mü, bineği var mıydı, sokakta belirli bir yöne gitti mi?"

"Beni hep sokakta bulurdu, Bay Eversea. Ve Bay Croker'a vermem için parayı da yanında getirdi."

"Yirmi beş pound mu?"

"Hiç bakmadım, Bay Eversea," dedi Harry neredeyse ilkel bir tavırla. "Gördüğünüz gibi küçük bir çantanın içindeydi."

"Bu yeleği her seferinde giyiyor muydu, Harry?" "İki kez, fark ettiğim kadarıyla."

"Elçi olarak Kaplan Yuvası'nı kaç kez ziyaret ettiniz?"

"Şey, toplamda üç kez oldu, Bay Eversea. İki kez Bay Eversea'yı görmek için. Croker. İki kez para getirdim. Üçüncü seferde Horace'a para getirmem istendi."

Ve zaman durdu. Colin'in soruyu söylemesi bir saniye sürdü.

"*Kimin* için?"

"Horace Peele için, Bay Eversea. Onu tanıyor olabilirsiniz. Her yerde içer. O adam-"

"Üç bacaklı köpek," diye tamamladı Colin.

Kısa bir zafer duygusu hissetti.

Bunu, dünyanın ayaklarının altından kayıp gittiğine dair hastalıklı bir his izledi.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Görünüşe bakılırsa, cinayetten hüküm giymesini sağlamak için para ödeyen aynı kişi Horace Peele'i ortadan kaldırmak *da* onun hayatını kurtarmak için para ödemişti... ve onu kurtarmak için tutulan kadını öldürmek .

Redmond'ların alameti farikası yoktu... her şeyi başardıkları o soğukkanlı incelik. Hiçbir Eversea bu kadar beceriksizce ya da kadar acemice bir şey yapmazdı, ne de ailesinden birinin bir kadını öldürmeye kalkıştığını hayal edebiliyordu. Ve Marcus.

Belki de Marcus gerçekten Horace Peele'e ortadan kaybolması için para ödemiş ve sonra da bir pişmanlık krizi geçirmişti?

Colin terin ensesinde soğuk boncuklar oluşturduğunu hissetti. Derin bir nefes alıp verdi. Gerçekleri daha sonra düşünüp sıralayabilirdi. Şimdi onları bir an önce toplaması gerekiyordu.

"Yani Horace Peele'e para verdiniz... Bu ne zaman oldu?"

"Siz zaten hapisteydiniz, Bay Eversea. İki hafta önceydi. Çarşamba, yarım günüm. Ve olay şuydu... Kendinden daha . Bu onu ilk gördüğüm zamandı. Sonraki iki seferde... huysuz gibiydi."

Kapıda bir tıkırtı vardı. Hepsi

donakaldı.

"Gardırop!" diye tısladı kontes çılgınca.

Madeleine, Colin ve uşak Harry gardırobun içine girip kapıyı kapatmaya çalıştılar, ama üçü birbirine dar geliyordu. Colin'in Madeleine'i iki koluyla sarması gerekti, bu gerçekten büyük bir fedakârlıktı. Uşaktan bir parça, bir palto kuyruğu şeklinde dışarı çıktı.

Kontes odanın kapısının sürgüsünü kaydırды ve yavaşça açtı.

Genç bir hizmetçinin tatlı boru sesi .

"Leydi Malmsey? Leydi Coversham'ın öğle yemeği için sizi giydireyim mi? Mavileri hazırladım."

Mavi şimdi yerde buruşuk bir yığın halinde yatıyordu.

"Katie, korkarım başım çok ağrıyor. Lord ve Leydi Crump'ın işlerinin ne kadar sıkıcı olduğunu bilirsiniz. Asla tedarik yapmazlar

Yeterince yemek yemedim ve korkarım ki akşam boyunca buna dayanmak için içtim ve şimdi kendimi bunun bedelini öderken buluyorum."

Katie biraz kıkırdadı. Colin, genç bir hizmetçi için, içgüdülerini genellikle nazik olan genç, canlı bir metrese sahip olmanın eğlenceli hayal etti.

"görünüyorsunuz, Leydi Malmsey."

"*Kendimi hissediyorum.* Biraz uzanmak istiyorum ve Leydi Coversham'a üzüntülerimi iletmem gerekecek. Ne yazık ki bugün onun muhteşem aşçısının hizmetlerinden yararlanamayacağım."

Yemekten çok fazla bahsedilmişti ve Colin'in midesi bu şikâyet etmek için o talihsiz anı seçti. Bu Aslında daha çok yüksek sesli bir vınlama. Sahibini yemek yerken izleyen bir köpeğin çıkardığı ses.

Kontes ve hizmetçi arasındaki sessizlik, şaşkınlık verici bir nitelik taşıyordu.

"Tanrım," dedi Leydi Malmsey sonunda gizemli bir şekilde. Sızlanmayı tam olarak üstlenmedi.

"Öğle yemeğini hazırlatayım mı ?" Hizmetçinin sesi şaşkıncıydı.

"Evet, hemen, eğer , Katie. Ben... bütün bir tavuk, iyi bir porsiyon jambon, peynir ve ekmek, eğer isterseniz. Ve kek."

Ve şarap, Colin fısıldayabilmeyi diledi.

Bir daha sessizlik oldu. Hizmetçi, kontesin muazzam iştahı karşısında neredeyse derecede şaşkıncıydı.

Kontes, "Sanırım biraz sonra iştahım açılacak," açıkladı.

Kontes olmak ne muhteşem bir şeydi. İnsanın hiçbir zaman mantıklı olmasına ya da mazeret üretmesine gerek yoktur. Tabii bu kişinin kendi çıkarları için değilse.
çünkü bacaklarınız havada ve aralarında uşakla keşfedildiniz.

"Evet, Leydi Malmsey. Elbette, Leydi Malmsey."

Eleanor daha keskin bir ifadeyle, "Hemen," dedi.

"Elbette."

Kapı tıkırdayarak kapandı, sürgü kaydı, kontes hışımla nefes verdi ve üç saklanıcı onu bir kez daha yüzü kızarmış ve neşeli görünürken bulmak için gardıroptan dışarı yuvarlandılar.

"Katie'nin o yemeğin *her bir* kırıntısının kaybolur." Güldü. "Benim muazzam iştahım hakkında dedikodulara başlayacak."

Colin alçakgönüllülikle, "Teşekkür Leydi Malmsey," dedi. Kontesin en azından içinde bulundukları durumla ilgilenmesi ne kadar da harikaydı.

"ederim Colin, ama neden seni ve arkadaşlarını besleyeyim ki? odamı işgal ettiğin zaman, asla bilemeyeceğim."

"Çünkü o Colin Eversea, Nor," diye sitem etti uşak. "Ve o da..."
Madeleine'e doğru gergin bir bakış fırlattı.

"Tabancası dolu olan kadın," diye tamamladı Madeleine yardımsever bir şekilde.

Harry ona titrek, kararsız bir gülümseme verdi ve gözleri bir kez daha onun yüzünde biraz oyalandı. Biraz rahatlamış bir halde tekrar Eleanor'a döndü. Güzeldi, ama onun için bir bilmece değildi.

"Cinayetden hüküm giymek takdir edilecek bir şey değil, Harry." Colin bunu söylemek zorunda olduğunu hissetti.

"Ama bunu yapmadınız, değil mi Bay Eversea? Ve darağacına bu şekilde gittiniz. Cesurca. Baştan sona bir beyefendi. Esprili. ve akıllı ve cesur. Tam anlamıyla muhteşem bir şeydi."

Cesur mu? Asıldığı sabah boyunca uyuşuk fark etmişti, ta ki fısıldanan birkaç kelimeyle sarsılıp uyanana kadar cellat tarafından ensesine vurulmuş ve sonra da kurtarılmıştı. Yine de, birinin, hatta bir uşağın, inanarak söylediğini duymak çok güzeldi: *Ama bunu sen yapmadın.*

"Teşekkür ederim Harry," dedi ciddiyetle.

Colin bunu iyice düşünmediğini biliyordu, ama şimdi hüküm giymiş suçlulara hayranlık duymanın ahlakını irdelemenin zamanı değildi ve hayranlık şimdiye kadar onlara getirdiği tek yararlı şey olmuştu. Soruşturma. Bir de Kontes Malmsey'nin uşaklarının soluk mavi çoraplar giydiğini biliyordu.

Ama kontes ve uşak hakkında başka kim bilgi sahibi olabilir ve bu bilgiyi şantaj için kullanabilir?

"Köyünüzden Londra'ya giden başka biri var mı Leydi Malmsey? Siz ve Harry hakkında bilgi sahibi olabilecek biri. kökenleri?"

Harry ile bakiştılar. "Bildiğimiz kadarıyla sadece Willie August. Ama o *as/a...* Onun böyle bir şey yaptığına inanamıyorum."

"Willie August kim?"

"Willie benim doktorum. Kocamın kulağına yetenekli bir doktor duyduğumu söyledim ve Willie bu şekilde aile hekimimiz oldu. Kendi yeteneği ve Malmsey'in yönlendirmesi sayesinde artık hastaları arasında kral da var. Hayır, Willie bizim

ve her şeyini bana borçludur ve bunu asla *kimseye* söylemez.
Marble Mile'dan geldim."

Madeleine hiç de ona benzemeyen, boğuk bir ses çıkardı. "*Dr. William August*'tan mı bahsediyorsunuz, Leydi Malmsey?"

"Lydon Kontu'nun kafasından tümör çıkaran adam mı?" Colin Dr. August'u tanıyordu ama onunla hiç tanışmamıştı. Bazıları Dr. August olsaydı dünyanın daha iyi bir yer olacağını iddia ediyordu. August'un bıçağı Lydon Kontu'nun kafasıyla oynarken kaydı, ancak ameliyat parlak bir başarıydı, kont huysuzluğuyla dünyanın başına bela olmaya devam etti ve Dr. August'un ünü yayıldı.

"Willie," diye onayladı Harry.

"Bir dahi olarak kabul edilen Dr. August mu? O da sizin gibi Marble Mile'dan mı geliyor?"

Aşıkların baş sallamaları.

"Marble Mile oldukça iddialı küçük bir kasaba," diye ekledi

Colin. Kontesin minik gülümsemesi saf, arsız bir kendini

beğenmişlikti.

Kapıda bir tıkırtı duyuldu. Madeleine, Harry ve Colin itaatkâr bir şekilde gardırobun içine geri yığıldılar.

Kontesin oda kapısının sürgüsü bir kez daha kaydı.

Colin kontesin, "Teşekkür Katie," dediğini duydu. Metal bir tepsideki gümüş çatal bıçakların şingirtisini duydu ve gardıroptaki sıcak, lezzetli yemek kokuları onlara ulaştı.

"Sen iyi-"

Kapı hizmetçinin üzerine kapandı ve sürgü kaydı.

Kontes gardıroba gitti. "Pekâlâ. Artık dışarı çıkabilirsiniz. Ama oyalanamazsınız. Yemeği paketleyip yanınızda götürebilirsiniz."

Haklıydı, Colin biliyordu. Önce başka bir ricası vardı. "Ortağımın ödünç alabileceği bir boneniz var mı? Sade bir tane?"

Kontes eşyalarını karıştırdı ve hasırdan uzun bir başlık çıkarıp Madeleine yerine Colin'e verdi, Colin onu Madeleine'e uzattı, o da şaşkın bir bakışla aldı. Bu sıcakta bir kadının boneye ihtiyacı olduğuna karar verdi. O da Ne olsa kız kardeşleri vardı.

Colin yiyecekleri verilen karlı peçetelere sardı ve şimdi veda etme zamanı geldiğinde biraz duygusal hissetmesine şaşırdı. Colin'i son kez görüyor olabiliirdi.

Kontes. Ve eski hayatının gerçek bir kişiliğiidi.

Tuvalet masasının yanında dolaşırken, ustalıkla tuvalet masasından bir şişe lavanta suyu aldı ve kimseye fark ettirmeden ceketinin cebine attı.

Kontes kolunu onun koluna doladı ve ona doğru yürüdü. geçitten geçerek, diğer hizmetkârların merhametle bulunmadığı hizmetçi merdivenine doğru ilerledi. Onu bilerek Harry'nin önüne çekti ve Madeleine, sessizce arkasından yürüdü.

"Harry'yi hayatım boyunca tanıdım, Colin," diye alçak sesle başladı. "Bu-"

"Bana hiçbir şey açıklamana gerek yok, Leydi Malmsey."

"Ama... Harry ve benim aramda... Bilmeni isterim ki bu sadece..." Ve burada çekici bir şekilde kızardı.

"Muhteşem sevişme mi?" Colin şeytanca tamamladı. Ve ona gülümsedi.

"Sen her zaman bir canavardın, Colin." Kaşlarını çatmaya çalışıyordu ama gülümsemesi bunu imkânsız kılıyordu

Colin güldü. "Mutlu ol Eleanor."

"O adamı bıçakladığını hiç düşünmemiştim Colin," dedi içtenlikle.

"Gururum okşandı, gerçekten. Asıldığım yere gittin mi?"

"Evet, eğer sizi yakalarlarsa tekrar katılacağım."

"Büyük onur duydum, Leydi Malmsey."

Yine yüzü buruştu, öpmek için elini uzattı ve Colin onu öperken uşak Harry ve Madeleine, biri hayranlık ve kıskançlıkla boğuşurken, diğeri tetikte izliyordu, esrarengiz.

Harry, Colin ve Madeleine'e, "Yolunuz açık olsun," dedi ve başıyla selam verdi.

"Teşekkür ederim, Harry." Madeleine ona ısıltıltı gülümseyerek gözlerinin kamaşmasına neden oldu. Colin kaşlarını çatıttı. Bu gülümsemelerden birini bu kadar kolay verdiğini düşünsenize, hem de bir uşağı. Ama Leydi Malmsey'i de buna dahil etmek için döndü.

Bir başka güzel kadın olan kontes ise sadece güzel kaşlarını kaldırdı. O, sevgilisi kadar kolay eriyecek biri değildi ve ironi, kendisinden daha olgun olduğu belli olan bu kadına karşı savunmasıydı. çok daha gizemli Bayan Green.

Madeleine veda ederken ona nazikçe, "Dikkatli ol," dedi.

Bunun üzerine kontes şaşkınlıkla baktı ve sonra yüzünde belli belirsiz bir özlem ifadesi belirmediyse ne olaydı? Colin bir an için Kaplan Yuvası'ndaki keştaneyi hatırladı ve Kontes'in kendisinden bir parça paylaşmasının onu rahatlatacağını düşündüm.

anladığını iki kelimeyle ifade edebilen başka bir kadınla sırrını paylaştı.

Bölüm 9

" , biliyorsun," dedi Colin ayakları yere bastığında. bahçedeki toprağın üzerinde çitirdiyordu. Kapıyı iterek açtı ve bir kez daha sokak arasındaydılar.

"..."

"Dikkatli. Daha doğrusu, dikkatli olduklarını düşünüyorlar."

"Biliyorum."

Madeleine'in düşünceleri görüntülerden oluşan bir kaleydoskop gibiydi ve

Duygular; yorgunluk onları tutarlı bir şekilde bir araya getirmeyi imkansız hale getirdi.

Bir kontese ve bir uşağa tabanca doğrultmuş, kendini kınayamamıştı; kendi bedenini

Colin Eversea'nın uzun ve sert vücudu gardırobun içindeydi ve sadece birkaç dakika içinde nefessiz kalacak kadar tahrik olmuştu; onun ustaca ince, keşfedici dokunuş, neredeyse bunu *istedi*.

Ve bu... *sayıklama*... görünüşe göre sadece onun yakınlığından kaynaklanıyordu.

Bir an için sert zemin üzerindeki botları tek ses oldu. Onun da etkilenmediğini biliyordu; nefesini hissetmişti. boğazının üzerinden titreyerek kolunun sıkılaştığını hissetti,

dalgalandan gerginlik. Onu pek suçlayamazdı; karanlık, kapalı bir alanda kolları güzel bir kadının kuşkusuz çok güzel göğüslerinin altında sarılıyken bir beyefendinin nasıl davranması gerektiği konusunda hiçbir yanılması yoktu.

Ama burada, gün ışığında, bu ara çocukça ve biraz da utanç verici görünüyordu.
hiçbir şey .

Colin Eversea alaycı bir ifadeyle, "Bir de işe yaramayacağımı düşünüyordunuz," dedi.

Madeleine onun ne demek istediğini anlayana kadar irkildi ve utandı.

"," dedi kolayca. "Çapkın bir çapkın ve Londra'nın en ünlü çapkını olmak, itiraf etmeliyim ki, bilgi toplama konusunda şimdiye kadar size oldukça iyi hizmet etti."

"Mal varlığımı sıralarken 'hüküm giymiş katil' ifadesini unutmayın," diye ekledi kibarca. "Görünüşe göre ben oldukça..."

O kadar uzun süre durakladı ki, cümleye başladığını unutmuş gibiydi. Madeleine merakla ona baktı.

Colin kendini biraz salladı ve gülümsedi, şaşırtıcı derecede acı bir gülümsemeydi bu. "...tam bir kahraman."

Onun ruh halini tahmin edemezdi, bu yüzden ona sessizlik verdi.

"Yani Harry, Horace Peele'e Kaplan Yuvası'nda para verdi ve sonra Horace ortadan kayboldu," diye daha pragmatik bir şekilde devam etti.
"Ben
para verildiği gerçeğiyle yüreklendi."

Madeleine sessizce, "Çünkü bu onun hâlâ hayatta olabileceği anlamına geliyor," diye onayladı.

"Nedeni bu olabilir," dedi Colin. "Ve çünkü bu benim masumiyetimi kanıtlıyor."

Madeleine "kanıtlamak" kelimesinin belki de fazla vurgulu bir kelime olduğunu düşündü, bu yüzden sadece şöyle dedi: "Görünüşe göre cinayet için işaretlenen tek kişi bendim. Senin için başka planlar varmış."

Colin ona şöyle bir baktı, sonra da kayıtsız bir ses çıkardı. Süpürülmüş temiz tuğlaların arasından geçerek ilerlediler. Yeni yıkanmış bir araba duruyordu; temiz lambaları güneşte neredeyse göz kamaştırıyordu.

"hayat, Bayan Greenway..." diye başladı. Tamamlayamadığı bir başka cümleydi bu. Sadece başını salladı. Ve devam etti: "Ama bunların hiçbir anlamı yok. Size ve Horace'a ödenecek para farklı kaynaklardan gelmediyse ve bu güzel düğmeli beyefendi birileri tarafından kurye olarak kullanılmadıysa Harry'nin uşak olarak kullanıldığı gibi. Ama neden bir adama ortadan kaybolması için para ödenir... ama bir kadın öldürülür?"

Madeleine sessizliğinin ona kendisinin de bilmediğini söylemesine izin verdi. Bir süre sonra, "Düğme senin için bir şey ifade ediyordu," dedi.

Bir tereddüt. Sonra kısa, espriz, ironik bir kahkaha attı. "Evet. Korkarım öyle oldu."

"Bana bunun ne anlama geldiğini söylemeyi hiç düşündün mü? Bu benim sağlığım için de önemli olabilir."

Bu ona yandan bir bakış ve kalkık bir kaş kazandırdı. *Etkilemek için kendini zorlamıyorsun*, demek istiyordu. "Pekala, sevgili bayan. Greenway. Kardeşim Marcus-"

"Louisa ile evlenecek olan mı?"

"Oh, *bunu* çok fazla duyamıyorum ama evet. Benim kardeşim Marcus, Louisa ile evlenmek için *nişanlandı*. Şu Marcus. Onunla evlenmeyecek.

gerçeğini keşfedersek, Marcus çok kapalı bir tiptir, bir Eversea için çok pratiktir. Bu belki de çok. Bir mülkü yönetmeyi seviyor ve bunu zekice yapıyor. Marcus ciddi bir adam, bu da demek oluyor ki onu kızdırmak. Ama genellikle bunu iyi karşılar." Colin'in sesi yumuşamıştı hikayesiyle. "Şey... onun tek düşkünlüğü hızlı, mükemmel atlar. Mercury Club adında bir centilmenler kulübüne üye. Seçimlerinde oldukça başarılı olan yatırımcılar. Baharat kargolarına, kanallara, purolara yatırım yapıyorlar... Yatırımlarına karar vermek ve raporlamak için aylık toplantılar düzenliyorlar. Isaiah Redmond da yatırım grubunun bir üyesi."

"Peki düğmeler bu işe nasıl dahil oluyor?"

"Sabırlı ol, güvercinim. Bir hikâye anlatıyorum." Madeleine gülümsemekten kendini alamadı.

Colin aniden durdu ve pırıl pırıl arabanın gizlediği, rahatsız edilmelerinin pek mümkün olmadığı bir duvara yaslandı.

Yere vurdu. "Hadi bir şeyler yiyelim."

Pisliğe baktı. Colin fark etti ve her şeyden önce bir Cebinden mendilini çıkardı ve dikkatlice yere serdi.

"Tahminimce poponuzun büyüklüğü kadar," diye değerlendirdi.

Oh, Tanrım. Eğlenmek istemiyordu. Ama öyleydi. O mendilin üzerine yerleşti, elbisesini mütevazı bir şekilde dizlerinin üzerine çekti ve Colin'in bohçalarını açmasını bekledi.

Bir dilim jambonu bir dilim ekmekle sıkıştırıp ona uzattı, sonra da kendisi için benzer bir sandviç yaptı.

"Yatırımcılar çeşitli akıllı araçları yarıştırmayı seviyor. Kulübün kendi arabası var ve tüm üyeler bundan yararlanabiliyor. Muhteşem şey ve biraz da gösterişli - üzerine amblemlerini bile çizdirmişler, bir çift kanatlı armanın yer aldığı bir tür arma ayak bilekleri. Hepsi de usta sürücüler olmakla gurur *duyuyor* ve Marcus da dahil olmak üzere hepsi oldukça iyi. Hepsinin de güzel sığırları var. Eşleşen takımlar. Onlara birçok kez bahis oynadım. Birkaç kez de kazandım. Birkaç kez kaybettim. Çoğunlukla zararsız bir eğlence. Zaten hiç kimse zarar görmedi."

Madeleine ona "Düğmeler," diye hatırlattı.

"Kibirlerinden biri de," diye devam etti, sanki kız hiçbir şey söylememiş gibi, "bir tür üniformadır. Çok çarpıcı sedef düğmeleri olan yelek. Genelde muhafazakâr olan bu adamlar için yine biraz gösterişli. Ama ayırt edici. Hatta kusursuz olduğu bile söylenebilir."

Madeleine bu çarpıcı bilgiyi iyice özümsemişti. "Yani *Marcus*'un-"

"Hiçbir şey düşünmüyorum." Ne yazık ki ses tonu onu yalancı durumuna düşürdü. "Tek bildiğim, yelek düğmeli bu adamın büyük olasılıkla bu yatırımcı grubunun bir parçası olduğu."

Madeleine ona inanmadı.

Muhtemelen bir süre önce, hapishaneye girdiğinde, Horace Peele ortadan kaybolduğunda küçük bir şüphe alevi tutuşmuştu ve Louisa ve Marcus'un evleneceğini biliyordu. Madeleine, Colin'in hapishanede yine bir şeyler aramaktan başka yapabileceği pek bir şey olmadığından şüpheliydi. Ne kadar nahoş olursa olsun, Newgate'te bulunma nedenlerini tekrar tekrar gözden geçirdi. Ne de olsa zeki bir adamdı. Bu yüzden kardeşinin onu temelli olarak aradan çıkarmak istemesi ihtimalini gözden kaçırmıştı. Newgate'in en sağlam evlat sadakatini bile yıpratabileceğine dair büyük bir inancı vardı.

"Kardeşin biri?" diye sordu.

Tereddüt etti. "İyi bir tür," dedi inatla, ama kadın sesindeki gerginliği "Muhtemelen en çok Ian'a yakınım ama... Marcus... Marcus bana nasıl dövüşüleceğini öğretti." Şimdi yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Birbirimize düşkünüz. Ve ben her zaman onun beni ölümüne savundu. Bir keresinde boğulmak üzereyken beni nehirden çıkarmıştı. Bu başka bir hikaye. Ama daha önce hiç kimseyle tanışmadım..." Kelimeleri seçerken durakladı. "...Marcus'tan daha *kararlı*."

İlginç, bu kelime. "O zaman onu acımasız mı buluyorsunuz?"

"Hayır." Colin artık kararlıydı. "*Kararlı*. Şöyle ki... Marcus hayatında çok az şey istemiştir ama istediklerini de... elde etmek için çok metodik bir şekilde yola çıkar. Ve bunu *her zaman* başarır. İster Tattersall'da belirli bir at olsun, ister Eversea Evi ya da tabanca kullanma becerisi. Benden çok daha fazla pratik yapmak zorunda kaldı. Ian'ın çabasızlığı onda yok ya da benim... bende olan her neyse."

"Panache," diye diplomatik bir cevap verdi.

"Bu mudur yani?" Uzaktan eğleniyordu. "Ama sonunda hepimiz kadar iyi biri oluyor. Marcus'u hiç acımasız olarak görmemiştim. Sonra tekrar... iş aşka geldiğinde... insanlar aşık..."

Colin Eversea'nın bitirmek istemediği bir cümle daha. Dolaylı olarak aşık olduğu için Newgate'e düşmüştü. Evet, Gerçekten de aşk tehlikeliydi.

"Louisa'ya aşık mı?"

"Herkes Louisa'ya aşık, Bayan Greenway."

Oh, Tanrı aşkına. Gözlerini devirmekle savaştı. "Demek istediğim-"

"Pekala. Evet, evet. Ne demek istediğinizi anlıyorum. Ve sanırım..."
Colin alnını ovuşturdu ve iç çekti. Sonra başını geriye doğru eğdi.
duvara yaslandı, gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve o kısa, esprisiz
kahkahalarından birini daha attı. "Evet." Bu kelime ağırdı. "Onu gerçekten
sevdiğine inanıyorum. Hatta bundan eminim."

"Ve Marcus tutuklanmadan önce Louisa'ya olan bağılılığınızı biliyor
muydu?"

"Sanırım Pennyroyal Green'deki herkes bizim
Ek. Louisa hiçbir zaman Londra'da bir sezon geçirmedi, ailesinin buna
parası yoktu. Ama Redmonds ya da
Denizaşırı ya da toprak sahibi soylular. Ve, şey... Hikayenin geri kalanını
biliyorsunuz..."

Sesi kesildi; parmakları yumruk şeklinde kapandı. Zıplattı
Düşünceli bir şekilde birkaç kez kalçasına hafifçe vurdu, sonra durdu. Ve
bir süre sessiz kaldı.

"Evli misiniz, Bayan Greenway?"

Bu soru onu şaşırttı ve hemen cevap verdi. "Hayır." "Ama
evlendiniz?"

"Evet."

Colin onun tek heceli ruh haline çarpık bir şekilde gülümsedi ve ona
bakmadan su kabını uzattı. "Sana ne oldu?
Kocan mı?"

Suyun bir kısmını yuttu. "O öldü."

Colin eliyle yanağındaki bir kırıntıyı sildi. Sonra da sanki bir giriş
noktasını araştırıyormuş gibi rahatsız bir şekilde onu incelemek için döndü.
"Üzgün müydün?"

Soru kaburgalarının arasına bir darbe gibi indi.

Nutku tutulmuştu. Bir an için ne nefes alabildi ne de sağlıklı düşünebildi; sadece ona bakabildi. Ama bu aynı zamanda belki de ondan dürüst bir cevap almayı garantileyecek tek soruydu.

Tehlikeliydi, Colin Eversea.

"Evet, Bay Eversea," dedi sakın bir sesle. "Özür dilerim."

Başını tekrar başka yöne çevirdi. Kadın deriyi ona geri uzattı. "Nasıl öldü?" diye sordu. "Savaşta mı?"

"Oh, hayır. Savaştan sağ çıktı." Bunu ironik bir şekilde söyledi. "Bu bir hastalıktı."

"Onu sopanla yanlışlıkla vurmadığına emin misin?"

Soru alaycıydı ama bu sorgulamanın bir amacı olduğunu sezmişti. Colin Eversea hâlâ ona güvenmiyordu. Artık ona tam olarak ona güveniyordu. Onun hakkında pek çok şey biliyordu, ama o kendisi hakkında hiçbir şey bilmiyordu, bu da onun tercih ettiği bir durumdu.

"Ben asla *kazara* bir şey vurmam."

Bu hoşuna gitti. Biraz gülümsedi. Yerdeki bir su birikintisi gökyüzünü, temiz ve parlak arabanın bir kısmını ve Colin'in bir kısmını yansıtıyordu. Gün ılıktı ve Londra'nın tüm kokularını içinde barındırıyordu. toprak. Gübre, kömür ve çeşitli türlerde toprak kokuyordu ve kontun evinin arkasındaki küçük zarif bahçeden belli belirsiz açan çiçeklerin tatlı kokusu geliyordu.

"Hiç çocuğunuz var mı, Bayan Greenway?"

Huzursuzca yer değiştirdi. "Size dostluk ve beni kazanmak hakkında ne demiştin Bay Eversea?"

"Sadece yemek sohbeti yapıyorum." Bunu bir lokma jambon ve ekmeğin etrafında masumca söyledi ve ona bakmıyordu. Onun yerine gözlerini kısarak gökyüzüne bakıyordu, sanki sedef düğmeli adam orada bulunabilirmiş gibi. Böylece o da tekrar onu incelemeye başladı. Saçları bakırla karışık koyu kahverengiydi, şakaklarında ve kulaklarında gevşekçe dalgalanıyordu ve Güneşin yakaladığı yerlerde parlıyordu. Kirpikleri de aynı renkteydi ve güneş ışığında neredeyse metalik bir görünüm alıyordu. Çenesi bıyıklarla gölgelenmeye başlamıştı ama gözlerinin altındaki gölgeler neredeyse tamamen kaybolmuştu. Un çuvallarının üzerinde iyi bir gece uykusu bunu yapmıştı.

"Bugün hava oldukça sıcak, değil mi?" diye cevap verdi sonunda. "Bir süre daha yağmur yağacağını sanmıyorum. Bir yağmur yağsa iyi olur. Yoksa akşamları çekilmez olacak. Acaba bu yıl hava çok mu kuru olacak?"

Bir an için dönüp boş gözlerle ona baktı. Sonra yüzündeki anlam ifadesi netleşti ve gülmeye başladı. "Ah. Çok iyi. Çok haklısınız Bayan Greenway. Hava *gerçekten* de güzel bir sohbet ortamı yaratıyor."

Kahkaha gözlerini kısıtığında gözleri ıslı ıslıldı, köşelerinde çizgiler oluştu ve farkındalık Madeleine'in içine bir cam kırığı gibi girdi. Gözlerini yavaşça kaçırdı, çünkü Artık güzel olduklarından yeni emin olduğu gözleriyle karşılaşmak aniden zorlaşmıştı.

Tanrı aşkına, onun nesi vardı? Sanki canı yanıyormuş gibi nefes alıp verdi. Ve yerine Cevap verirken, bir an için nefesi kesildiği ve açık düşünmek söz konusu olmadığı için, uzandı ve yavaşça tozun içinde bir çiçeğe dönüşen şeyin izini sürdü. Onunla zaman geçirdi.

Colin eleştirel bir gözle inceledi. "Ben olsam göğüs çizerdim."

Yine güldü. Elinde değildi. Beklenmedik yerlerden gelme, zırhındaki bir gediği kapattığı anda yeni bir gedik açma gibi bir hüneri vardı.

Ama bu kez daha cesurca göz göze geldiklerinde gülümsemesi biraz soldu, sadece ağzının kenarları yukarı kalktı. Gözleri kararmıştı ve bakışları artık sabitti. Ve şimdi o ikisinin de gardıroptaki o kapalı anları hatırladığını biliyordu ve o anda yeniden yaşadı: kulağına değen nefesi, göğüslerini okşayan başparmağı, sert Vücudu sırtına yaslanmıştı, kollarına ve boğazına tüyler yağıyordu.

Gözlerinde hiçbir şey okumamasına izin verdi. Ve soğukkanlılıkla başka tarafa baktı.

Soğukkanlı olduğunu umuyordu.

Ben toy bir kız değilim, diye hatırlattı kendine. O bir kadındı ve buzdan yapılmamıştı ve adam da inkar edilemeyecek kadar çekici bir adamdı. Aslında, çekici bir adam olma konusunda oldukça başarılı bir kariyer yapmıştı. Ama Hepsi bu kadardı. Bu adama hâlâ güvenmiyor olması, vücudunu hareket ettiremeyeceği anlamına gelmiyordu ve bunu yapması için ona daha fazla fırsat verilmeyecekti.

Neredeyse kendi kendine gülecekti, çünkü ona bakmadığı zaman hislerini bastırmak çok daha kolaydı ve aniden, "Yararlı olmaya devam edeceğini düşünüyor musun? Sence şu süslü düğmeleri olan haberciyi bulabilecek miyiz?"

Colin ekmek ve jambonunu bitirmişti ve ellerini pantolonuna sürmek ister gibi yaptı, daha iyi düşündü ve elini pantolonuna uzattı. Mendilin üzerine oturduğunu hatırladı ve onun yerine, uzun parmaklarının her birinin üzerinde gezdirdiği bir kare tülbent kullandı. Madeleine'e uzattı ve o da kendi elleriyle tekrarladı.

"Aramaya nereden başlayacağımı bilmiyorum. Harry ve Eleanorun bizim sandığımızdan daha dikkatli olduklarını varsayarsak, belki de onların yakın ilişkilerini bilen tek kişi doktordur. ilişki. Ama neden onun bilgisinden faydalanmak istesin ki? Yatırımcılar grubunun bir parçası olarak ondan bahsedildiğini hiç duymadım. Marcus'un böylesine seçkin bir yeni üyeden bahsetmiş olacağını düşünürdüm."

"Bu bilgiyi kullanmaktan' kastınız, neden bu bilgiyi sizi haksız yere mahkum etmek, sizi kurtarmak ve beni öldürmek için kullansın ki?"

"İhtiyatlı davranmaya çalışıyordum," diye alaycı bir tavırla kabul etti, "ama evet, tam olarak bunu kastetmiştim. Doktoru tanıyor musunuz?"

"Evet."

"Dr. August'u şahsen tanıyor musunuz?" "Evet."

Adam kaşlarını hafifçe çattı, eğlenen bir kaş çatmaydı bu. "Geniş kelime dağarcığınıza büyük hayranlık duyuyorum Bayan Greenway."

"Biddlegate Sokağı'na gitmeliyiz," dedi tek söylediği. "yaşıyor."

Madeleine aniden kendini çok yorgun hissetti. Neredeyse bütün bir gece uyumamış olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Yemek yemenin kendisini *daha* güçlü hissetmesini sağlayacağını düşünmüştü ama bu onu sadece bir şekilde *daha akli başında* hissettirmişti ki bu da bu görev için pek de iyi bir şey sayılmazdı. Her şey çok ikiyüzlü görünüyordu.

Ama başka seçenekleri var mıydı? Masumiyetini kanıtlayamazlarsa Colin Eversea'ya ne olacaktı?

Bir kuruş daha kazanamazsa ona ne olacaktı?

Bilinçsizce, eli arkasındaki duvara dokunmak için geri gitti, sadece sağlam bir şeyin güvencesini hissetmek için. Arkasında onu içine çekmekle tehdit eden geleceğinin uçurumunu neredeyse hissedebiliyordu.

"Paraya neden ihtiyacınız var Bayan Greenway?" Sesi bir kez daha kibarca sorgulayıcı bir hal almıştı.

Kadın irkilerek başını ona doğru çevirdi. "Affedersiniz?"

"Bana acilen paraya ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Neden? Borçlar mı? Şantaj mı? Benimle gelmeseydin nereye giderdin?"

Başka bir deyişle, neden ona güvenmeye devam etmeliydi? Ne de olsa söylentilere göre başına bir ödül konmuştu.

Bunun doğru olup olmadığını, ne kadar olacağını ve kendisini Amerika'ya götürmeye yetip yetmeyeceğini merak etmekten kendini alamadı.

"Ülkeyi terk etmek için planlar yaptım. Para da planlarımı tamamlamam için gerekliydi," dedi soğukkanlılıkla. "Ben çok Paraya çok ihtiyacım var Bay Eversea, de çok. Sahip olduğum her kuruşu *sizi* kurtarmak için harcadım."

"Botany Körfezi'nin yılın bu zamanı çok güzel olduğunu duydum."

"Oh, çok zekice. Benim aklımda başka bir ülke vardı. Amerika."

"Neden *kaçıyorsunuz* Bayan Greenway?"

"Darağacından kurtardığım adamdan komik bir soru."

Bunun üzerine eğlenerek gülümsedi ve tekrar gökyüzüne bakarak duvara yaslandı.

Böylece karşılıklı güvensizliği yeniden tesis etmişlerdi. Ama Colin'in gülümsemesi, sanki bunun sadece bir an meselesi olduğunu biliyormuş gibi, bir süre daha devam etti.

Madeleine Greenway hakkında bilmek istediği her Şeyi biliyordu.

Kesinliği ıldirtıcı ve kesinlikle zorlayıcıydı.

Yine de, onu sorularla drtmenin, iŐlememiŐ olabileceği bir suç yüzünden neredeyse asılmak üzere olduğu gerçeğinden ve tüm hayatı boyunca sevdiği bir kardeşinin bunun arkasında olduğu ve evlenmek üzere olduğu ihtimalinden harika bir saptırma olduğunu hayal etti. Hayatı boyunca sevdiği kadını.

Karnındaki kaslar bunu kabullenerek gerildi. Adamın sesinde de kendisinin hissettiği yorgunluğu duyabiliyordu ve acaba bu yorgunluk, kocasına olan sevgisini kanıtlamanın olası beyhudeliğiyle mi ilgiliydi? gerçekten masumsa. Birine güvenmekten ya da bir daha gvenilmekten.

Ah, bütün bunlar o olmasaydı ne kadar kolay olurdu. onun için bir insan olmakta ısrar ediyordu. Madeleine hayal kırıklığı içinde ellerini yüzünde gezdirme dürtüsüyle savaştı ve korkmuş göründüğünden Őphelendi ve bunun bir endişe kaynağı olması onu rahatsız etti çünkü uzun zamandır böyle olmamıştı.

Colin bir eliyle küçük yiyecek paketini işaret etti ve kaşlarını kaldırarak sordu. Kadın başını salladı: hayır, daha fazlasını istemiyordu. Bunun zerine peçeteyi düğümledi ve hızla ayağa kalkarak bohçasını topladı ve bir elini aşağı uzattı.

Eline baktı, adamın uzatmış olduğunu biliyordu. isteklilik ve terbiyeyle, meydan okumayla, ona dokunmak isteğiyle, çünkü onu hareket ettirebileceğini biliyordu, onu eski haline getirmek isteğiyle çünkü onun dünyasında bir erkek kadınlara sadece elini uzatırdı.

Kendi başına ayağa kalkmamıŐ gibi değildi. Son birkaç yılda binlerce kez. Ayağa kalkmasına *yardım* etmesine ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu. Ama kabul etti, parmaklarının onunkilerin üzerine kapanmasına izin verdi, ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi.

Kadın ayağa kalktığında, adam elini gereğinden uzun süre tuttu. Buna da izin verdi, onu o kadar kolay hareket ettiremeyeceğini ya da korkutamayacağını kanıtlamak için.

Ancak bugün, her ikisini de yapabileceğini kanıtlamıştı.

Yüz ifadesi kasvetliydi ama kaşlarından biri yukarı kalktı:
O kadar da zor değilmiş, değil mi Bayan Greenway?

Onun elini bıraktı.

Madeleine yürürken eldivenlerini giydi ve bir taksi bulmak için dışarı çıktı. Colin Eversea'yı St. James Meydanı'ndan geçirmekten daha güvenli olduğu için selamlama işini o yapacaktı.

Bölüm 10

İngiliz kolluk kuvvetleri ne yazık ki parçalara ayrılmıştı; bir mahallede var olurken diğerinde yoktu.

Hırsızlar için elverişliydi; tek yapmaları gereken bir yerden çalıp ara sokaklara kaçmaktı ve *işte!* Artık evlerine dönmüşlerdi. Darağacı, hurdalar ve nakliyat, girişimci suçluları caydırmak için çok az şey yapmıştı. Londra'daki her şey çalınabilir ve yeniden satılabilirdi.

Tüm bunlar şimdilik onların lehine işliyordu. Gerçi Colin, umutsuzca aranan bir adam olabileceğinin, başına gerçekten de büyük bir ödül konabileceğinin farkındaydı.

Bunu henüz teyit edememişti - en iyi koruması, her zamanki uğrak yerlerinden uzak durmak ve hiçbir askerin gözünün içine bakmamaktı.

Madeleine, Grosvenor Meydanı'nda bir taksiyi selamladı ve Colin, yakası kalkık buruşuk paltosunun içinde, kravatını bir gün sonra zamparalık-şeytan-bakabilir- olarak yorumlanacağını umduğu bir şekilde bağlamıştı.

Madeleine şoförle gidecekleri yeri konuşurken, tonlarca ağırlıktaki genç kanlar arasında ortak bir görünüm vardı.

Colin doktorun sokağını biliyordu. Bankacıların, tüccarların, doktorların ve avukatların eviydi ama Rotten Row'a arabayla sadece birkaç dakika uzaklıktaydı ve günün havası -büyük bir puslu mavi bir gökyüzü, bulut yok ve bağışlayıcı ama inatçı bir sıcaklık-

Colin'in kumar oynadığı, kavga ettiği ya da flört ettiği (ya da daha fazlasını yaptığı) insanlarla dolu açık arabaları dışarı çıkaran türdendi.

Ve asılma olayına rağmen, tüm bu insanların birbirleriyle görüşmek ve onun hakkında konuşmak için bir fırsatı kaçıracaklarından şüpheliydi.

Umutsuzca temiz giysiler ve flört edecek boş birini diliyordu. Bundan da öte, Louisa Porter'ın sakın mavi gözlerinin karşısına oturmak, örgüsünü tutmak ve tavukların eskisi kadar iyi yumurtlamadığından bahsetmesini istiyordu. ought. Konuşmak ve anlatmak istiyordu, çünkü Louisa' genellikle buydu ve Louisa da onu dinleyip gülüyordu. Aşağıların serin ve temiz havasını özlemişti ve onunla birlikte yürüyüşe çıkmak istiyordu.

O da bir tabanca istiyordu. Bayan Green Way'in yakışıklı sopasına göz dikmişti.

Düşünmenin ve istemenin bir faydası olmamıştı, çünkü şimdi topladığı ve toplamadığı gerçekler -özellikle Bayan Greenway hakkındaki bilgiler- yerleşmeye ve onu ve onları kemirmeye başladığında, bir ruh hali içindeydi.

"İyi doktorun burada olup olmadığına bakmanız gerekecek, Bayan Green yolu. / kapıya kadar elini kolunu sallayarak gelemes."

Arkadaşı irkildi ve onu kurnazca inceledi. Demek Bayan Greenway demirden yapılmamıştı. Gözleri açık uyukladığından şüphelenmişti. Gözlerinin altındaki kırılğan deri leylak rengiydi. Saçları da dökülüyordu: dar, küçük bir tutam solgun, köşeli çenesini izliyordu, bir diğeri de o cömert çenenin yakınında süzülüyordu. ağzı, belki de gardıroptaki o anların bir sonucuydu. Sanki ırzına geçilmiş gibi görünüyordu. Adam onun gözlemi memnuniyetle karşılıyor.

"Sanki ırzına geçilmiş gibi görünüyorsun," dedi, hoş olmayan gözlemler yapma havasındaydı.

Onun gözlerinin açıldığını ve -bu çok hoş bir manzaraydı- renginin yavaş yavaş güzel yanaklarına döküldüğünü görmenin mutluluğunu yaşadı.

Onu görmezden geldi ve başını vagonun penceresine doğru çevirerek sakin sokakların akıp gidişini izledi.

"Yakında bir düğmeyi daha rehin vermemiz gerekecek," diye sinirli bir şekilde bastırdı, onun sessizliği karşısında yılmadı. Utanç onu biraz yıpratmıştı. Bir şilinleri vardı. *Bir* şilin.

"Belki de kontesten para istemeliydiniz."

"Oh, hiç parası yok. Gözlerinizi yaşartacak kadar borcu var. Küçük bir kumarbazdır. Kocasını tüm . Kont hayal edilemeyecek kadar zengin, yani sonuçta herkes mutlu, çünkü kumar onu mutlu ediyor."

"Onun hakkında çok şey bildiğin kesin."

"Kesinlikle biliyorum." Adam gülümsedi.

Bir duraklama oldu. Boğazını temizledi. "Ben gerçekten-"

"Tecavüze uğramış gibi mi görünüyorsun? Korkarım öyle. Saçlarınız biraz sıralanmış."

Kaşlarını hafifçe çattı ve elini düzeltmek istercesine şakağına götürdü. "Doktorun kapısına kadar yürüyüp öylece-"

Colin uzandı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Düşüncesizce, kaprisli ve çok yanlış bir şeydi. Çünkü zaman zaman garip bir şey olmuştu: parmakları saçlarına dokunduğunda yavaşlamıştı. Elleri sanki bir şeyin içindeymiş gibi oyalandı.

net, bulutumsu yumuşak hissi tarafından baştan , hatta şok olmuş,
kulağının serin ipeksi kenarı tarafından.

Aslında bunu yapmaması gerektiğini biliyordu, ama burada aklı değil,
sadece duyuları çalışıyordu, o da öyle yaptı: kızın saçlarını toplarken, çok
dikkatli ve nazik bir şekilde kulağının çevresini çizdi.

Parmak uçları bir an için kulak memesinin yakınında gezindi.

Ve sonra eli ağır bir şekilde kuşağına düştü. İkarus'un gökyüzünden
yuvarlanması gibi.

Büyülenmiş gibi birbirlerine baktılar.

Colin sessizliğin ne kadar süreceğini tahmin edemezdi. Renk
yanaklarından boğazına doğru yayılmıştı ve göğsündeki o yumuşak deri
parçasının da pembeleşip pembeleşmediğini ve gğs uçlarının bir kez
daha dikilip dikilmediğini umutsuzca bilmek . Arabanın karanlığında
göremiyordu.

"Daha iyi mi?" Sesi boğuktu.

"Hayır," dedi.

Bunun zerine biraz gülümsedi, alayı bir şekilde ve başını çevirdi.
Birkaç saniye sonra yutkunduğunu gördü.

Ve ona dokunduğuna göre, muhtemelen sadece ona dokunmak için
bahaneler aramaya devam edeceği aklına geldi.
Ona dokunmak muhtemelen çılgınca ve aptalcaydı ve bu onu şaşırttı,
huzursuz etti ve ruh halini daha da karartmaktan başka bir işe yaramadı.

Hackney, doktorun görkemli ama güven verici derecede sıradan
evinin önünde durdu. Beş basamakla, arkasında doktoru ve cevapları
bulacaklarını umdukları sağlam, saygın, piriç kapılı bir kapıya çıkıldı.

Şoför kendini yere bıraktığında araba gıcırdayarak sarsıldı ve sonra kapıya yönelip kapıyı açarak Madeleine'e elini uzattı, o da elini tuttu ve büyük bir hevesle karaya çıktı.

Şoför merakla şapkasını yüzüne doğru eğmiş ve koltuğa yığılmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacaklarını uzatmış olan Colin'e baktı.

"O hasta," diye açıkladı Madeleine kısık sesle. "Doktoru görmeye geldik"

"Oh." Şoför şimdi endişeli görünüyordu. "Bulaşıcı, mi hanımefendi?"

"Hayır. Bu daha çok..." Hyde Park'tan dönen birkaç at arabasının tekerlekleri ve toynaklarından başka bir ses duyulmamasına rağmen sesini daha da alçalttı. "... erkeksi bir sorun."

Colin iç çekti. Belki de sorulara yol açmayacağı garanti olan tek şeyi bulmuştu.

Komiklik, belki. Ama sorular? Hayır.

Ama şoför bu açıklamayı şaşkınlıkla, hatta belki de dehşete düşmüş bir sessizlikle karşılayınca Madeleine devam etti. "Doktor içeride mi diye bakarken bekleme nezaketini gösterir misiniz?"

"Elbette, madam." Zavallı adam kekeliyordu.

Hackney kapısı kapandı ve pencere perdesi yerine oturdu.

Colin hemen doğruldu ve perdeyi tekrar kenara çekerek Madeleine'in hızlı adımlarla merdivenlerden çıkışını izledi. Biraz gülümsedi. Madeleine Greenway'in hiç dolaşıp *dolaşmadığını* merak etti.

"Argh!" Arabacının yüzü pencerede belirdiğinde Colin şok içinde geri çekildi ve perdeyi indirdi.

Adam kapıya vurdu.

Colin şapkasını tekrar yüzüne indirdi, kollarını tekrar kavuşturdu ve onu görmezden geldi.

Arabacı dudaklarını pencereye dayayarak, "*Hssst*," dedi. "*Efendim*."

Colin duymamış gibi davrandı, bu da ona öğretilen her şeye aykırıydı. Denizaşırıları hayduttu ama diğer insanlardaki hastalıklar gibi nezaket sahibiydiler.

"Şef," dedi şoför biraz daha yüksek sesle.

Bu konuyu ele alması gerekecekti. Colin yavaşça, temkinli bir şekilde ayağa kalktı, bunu yapmak bile acı veriyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. Gerçi adamın hangi sonuçlara sadece Tanrı biliyordu. Kalbi şimdi ciddi bir şekilde çarpıyordu.

Tanrım, tabancası yokmuş. Bunu gerçekten düzeltmeleri gerekiyordu.

"Evet?" Kelimeyi hırçınlaştırdı. Sesini gizlemek için bir girişim. Ama arabanın kapısını açmadı. Eğer adam onunla birlikte gitmeye ya da onu arabadan indirmeye kalkışırsa, Colin bir uzun bacak ve onu dizlerinden yakalayın. İyi numaraydı. Marcus'tan öğrenmişti.

Arabacı yüzünü pencereye dayamıştı ve konuşurken dudakları buğulanıyordu. "Seven Dials'daki McBride'ı görmeye git. Korkunç bir yolda, ama güven bana, şef: her *erkeksi* şikâyet için bir şeyler bulacaktır. Doktor burada" -şoförün başparmağı arkasından sallandı ve Colin umutsuzca adamın arkasına bakıp Madeleine'in evde kaybolup kaybolmadığını öğrenmeyi diledi- "daha fazlasını yapamaz McBriedan daha fazla, sizi temin ederim."

Mesaj iletildi, jarvey cesaret ve memnuniyetle başını salladı ve tekrar hackney'e bindi. Bu ağırlığını aldıkça sallanıyordu.

Ve her şey yeniden sessizleşti.

Colin gözlerini kapadı, uzun bir nefes verdi ve alışverişi düşündü. Tanrım, ama son birkaç hafta gururuyla kesinlikle cehennemi oynamıştı. Kalp kırıklıklarıyla dolu, tuhaf ve eski bir dünyaydı. adaletsizlik ve şiddet. Ve beklenmedik bir nezaket, sıcaklık ve tavsiye.

Ve lezzetli, tehlikeli atraksiyonlar.

Arabacıya yüzünü göstermek için başını kaldırsa ne olacağını merak etti ve hemen tanınmama ihtimaline karşı, belki de iki parmağını Şeytani türden boynuzları işaret etmek için baş. Şoför, Bay Colin Eversea'ya hayranlığını dile getirip kekeleyerek onlara Londra'nın her yerinde bedava taksicilik mi teklif ederdi? Yoksa bir tabanca çekip onu ödül için yetkililere mi sürüklerdi?

Şoföre, Colin Eversea'nın yakalanması için ne kadar teklif edildiğini bilip bilmediğini sormak isterdi.

Komik yaşlı dünya.

Colin vagonun pencere perdesini tekrar kenara çekti ve şunları gördü Madeleine merdivenlerden iniyordu. Bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyordu. Ve bir şekilde... bu çok basit hareket Hemen kasıklarına indi ve çok tuhaf, keskin bir nefes darlığı hissetti.

En alt basamağa ulaştığında, kapıya doğru baktı. ve başını hafifçe salladı. Colin irkildi, giysi bohçasını açtı ve hızla bir tanesini

gümüş düğmeleri yeleğinden kurtardı. İplik koptuğunda biraz pişmanlık duyduğunu biliyordu.

Güzel yelekmiş. Pahalıydı. Aslında henüz parasını ödememişti -kredi ödemişti- ama yine de.

Şoför arabadan üç kat hızla yere düştü.
-Bir kambur ve bir Colin'e bunu söyledi -yakışıklı kadına bir kez daha binmesine yardım etmeye hevesliydi. Ama Colin, şoför ona ulaşmadan kapıyı açmış ve kadın tepki veremedi onu yakalamıştı elini uzattı, eldivenli avucunun içindeki düğmeye bastı ve kendini koltuklara doğru geriye attı.

Boş boş baktı. Sonra aklı başına geldi, döndü ve tatlı bir sesle şoföre şöyle dedi: "Korkarım paramız yok. Ama bunu alma nezaketini gösterir misiniz? Bu gümüş." Şoföre gösterdi.
Onu.

Arabacı hararetle, "Bu düğme için seni Surrey'e götürürdüm," dedi.

"Yapar ?" Sesi gerçekten ilgileniyormuş gibi geliyordu.

"Hayır, ama güzel bir düğme. Seni sonra nereye götüreyim?" "Elderly Hastanesi'ne. Doktoru orada bekleyeceğiz."

Güneş artık aşağıya doğru kayıyordu ve binalar gökyüzüne karşı solmaya başlamıştı. Kavas yola çıkmadan önce arabanın lambalarını yaktı, varacakları yere ulaştıklarında havanın kararmış olacağını biliyordu.

Ve karanlık bir zamanlar Colin için oyunun başlayacağı zamanı işaret ederdi ve onun için oyun güneş yeniden doğana kadar bitmezdi. Şimdi karanlığı hem hoş karşılıyor hem de ona içerliyordu çünkü karanlıkta kendini daha güvende hissediyordu.
Bir zamanlar tüm dünya, şafaktan gece yarısına kadar her yer onun olmuştu.

Madeleine Greenway'e baktı. Başı, taçlandırılmaya ihtiyacı olan bir gül gibi sallanıyordu. Karanlıkta, dar sokak ve caddelerde, yollarına devam eden diğer yolcuların arasından geçerek akşamları dışarı çıkan ya da eve dönen bir işçinin Southwark'taki hastaneye ulaşması yaklaşık bir saat, belki de daha uzun sürecektir ve nehri Westminster Köprüsü üzerinden geçmeleri gerekecektir ki bu da en iyi zamanlarda bile her zaman yavaş bir işlemdir.

"Uyu," diye emretti Madeleine'e. Bir an sonra test etmek için ekledi: "Ve tabancayı tutmama izin ver."

Düşen kafasına rağmen yine de kollarını kıpırdatmayı başardı. "Ben *uyuyacağım* ne zaman-"

"Ne zaman? Nerede? Sokaklarda mı? Bir daha ne zaman uyuyacak korunaklı bir yer bulacağını kim bilebilir? *Şimdi* uyu. Uyumazsan ikimize de ne faydan dokunur?"

Hem mantık hem de yorgunluk açısından buna itiraz etmesi mümkün değildi.

"Gözlerinizi kapatın, Bayan Greenway. Bir tabancayla ne zarar verebilirim ki? Şimdiye kadar hakkımdaki bilgi kaynağınız olan gazetelere inanırsanız, ben daha çok *bıçağı* seven ."

Kız ona baktı, koyu renk gözleri arabanın yarı karanlığında vahşi bir yaratığı gibi parlıyordu. Adam onun bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı.

Sonra elini cebine attı ve tabancayı ona uzattı.

"Kocamındı," dedi.

Ve o çarpıcı, küçük, sırasız ifşaatla birlikte koltuğa yaslandı, başını cama yasladı ve

Düzgün nefes alış verişıyla birlikte ağzının yanında aşağı yukarı dalgalanan saçlarına bakılırsa uykuya dalmış gibi görünüyordu.

Ve kocasına ait olan tabancayı tutuyordu.

Colin'in başparmağı kakmanın üzerinde gezindi. En ağırbaşlı tasarım olmasa da yakışıklıydı. Şimdi yakından bakabildiğine göre, belden yukarısı çıplak, saçları beline kadar deniz yosunu gibi dalgalanan bir denizkızı olduğunu gördü.

Madeleine Greenway tabancasında denizkızları olan bir adamla evlenmişti. Bunun belki de kocasının bir deniz kızı olduğunu gösterdiğini düşündü.

Espri anlayışı ya da mizah duygusu... Ve bir an için bu adamı tanıdığını düşündü. Birlikte içki içmekten ya da kriket oynamaktan hoşlanacağınız türden biriydi. Bir hanımefendi gibi konuşuyordu; bir tüccarın ya da zengin bir çiftçinin kızı olabilirdi, Eğitimli ve makul ölçüde iyi bir evlilik yapmış biri.

Bu gizlilik neden şimdi?

O uyurken zihnindeki sırları yağmalayabilmeyi diledi. Kiralık bir hırsız mıydı? Bir suikastçı mı? Yoksa söylediği gibi sadece bir "planlayıcı" mı? Onun kurtarılmasını organize etmek gerçekten de nefes kesici bir başarıydı, takdire değerdi ve eğer yakalanırsa idam edilmeyi hak ediyordu. Guy Fawkes'ı patlayıcılarla uğraşırken yakaladıklarında ona merhamet etmiyorlardı.

Ancak yaptığı iş, İngiliz mahkemeleri tarafından kendisine verilen adaleti engellemiş olsa da, vatana ihanet değildi. Bu kadın, zekâsı ve akıl almaz cesaretiyle büyük bir hatayı düzeltmeyi başarmıştı. Adaletsizlik. Bunu yapmak için *tutulmuş*tu.

Öte , onun masumiyeti de pek umurunda değildi. Ücretini önemsemişti.

Westminster geçtiler -aslında oldukça yavaş bir şekilde- birkaç gün önce tamamen gaz ışığıyla aydınlatılmış olan

Yıllar önce. Perdeleri birkaç santim araladı; her uzun lamba, durgun bir yaz gününün kalıntıları olan toz ve dumandan oluşan kendi parıltılı nimbusunu toplamış ve eşsiz kokulu nehrin üzerine ışık bulanıklıkları fırlatıyor gibiydi.

İyi bir yağmura ihtiyaçları *var*. Ne yazık ki Bayan Greenway hava durumunu konuşmak için uyanık değildi.

Colin, her fayton gibi arabanın da birçok yönden pis koktuğunu, ama büyük olasılıkla kendisinin de öyle olduğunu düşündü. Bir gün sonra, kan bağı olan akrabalarının bile tanıyamayacağı kadar sakal ve kir biriktirmiş olacaktı. Kendini duvara yaslayıp St. Giles'daki arkadaşının yanına taşınacak ve günlerini anonimlik içinde geçirecek.

Düşüncelerinin akışından hoşlanmadığı için bir teoriyi test etmeye ve şeytan olmaya karar verdi. Çok ama çok yavaşça öne doğru eğildi ve Bayan Greenway'in dizine dokunmak için elini uzattı.

Gözleri daha tam olarak açılmadan eli bir anda dışarı fırladı ve onu bileğinden yakaladı.

Gözlerini açtığı anda, kendini bir bilek tutarken bulduğunda neredeyse şaşırılmış gibiydi.

Gülümsedi. "İyi numara."

"Ne hakkında konuşuyordunuz Bay Eversea?" Sesindeki ağırlık ona tam olarak uyanık olmadığını söylüyordu. Yine de onun hiç uyanmadığından şüpheliydi. tamamen uykuya dalmıştı. Sert tonu çoktan kendini etmişti.

"Karanlıkta elinizi tutmak istedim, Bayan Greenway. Bunun romantik olabileceğini düşündüm."

Bileğini ölü bir kemirgenmiş gibi bıraktı. O da güldü.

"Ne yapıyordun?" diye tekrar sordu.

"Uyuduğuna inanmıyordum ve teorimi test etmeye karar verdim."

"Uyuyordum," diye ısrar etti. Boğazını bir kez temizledi.
sertliğini gevşetmek için başını deneysel olarak biraz çevirdi.

Bir an sessiz kaldı, onun profilini izledi. Gaz ışığı onu yakalamıştı; yüzü yarı aydınlıktı.

Ve aniden sessizce, anlaşılmaz bir şekilde sinirlendi.

"Ben *kaprisli* bir katil değilim Bayan Greenway. Görünüşe göre cinayet işlemem için bira ve öfkeyle dolu olmam ve bir Redmond'la karşı karşıya gelmem gerekiyor. Benimle oldukça güvendesiniz. Uyuyabilirsiniz."

Başını salladı ve sabırsız bir ses çıkardı. "Lütfen bu konuda... şaka yapma."

Bu konuda ne yapması gerekiyordu? "Roland Tarbell'ı ben öldürmedim," dedi inatla. Sessizce.

Kadın onu inceledi. "Tabancamı tutmana izin verdim." Sesi yumuşak bir şekilde alaycıydı. Yatıştırıcı.

Nefes verdi. Bu tam olarak fışkıran bir güven değildi. Ama bir şeydi.

"*Senin* önünde uyudum," diye karşı çıktı.

"Devrilmiş bir ağaç gibi," diye onayladı biraz da keyifle.
"Uyuyamadığım için gerçekten *incindiniz* mi Bay Eversea?"

"Hayır," diye yalan söyledi. Daha doğrusu, incinmekten çok sinirlenmişti.

Yine birlikte sessizdiler ve Colin kendi düşüncelerinin kasvetine ve öfkesinin huysuzluğuna yenik düşmemek için cesurca mücadele . Birinin -herhangi *birinin*- ona yeniden güvenmesini istiyordu. Uşak Harry dışında biri.

Ve sonunda köprünün ışıkları kaldı.

"Nadiren çok iyi uyurum," dedi, o kadar yumuşak bir sesle ki kendi kendine konuşuyor olabilirdi.

Durakladı, şaşırmıştı. "Ah."

Kendisine olan inancını hararetle beyan etmeyi tercih ederdi. masumiyet. Ama o tek cümleyle Bayan Greenway ona gecelerine ve kendisine dair bir fikir vermişti ve ona açılan kapı biraz daha aralıktı. Doğrusu, o da tam olarak O kapının sonuna kadar istediği kesindi, çünkü arkasında ne bulacağını ve onun sıkıntılı uykusunun nedenini sadece Tanrı biliyordu.

En azından onun vicdansız olmadığını biliyordu.

Ve görünüşe bakılırsa, kız onun güvenini tamamen kazanmadan, o kızın güvenini tamamen kazanamayacaktı.

"İşte " Tabancayı ona geri verdi.

Almadan önce tereddüt etti. Sonra gülümsemesi karanlıkta hızlı ve parlak bir eğri oldu ve onu aldı.

"için teşekkür ederim."

Alaycı bir tavırla şapkasının kenarına dokundu.

Birkaç dakika sonra Aziz Thomas Caddesi'ne döndüler ve Edderly Hastanesi'nin avlusunu çevreleyen güzel demir kapılar önlerinde duruyordu.

Colin hastaneye hiç gitmemişti ama hastaneye girip az çok iyileşmiş olarak çıkan insanlar tanıımıştı.
asla geri dönmedi, ve tıbbın yolları böyleydi.

Paltosunu , çünkü karanlıktı ve gece de yle.
Karışması isteniyordu ama Madeleine'in ardından arabadan inmeden önce yakasını kaldırdı ve şapkasını indirdi.

Jarvey ona çoktan yardım etmişti.

Taksi şoförü, nazik ve ciddi bir vedayla birlikte düğme için para üstü olarak birkaç şilin teklif etti: "İyi şanslar...
her şey... şef."

Colin, kelimeye gösterilen özenli muamele konusunda şaşkındı.
"her şey", ta ki erkeksi bir sorunu olduğunu hatırlayana kadar. Zavallı jarvey muhtemelen konuya biraz aşırı tepki verdiğini düşündü, çünkü şu anda bir doktorun önünde duruyorlardı.
gerçek hastane.

Öte yandan, Madeleine Greenway'e benzeyen bir kadınla birlikte olsaydık, erkeksi sorunları düzeltmek gerçekten de acil görünebilirdi.

Colin aynı ciddiyetle, "Teşekkür ederim efendim," diye tekrarladı. Hâlâ adamın gözlerine .

Sonra şoför, Madeleine ya da Colin'e bir kez bile bakmayan başka bir yolcu aldı ve ikisi birlikte hazırlandılar.
Doktoru beklemek için kendilerini.

"Karanlıkta bile görseniz onu tanır mısınız? Doktor.
August?" Colin, Madeleine'e mırıldandı.

"Uzun boylu, yakışıklı, iyi giyimli, altın tepeli bastonlu, eğer onu tanıyorsam; kendini beğenmiş bir hava, modası geçmiş küçük bir sakal," diye sessizce okudu.

"Ne kadar yakışıklı?" diye sordu. "Uşak Harry mi yakışıklı? Yoksa Colin Eversea mı yakışıklı?"

"Hiç kimse Colin Eversea kadar yakışıklı değil," dedi . "Colin Eversea bile değil."

Keyifli bir sırıtışı bastırdı. "Ve küçük demode sakal. Benimki gibi mi?" Colin çenesini okşadı.

"Seninki henüz sakal değil, mi?"

"Ah! Demek sakalımın gelişimini izliyordunuz?" "Oh, tek gördüğüm sizsiniz, Bay Eversea."

Mırıltılı ve güzel bir şarap kadar kuru olan bu sözler flört etmeye *tehlikeli* bir şekilde yaklaştığında nefesinin kesildiğini hissetti. Sesi, tabancasında denizkızları olan bir adamla evlenecek bir kadın gibi geliyordu.

O zaman kolunu kasıtlı olarak onun koluna doladı, hem bir şeytan olmak hem de evli bir çift gibi görünmek için. daha az dikkat çekici görünmelerini sağladı. Kadının gerildiğini hissetti ve gülümsemesini ya da yüzünün geri kalanını tüm dünyanın görmemesi için başını eğdi.

Neyse ki hastane avlusu, insanların ve taksilerin gelip gittiği ya da park edip ücret beklediği yoğun bir yerdi ve ikisi de sevdikleri birini bekleyen herhangi bir evli çift olabilirdi.

Çok uzun süre havada kalmadıkları sürece.

"Ya hiç ortaya çıkmazsa? Ya onu kaçırdıysak?" Colin mırıldandı.

"Akşam yemeği için henüz çok erken. Kâhya bana bir konferans vereceğini, sonra da kulübüne gideceğini ve muhtemelen eve çok geç döneceğini söyledi. Erkeklerin alışkanlıkları vardır." Ona bir bakış fırlattı. "Çoğu erkek."

Eğer ikisi de o anda hastane kapısına bakmıyor olsalardı, onu gözden kaçırabilirlerdi ve tanım da tam uyuyordu: uzun boylu, yakışıklı, kendini beğenmiş, küçük sakallı. Dr. August uzun bacaklı adımlarla ve dikkati dağılmış bir havayla eldivenlerini giyerek dışarı çıktı,

Bunu yaparken de altın kaplı bastonunu bir elinden diğerine geçiriyordu. Tüm faytonları görmezden geldi, sağına ve soluna hızlı bakışlar attı, ardından güneşe doğru St.

Thomas Sokağı o kadar düzgün ve hızlı ilerliyordu ki, bastonunun göz kırpması olmasaydı onu karanlıkta kaybedebilirlerdi.

"O yönde hiç centilmenler kulübü yok. Ve bunu bilmem gerekirdi," diye mırıldandı Colin.

Takip etmekten başka seçenekleri yoktu.

Bölüm 11

Dr. August acil bir hedefi olan bir adam gibi yürüyordu. Ve yalnızdı, geceleri Londra'da olmak nadiren akıllıca bir şeydir.

Colin, kendisini şehrin içine götürecek olan Londra Köprüsü'ne yönelebileceğini düşündü; bunun yerine St.

Thomas Sokağı'na girdi ve gün boyunca kapalı olan eski dükkân sıralarının, eskimiş hanların ve yeni yeni canlanmaya başlayan barların önünden geçti.

Akşamları, sahipleri şehirdeki daha şık adresler için onları sürekli terk eden bir zamanların görkemli eski evleri arasında sıkışıp kalıyordu.

Doktor omzunun üzerinden birden fazla kez baktı -bunlar başını hafifçe çevirmesi-ydi- ve sonra sadece barlardan oluşuyormuş gibi görünen bir caddeden keskin bir sola döndü.

Colin kolunu Madeleine'in koluna doladı ve zımnen Doktorun arkasındaki ihtiyatlı korumaya çalışarak, sokak lambalarından yayılan soluk ışık havuzlarından ellerinden geldiğince kaçmaya çalıştılar. olabilirdi. Southwark'ı henüz hiçbir parlak gaz ışığı istila etmemişti. Colin Kravat sargılarının altındaki ayak bileklerinde sıcaklık hissediyordu ve bir gün boyunca sürekli hareket ve kargaşa içinde olmanın verdiğı yorgunluk uzuvlarını çekiştirmeye başlamıştı. Yine de, özellikle de Bayan Greenway'in koşum takımındayken yavaşlarsa lanet olsun.

Tam zamanında köşeyi döndüklerinde Dr. August'un merdivenlerden inerek Lion's Mark adlı bir bara girdiğini gördüler. Tabelada Demir kancasına asılı bir lambanın ışığında solmaya yüz tutmuş kırmızı harflerle boyanmıştı, ama ışık etrafındaki karanlığı ancak seyreltiyordu.

"İşte burada işe yarıyorum," diye fısıldadı Madeleine. "Bu hanı biliyorum."

"İçinde tanınıyor musunuz? Girmeye cesaret

edebilir miyiz?" Tereddüt etti. "Bence

beklemeliyiz."

Colin ve Madeleine, sokak lambasının ışığından uzakta, bar ile yandaki ev arasındaki -tam bir sokak sayılmayacak- boşluğun gölgeleri arasında geziniyorlardı.

Birkaç dakika boyunca birlikte sessiz kaldılar. Sokakta başka yürüyüşçüler de vardı, bazıları barların ve hanların kapılarını iterek açıyordu. Arabalar, mütevazı arabalar - hiçbirisi görünür bir şekilde boyanmamıştı. Her neyse, silahlar ve at arabaları geçiyordu.

Colin dalgınca cebini karıştırdı ve düğmesi karşılığında kendisine verilen birkaç bozuk parayı çıkardı. Onları ovuşturdu. parmaklarının arasında, metalin metale karşı çıkardığı *çıtırtının* tadını çıkarıyordu.

"Sana bir bira ısmarlayayım mı, güvercinim?" diye mırıldandı. Bir bira bardağı şu anda hayal bile edilemeyecek bir lükstü ve ikisi de bunu biliyordu.

Yumuşak bir kahkaha attı. Ah, bir kahkaha. Müzik gibiydi. "Bir bira istiyorum."

"Bira sever misin?" Kadının içten bir biraya bahşış vermesi fikri hoşuna gitmişti. Bu onun kendine has zarafetiyle çelişiyordu ve çelişmiyordu da.

"Ah, ara sıra." Sesinde hâlâ bir kahkaha . "Benim Kocasını severdi. Haftada bir ya da iki kez Black Cat'e giderdik.

Güzel, rahat bir yer. Lion's Mark'ta, yani bu barda bir iki kadeh bir şeyler içtik. Bir keresinde..."

Ah, lanet olsun. Aslında *konusmaya* başlamıştı; sesinde bir gülümseme bile duymuştu. Ve sonra durdu.

Baskı yapmadı. Fısıltıyı zorlukla aşarak, "Pennyroyal Green'de bir bar var. The Pig and Thistle. Onlar kendi ve şimdiye kadar tattıklarınızın en iyisi. Karanlık ve Aydınlık. Ve karanlığın tadı...oh, Bayan Greenway, onu tatmalısınız. Torf ve gece gibi ve aşağıların tüm iyi şeyleri gibi ve ölü bir adamı ayağa kaldırıp şarkı söyletir. Akşam yemeğinde kaşıkla içebilirsiniz. Bira Louisa'yı hapşirtir."

Madeleine tekrar güldü ve tam zamanında yumruğuyla gülüşünü bastırdı.

"Ama yumruğunu seviyor. Aslında beni ilk kez bu şekilde öpmesini sağlamıştım. Noel'di. Çok fazla içmişti. Ona punç bardaklarını zorla verdim ama reddetmedi. Beni daha çok kışkırttı. Ve sonra o..."

Ve şimdi sesi .

Bir evren uzakta. Hepsi bu. O anı şimdi hatırlıyordu. Louisa'nın yanakları kızarmıştı ve dudakları çok yumuşaktı. Tüm bunlara rağmen çok iffetli bir öpücüktü.

Colin şilinleri aniden cebine geri koydu, sanki anıyı canlandırmışlardı. Sanki parlaklığı saklandıkları yeri ele verecekmiş gibi.

Sonra Dr. August'un merdivenlerden o kadar hızlı çıktığını gördüler ki, bir bira bile içmeye vakti olmamıştı. Colin merdivenleri süpürdü. Madeleine'i kollarına aldı, şikayet etmemesi için yüzünü ceketine bastırdı ve görünmemeleri için onu duvara yasladı. Eğer fark edilirlerse, bir çocukla karıştırılacaklardı. bir çift, ya da belki de bir mali krizin sancıları içinde

ayarlanmış bir aşk ilişkisi. Ne olursa olsun, bir centilmen gözlerini kaçırmıyordu ve kollarını bir kez daha tüm vücudu gergin olan Madeleine Greenway'in kıvrak formuna dolamak için bir bahaneye sahip olmak harika hissettirdi.

Dr. August'un botlarının sesinin geçmesini beklediler.

Colin onu serbest bıraktı -daha doğrusu, vücudundan dirsek mesafesinde tuttu- ve kadın ona vahşice baktı, tüm dünyaya karanlıkta kızarmış, parlayan bir baykuş gibi bakıyordu. değildi; o gülümsemeye başladı. Ve tam doktoru tekrar takip etmeye hazırlanırken, hemen arkasında bir başka ayak sesi duydular.

Ve Madeleine'i tekrar kollarının arasına aldı.

Ama adamı bir anlığına görmeden önce değil. Belirgin bir şekilde Doktordan farklı bir çizgisi vardı. Kafası kaya gibi bir adamdı ve tüm giysileri çok dardı.

"Dr. August." Aksanında belirgin ritim tadı vardı.

Doktor durdu. Ve botlarının Aslan İşareti'ne doğru geri adım attığını duydular.

"Dört büyük ve iki küçük için iyi bir fiyat," dedi adam, sesi alçak ve dikkatliydi. Sesi hem bir sızlanma hem de bir ikna etme çabası. "Belki de yeniden düşünmek istersiniz."

"Londra'da ne yazık ki *ufak* sıkıntısı yok, Hull," dedi doktor, kendi sesi alçak ve kısıktı. "Bunu tartışmıştık. Ben hiç küçük istemiyorum. Üzerinde anlaştığımız fiyat altı büyük boy içindi. Ya dört büyük boy için teklif ettiğim fiyatı kabul edersiniz ya da mallarınızı başka bir yere götürürsünüz. Bu pazarlığa açık değil."

Sessizlik.

Colin'in kollarında Madeleine donup kalmıřtı. Colin onun nefes aldıđını hissedemiyordu. Dehřete dűřműřtü ya da dehřete kapılmıřtı.

"Kűçüklerle ne yapacađım?" Neredeyse bir sızlanmaydı.

"Bu beni ilgilendirmez." Kelimeler sabırsızdı ve kiřiliksiz. Ve Dr. August hastaneye dođru yűrűmeye bařladı, çizmelerinin topuk sesleri giderek uzaklařıyordu.

"řef!" Ses yűkseltildi.

Dr. August'un ayak sesleri kesildi. Dűnen topukların sesini duydular. Hareket etmedi.

"Doktor," diye dűzeltti Hull aceleyle, ses tonu daha saygılıydı. Belki de doktorun yűz ifadesiyle ilgili bir řeydi. "ok iyi," sesi tekrar alıldı. "Bir pazarlıđınız var."

Colin başını hafifçe kaldırarak şapkasının altından Madeleine'in başının kűřesine baktı. Doktor űne doğru adım atıyor ve elini kűřeli adama uzatıyordu. Ama bu bir centilmenin pazarlık yapma şekli değildi. Kare adam avucunun içinde hışırdayan bir banknot çıkardı.

"Onları her gibi bu gece getirin," dedi doktor huysuzca. "Bekliyor olacağım."

Yollarını ayırdılar ve hızla ters yűnlere dođru yűrűmeye bařladılar, Doktor hastaneye dođru geri dűnerken, iri yarı adam sokađın derinliklerine dođru ilerledi. Çok geçmeden gűlgeler tarafından yutuldu. Dr. August kűűlűyor, aydınlanıyor ve sonra tekrar karanlıđa gűműlűyordu. Sokak lambalarının rehberliđinde hastaneye geri dűnerken aralıklarla.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Madeleine'in kulağına. Onun neden bu kadar doğal olmayan bir şekilde hareketsiz olduğunu bilmek .

"Büyükler... küçükler... Bay Eversea, sanırım..." Sesini sabitlemek için yutkundu. "Sanırım cesetlerden bahsediyor."

Colin kaşlarını çattı. Ve sonra kavrayış devreye girdi.

"Doktor bir... Diriliş iyle mi konuşuyordu?"

"Büyükler ve küçükler." Sesi kararsızdı. "Yani yetişkinler ve  ocuklar. Yetişkinlerin ve çocukların *bedenleri*."

Londra'daki her şey satılıktı. Ve hiçbir şey güvende değildi. Cesetler bile. Dirilticiler -vücut hırsızları- yeni  lm şleri kazıp çıkartıyor ve onları, oldukça yasadışı ve oldukça k rlı bir şekilde, parçalara ayırmaları için doktorlara satıyorlardı.

Ve bu iyi doktor onları satın alıyor gibi görünüyordu.

Evet. Bu, en azından bir uşakla yaşanan bir ilişki kadar büyük bir sırdı.

Dr. August'un onları on iki adım geride bırakmasına izin verdiler. ve iki sokak lambası -Colin onları saydı- ve birkaç dakika sonra iyi kalpli doktor güzel bir gölge şeklinde paralı asker ve darağacından kaçan biri.

Onu hastanenin arka tarafına kadar takip ettiler; burası da bir başka büyük avlu ile çevriliydi. Lanet olası ferforje kapı.

Tepesinde çok yakışıklı, çok ürkütücü sivri uçlar var.

Dr. August'un on beş metre kadar gerisinde, kapının karanlık parmaklıklarına yakın ve sokak lambalarının loş ışıklarından uzak duruyorlardı ki, bir tabancanın kilit açma sesini duydular.

"." Dr. August'un sesi biraz titriyordu. Ama korkuyla değil, öfkeyle. "Bu . Yeterince yaptım. Benden daha fazla bir şey alamayacaksın. Ve eğer üçe kadar saydığımda gitmemiş olursanız, hiç etmeden ateş edeceğim. Bir-"

"Dr. August," dedi Madeleine sessizce.

Bu, doktorun sayımına son verdi. Şaşkın bir sessizlikten sonra - doktorun yumuşak bir kadın sesi kaydetmesi-

"Göster kendini," doktor.

"Dr. August, ben Bayan Greenway. Bayan Madeleine Greenway. Daha önce tanışmıştık. Çiçek Hastalığı Hastanesi'ni hatırlıyor musunuz? Beş yıl önce?"

Doktor tabancasını indirmede. Ama on hızlı kalp atışı sonra tekrar konuştuğunda sesi daha sessizdi. Tamamen olmasa da Hoş.

"Hatırlıyorum, Bayan Greenway." Sesi şimdi daha sessizdi. "Benden istiyorsunuz? Neden beni takip ediyordunuz?"

Tereddüt etti. "Yalnız değilim."

"Bunun farkındayım," dedi kaba bir şekilde. "Sen ve senin Arkadaşınız benimle gelmek ister mi? Bu akşam hastanede işim var."

"Size birkaç soru sormak için birkaç dakikanızı ayırmanızı rica ediyoruz. sorular. Size zarar vermek için burada değiliz." Madeleine'in sesi çok düzgün, çok sakindi.

"Tekrar soruyorum: 'Biz' de kim oluyoruz?"

Sabırlı bir adam değil, Dr. August. Colin derin bir nefes aldı, sonra şapkasını yavaşça kaldırdı ve ışığa doğru adım attı. Işığa girdiğinde ani hareketlerin doktorun tetik parmağının spazm geçirmesine neden olabileceği teorisi.

Doktor ona baktı, sonra kaşlarını çattı. Görünüşe göre şaşkınlığı içine atıyordu.

Ve sonra Colin'in merakla büyüyen gülümsemesi geldi. alışkındı. Ancak doktorun gülümsemesi Croker'ın ya da uşak Harry'ninki kadar içten değildi ve yenilik olarak bir parça alaycılık içeriyordu.

"Yüce Tanrım. Bay Colin Eversea. Tüm Londra sizi arıyor."

Colin eğildi -yine kibarlık alışkanlığı- ama doktorun görüş alanından çıkmasına izin vermemeliydi.

Doktor jeste karşılık vermedi. Tabanca ikisine de doğrultulmuş olarak kaldı. Madeleine'in tabancası Colin'in görebildiği kadarıyla cebindeydi. söyleyebilirdi.

"Daha önce tanıştık mı, Dr. August?" Colin sordu.

"Resmi olarak değil, hayır, Bay Eversea. Ama sizi duruşmanızda görmek için mahkeme salonunda bir koltuk parası ödedim. Ben de sizi idam sehpasında gördüm, Old Bailey'nin yukarısındaki bir evden. Çok kısaca.

Tabii sonrasında kıyamet koptu. Ve tabii ki gazetelerde çok sayıda ilginç illüstrasyon vardı."

Doktordan biraz kuru bir mizah.

"Elbette," dedi Colin.

"Kaçışınız olağanüstü," diye düşündü doktor. "Aynı

fikirdeyim, Dr. August."

"Ve ne olduğunu tahmin bile edemiyorum..." Doktor durakladı ve sonra Bayan Greenway'e döndü. "Son görüşmemizden bu yana çok farklı bir arkadaşınız var Bayan Greenway."

Tek söylediği "Evet," oldu.

Bu kelimenin içinde bir dünya anlam var.

"?" sordu Madeleine'e doktor, sesi biraz yumuşamıştı ama içindeki tehdidi yok edecek kadar değil.

"Ben iyiyim. Teşekkür , Doktor."

Bu yeterince doğru bir yanıtı. Ama Colin neredeyse gülecekti.

"Sevindim," dedi doktor huysuzca. "Ama-"

"Dr. August, böldüğüm için beni bağışlayın ama sizinle özel olarak konuşabilir miyiz?" Colin araya girdi. "Acil bir durum var."

Doktor tereddüt etti. "Dediğim gibi, yapmam gereken acil bir iş *var*. Benden ne istiyorsunuz? Yaralandınız mı, Bay Eversea mı? Beni sizinle konuşmaya ikna edecek başka bir şey düşünemiyorum. Ve eğer beni zorla götürmek niyetindeyseniz, şu anda adınızı haykırmaya bir askerin ya da bir Charlie'nin dikkatini çekersem tam bir kahraman olacağımı düşünüyorum."

Cadde çok kalabalık değildi. Ama doktor bağırarak olursa, Madeleine ve Colin'in başı gerçekten belaya girebilirdi.

"Dört büyük ve iki küçük, Dr. August?" Madeleine'den soğuk ve tereddütsüz bir ses geldi.

Bu sözlerin doktor üzerindeki etkisi belirgindi. Sanki tokat yemiş gibi başı geriye gitti.

"Ne... Ne istiyorsun?" Sesi boğuk çıkıyordu. "Anlamıyorsun. Anlayamazsın."

Colin zarif bir tavır ve aristokrat bir aksanla merhem sürmeye karar verdi. Gayet makul ve nazik bir şekilde, "Dr. August, sadece yardımınıza ihtiyacımız var. Size yemin ederim. Buraya şantaj yapmaya ya da

zorla almak ya da zarar vermek. D n birisi Bayan Greenway'i öldürmeye çalıştı ve sanırım birisi de işlemediğim bir cinayet yüzünden asılmamı sağlamaya çalıştı ve sizin gerçeği öğrenmemize yardımcı olabileceğinizi düşünüyoruz. Ve Bizimle  zel olarak konuşmayı kabul edene kadar söyleyeceklerim bu kadar."

Doktor omzunun üzerinden, yakışıklı, çivili çitin parmaklıkları arasından bir bakış . Büyük hastane avlusu Boş.

"Ya hayır dersem?"

Madeleine cevap olarak tabancasının kilidini yavaşça açtı.

Bir silahı g cs zl kten  l mc ll ğe dönüştüren o mekanizmanın tıkırtısı her yerde etkili bir sestir. O yaptı İnsanın iliklerine kadar işleyen bir şey.

Doktor etkilenmemiş değildi. Kendi tabancası havada kaldı ama sesli bir şekilde yutkundu.  nce Madeleine'in tabancasına, sonra da lamba iřđının zar zor aydınlattığı yüzüne baktı. Ve orada sadece soğukkanlı bir güven gördü.

Doktor i  çekti. "Ameliyathanemde konuşuruz."

Hastanenin arka girişi kapıların ötesindeydi ve Dr. August onları avludan geçirerek bir koridora götürdü. Küçük bir muayene odasının kapısını açtı, sonra kapıyı kapattı ve arkasından tekrar kilitledi.

Kimse silahını .

Colin, Madeleine'in bir kez daha küçük, karanlık odayı hızla gözden geçirmesini,  ıkışları değerlendirmesini, ayrıntıları ezberlemesini izledi; ortada bir masa, tanımlanamayan şeylerin kavanozlarını tutan raflar, en uçta boylu boyunca uzanan panjurla kaplı bir pencere. Pencereye gidip test etti; pencere bir yan sokağa açılıyordu ve nehir kokulu bir rüzgâr

hava bir esintiyle içeri girdi. Kapıyı tekrar kapattı ve panjurları biraz araladı. Sokak lambasının en loş ışığı odanın içine süzüldü.

Colin masanın bir tarafında, kapının yanında duruyordu; doktor da tam karşısında, tabancasını tam olarak Madeleine'in tabancası onu anında öldürecek bir yere, Dr. August'a doğrultulmuştu.

"Dr. August, Londra'daki herkes gibi sizin de hikâyemin ayrıntılarını bildiğinizi varsayıyorum. Kısaca söylemek gerekirse. Birisi Horace Peele'e tutuklanmamın ertesi gecesi ortadan kaybolması için para vermiş ve böylece mahkumiyetimi garantilemiş. Horace'a ödeme yapan kişinin daha sonra Bayan Greenway'e kurtarılmamı koordine için *ödeme* yaptığına ve ardından onu öldürmeye teşebbüs ettiğine inanıyoruz ve görünüşe bakılırsa tüm bu çaba şantajla finanse edilmiş gibi görünüyor."

"Şantaj" kelimesi doktor üzerinde tuhaf bir şekilde felç edici bir etki yarattı. Konuşamıyor gibiydi.

"Ortak bir arkadaşımız, birinin *size* de şantaj yapıyor olabileceğine inanmamı sağladı, Dr. August."

Doktor bir süre daha cevap vermedi. Sonra yavaşça, ameliyathanenin uzak duvarına neredeyse kayıtsızca yaslanmış, tabancasını ona doğrultmuş olan Madeleine'e döndü.

"Kafam karıştı, Bayan Greenway. Kocanız... dükkanınız vardı. Ailen saygın biriydi. Kocanızı ve bebeğinizi kaybettiğinizde _"

Madeleine Greenway kocasını ve bebeğini mi kaybetmişti? Bir kadın için Colin bir an Madeleine'e bakakaldı ve onun bu sırrın gün ışığına çıkmasıyla ilgili ne hissedeceğini merak etti.

Madeleine doktorun sözünü sertçe kesti. "Dükkânı kaybettim, Dr. Ağustos, çünkü onu çalıştıramayacak kadar hastaydım. Ama artık bunun konuyla ilgisi yok. Birinin size herhangi bir şey için *şantaj* yapıp yapmadığını bilmek istiyoruz.

sebepe. Ve bu konunun aciliyetini size yeterince güçlü bir şekilde aktaramıyorum."

Colin hâlâ onu izliyordu; nasıl oluyordu da bir insan dulluktan paralı askerliğe geçebiliyordu?

"Neden ben?" Doktorun sesi zayıftı. "Ortak arkadaşlardan bahsettiniz."

Colin gözlerini, bakışları doktordan hiç ayrılmayan Madeleine'den biraz zorlukla ayırdı. "Marble Mile?" doktora temkinli bir şekilde önerdi. "Harry?"

Dr. August bunu özümseyip anlamını doğru bir şekilde çözdükten sonra sessizliğe büründü.

"Oh, Tanrım." Duyguları sesini bastırdı. "Demek oldu. Yani onlara da mı şantaj yapıldı? Harry ve Eleanor? Bunun olmasından korkuyordum ama... öyle miydi?"

"Harry şantaj yoluyla bir tür elçi gibi davranmaya ikna , evet."

Doktor saf bir tiksinti sesi çıkardı, sonra başını iki yana salladı. Gülümsedi, acı ve alaycı bir gülümsemeydi bu.

"Bunun hiç istememiştim. Asla söylemek istemedim. Ama şantajın etkili olmasının tek nedeni çok şeyin tehlikede olması ve şantajcı bunu biliyor. Ve böylece kendimi seçeneksiz buldum, ya da en azından o an öyle göründü. Ve zaten büyük bir sırrım olduğunu bildiğinize göre, Bay Eversea-Bayan Green yolu -Size söyleyeyim: Evet, biri bana şantaj yaptı. Bu tamamen benim hatam ve her şey Bay Pallatine'i umutsuzca istediğim için başladı."

Bunu Madeleine ve Colin'in birbirlerinin gözleriyle karşılaşmaktan dikkatle kaçınmalarına neden olan bir coşkuyla söyledi. Colin onların

İkisi de ellerinde tamamen farklı türde bir aşk üçgeni olup olmadığını merak ediyordu.

Ancak doktor gözlerini kaçırdığını fark ettiyse de hiçbir şey söylemedi.

Bunun yerine, tabancasını bir elinde sıkıca ve ustalıkla tutarak, bir gözü Madeleine ve Colin'de, çakmak taşına vurarak bir ateş yaktı. mum ve sonra üzerine cam bir küre yerleştirdi. Dağınık ışık odaya yayıldı. Ameliyatın bir bölümünü aydınlatmaya yetti ama Yoldan geçenleri doktorun muayenehanesinde olduğu konusunda uyarmak için yeterli değildi. Madeleine oraya doğru yürüdü ve emin olmak için hemen panjurları kapattı.

Colin odaya göz gezdirdi. Tezgâhların üzerinde aynı büyüklükte koyu renkli şişeler, tozlarla dolu şeffaf kavanozlar, katlanmış pamuk yığınları, pırıl pırıl parlayan aletlerin gölgeleri ve-

YÜCE TANRIM! Köşede bir hayalet vardı!

Lamba ışığının çevresinde şekilsiz, beyaz bir kütle belirdi ve Colin'in omurgası buz kesti.

Dr. August kendinden emin bir şekilde ona doğru yürüdü ve hayaleti çekiştirmeye başladı.

Ah. Hayalet *değil*. Bir *çarşaf*. Doktorun ve Colin'in üzerinde yükselen, tavandan biraz yüksek bir şeyin üzerine örtülmüştü.

Birkaç çekişten sonra çarşaf zarifçe yere sarktı. Ama altındaki şey bir hayaletten daha iyi değildi:

Devasa, bütün bir insan iskeletiydi. "Bay Pallatine,"

dedi Dr. August teslimiyetle.

Bölüm 12

Bay Pallatine bir tür kehribar kahverengisiydi, biraz parlaktı ve bir asılmıştı. Ayak parmakları neredeyse yere kadar sarkıyordu. Başını öyle bir salladı ki çenesi neredeyse göğüs kafesine değecekti. Başka bir deyişle, tipik bir insan iskeletiydi, sadece çok çok daha uzundu.

"O benim arayışımdı," dedi doktor, *Mona Lisa*'yı inceler gibi onu inceleyerek.

Doktor ikisine baktı ve aslında eğlenmiş görünüyordu. "Siz ikiniz benim bir hortlak olduğumu düşünüyorsunuz."

Bu Colin için açıkça doğru olduğundan, en azından daha fazla bilgi edinene kadar, hiçbir şey söylemedi.

Doktor iç çekti. "Açıklamama izin verin. Eğitim veren bir hekim olarak benim işim mesleğimi sürekli ilerletmektir ve bunu yapmak için Doktorların incelemek için cesetlere, özellikle de ilginç hastalıklardan ölmüş cesetlere ihtiyacı vardır."

Doktorlar, diye düşündü Colin, içten içe başını sallayarak. Sadece doktorlar hastalıkları "ilginç" bulurdu.

"Örneğin, cesedinizde çok ilginç bir şey olacağından şüpheliyim, Bay Eversea. Çok güzel görünüyorsunuz.

Ama görünüşte oldukça sıradan ve sağlıklı görünüyorsunuz. Çok genel bir şekilde faydalı olabilirdiniz, ama bilimsel birikimimize fazla bir şey katacağımdan şüpheliyim. bilgi. Alınmayın."

"Alınma Dr. August." Colin onun sesinin sabit olmasına hayret etti.

"Ne olursa olsun onu almaktan mutlu olurdum." Doktorun dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. Gerçekten de darağacı mizahı, çünkü cerrahların yasal olarak incelemesine izin verilen tek cesetler, aileleri tarafından sahiplenilmeyen idam mahkûmlarına aitti.

Ve Londra'da idam edilen suçlulardan çok çok daha fazla tıp öğrencisi vardı.

"Onur duydum." Colin de ona aynı gülümsemeye karşılık verdi. "Cesedimin daha kötü ellere düşebileceğini hayal edebiliyorum."

Hâlâ olabilir, diye düşündü ama eklemedi.

"Ama Jonas Pallatine... *hepimiz* onu istiyorduk," dedi doktor hüznle. "Ülkedeki bütün doktorlar onu istiyordu."

"Jonas Pallatine?" Bu isim garip bir şekilde tanıdık geliyordu. Ve sonra Colin buldu. "Dev Jonas olabilir mi? Sirklerle seyahat ederdi, değil mi?"

"Oh, evet," dedi doktor. "Gördüğünüz gibi boyu 1.80'in üzerindeydi Bay Pallatine. Geçen yıl öldü. Oldukça muhteşem bir ucube ve çok hoş bir adamdı, ama kendi payına düşeni yapmakta biraz isteksizdi. bilim."

Colin'in tahminine göre bilim için yaptığı şey, öldükten sonra kalıntılarını bağışlamaktı, böylece doktorlar iç organlarını kurcalayabilecek ve gelecek kuşaklar muhteşem iskeletine aval aval bakmaya devam edebilecekti.

"Onu hayattayken hiç gördünüz mü?" Dr. August'un sesi biraz meraklı geliyordu.

"Aslına bakarsanız vardı. Ben çocukken bir sirkle Pennyroyal Green'e gitmişti. Beni oldukça hoş karşıladı ve haftalarca rüyamda tüm kardeşlerimin dev olduğunu ve beni yemek istediklerini gördüm. Komik, çünkü büyüyünce en uzun boylu ben oldum."

Madeleine Greenway'in, kızını başını kuşkuyla ona doğru çevirdi. Colin bunu *neden* yaptığından emin değildi, inanılmaz derecede karanlık durumların ortasında şaka yapıyordu. Birden ortaya çıktı.

Ancak Dr. August'un kaprisli değil, gerçekçi bir adam olduğu açıktı. Colin'in genellikle oynamaktan hoşlandığı türden biriydi. Biraz Marcus gibi.

Ama doktorun şu anda kaprislere tahammülü olmadığı belliydi. Colin'e hafifçe şaşkın bir bakış attı ve devam etti.

"Bildiğiniz gibi ben bir cerrahım ve burada ders veriyorum. hastane. Mükemmel itibarım için çok çalıştım" -doktor bunu küstahça değil, gerçekçi bir şekilde ifade etmeyi başardı- "ancak mükemmel bir itibar, bakım ve büyüme gerektirir. Lydon Kontu'nun kafasından nasıl bir tümör çıkardığımı duymuşsunuzdur."

Colin ve Madeleine, yapılması gereken bu gibi görüldüğü için başarıyla onayladılar.

"Babam Marble Mile'da doktordu, ben de eğitim için Edinburgh'a gönderildim ve bir doktor olarak görevimin bir parçası da tıbbı katkıda bulunmak, onu elimden geldiğince ilerletmek ve bilgimi paylaşmaktır. Bay Pallatine'i seyahatleri sayesinde tanıdım.

-Sirklerde çok ilginç insanlarla tanışırsınız ve Bay Pallatine'in kalbinin ne yazık ki hiçbir zaman güçlü olmadığını da bu şekilde öğrendim. Kalp rahatsızlığının uzun boyuyla ilgili olduğuna inanıyorum, çünkü daha önce de bu tür hikayeler duymuştum. Onun kalbine bir göz atmak istedim.

kalp, görüyorsunuz. Ona bakmayı takıntı haline getirdim. Kalbi ciddi şekilde iflas etmeye başladı ve ölümünün yakın olduğu anlaşıldığında - birkaç hafta içinde- onu izlemeye başladım

yakından. Onun bedenine ilk sahip çıkan ben olmak istedim. bilim, ne olursa olsun. Ve Bay Pallatine...şey, buna oldukça içerledi."

Colin, geçimini iyi huylu bir şekilde uzun boylu olmaktan sağlayan adamın etrafının, kalıntılarını parçalamaya hevesli, bilimsel ciddiyete sahip akbabalarla çevrili olduğunu hayal etti.

Onun da buna biraz içerleyeceğinden şüpheleniyordu.

"Bay Pallatine bedenine çok önem veriyor, oysa bu fani dünyadan göçüp gittikten sonra bedene ne ihtiyacımız var ki? Peki ya bedeninizin hediyesi sizden sonra doğacak insanların hayatlarını ölçülemeyecek kadar iyileştirecekse?"

"Sanırım herkes bu tür konularda doktorlar kadar pragmatik olamıyor." Madeleine düzgün bir şekilde söyledi. O değildi Ama Colin onu yeterince uzun süredir tanıyordu bir buçuk gündür-sesindeki gerginliği ve bunun ne anlama geldiğini fark etmişti. Yani.

Colin gözlerini büyüleyici olduğu kuşku götürmez doktordan ve tabancasından ayırdı. Madeleine'in yüzü karanlıkta garip bir şekilde bedensiz bir şekilde süzülüyor gibiydi. Sade ve renksizdi. Garipti, ama bunun Madeleine Greenway'in sınırlarını bozmak için bir metre boyundaki bir iskeletten çok daha fazlası gerekirdi ve anıların onun soğukkanlılığını bozup bozmadığını merak etmeye başladı.

Colin, "Herkes cesetlerini cömertçe bağışlamaya başlarsa tabut üreticilerinin eninde sonunda itiraz edeceğini düşünüyorum," diyor. katkıda bulundu. "Görünüşe bakılırsa bu durum işleri daha da kötüleştirecek."

Dr. August bu espriyi tek kaşını kaldırarak takdir etti. "Sanırım biraz fazla gayretliydim... Aslında Bay Pallatine ona yaklaşmamı oldukça zorlaştırdı," diye düşündü Dr. August. pişmanlık dolu bir kızgınlıkla. "Beni evinden kovdu. Sonunda çareyi sağlık durumuyla ilgili haber almak için hizmetçilerinden birine rüşvet vermiş.

Ve öldüğünde... bu hizmetçi beni olaydan haberdar etti. Cesedini geri alabildim. Ve hizmetkar şüphesiz geliri kaçırdığı için Bana Dirilişçilerden bahsetti. Görünüşe göre onun adamı da onlardan biri. Ceset satarak iyi bir iş yapıyor."

"Hizmetçiler. İnsan hizmetkârlara güvenme konusunda çok dikkatli olmalı," diye dert yandı Colin. Doktorun tam anlamıyla deli olmadığına ikna olmamıştı.

Doktor onlara nazikçe, "Takıntılı olduğumu unutmayın," diye hatırlattı. "Dirilişçilerden ilkesel olarak nefret ediyorum. Onlar zaten övünen bir toplumun en süprüntüleri - hiç şüphesiz sizin de bildiğiniz gibi Bay Eversea, son birkaç hafta içinde pek çok aşağılık katman öğrendim. İnsanların ne kadar dehşete düştüklerini anlıyorum. sevdiklerinin huzurlu ebedi istirahati bir kez kesintiye uğrayabilir kürekli bir Dirilişçi tarafından öldürüldü. Ama nasıl..." Tutku, doktorun sesine hacim ve gerilim kattı; durakladı, iç çekti ve avucunu gözlerine sürdü. "Tanrı aşkına, eğitim hastanelerimizde üzerinde çalışacak cesetler olmazsa cerrahlık sanatımızı, insan vücudu hakkındaki bilgimizi nasıl geliştireceğiz ya da *daha fazla* hayat kurtaracağız? Önlenebilecek veya giderilebilecek tüm acıları bir düşünün..."

Sonra Madeleine'e baktı. İfadesinde pişmanlık ya da yersiz bir sempati yoktu. Daha çok Yıllar önce her ne olduysa. Ve yüzünde bir anlayış arayışı.

Kıpırdamadan durdu. Başını sallamadı, kaşlarını kaldırmadı ya da iç çekmedi. Sadece bekledi.

"Ve eğer sevdiğiniz kişinin ameliyat olması gerekiyorsa... doktorunuzun ameliyattan önce gerçek bir insanı araştırmasını veya kesmesini tercih etmez miydiniz? bir insanın kağıttan yapılmış bir kopyasından ziyade bir deneyim mi? Çünkü öğrencilerimiz genellikle bunu yapmaya zorlanıyor.

"Ama üzerinde çalışacak yeterince cesedimiz yok ve yasalar daha fazlasını elde etmemizi engelliyor. Yeterince becerim olmadığı için daha fazla ölüm saçırsam Tanrı yardımcım olsun. Ceset satın aldığım için beni yargılamadan önce bunun farkına varın. Çoğu fakir, onlara sahip çıkacak kimse yok. İşin gerçeği... Dirilticiler var çünkü onlara ihtiyaç var."

"Hüküm verecek konumda değiliz, Doktor." Madeleine sessizce söyledi. "Biz sadece cevap istiyoruz."

Colin, "Bu hizmetçiden başka kimse senin hakkında bunları biliyor muydu?" diye sordu.

"Sadece hizmetçi Mary Poe ve...'beyefendi'" -bu kelimeye ironik bir tonlama verdi- "satın alırken muhatap oluyorum. cesetler. Critchley, onun adı."

"Bu nasıl oldu, Dr. August? Şantaj ne zaman başladı?"

"Bir akşam geç saatlerde ve o birden... kapıda belirdi. Uzun boylu bir adam değildi. Stout. Saçları seyreلمişti, gözlükler. Aslında o kadar şok edici derecede ki, ilk başta kulaklarıma inanamadım... o kelimeleri söylediğinde. I aslında güldü. Sürpriz oldu sanırım. Tekrar etmesini istedim. Ve sonra... hiç komik değildi. Bana gayet makul bir şekilde, Dirilişçilerle olan tüm ilişkilerimi bildiğini söyledi. Ve dedi ki, eğer ceset hırsızlarıyla yaptığım anlaşmalar Kamuoyu, itibarım, ailem ve hayatım mahvolurdu."

Colin alaycı bir tavırla, "Şantajı bu *kadar* etkili kılan da bu," diye düşündü.

"Oldukça, Bay Eversea." Doktor dudaklarını kıpırdatarak bunu onayladı. "Bu konudaki sessizliği karşılığında, bu adam Çok nazik bir şekilde ona bir miktar para vermemi önerdi ve olağanüstü bir miktar söyledi. Ona verecek param olmadığını söyledim. vermemi istedi. İlginç bir şekilde, tuhaf bir alternatif önerdi: ona

ona bir sır mı? Kralların ve kontların doktoru olarak, bende iyi para edecek bir sır olabileceğini düşündü. Ve bu... şey, paylaşacak bir sırrım vardı. Kralların ve kontların sırlarını söylemekten özenle kaçındım ve sizi temin ederim ki onları da söyledim. Ama eğer konuştuyunuz Eleanor'a - kontese - bu adama söylediğim sırrı biliyorsunuz. Bir puro ister misiniz, Bay Eversea?"

Colin konunun değişmesine gözünü bile kırpmadı ama yine de içinden bir irkildi. "Evet, teşekkür . Bir puro istiyorum."

"Bayan Greenway, eğer onlar arkanızdaki tütsü odasında. Size bir konyak ikram ederdim ama sürahiyi yeniden doldurmam gerekiyor. Boş."

"Ben iyiyim, teşekkür , Dr. August, konyak ya da puro olmadan." Nemlendiriciyi buldu ve iki puro getirdi. onları kırptı. Doktor lamba küresini kaldırdı ve ikisi de alevin üzerinde purolarını yakarak onları hayata çekti.

Lezzetli dumanı içine çekmek için bir duraklama oldu.

"Bu beyefendinin yelek düğmelerini fark ettiniz mi, Dr. August?" Colin sordu.

Doktor hareketsiz kaldı. ", Bay Eversea?"

Colin'i uzaktan eğlendiren şey, tüm bu olağanüstü konular arasında Son birkaç dakika içinde gündeme gelen bu konu doktoru ürkütmüşe benziyordu.

"Sedef düğmeli bir yelek giyiyordu, Bay Eversea." Dr. August gözlerini Bay Pallatine'e dikti, onun da sedef gibi olmasa da kendine has bir parıltısı vardı. "Böyle bir yeleğe parası yeten bir adamın, böyle bir yelek için Şantaj. Fark ettim çünkü giysilerinin geri kalanı çok kasvetliydi. Düğmeleri ışığı yakalıyordu."

"Başka ayırt edici özellikler fark ettiniz mi?"

"Size anlattıklarımın dışında mı? Hayır, Bay Eversea. Sadece görevini belli bir miktar... öfkeyle üstleniyor gibi görünüyordu. Neredeyse isteksizce. Aklında bir şeylerin ağır bastığını hissettim."

Bu cümlelerin ardından sessizlik hakim oldu, çünkü bu cümle daha ziyade hepsini tanımlıyordu.

Colin puro dumanını sanki oksijenmiş gibi içine çekti. Tadı eski hayatına benziyordu: kulüplerden eve sürünerek döndüğü, genelevlerde geçirdiği akşamlar ve Pennyroyal Green'de bir odada erkek kardeşleriyle çevrili, diğer odada kadınların onlar hakkında konuştuğu sessiz akşamlar.

"Mükemmel puro," dedi hafifçe.

Doktor başıyla teşekkür etti. "Onlar bir hoşgörü."

Bir süre sessizce sigara içtiler. Purolar tavana, tabancalar Colin ve Dr. August'a doğrultulmuştu.

"Ödül olarak yüz pound değerinde olduğunuzun söylendiğini biliyor muydunuz, Bay Eversea? Ama bunu henüz bir gazetede okumadım. Bu sadece bir söylenti, buradaki hastane personelinden duydum, onlar da sokaktaki diğer insanlardan duymuşlar. Bir...yüz...pound." Doktor hüzünlü bir saygıyla başını salladı.

"Yüz pound mu? Değerimin ne kadar olduğunu öğrenmek için can atıyordum. Alacaklılarımın bunu eğlenceli bulacağından eminim."

Doktor belli belirsiz gülümsedi. "Yüz pound bir sürü ceset satın alır."

Normalde neredeyse her şeye nasıl tepki vereceğini bilen Colin'in buna nasıl tepki vereceği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

"Roland Tarbell'ı öldürdüğünüze inanmıyorum, Bay Eversea," dedi Dr. August aniden. Sanki bir konuşma yapıyormuş gibi konuşmuştu. Teşhis.

"Hayır mı?" Colin'in kalbi yeniden çarpmaya başlamıştı. Ama bu kelime bir umursamazlık şaheseriydi.

"Seninle ilgili hiçbir şey bana hayalperestlik gibi gelmiyor. birçok tedavi edilemez sanrılı adam üzerinde çalıştı. Şantaj davası çok ilginç, hatta şeytani bir zeka ürünü. Duruşman, senin için hız ve basitlik. Suçlu bir adam neden Londra'da kalsın ki?"

"Londra dışındaki yollarda muhtemelen askerler devriye gezdiği mi?" Colin tabancalar kendisine doğrultulduğunda her zaman geveze olduğuna karar verdi.

"Yüz pound." Dr. August purosunun etrafında gülümsedi, sonra öfkeyle parlayana kadar purosunu çekti. Sanki ondan bir karar emiyormuş gibi.

Colin de onunkine aynısını yaptı. Ancak kalbi biraz daha hızlı atmaya başlamıştı ve aniden en küçük hareketler bile ön plana çıktı. Madeleine'in başparmağının tabancasının üzerinde biraz seğirdiğini gördü. Colin doktorun tabancasına uzanmanın yollarını düşünmeye başladı. Belki de doktorun kasiğine doğru bir bacak savurmak ve sonra bileğine doğru bir hamle yapmak?

Colin sigarasının dumanını üfledi ve duman başının üzerinde bir hayalet şekli oluşturarak lambanın ışığını alıp uzaklaştı. Tadı cennet gibiydi. Bunun onun son purosuna olabileceği gerçeği, puroya biraz daha keskinlik kattı.

"Yetkililere beni gördüğünüzü söyleyecek misiniz, Dr. August?" Soruyu boş bıraktı. "Bizi tutmanıza izin vermeyeceğiz, biliyorsunuz."

Tehdidin duman gibi havada asılı kalmasına izin verdi.

Ve hepsi, odadaki insanların üçte ikisini hedef alan yarı kurulu tabancalar olmasa, rahat olarak nitelendirilebilecek başka bir sessizlik içinde oturdular.

Doktorun cevap vermesi çok uzun sürdü. Bay'a baktı. Pallatine, sanki o tavsiye bekliyormuş gibi.

Ve sonra kısa bir kahkaha attı. Colin bu sesle hiç de rahatlamamıştı.

"Bu adam tarafından arkadaşlarıma ihanet etmeye zorlandım, Bay Eversea.

Verdiğim bilgiler, görünüşe göre, sizin postunuzu kurtarmak için kullanılmış. Ama *ben* bunu kendi kurtarmak için yaptım. Ve muhtemelen yüzlerce, belki de binlerce derisini, çünkü bu benim bir hekim olarak arayışım. Kimin varlığının daha değerli olduğunu tartışabiliriz.

-benimki ya da sizinki- ama şu anda değer atfedilen tek varlık sizinki, Bay Eversea."

Doktor sandalyesinde arkasına yaslandı. Tabancası sade bir tabancaydı: pirinç, cilalı ceviz. Denizkızı yok.

"Ve... eğer masumiyetini kanıtlamaya çalışırken yakalanır ve kendi sırlarıma ihanet edersen, seni şimdi ve burada vurmuş olmayı dilerim, Bayan Greenway'den başka kimse buna şahit olmayacak. Bir mantık adamı olarak bunu cazip bir çözüm olarak görmemek benim için çok zor. Bunu yapabilirim, çünkü Bayan Greenway'in O tabancayla merak uyandıracak kadar rahat... Beni öldürmek için kullanmayacak."

Bu son cümleyi nazikçe, neredeyse özür dilercesine söyledi. Sanki bir sırrını daha ifşa ediyordu, bu sefer onunkini. Doktor Madeleine'e doğru baktı, Madeleine ona ifadesiyle karşılık vermedi ama belki de meydan okurcasına çenesini biraz yukarı kaldırdı.

"Ve bedeninizi yok edecek araçlara sahibim, Bay Eversea, dilersem." Bay Pallatine'e bir jest daha yaptı. "Bayan Pallatine olabilir.

Sana ne olduğu konusunda Greenway'in sözüne karşılık benim sözüm."

"Bu akşamki konuşmamızın içeriğı göz önüne alındığında, Doktor, bu olasılık aklıma geldi." Yine: glib.

Colin plan yapmaya başladı: Hızlıydı ama yakın mesafeden ateşlenen bir tabancadan kaçabilir miydi?

Sonra Dr. August öne doğru eğildi ve tabancanın sivri namlusu ona yaklaştı. Aşırı yorulmuş kalbinin pompaladığı kan şimdi kulaklarında uğulduyordu. Doktorun büyük olasılıkla dehşete verilen tüm fizyolojik tepkileri bildiğini ve bu tepkilerin tam olarak içinde neler olup bittiğini. Kayıtsızlıktan başka hiçbir şeye ihanet etmese bile.

Doktor devam etti. "Ve bu konuşma sizi dehşete düşürmek için değil, ister inanın ister inanmayın, Bay Eversea. Anlamanız için *söylüyorum*. riskleri anlıyorum. Tüm seçeneklerimi ve bunların sonuçlarını anlıyorum."

"Sizi temin ederim, biz de öyle Dr. August."

Doktor kısa bir süre başını salladı. "Ama mesele şu Bay Eversea: Birilerinin bize ne yaptığı pek umurumda değil. Roland Tarbell'ı öldürdüğüne inanıyorum ve şu anda sahip olduğumdan daha fazla paraya ihtiyacım yok. İşim, evim, ailem var. Ama ben Şu anda bu olayın faillerini bulmak için benden daha fazla motive olduğunuza inanıyorum."

Tabancayı kilitledi ve Colin'e uzattı. "Buna ihtiyacın olacak."

Colin puro dumanı bahanesinden memnundu: rahatlama soluğuyla birlikte .

Dün sabah boynundan asılmamış olabilirdi ama muhtemelen son birkaç dakika içinde hayatının yıllarını kaybetmişti.

Tabancayı Dr. August'un elinden gelişigüzel aldı. Kalbinin vahşi çınlamasına rağmen, küçük, coşkulu bir parçası şöyle diyordu: *Nihayet! Bir tabanca!*

Tabancayı aldıktan sonra Madeleine kendi tabancasını kilitledi ve bir kenara koydu. Colin onun çok kısa bir süre gözlerini kapattığını gördü.

Ve merak etti: Madeleine'in doktora özel bir bağlılık duymak için bir nedeni var mıydı? Gerçekten de doktorun onu vurabileceğini mi düşünmüştü? Ve neden *ona* karşı özel bir sadakat hissetsin ki? Özellikle de doktorun yüz pound değerinde olduğu söylendiğine göre.

"Burada, muayenehanede barut ve mermi bulundurmuyorum Bay Eversea. Yani orada bir atışınız var. Umarım kullanmanıza gerek kalmaz. Ama lütfen bunu yapanı bulun. Ve onları durdurun."

"Teşekkür , Dr. August. İnşallah, tabancayı size geri vereceğim. Ve sırlarınızı saklayacağım... sırlar sürece."

Doktor buna acıyla gülümsedi. "Ben de aynısını yapacağım, Bay Eversea. Ve bir şey daha: Bugün Londra'da yakanızı kaldırıp şapkanızı çıkararak az çok fark edilmeden dolaşabiliyor olabilirsiniz, ancak önümüzdeki günlerde bu tür bir güvenliğe güvenmezdim. Söz ve bildiğiniz gibi her yerde açgözlü gözler var. Eğer kalacak başka bir yeriniz yoksa bu gece burada, ameliyathanede kalabilirsiniz. Sabah sizi buradan nasıl ve fark edilmeden bir sonraki varış noktanıza nasıl ulaştıracağımı biliyorum. Bu akşam için güvenliğimi sağlayacağına yemin ederim. Gerisi... her şey... size kalmış."

Colin derin bir nefes aldı ve Madeleine'e döndü. "Kalalım mı?" Onu da bu karara dahil etmeyi düşündü. Ve hâlâ bir "biz" olduklarını varsaymanın en güvenli yol olduğunu düşündü.

Bir süre sonra başını salladı. Sanki henüz sesini tam olarak kullanamıyormuş gibi.

Colin döndü ve bir an için doktorun elini şiddetle sıktı. Ve doktor Madeleine'e çok güzel bir selam verdi.

Gitmek için döndü.

"Dr. August..." Madeleine'in sesi biraz paslanmış gibiydi. Boğazını temizledi.

Doktor durakladı ve beklentiyle ona döndü. "Önce Bay

Eversea'nın ayak bileklerine bakar mısınız?"

Colin yavaşça başını kaldırıp Madeleine'e baktı ve başını en ufak bir şekilde salladı. Tanrım, ama Newgate'i ve zayıflığını hatırlatan şeylerden bıkmıştı. O *iyiydi*.

"Pranga mı?" Dr. August, başka birinin *masa ya da at* demek için kullanabileceği tonda konuştu. Ve neredeyse biraz neşelendi. Çünkü en rahat olduğu ve işe yarayabileceği yer burasıydı; şimdi Colin Eversea onun için gerçekten ilginçti.

"Botları çıkaralım, Eversea. Şimdi masanın üzerine."

Doktor daha iyi aydınlatması için lambanın yerini değiştirdi, Colin'in botlarını çıkarmasına yardım etti ve Madeleine duvara yaslandığı yerden onu izlerken, kravat sargılarını açtı. Öyle bir ses çıkardı ki homurdanarak onaylıyor gibiydi.

"İyileşiyorlar, ancak sürtünmeyi önlemek için biraz daha uygun bir bandaja ihtiyacınız olacak, yoksa asla düzgün bir şekilde iyileşmeyecekler."

Pamuk ve bir şişe koyu ve keskin kokulu bir şey aldı ve Colin'in ayak bileklerini nazıkça, ama ona Madeleine. Biraz acıtmıştı ama yardım eden şeyler genellikle acıtıyordu ve Colin bu adamın zanaatını nasıl icra ettiğini görmek için ilgiyle izledi.

Doktor kendi Saint-John's-wort tenekesiyle pansuman yaptı ve her ayak bileği için yumuşak, temiz bir tane olmak üzere uygun bir bandajla tamamladı. Sonra Colin çoraplarını tekrar giydi ve kendini daha iyi hissetti.

"Teşekkür ederim, efendim."

Doktor, "Başka yaralı, yaralanmış, bakılması gereken bir şey var mı?" diye sordu.

"Henüz değil." Colin çarpık bir gülümseme sundu

Dr. August buna gülümsedi. "*Her zaman vakit vardır*," dedi söze dökülmeden. Karşı karşıya olduğu görev göz önüne alındığında, diye düşündü Colin.

"Size iyi şanslar, Bay Eversea. Dokuz canınız olduğundan şüpheleniyorum. Benim hesabıma göre yedi tane kaldı. İyi akşamlar, Bayan. Greenway. Sanırım ikiniz sabah Bayan Pallatine'in hizmetçisini ziyaret etmek istersiniz. Sizi buradan çıkarmak için şafak vakti döneceğim. Uyanık ve gitmeye hazır olmanız faydalı olacaktır."

"Bu kapının dışında bir kilit var mı, Dr. August?"

"Kilitlemeyeceğim. Gece personeli açık olduğunu varsayacaktır. Yine de tetikte olmanız gerekecek."

Sanki hatırlatmaya ihtiyaçları varmış gibi.

Bölüm 13

Doktor gitti, yalnız kaldılar ve ortalık olağanüstü sessizdi. Colin kapı kolunun altına bir sandalye sıkıştırdı. Artık alışkanlık olduğunu düşündü. Kapı kolu sıkışması.

Döndüğünde, Madeleine Greenway'in ayakta durduğu duvardan aşağıya, yere kadar kaydığını gördü, sanki tek başına gerginlik onu dik tutuyordu.

Colin kararsızlıkla onu izledi. Şu anda, yarı karanlıkta duvarın dibinde sessizce oturmuş, ölen kocasının güzel Madeleine kucağındaki tabancayla, İngiliz askerlerini, binlerce kişilik bir kalabalığı ve İngiliz adalet sistemini alt edip, onun zavallı ama inkar edilemeyecek kadar çekici postunu darağacından kaçırarak türden bir kadına benzemiyordu. Ufak tefek, buruşuk ve solgun görünüyordu. Şu anda onun kalbinde ve zihninde neler olup bittiğini tahmin edemezdi. Ama ona birini hatırlatıyordu.

Eski bir yaraya gelen ani bir darbenin etkilerini metanetle beklemek: acının azalacağını bilerek nefes almak. Acı dindiğinde gücünün geri geleceğine güvenmek.

Doktor Dirilişçi'ye *çok fazla küçük* olduğunu söylemişti. Ve Colin bunun basitçe, acımasızca doğru olduğunu biliyordu. Çocuklar öyle ölüyordu ki endişe verici bir sıklıkla her türlü hastalıktan aileler kederlerini bir tür dini pragmatizmle giydirdiler: *Tanrı'nın isteği*

bitti. Colin'in tanıdığı neredeyse her aile genişti ve kendi ailesi de dahil olmak üzere, tanıdığı neredeyse her ailenin aile mezarlığında küçük bir işaret vardı. Dullar da çoktu. Zamanlarının doğası böyleydi.

Ama Madeleine Greenway'in dünyası beş yıl önce dibe vurmuştu. Sevdiği her şeyi, sahip olduğu her şeyi bir anda kaybetmişti.

Colin bu yeni bilgiyle kendini huzursuz hissetti. Yatıştırma çabası kadar, yanına gidip saçlarını düzeltme dürtüsünün de farkındaydı. onu yatıştırmaya çalışıyordu, çünkü şimdi ne kadar Yumuşaktı. Odadaki şeylerle uğraşmak -tüm kavanozları açıp bakmak, belki Bay Pallatine'in elini sıkmak ya da onu Bayan Greenway'le resmen tanıştırmıyormuş gibi yapmak- istiyordu ama yapamıyordu. Bayan Greenway'in bunu takdir edeceğinden eminim. Ian gülerdi. Olivia *gülebilirdi*. Louisa onu azarlardı.

Belki sadece konuşsa. Başka bir şey hakkında.

"Sence o deli mi?" Colin ona sordu. "Dr. August mu?"

Madeleine o zaman ona baktı. "Belki biraz. Bütün dahilerin olduğu gibi."

"Bir dahi, öyle mi?" Colin birdenbire anlaşılmaz bir kıskançlık hissetti. *Herhangi bir konuda* dâhi olmak isterdi. "Henüz yedi hayatım olduğunu söylediğini fark ettin mi? Sence o gerçekten de "Bu akşam beni öldürmeyi düşünüyor musun?"

Başını yana eğdi, düşünüyordu. "Kimin ne yapacağını söylemek zor Bay Eversea," dedi yumuşak bir sesle. "Koruması gereken bir ailesi var. Ve bir kariyeri. Sanırım sizin için doğru olanı yaptığını düşünüyor. Sanırım doktorun çok farklı ve tekil bir doğru ve yanlış. Belki de 'doğru' kategorisine girdiğiniz için şanslısınız."

Colin bunu düşündü. "Sizce Bay Colin'i takip etmekte haklı mıydı? Pallatine? Ceset satın almak için mi?"

"Bunu söyleyemem. Onun çok zeki bir doktor olduğunu biliyorum ve Yaptıkları işte en iyi olan pek çok insan tutkulu ve takıntılıdır, bazen perspektiflerini kaybetme noktasına gelirler ve saldırganlaşıyor. Yaptığı her şey mesleğine hizmet etmek için. Onun kötü bir adam olduğunu düşünmüyorum. Sır saklamayan ya da tamamen saf bir ruha sahip tek bir insan bile tanımıyorum."

O da bilmiyordu. Belki de Louisa Porter değilse. Colin, Madeleine Greenway'in geçmişinde başka neler yatıyor olabileceğini merak ediyordu.

"Sana karşı... nazik ?" Bunu sordu, bunun çok iyi olabileceğini biliyordu tek kelimelik cevaplara yol açtı. Sesindeki yumuşaklığı korumaya çalıştı ama başaramadı. Onun merhametten hoşlanmayacağını hissetmişti. Sadece Dr. August'un bir hastaya ne söyleyeceğini hayal bile edemiyordu.

Hasta olan ve ailesi çiçek hastalığından ölmek üzere olan genç bir kadın ve sonra dünyada en çok sevdiği her şey öldüğünde yaşamaya devam eden bir kadın. Nazik bir adam değildi, Dr. August.

Kadın o kadar uzun süre tereddüt etti ki, adam soruyu duymazdan geldiğini ya da anlamadığını düşündü. Ama görünüşe bakılırsa Uygun bir cevap bulmaya çalışıyordu ve konuşurken sesi düşünceliydi.

"Nazik olmasına gerek yoktu, Bay Eversea. *İyi* olması gerekiyordu. Mesleğinde yani. *Kaba* biri değildi. Bizim için elinden gelen her şeyi yaptı, biliyorum. Bunu tıp adına ve belki de biraz kendi egosu adına yaptı, çünkü ben insanlığı çok kuşatıcı bir şekilde önemseydiğine inanıyorum. Ama o ruhban sınıfının bir üyesi değil. Bedenlerimize hizmet ediyor, ruhlarımıza değil. Ve ben yaşarken, kocam ve bebeğim öldü..." O durakladı, belki de cevap için güç topluyordu. "Dr. August'un da kendi çapında acı çektiğini düşünüyorum. O duygusuz bir adam değil.

Sadece anlaşılması zor biri. Ve bu çok uzun zaman önceydi," diye ekledi kısaca. "Beş yıl önce."

Bu, Bayan Greenway'in onunla tanıştığından beri olduğu kadar açıklayıcıydı.

Colin sanki kendisine bakması için hassas bir şey verilmiş gibi vücudunu kıpırdamadan tutarken buldu kendini. Kendisinden emin değildi.

tüm hikâyesini bilmek istiyordu, çünkü bunu bilmek Bayan Madeleine Greenway'in hayatına daha fazla karışmak demektir. Ve en azından hayatının yarım saati kadar bir süre için onun kollarına, bacaklarına ya da uzun siyah saçlarına dolanmak istediğinden *emin* olsa da, bu başka bir tür iç içe geçme.

Sonunda bir şey gelmedi.

"Beş yıl çok uzun zaman önce değil," dedi yumuşak bir sesle. "Waterloo beş yıl önceydi. Bazı günler dün gibi geliyor."

Kadının ellerinden birinin yavaşça kıvrılıp kalçasına doğru yumruk haline gördü. Şu anda kendi içine kıvrılıp birkaç dakikalığına yalnız kalmak isteyip istemediğini merak etti. Ve işte konuşuyordu ve ona tüm bunları hatırlatıyordu.

"Uzun zaman önceydi," diye yineledi sakın bir

sesle. Sanki böyle söyleyince daha da uzun

zaman önceymiş gibi. "Başka bir ailen var mı?"

"Birkaç tane dağınık kuzenim var. Ama yakın olduğum bir aile yok. Kocam ve oğlum *benim* ailemdi."

Yani yalnızdı. Colin o tek kelimeyi midesinde hissetti, soğuk ve katı, keskin kenarlı bir mermer levha. Ayaklarını kaydırды. Ağırlığını karşılamak için huzursuzca. Aile ilişkileri yapışkan ve beklenmedik derecede karmaşık . Kardeşi Marcus'u düşündü,

Bir zamanlar hayatını kurtarmış olan ve belki de bir kadının aşkı uğruna hayatını sona erdirmeye kalkışmış olan. Bu düşünceyi bir kenara itti. Hayır Ne olursa olsun, ailesi onu bu dünyaya bağlayan şeydi. Hiçbiri olmadan yapamazdı.

"Nasıl paralı asker oldunuz, Bayan Yeşil Yol?"

Aslında buna güldü. "Bay Eversea, *hiç* lafı dolandırmaz mısınız?"

"Sadece-"

"Sohbet etmek. Tabii ki."

Ama biraz gülümsüyordu, bu da onu . Gülümsemek güzeldi, özellikle de onunki.

"Pekâlâ. Soruları kesecekse anlatayım. Bu işe tesadüfen girdim, gerçekten. Bu işte iyiydim, Bay Eversea. Hiç para yoktu. Kocam öldükten sonra ayrıldım -hastalık çok pahalı, görüyorsunuz- ve ben de uzun süre hasta olduğum için dükkânı kaybettim -peynir satıyorduk- ve borçlar vardı, ve gelecekteki evim gibi görünmeye başladı Marshalsea hapishanesi olurdu. Ama Croker'ı tanıyordum, çünkü Tiger's Nest için bizden peynir almıştı. Sohbet sırasında bana Bir beyefendinin karısına ait olan bir kolyeyi geri almakta yaşadığı bir sorundan bahsetti -yanlışlıkla metresine vermişti. Ona tam olarak nasıl geri alacağımı söyledim. Ben her zaman Planlama konusunda oldukça iyiyimdir. Dükkânımız bu yüzden gelişti. Ve... şey, ben kolyeyi almak için işe alındım. İster inanın ister , işi bir erkeğin mi yoksa bir kadının mı yaptığı umurunda olmayan bir tür erkek vardır, yeter ki iş . Ama bunlar çaresiz adamlar, tipik. Başarılı oldum. Kolyeyi geri aldım. Bu... heyecan verici. Yeteneklerim hakkında söylentiler çıktı. Yoluma daha çok iş çıktı. Borçlarımı ödedim. Çalışmayı hiç bırakmadım. Bu İlginç. Kazançlı."

"Tehlikeli." Ve bu ne kadar da yetersiz bir .

Başını kaldırıp ona baktı. "Evet," dedi nazikçe. Neredeyse onunla dalga geçiyordu.

Ve farkına vardığı şey onu sarstı: Kızın umurunda değildi. Tehlikeyi memnuniyetle karşılamıştı. İş haince ve tüketici olmuştu; kaybettiği her şeyin ardından, hem gelir hem de her derde devaydı.

Colin kendini o kopmuş kafesten sarkarken düşündü, dualar okuyor, ayakları havaya kalkıyordu. Bir bahçıvan tesadüfen karşısına çıkmış ve onu yere indirmişti. ya da Lord Malmsey tarafından vurulmak üzereyken Madeleine Greenway, Croker'ın etli yumruğunu, kendi mecazi kırılmış kafesinden serbest düşüşü sırasında yakalamıştı.

Mükemmel derecede keyifli bir hayatın şok edici bir hızla nasıl paramparça olabileceğini ondan daha iyi kimse bilemezdi.

Bu işte iyiydim. Ama Madeleine Green'in küçük bir çocuğun ayakkabısının içine bir kuruş sıkıştırdığını, ellerinin yumuşak bir şekilde Güvenecek kadar iyi tanımadığı bir adamın zincirleme yaraları, kötü barutu. İçindeki kadının paralı askerden çok daha güçlü olduğunu biliyordu. Ve bu eninde sonunda onun felaketi olacaktı.

Bu yüzden mümkün olan kısa sürede her şeyi geride bırakması gerekiyordu.

Ama onu da geride bırakamamasının nedeni oydu. Avansını *onu* kurtarmak için harcamıştı. Eğer onu suçlamazdı Ona baktığında gördüğü tek şey söylentilere göre yüz poundluk ödüldü.

Muayenehanede esen serseri bir rüzgârın etkisiyle mumların damlayıp tükürdüğü bir sessizlik oldu; belki de pencerenin daha sıkı kapatılması gerekiyordu. Bay Pallatine kehribar renginin çekici bir tonunda parladı ve hatta biraz arkadaşça.

Colin bunun insanın eninde sonunda her şeye alışabileceğini kanıtlayıp kanıtlamadığını merak etti.

"Bakın, Bayan Greenway, sopaları karşılaştıralım mı? Benimki daha büyük." Yeni tabancasını havaya kaldırdı.

Kara kaşlarından birini kaldırdı. "Benimki daha güzel." Amacı olan imayı fark ederek biraz gülümsedi.

Ama sonra yine sessizlik oldu. Ona bakmamaya çalıştı ama bu çok zordu, çünkü odadaki en ilginç şey onun etkileyici yüzüydü. İşte bu, diye düşündü. Aşk ve keder ve Onun eşsiz güzelliğine yankısını veren şey meydan okumaydı. Karakteri yıllar içinde bir arazi edinmişti. Bazıları sarp Bazıları Sussex Downs tepeleri kadar yumuşaktı. Colin, tıpkı bir kaşif gibi garip bir şekilde buraya çekilmişti.

Ama söyleyecek işe yarar bir şeyi olmasını isterdi. Madeleine Greenway, kız kardeşlerinden biri olsaydı, Genevieve ya da Olivia, sıkıldığında sırasıyla ağlamaya ya da öfkelenmeye eğilimli olsalardı, kolunu onun omzuna atabilirdi. Eğer o Louisa olsaydı, bir mendil ve bir omuz ya da aşağılarda bir yürüyüş, bir şaka önerirdi - bunlar genellikle Louisa'yı yatıştırmak için işe yarardı.

Ama Madeleine Greenway gücünü hak etmişti. Aslında artık nasıl zayıf olunacağını bilip bilmediğini merak ediyordu. Muhtemelen zayıf olmayı göze almayalı uzun zaman olmuştu.

Senin için güçlü olacağım.

Bu düşünce onu tedirgin etti. Kendisinden böyle bir güç istendiğinden hiç emin değildi. Hayatındaki her kadın- Louisa Porter da dahil olmak üzere, kibar yoksulluğuna rağmen güvenliği her zaman hafife almışlardı. Bu, onların toplumdaki özel yerlerinin bir parçasıydı.

Yapmak *istediği* şey Madeleine'in yanına kaymak ve onu kollarının arasına almaktı, çünkü Madeleine'de başlayan şeyin rahatlık sevişme olarak sona erecekti. Bayan Greenway'in kontrolü çok güçlüydü, ama duygusallık onun doğasında varken bu kontrol geliştirilmişti, Colin'in bir konuda dehası varsa, o da bir kadının en çok ne zaman teslim olacağını bilmek ve onu buna ikna etmektir. Bir de Madeleine Greenway'e siren şarkıları söylediğine şüphe olmayan, saklanması için konduğu söylenen yüz poundluk ödöl meselesi vardı ve onun bağlılığını şu yolla pekiştirebileceğinden şüpheleniyordu onunla sevişmek.

Bunu nasıl yapabileceğini hayal etti: Madeleine'e bahşış vermek Greenway'in ipeksi başını tekrar içine aldı ve dudaklarını kendi dudaklarına götürdü, ağzının, dilinin o ilk tatlı, karanlık tadını aldı. Parmaklarını yavaşça, yavaşça, boğazının ipeksi derisi üzerinde aşadı doğru sürükleyerek Korsesine takıldı, parmakları, avuçları ve dili için göğsünü serbest bırakmak üzere korseyi yavaşça aşağıya doğru sürükledi. Onu battaniyenin üzerine yatırdı, elbisesini kalçalarına kadar itti, kendi sert ve aç bedenini bacaklarının arasına yerleştirirken onun karanlık gözlerine baktı. Kollarını onun boynuna doladı, onu kendine çekti-

O beyaz sıcaklık damarlarında yeniden kükredi ve neredeyse gözlerini kapatıyordu. *Tanrım*.

Çok uzun zaman olmuştu. Çok uzun zaman.

Sakinleştirici bir nefes aldı. Ve kararını verdi.

Colin elini ceketinin cebine daldırdı, duvara yaslandı, kayarak yanına oturdu, bir ayak kadar uzağa ve kapalı ellerini dizlerinin üzerine koydu.

Koyu renk gözleriyle ona alaycı bir bakış attı. Ve küçük, hüznöl bir gülümseme.

"Elinizi uzatın Bayan Greenway," diye yumuşak bir sesle emretti.

Ona şüpheyle baktı. "Neden?"

"Oh... sadece . Avuç içini okumak istiyorum."

İnançsızlıkla hafifçe homurdandı. Ama elini uzattı, avuç içi yukarıdaydı.

Ve küçük kristal lavanta suyu şişesini yavaşça

o.

Kıpırdamadan durdu. Bir an için ona baktı, neredeyse korkmuş. Ve sonra:

"Oh." Yarı soluk, yarı kahkaha ve tamamen zevkti. Her şey bir yana, muhteşem bir ses. Colin bunu duyduğunda, onu tamamen şaşırttığını ve ilk kez gardını indirdiğini biliyordu. ve bu kesinlikle ona verdiği en güzel hediye idi.

"Kontesten çaldım."

Bir an için konuşamıyor gibi göründü. Mum ışığı şişenin yüzlerini seçti, her birini sırayla parlattı ve Madeleine kendinden geçmiş gibiydi.

Ve sonra sakinleşti. "Çalmak. Takdire bir davranış." "En azından

bunu . Bana çok güzel bir şapka almışsın."

Bir sessizce oturup küçük şişeyi birlikte incelediler.

Ve sonra başını yavaşça ona çevirdi, yumuşak gülümsemesi soldu. Gözleri buluştu ve Colin bunu tekrar hissetti, tıpkı bir fitilin ateşlenmesi gibi

Omurgası boyunca, tuhaf bir şekilde dikenli, şok edici derecede zorlayıcı bir arzu. *Şimdi. Bunu şimdi yapmalıydı.* Belki de çenesini avucunun içine alıp eğilmeli ve-

Nefes aldı, nefes verdi ve sahip olduğu tüm içgüdülerle savaşıyor başını yavaşça tekrar başka yöne çevirdi.

Birkaç dakika birlikte sessiz kaldılar.

Sonra Colin parmaklarını birbirine kenetledi ve gerdi.

"Bunu sırayla yapacağız," dedi küstahça.

Başını ona doğru salladı, tahmin edilebileceği gibi emir tonuna sinirlenmişti. "Ne alacağız-"

"Uyuyor."

Kısa bir duraklama. "İlk uyku vardiyasını sen alacaksın," diye ısrar etti, yine tahmin edilebileceği gibi.

Bunu düşünüyormuş gibi yaptı. "Pekâlâ," diye kabul etti, sahte bir nezaketle. "Ben uyurken sopama dokunma."

"Aklımın ucundan bile geçmez, Bay Eversea."

Kendilerine rağmen, ikisi de bu imadan hoşlanmıştı. Adam battaniyeyi açarken gülümsüyordu ve kadın da biraz gülümsüyordu.

Ve Colin, Madeleine Greenway'e gücünün bir kısmını geri vermeyi başardığı için son derece memnundu.

Battaniyeye sarındı ve Madeleine'in de dediği gibi, doktor yıkadığı için daha iyi koktuğunu umduğu çorap ayaklarıyla ameliyathanenin zeminine uzandı.

Greenway'in onlarla küçük bir odayı daha paylaşması gerekecekti ve o kardeşlerinden biri değildi.

"Saatim için beni uyandırsan iyi olur," diye uyardı.

"Uyandıracağım," diye söz verdi. Sesi şimdi

eğleniyor gibiydi.

Madeleine Greenway'i kısık gözlerle izledi, oturuyordu. sessizce, profili, o düz burnu ve yumuşak görünümlü alt dudağı

Yarı karanlıkta çok güzeldi. Uyuyormuş gibi yaptı, böylece sadece onu izleyebilirdi - bu, birisinin mükemmelleştirdiği türden bir numaraydı.

Biri yaramaz kardeşlerin en küçüğüdür; nefes alışını derin ve eşit olarak ayarlar ve gözlerini sadece yarıklara kadar açık tutar.

Ve şişeyi hayranlıkla seyretmek için yumuşak ışığa çevirmek dışında uzunca bir süre hareketsiz kaldı. Yüzler, kaçakçıların gemilere işaret vermek için kullandıkları aynalar gibi göz kırpıyordu. Ve o izlerken sadece birkaç kez daha hareket etti. Bir keresinde lavanta suyunu açtı ve burnuna götürdü. Parmaklarını suya dokundurdu, parmaklarını boğazına dokundurdu ve dikkatlice kapattı.

Ve sonra yine, çok daha sonra, o hala izlerken parmak eklemine kabaca gözünün köşesine sürttü. Mum ışığı ona parmak eklemine nemli ve elindeki kristal şişe gibi parlayarak çıktığını söyledi.

Ve ondan sonra uzun süre uyuyabilirse lanet olsun.

Bölüm 14

"Tabutunuz hazır, Bay Eversea."

Colin, bu çileden kurtulursa Dr. August'a karşı sevgi dolu düşünceler ve minnettarlık besleyebileceğini, ama onu hiçbir akşam yemeği davetine çağırmayacağını düşündü. Onun mizah anlayışının normalden daha fazla sayıda garip sessizlikle sonuçlanacağından şüpheleniyordu.

Basit bir çam tabuttu, yeni bir araya getirilmişti ve hala terleyen reçine, çoğu suçlunun Old Bailey'de asıldıktan sonra cesetlerini aileleri yoksa içine konuldukları türden. Her yıl binlerce insanın fakir mezarlarına gömülmeden önce içine kapatıldığı ve hastane onlarca kişi tarafından üretildi.

Kimse bir tabutun hastaneden uzağa taşınmasını sorgulamazdı. Doktor çok zekiydi.

Dr. August cenazenin şafak vakti teslim edilmesini istemişti ve işte şimdi muayenehanesinin kapısının önündeydi. Madeleine cenazeyi almaya gelen akraba rolünü oynayacaktı ve bu da pek sorgulanmayacaktı. Akrabalar cenazeyi almaya geldiğinde şehir genellikle rahatlardı, çünkü yoksulların gömülmesi Londra için külfetli bir masraf.

"Sol tarafına bir tıgla nefes alma delikleri açmayı başardım Bay Eversea. Başınızı sola çevirdiğiniz sürece boğulmayacaksınız. Ancak hapşırılmamaya çalışın, yoksa sizi arabaya taşıyan yardımcıların dehşetten ölmesini ve böylece tüm uzuvlarınızın kırılmasını istemezsiniz. Yoksullar mezarlığına gittiğinizi düşünüyorlar. Ve her an burada olabilirler."

Colin ve Madeleine tabutun içine baktılar. Rahat etmesi için özenle samanla kaplanmıştı. Sanki yumurtlamaya hazırlanan kuluçkaya yatmış bir tavuk gibiydi.

Madeleine, Colin'in tabuta tırmanışını izlemekten pek hoşlanmamıştı. Ama yine de, düşünmek için kendine birkaç dakika ayırabildiği için minnettardı.

Söz verdiği gibi Colin'i nöbeti için uyandırdı; sözsüz bir şekilde, sersem bir yarım gülümseme ve selamla battaniyeye doğru eğilirken kendini duvara yasladı. Ve birkaç saat uyumuştı, zihninden hareketli, canlı, neredeyse ateşli rüyalar geçiren sık bir uyku ve gördüğünü hatırlıyordu Colin Eversea'nın yüzü onların içindeydi. Kendini dinlenmiş hissetmiyordu.

Yine de lavanta suyu gibi kokuyordu.

Madeleine bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyormuş gibi yaparak bileğini yukarı kaldırdı ve bileğinin iç kısmını gizlice burnuna sürttü, çünkü bunu her yaptığında göğsünde küçük bir zevk patlaması oluyordu. Eversea Colin'in kontesten lavanta suyunu çaldığını hayal edin.

Lavanta kokusunu fark etmişti. Colin Eversea aslında bir şeyleri *fark* etme konusunda rahatsız edici derecede iyiydi.

Hiç de beklediği gibi biri değildi. Hayır, bu doğru değildi. Onun hakkında okuduğu her şeyden beklediği her şey ondaydı; sinir bozucu, anlamsız, kibirli ve rahatsız edici derecede çekiciydi. Bu Sadece onun zekâsının derinliğinden şüphelenmezdi,

Zekasının kısmen savunmadan, cazibesinin kısmen şaşırtıcı derecede keskin bir algıdan ve hatta... zarafetten kaynaklandığını.

Madeleine beş yıl önce ailesinin yasını derinden, karanlık bir şekilde tutmuştu. Ama gerçekte, onu kaçınılmaz olarak ele geçiren zayıflık anları dışında, keder artık ona sahip değildi. Kabul etmek gerekir ki, kederin gölgeleri Hayatının kenarlarında kalmış, ona derinlik ve boyut kazandırmıştı. Bu onu hem yumuşatmış hem de güçlendirmişti.

Ve artık biliyordu. Colin Eversea onun zayıflığına şahit olmuş, bunu duyarlılıkla geçiştirmiş, onu güldürmüş ve sonra ona lavanta suyu vermişti. Eğer dün gece ona dokunmuş olsaydı, kadın ona, baştan çıkarmayı bilen bu adama kolayca teslim olurdu. bir kariyer yapmıştı. Onun bunu ne kadar çok istediğinden bir an bile şüphe etmemişti. Saf değildi.

Ama yapmamıştı.

Bu sabah, kontesin bağışladığı yiyeceklerle kahvaltı ettikten sonra, ikisi de mütevazı bir şekilde yıkandılar -daha çok doktorun leğeninden aldıkları su ve ameliyat dolabından aldıkları pamukla yüzlerini yetersiz bir şekilde kuruladılar- ve sonra Madeleine uzun saçlarını silkeledi, Koyu renk saçlarını parmaklarıyla elinden geldiğince taradı ve doktorun muayenehanesinde bulunduğu bir aynayı rehber olarak kullanarak yeniden tutturdu.

Colin Eversea tüm bunları utanmaz ve hevesli bir sessizlik içinde izlemişti.

Bir süre onu görmezden gelmiş gibi davrandı. Ama sonra gerçekten yapamadı ve ona alaycı bir bakış attı.

"Bunu yapmanı izlemek için *para verirdim*."

Bunu öylesine söylemişti ama sözcükler, kadının omurgasının dibine ok keskinliğinde inen ve içinden geçen alçak bir coşku içeriyordu. Bir an için tatlı, tamamen şok edici bir anda nefes alamadı.

Kelimeler çok basit. Çok sıradan, gerçekten. Ama bu arzuydu. Sanki hayatında daha önce hiç arzu hissetmemiş gibi taze ve güçlüydü.

Colin Eversea'nın cazibesinin tehlikeleri işte böyleydi. Ve bunda onun için de tuhaf bir dehşet vardı.

Tabutun kapağı üzerine kapanmadan önce Madeleine'in ona son bakışı bir gülümseme ve kalkık kaşlardı. İyi bir an değildi ama bir bakıma rahatlamıştı. Çünkü yalnız kalmayı çok istiyordu. onun düşünceleriyle.

İddiaya göre, onu yoksullar mezarlığına götürmek zorunda kalan çaresiz aile üyesi, tabutun yanında durdu ve dehşete kapılmadan sessizce üzgün görünmeye çalıştı. Belki de "solgun" ikisinden biri olarak kolayca yorumlanabilirdi. Eldivenlerinin içinde ellerinin ne kadar soğuk olduğunu hissettiğine bakılırsa, artık solgun olduğunu varsayabilirdi.

Anlaşıldığı kadarıyla, tabutu dışarı taşımak ve arabaya yüklemek için zil sesiyle çağrılan iki adam hem onunla hem de tabutun içindekilerle ilgilenmiyordu. Tartışacakları başka şeyler vardı.

"Colin Eversea için yüz pound!" dedi biri diğerine. "Hayal edebiliyor musun!"

Colin Eversea için yüz pound. Bu onun huzursuz rüyalarını süsleyen bir diğer konuydu. Yüz pound ve tekrar özgür olabilirdi.

İki adam Madeleine'e bir bakış bile atmadı. Çam kutuyu arabanın arkasına kaydırmak gibi acımasız ve pratik bir görevi yerine getirdi ve merhameten ikisi de bir tarafa açılmış, samanla bir anlığına gizlenmiş deliklerin düzgün desenini fark etmedi.

Sonra da ağır iş botlarıyla görevlerini tamamlamış olarak tekrar yola koyuldular.

Yüz pound değerinde olduğu iddia edilen adam tahta kutusunun içinde kıpırdamadan yatıyordu.

Dr. August, Colin Eversea'nın yüklenmesi boyunca mesafeli ve kibardı. Madeleine'i arabaya bindirirken ifadesini hiç değiştirmeden avucunun içine birkaç pound banknot koydu. Beş tane, diye saydı, onları gizlice kolunun içine soktu.

Birinin tabutu taşımak için bulduğu atların -hastaneye mi aitlerdi- kalın sırtındaki dizginleri kırdı, sonra başını çevirdi ve Dr. August'un ağzını gördü
Kelime:

Yolun açık olsun.

Sessizlik ve alışkanlıkların zorlaması Marcus Eversea'yı erkenden uyandırdı. Londra'daki evinde yalnızdı çünkü belki de kalıcı olarak sersemlemiş olan ailesi -Everseas'ler yıl boyunca *pek çok* şey yapmışlardı ama hiçbirisi darağacından bir anda kaybolmamıştı. Louisa da dahil olmak üzere, düğün hazırlıkları için Pennyroyal Green'e dönmüşlerdi.

Marcus ne yazık ki Londra'da kaldı çünkü doğasıyla ya da kanıyla savaşıyordu.

Doğası gereği titiz bir adamdı, bir ticaret adamıydı, para aşığıydı ve bu hafta Mercury Kulübü'nün yeni bir üyenin resmi onayını içeren önemli bir toplantısı vardı. O kaçırılmayı reddetti.

Kan olarak saf Eversea'lıydı. Bu da Redmond'la ilgili her şeyden şüphelendiği anlamına geliyordu.

Ve yeni Mercury Club üyesi Isaiah Redmond'un iş adamı oldu.

Bay Baxter'ın sosyal statüsündeki birini Mercury Kulübü üyeliğine terfi ettirmek biraz alışılmadık bir durumdu, ama belki de Çünkü Isaiah Redmond'un kendisi Baxter'ı üyeliği ve belki de Baxter'ın kuruluşundan bu yana Mercury Kulübü'nün gayri resmi sekreteri olarak hareket etmesi ve İşlerini yönetme konusunda önemli bir yetkinliğe sahip olmasına rağmen henüz hiçbir üye *itiraz* etmemişti. Baxter aslında birkaç aydır gayri resmi olarak onaylanmış ve görev yapan bir üyeydi ve üyeliğin önemli avantajlarından yararlanıyordu: Mercury Club'ın kaliteli yemek salonu ve ofisleri ve yakışıklı, modern arabası; sadece bir iş adamı olarak reddedilen sosyal çevrelere girme Parasını diğer başarılı adamların servetleriyle birleştirir ve böylece kendi servetini önemli ölçüde artırır.

Marcus *onun* itiraz edip etmediğini merak etmeye başlamıştı. O da Sosyal statüsü daha düşük olanlarla iş yapmak söz konusu olduğunda bir sonraki adam kadar eşitlikçiydi.

Yine de.

Kulüp kitaplarına bir göz atmak . Ama Marcus genel olarak sayıları hoş bir şekilde sakinleştirici buldu ve kitaplara iyice bakmanın onu dik başlı küçük kardeşinin muhtemelen hâlâ hayatta olduğu ve belki de sinsice, kararlılıkla, şimdi bile Pennyroyal Green'e ve öyle ya da böyle bir Eversea ile evlenmek olan mavi gözlü, altın saçlı bir kadına doğru ilerliyordu.

Colin'in tam olarak *ölmediği* gerçeği göz önüne alındığında, Marcus Louisa'ya ağlaması için bir fırsat vermesi gerektiğini biliyordu. Ama bu fikir bile öylesine fiziksel bir acı ki, onu bir anlığına evin fuayesinde gözleri görmez ve hareketsiz bir halde tuttu.

Marcus, Louisa Porter'a on üç yaşındayken bir piknikte amansızca aşık olmuştu. Colin onun şapkasını çalmıştı ve Marcus onu kurtarmıştı.

utangaç minnettarlığının sebebi neydi? O sessiz eğlence
Olağanüstü mavi gözleri... Kalbini de onunla birlikte teslim etmişti.
Sussex'teki her genç adam Louisa'ya aşık olarak en azından biraz zaman
geçirdiğinden, durumunun ne kadar vahim olduğunu tüm dünyada bilen
tek kişinin kendisi olduğunu sanıyordu.
Pennyroyal Green'deki herkes *Colin*'in Louisa Porter'a aşık olmasını
izlemekten keyif almıştı, çünkü Colin bunu büyük bir hayal gücü ve çok
az kısıtlamayla yapmıştı. Çoğu şeyi yaptığı gibi.

Ama Marcus bunu en iyi şekilde yapmaya
kararlıydı. Ve sonsuza dek yapmaya.

Ama yapmak ya da olmak istediği her şeyi odaklanma ve
kararlılıkla elde etmişti. Marcus biliyordu ki
Yakışıklıydı; Marcus onun tüm tahminlere göre bir av olduğunu biliyordu.
Ama Marcus Colin değildi ve Louisa Porter'ın kendisini salt kararlılıkla
sevmesini sağlayamazdı.

Ve hayatı boyunca hiç dramatik bir düşünceye kapılmamış
olmasına rağmen... eğer kız ağlarsa buna dayanabileceğini
sanmıyordu.

Londra'nın henüz kalabalık olmayan sokaklarında yarım saat dört nala
koştuktan sonra, karakteristik olmayan melodramı
Aklında. Uykulu görünümlü ama becerikli bir uşak tarafından yakışıklı,
sütunlu Mercury Club girişinde karşılandı, incelemesi için kulüp kitapları
getirildi ve o
oturma odasındaki koyu kahverengi sandalyeleri sararak iyi bir göz
gezdirme imkanı sunuyor.

Birkaç sayfa sonra, iyi ve düzenli bir sayı dizisini çok severdi.
Colin şiiri ne kadar sevse de ruh hali düzelmişti. Kayıtlar etkileyici
derecede titizdi. Kalın ve tekdüze bir el yazısıyla tarihler, satın almalar,
harcamalar, tüccarların ve çalışanların isimleri özenle kaydedilmişti.

Ve sonra, batıl inançlarla, Marcus hayatındaki her şeyin değiştiği tarihe döndü.

Roland Tarbell'ın öldürüldüğü ve Colin'in Newgate'e götürüldüğü tarih.

Kayıtlara göre, o gün Mercury Club mutfaklarına kömür, yumurta ve süt teslim edilmişti; bir koşum takımı tamircisi - kulüp geçen yıl güzel arabalarının satın alınmasına izin vermişti

-Ödenmiş. Tarih Everseas için felaketti, ama her nasılsa başka yerlerde sıradan hayat her zamanki gibi devam ediyordu.

Hayatın *sinirleri*.

Marcus sayfayı çevirdi. Marcus, cinayetten bir gün sonra kulüp çalışanlarının maaşlarını aldıklarını belirtti: Bay Baxter Kendisi, bir Bayan Lund, bir Robert Bell, bir Martha Cuthbert, bir Daisy Poe, uşak olarak tanıdığı bir dizi erkek ismi. Merakla defteri geriye doğru çevirdi; maaşlar genellikle aynı şekilde ödeniyordu Bay Baxter'in kendi maaşı da geçen yıl birkaç yüz pound artmıştı. Bu cinayetten sonra başlamıştı.

Marcus başparmağını düşünceli bir şekilde sayfaya vurarak bunu düşündü.

Hayatını "cinayetten önce" ve "cinayetten sonra" olarak ikiye ayırmış olması, bunun özel bir önemi olduğu anlamına gelmiyordu.

Ancak ilginçtir ki, Robert Bell aynı zamanda *Bayan* Bell'in de adıydı. Redmond'un araba sürücüsü. Marcus bu adamı iyi tanıyordu; uzman şoförler topluluğu seçkin ve nispeten Eşitlikçi bir eğitimdi, çünkü genç kanların kendi arabalarını *kullanmaları* moda olarak kabul ediliyordu ve hepsinin yaşamak için gerçekten araba kullanan insanlardan öğrenmeleri gerekiyordu. Marcus aslında The Row'da Robert Bell'den birkaç ders almıştı ve kurdeleler konusundaki becerisini bu şekilde geliştirmişti.

Robert Bell yeterince yaygın bir isimdi. Şüphesiz o sadece bir uşak ya da ahır çalışanı. Bir kulüp ki üyeliği

vasıflı sürücüler olmalarını gerektiren bir bölüm olsaydı
bir sürücü *istihdam*

etmek. Buna rağmen.

Marcus meraktan Robert Bell'in adının nerede geçmeye başladığını
görmek için kitabı karıştırdı. Onunla ilgili ilk referansı üç ay önce bulmuştu.
Ama ödemesi

Her seferinde farklı tarihlerde ve her zaman personelin geri kalanıyla aynı
günlerde değil.

İlginç ama rahatsız edici değil. Yine de, düzensiz
Maaş, Robert Bell'in sıradan bir kulüp çalışanı olmadığını ima ediyordu.

Marcus defterleri kapattı, kayıtlardan tatmin olmuş ve etkilenmişti
ama huzursuzdu. Bu duyguyla oturdu, onu tanımlamak için mücadele
etti, Louisa ve diğerlerine karşı hissettikleriyle karşılaştırdı.
Colin darağacından dumanlar çıkararak kaybolduğundan beri hayatı
belirsizleşmişti.

Ama birkaç dakika içinde bu hissin Louisa'yla hiçbir ilgisi olmadığını
anladı. Bu his daha çok bir zorlamaydı. Bir zorlama o
nasıl yöneteceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama bunun ona, bir şeyin
onu Eversea toprakları üzerinden koşturduğu günü hatırlattığını biliyordu.
Colin'i boğulmadan önce kurtarmak için tam zamanında.

Madeleine herhangi bir nakil aracının şeritlerini ellerinde tutmayalı
birkaç yıldan fazla olmuştu ama bu his ona çabucak geri geldi ve at işini
biliyor gibiydi, kulakları
Ara sıra talimat vermek ya da dizginleri tutan ellerine karşılık vermek için
ona dönüyordu. Londra Köprüsü'ne vardıklarında kalbinin mide
bulandırıcı hızı yavaşlamıştı.
tabut taşıyan bir arabayı yönetme yeteneğine olan güveni ve

Güneşin gittikçe artan sıcağı, sakinleştirici bir nitelik taşıyordu. Ödünç aldığı bonesinden memnundu - Colin'in
Eversea bunu görmüştü - çünkü yüzünü hem güneşten hem de potansiyel meraktan koruyordu.

Ama uyanan Londra'nın gürültüsü ve arabasının kaldırım taşları üzerinde yuvarlanan tekerlekleri arasında asla duyamayacaktı.
Colin düzgün nefes alamadığı kutuyu .

Bu düşünce bile neredeyse nefesini kesmesine neden oluyordu.

Ve bu korkuyla birlikte sapkın bir öfke ve sabırsızlık da geldi.

Yüz pound. Amerika'ya geçişi ve satın aldığı çiftliğin parasını ödemesi için zar zor da olsa yeterliydi.
Bu arabayı doğruca İçişleri Bakanı'nın ofisine götürerek tüm bu korku ve belirsizliği sona erdirebilir ve
Colin Eversea'ya bir kutu içinde küçük, acımasız bir hediye gibi sunuldu.
Colin Eversea tabuttan kalkıp onu göstererek şöyle diyebilirdi: "Başardı!
Hepinizi küçük düşürdü, binlerce insanın önünde beni darağacından kaçırdı!"

Ama o adamların buna inanmaya dayanamazdı.
kadın tüm bunları başarmış mıydı? Bunu bir saçmalık olarak duyacaklardı.
Ağlayabilir, ellerini sıkabilir ve muhteşem yalanlar söyleyebilirdi,
bir hafta içinde saçlarında deniz havasını hissedecek, her yönde dalgalanan maviden başka bir şey görmeyecek ve kırmızı ceketlilerin ortaya çıkmasından ya da tabancaların ona doğrultulmasından endişe etmeyecekti.
yön. Yeni anılar yaratabilir ve Colin Eversea da dahil olmak üzere eskilerinin hayallere gömülmesine izin verebilirdi.

Ah, ama bu artık doğru değildi. Onu sapkınca öfkeliendiren de buydu.
Çünkü gemide kendini garip bir şekilde savunmasız hissediyordu.
ve nedenini biliyordu. Yıllardır tek *başına* olmanın güvenliğini , şimdi sadece... yalnız hissediyordu. "Yalnızlık" ile birlikte gelen tüm kırılğanlıklarla birlikte. Ve bu Colin Eversea'nın suçuydu. Gölge bir anonimlikte, tuhaf bir şekilde

Hiç kimse için endişelenmediği, gerçekten hiç kimseyi umursamadığı ve yeni bir hayat için metodik olarak para kazandığı şifalı gölge.

Ama şimdi Madeleine içinde tanımlanamaz bir baskı, neredeyse bir çekilme hissediyordu. Gitmek için sabırsızlanmaktan ziyade... tohumların güneşe kızıp kızmadığını merak etti, parlayacağını bilerek ve onlara başlarını sert, katı zeminin güvenliğinden çıkarıp çiçek açmaktan başka seçenek bırakmayın.

Ve sonra, tabii ki, muhtemelen çiğnenecek.

Atın kulakları geri seğirdi; gerginliği dizginlere yansımış olmalıydı. Ona bir özür mırıldandı.

Londra Köprüsü'nden geçmek çok yavaştı. Parlayan, pis Thames Nehri akıp gidiyordu, nehrin kokusu bunaltıcı, iğrenç ve muhteşemdi. Henüz erkendi ama trafik artıyordu ve Vagon köprüden, şehre mal getiren vagonların -kasalar içinde kereste, lahana ve gıdaklayan tavuklar- ve Southwark'tan şehirdeki işlerini halletmek için gelen at arabaları ve faytonların yanından geçiyordu. Kafalar ona doğru çevrildi, yüküne bakıldı ve sonra gözler hızla, batıl inançlarla bir kez daha kaçırıldı.

Madeleine ne atlı ne de başka bir asker gördü. Ne kadar çok İngiliz ordusunun kırmızı paltolar giymesi düşündürücüydü. Bu onları fark etmeyi çok daha kolaylaştırıyordu. Ama pırıl pırıl bir barouche geçti: cilalı tekerlekler, iki güzel adamın çenelerinin altına bağlanmış kaput kurdeleleri

Genç hanımlar, karşılarında oturan çıtır beylerin ellerinde tuttukları bastonların tepeleri. Onların uyanık olması için erken, diye düşündü. Belki de bir eğlenceden dönüyorlardı, gerçi açık bir arabada bunu yapmak tuhaf bir şey gibi görünüyordu. O sırada

Colin Eversea'nın her tanıdığına bahse girmeye hazırdı. Kontesle olan rahatlığını düşündü.

Birbirlerine sarılmış gibi görünüyorlardı.

Madeleine daha önce hiç böyle bir hayat yaşamamıştı. Özellikle de onu özlediğini düşündü. Büyük olasılıkla asla

Colin Eversea ile hiç tanışmamıştı. Hayatı çalışmakla doluydu, ama yorucu olmayan bir çalışma, tatmin ve mütevazı eğlencelerle. İhtiyaçları karşılanmış ve mutlu olmuştu. Ta ki Her şeyi.

Ve sonra çok ama çok meşgul oldu.

Yüz pound.

Gün yine çok sıcak . Sıcak, bonesine rağmen ensesinde bir bant oluştuyordu ve kollarının altında nemin başladığını hissediyordu. Ne kirli gökyüzü ne de Havadaki his yağmura işaret ediyordu ve yılın bu zamanına kadar en azından bir kez iyi bir yağmur yağmış olmalıydılar. Lojmanındaki gardıroptaki elbiseleri düşündü, kesinlikle şu anda giydiğinden daha temiz, daha hafif ve... *daha güzeldi*. Lojmanında pek fazla eşyası yoktu ama onları özliyordu. Eski hayatının hatırlatıcıları, denizaşırı yolculuklarına hazırlanırken bir sandığa özenle yerleştirilmişti ve o bunları istiyordu. Şüphesiz, Croker Ancak haklıydı: Henüz dönmek tehlikeliydi.

Madeleine, Dr. August'un gösterdiği yönü takip ederek atı Gracechurch Sokağı'na doğru itti ve arkasına bir kez baktı. O sırada Tabut dönüşlerle birlikte biraz kaydı ve kalbi hızlandı. İtilmiş miydi?

Gracechurch Caddesi'nden tatlı, minyatür bir Holland Park'ı andıran ağaçlık bir meydanın yanından geçerek Lichen'e saptı. Lane. Atları 12 numaranın önünde durdurdu ve arabadan aşağıya atladı, arabanın arkasına geçti ve uzanıp parmağını küçük odalardan birine soktu. tabutta delikler açmış, kapağın Colin'in üzerine kapanmasının üzerinden henüz otuz dakika bile geçmemiş olmasına rağmen, aynı anda hem gülünç hem de endişeden çıldırmış hissediyordu.

Parmağı içeriden kavranmış ve güven verici bir sıkılmıştı. Aşırı derecede yorgun olmalıydı. Boğazı kalınlaşmıştı. Bu

gözyaşı olamazdı.

Belki de bir tabutla konuşması kimsenin tuhafına gitmezdi. Sadece umut edebilirdi.

"geldiğince çabuk gideceğim," diye fısıldadı.

Madeleine 12 numaranın merdivenlerini çıkarken, sadece boynundan yukarısının değil, tepeden tırnağa nasıl görüldüğünü bilmeyi diledi.

Elbisesi muhtemelen çok buruştu.

üzerine ateş açıldıktan sonra yere atılmıştı ve sonra birkaç gece daha içinde uyudu. Burası olgun ağaçların gölgelediği, rahat ve saygın evlerin bulunduğu bir sokaktı ve o da buraya ya da buna benzer bir yere aitmiş gibi görünmek istiyordu.

Omzunun üzerinden baktı. Saat henüz erkendi ve evler henüz doğmakta olan güneşin altında kehribar rengi ve gölgeler içindeydi. Ev hizmetlileri -işverenleriyle birlikte yaşamayan hizmetçiler- iş günleri için yeni geliyor, sokakta hızlı adımlarla yürüyor ve evlere doğru merdivenlerden çıkıyorlardı.

Madeleine tokmağı kaldırdı, iki kez vurdu ve kulağı kapıda bekledi. Hızlı sesi duyunca hemen geri çekildi, Mermer bir girişin üzerinde bir kadının adımlarını tıklıyor.

Kapı açıldığında Madeleine'in karşısında bir Hizmetçi değil, ancak evin hanımı olabilecek biriydi. Dar yüzlü ama yakışıklıydı, gri gözleri ve başının arkasında kocaman bir sarmal haline getirilmiş sarı saçları vardı ve elbisesi van-dyke korsajlı, taze görünümlü bir söğüt yeşiliydi.

Madeleine'e uzun bir süre boş yüzlü bir şaşkınlıkla baktı. anlık. Sonra yüzüne bir tür sonuç -kafa karıştırıcı bir şekilde umutsuzluğa benzer bir şey gibi görünüyordu- yerleşti.

"Bir tane *daha* olmaz," diye inledi.

Madeleine gözlerini kırptırdı. "Madam, size yalvarıyorum-"

Kadın boyunun ölçüsünü aldı, uzun bir nefes çekti ve titreyen bir sesle konuştu.

"Madam, Jonas'ımın tutkulu bir adam olduğunu *biliyorum*. İşi onu sık sık evden uzaklaştırıyordu ve erkeklerin ihtiyaçları olduğunu farkındayım. Bu benim katlanmam gereken bir yükü. Ama bana şunu söyleyin: Birkaç yıl içinde İngiltere'nin her yerinde yedi ayak uzunluğunda genç erkeklerin ortaya çıkacağını bilseydiniz ne hissederdiniz? Beni hayal edebiliyor musunuz?

aşağılanma mı? *Herkes* bilecek. Ve gördüğünüz her aşırı uzun çocuğun kocanızın patavatsızlığının bir sonucu olup olmadığını merak etmenin nasıl bir his olduğunu biliyor musunuz? Ama kadınlar onu severdi. *Birçok* kadın, Son zamanlarda keşfetmeye başladım, çünkü hepsi ziyarete geldi. Tam onun tipine benziyorsunuz." Bunu biraz acı bir şekilde ekledi.

"|-"

"Kızımızın boyu 1.80'in biraz üzerinde. Onu gözlerinin içine bakabileceği ve kolunun altında taşımayacağı biriyle evlendirebilirim." Bayan Pallatine şimdi ironik davranıyordu.

Madeleine'in nutku tutulmuştu. "Altı ayak çok güzel bir boy," diyebildi sadece. "Ama Bayan Pallatine, korkarım ki-"

"Ama Jonas sadece kızının çeyizine ve benim nafakama yetecek kadarını bıraktı. Burada herhangi bir gelir bulamazsınız. Birçok kadın denedi ve ben hepsini çevirdim. Size ve uzun boylu çocuğunuza iyi şanslar, madam. Güzel evimizden de görebileceğiniz gibi sirk hayatı cömert olabilir, ancak seyahat etmek yorucu olabilir ve sizi temin ederim ki kocaları yoldan çıkarmaya teşvik eder. Size iyi günler dilerim."

Kapı kapanmaya başladığında Madeleine kapı kolunu tutmak zorunda kaldı.

"Bayan Pallatine, beni bağışlayın ama buraya gelme sebebim bu değil. Benim... çok uzun boylu bir çocuğum yok."

Bayan Pallatine, Madeleine'in omzunun üzerinden sokağa baktı.

Sonra arabadaki çam tabutu gördü ve başka bir
Yüz hatlarında beklenmedik bir ifade, bu kez alaycılık belirdi.

"Ah. Şimdi anlıyorum. Alışılmadık derecede uzun erkeklerle evlenmeyi *alışkanlık* haline getirmediğimi lütfen unutmayın. Ya da alışılmadık derecede küçük olanlar, ya da başka herhangi bir şekilde benzersiz erkekler. Bay Bell ile evlenmeyi planlıyorum. oldukça normal orantılı. Yani artık ceset toplamak için akbabalar gibi evimin etrafında dolaşmanıza gerek yok. Size iyi dileklerimi sunuyorum-"

"Bayan Pallatine, ben bir ceset *için* gelmedim. Ben... bir cesetle geldim."

Bayan Pallatine kısa bir süre durdu. Yüzü şaşkınlıktan bembeyaz kesildi ve sustu. Madeleine'in kapısının önünde belirmesinin olası tüm açıklamalarını açıkça tüketmişti.

Sonunda, her şeyden önce rahatlamış görünüyordu.

Bu da Madeleine'in işine yaradı. "Ve sebebi Bugün sizi görmeye geldim Bayan Pallatine," diye ekledi nazikçe, "Mary adında bir kız çalıştırıp çalıştırmadığınızı merak ettim. Konuşmam gerekiyor bu cesetle ilgili olarak."

"Aslına bakarsanız iki Mary'im var, ama her biri gün boyu sürtük gibi, bu yüzden seçiminizi yapabilirsiniz. Şu anda işlerinin başında olmalılar, ama biri şüphesiz hala uyuyor, diğeri de muhtemelen pantolondaki en yakın şeye yaltaklanıyordu, ki Bugün pazartesi... kömür dağıtan adam olurdu. Bir Mary'den ne istiyorsun?"

"Tabuttaki cesedin ailesinden biri olduğuna inanıyoruz ve cesedi ona teslim etmeyi umuyoruz. Aksi takdirde doğruca

Yoksullar Mezarlığı'ndan geliyorum. Edderly Hastanesi'nden geliyorum."

"mi?" Bayan Pallatine şimdi onu dikkatle inceliyor, kaşlarını çatıyordu.

"Evet, Doktor'un bir elçisi olarak-"

Madeleine bu evde Dr. August ismine karşı bir hassasiyet olabileceğini tam zamanında fark etti. "-Smythe."

"*Genelde* kapı önlerine ceset bırakır mısınız, madam?" Bayan. Pallatine'in sesi şüpheci gelmiyordu. Sesi büyülenmiş gibiydi. Anlaşılır bir şekilde, böyle bir şeyi hiç duymamıştı.

"Bu davada son anda haber aldık, çünkü biz Mezarlığa gitmek üzere yola çıkmaya hazırlandık ve eviniz güzergâhımız üzerinde olduğundan, alternatif düzenlemeler yapılabilmesi ihtimaline karşı ikametgâhınızdan bilgi almam istendi. Edderly'de her türlü çabayı gösteriyoruz.

Yakınları olmadan vefat eden hastaların yakınlarını bulmak için hastane. Ve hükümet, bir yakını vefat ettiğinde her zaman minnettardır. bir bedenin sorumluluğunu alır. Ödülünüze yalnız gitmek üzücü değil mi?"

Tüm hikâye Madeleine'in kendi kulaklarına da mantıksız geliyordu ama görünüşe göre ya samimi konuşması ya da hükümetten bahsetmesi bunu telafi ediyordu. Yoksa neden mükemmel bir *Neredeyse* tamamen saygın bir kadın Londra'da tabutla mı dolaşıyor?

Bayan Pallatine iç çekti.

"Mary'leri aşağı göndereceğim. Belki aralarındaki sorunu çözebilirsiniz. İçeri gelmek ister misiniz, Bayan-"

Madeleine ihtiyatlı bir tavırla, "Sanırım tabutun yanında kalmalıyım," dedi.

"Evet, Dirilişçilerle yaşanan sorun göz önüne alındığında, bunun en akıllıca yol olduğunu düşünüyorum."

Madeleine buna ne diyebilirdi ki? "Gerçekten de," diye kabul etti kasvetli bir sesle.

Colin aşağıda, sokakta, hayatının son birkaç haftasını giderek daha küçük ve karanlık bir yerde geçirdiği gerçeğini düşündü boşluklar. şu anda umutsuzca rahatsız değildi. Yine de rahat olduğunu söyleyemezdi. Herhangi bir yönde bir santimden fazla hareket edemiyordu ve kollarını her gerdiğinde tabutun kapağı biraz çarpıyor, hasır onu kaşındırıyor ve kürek kemiklerinin arasında ciddi bir ter birikmeye başlıyordu.

Ve sonra korkunun düşük uğultusu vardı, onun bir kalp atışı kadar kısa bir içinde harekete geçmesi gerekebilir.

Ama bu son zamanlarda o kadar sık oluyordu ki, neredeyse alışmaya başlamıştı.

Tabutun kapağı üzerine açıldığında Madeleine'in yüzünü değil de bir yüzü görürse ne yapabileceğini planlamaya başladı.

Bir an için Louisa'nın mavi gözlerini hayal ederek kendini oyaladı. Ona bakıyordu ama ne yaparsa yapsın yüzlerinde korku ifadesi vardı, bu yüzden durdu. Ellerini göğsünün üzerinde kilitli tabancasının üzerinde kavuşturmuştu. Kilidi çabucak açabilirdi. O iki parmağıyla davetsiz misafirin gözlerine vuracak kadar becerikli olabileceğini düşündü ya da-

Eldivenli bir parmak yine kulağını dürtüyordu. Kolunu ancak uzanıp sıkabilecek kadar bükebildi.

Madeleine tabutun kapağını bir santim kadar yukarı kaldırmayı göze aldı. Gür kirpiklerle çevrili bir çift koyu renk göz gördü.

"İyi günler," dedi yumuşak bir sesle.

"Size de iyi günler," diye yanıtladı kibarca ve bir o kadar da yumuşak bir sesle.

"Bayan Pallatine'in iki Mary'si var. Onları aşağı gönderiyor. Nefes alabiliyor ?"

"Yeterince."

"İnsan hayattan daha ne isteyebilir ki?" diye fısıldadı.

Ona gülümsedi ve gözlerinin bir kıvrıldığını, derinliklerindeki yumuşak küçük yıldızları gördü ve sonra kapak düştü.

Birden, küçük çam hapishanesinin duvarlarını delen sert bir kadın sesi duyuldu.

"O benim, Mary, sana söylüyorum. Defol git," diye hırladı kaba bir kadın sesi.

"Bedenin olduğunu nereden biliyorsun, Mary?" Başka bir kadın sesi sızlandı.

İki Mary mi? Colin düşündü.

Bir sessizlik oldu.

"Ben...*ken*." Mary'nin sesi alçak ve uğursuz bir hırıltıydı. Colin kabul etmek zorundaydı ama ikna ediciydi.

Bir sessizlik oldu. Sonra diğeri Mary gereken kadın gıcırdadı ve Meryem onun ayak seslerini duyarak merdivenlerden yukarı fırladı.

Colin "o" olarak anılmaktan ve kalan Mary'nin onu sahiplenmek için bu kadar hevesli olmasından uzaktan eğleniyordu. Nedenini bildiğini düşünüyordu. Bu Meryem tabuta bakmış ve o tabutta bir pound görmüş olmalıydı.

Notlar.

Kızlarını bulmuşlardı.

Kalbi artık tanıdık gelen sert ve hızlı bir gümbürtüyle atmaya başladı ve kulağını hava deliklerine yaklaştırmak için başını geriye eğdi.

"Çok ama çok emin misin, Mary?" Madeleine'in sesi dikkatli ve makul geliyordu. "Bana sana bir ceset getirebileceğim ve senin de onunla ne yapacağını bileceğin söylendi."

"Oh, evet." Şimdi tamamen işle ilgiliydi, sesi alçak ve pratikti. "Beni istiyorsun, Critchley. Hikayen güzel ama Cesedi gün ışığında buraya getirmek çok acemice. Ama iki sterline onu nerede bulacağını söylerim. Eğer büyük bir cesetse dört sterlin alırsın ve Critchley cesedi cerrahlara satıp ücretten payını alır, çünkü işi sen yaptın. Ama... Sadece içine bir göz atacağım, değil mi?" dedi aniden, aşağılayıcı bir imayla. "Size söylüyorum, taşlarla dolu bir tabut satın almayacağım-"

Tabutun kapağı açıldı, hamur gibi bir yüz belirdi ve Colin anlaşılan gözlerini çok geç kapattı. Çünkü bir ağzın kocaman bir O şeklinde açıldığını ve içinden bir çığlığın ilk notasının çıktığını gördü. Colin'in neredeyse çığlık atmasına neden olacak kadar olağanüstü bir ses tonu vaat ediyordu.

Madeleine'in eli anında belirdi, ağzın üzerine kapandı ve yüzü geriye çekti ve tabutun kapağı düştü.

Madeleinei tanıdığım kadarıyla, muhtemelen tabancasını kızın kaburgalarına da saplamayı başarmıştı. Ama yardıma ihtiyacı olacaktı. O surat
minyon bir kıza aitti.

Colin tabutun kapağını geçici olarak biraz daha yukarı itti.

"Ben sadece ölü olanları istiyorum," diyordu Mary kızgınlıkla.

Bu Mary çok çekici biriydi. *Ama benim canlı olarak yüz pound değerinde olduğum* söyleniyor, diyecek oldu.

Madeleine'in sesi alçak ve ikna ediciydi. "Mary... çok kısa bir yolculuk için bizimle gel, söz veriyorum zamanına değecek. Ama eğer ılık atarsan, aklından çıkarma ki, biz her şeyi biliyoruz.

Dirilişçiler, sen ve Critchley kendinizi çok ama çok ciddi bir belanın içinde bulabilirsiniz."

"Bayan Pallatine, beni kovacak, ," dedi Mary kızgınlıkla.

"Pekala Mary," dedi Madeleine makul bir şekilde, "tabancalarımız ve banknotlarımız *var* ve senden istediğimizi almak için ikisini de kullanacağız."

Colin tabutun kapağını kaldırarak yolun bir kısmına oturdu, ama başını vagonun kenarlarından yukarı kaldıracak kadar değil. Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı, gözlerini kısarak güneşe baktı ve neredeyse refleks olarak tabancasını kurdu.

Ses Mary'nin dikkatini çekti ve ona bakmak için başını çevirdi.

"Kimsin sen?" Ağzı tekrar açık kaldı. "Oh, tatlı *MaryMotherofGOD-ColinEversea!*"

Sesi yükseldikçe yükseldi, ta ki adamın adı neredeyse duyulamaz bir ciyaklamaya dönüşene kadar.

Ona en iyi, tüyleri diken diken eden gülümsemesini verdi.

Ve adamın gözleri önünde, kadının tüm somurtkanlığı kayboldu. Onun yerine küçük, utangaç, genç görünümlü bir gülümseme belirdi. Yüzü etli ve renksizdi, saçları yağlıydı, bir kısmı hizmetçi saçlarının altında toplanmıştı. şapkası vardı ve bazıları aşağıya doğru iniyordu. Gözleri lapis gibi maviydi ama çok küçüktü ve rahatsız edici derecede birbirinden uzaktı. Colin'e biraz Noel pudinginin içine sıkıştırılmış kuş üzümlerini hatırlattılar.

Aslında şimdi ona sanki bir Noel pudingiymiş gibi bakıyordu.

"Colin *Eversea*," diye taparcasına nefes aldı. "Duruşman için bilet aldım. Maaşımı biriktirdim. Orada seni bir gün gördüm. Critchley pek memnun olmadı."

"Mary, sana soracaklarımız var," dedi nazikçe. "Size ödeme yapacağız-" Mary'nin arkasında, Madeleine gizlice bir pound kaldırdı. Not. "-Cevaplar için bir pound."

"Peki o zaman. Sor bakalım," dedi, şimdi onunla işbirliği yapmaya hevesliydi. "Bayan Pallatine'in çışten fazla ödediği söylenemez."

Bölüm 15

Madeleine Mary'yi arabaya binmeye ikna etti, Colin tabutunun kapağını kapattı ve Madeleine dizginleri kırdı. Köşeyi dönüp küçük ağaçlık parka gittiler.

Gördükleri tek kişi, hâlâ elbiseler içindeki küçük bir çocukla boğuşan bir hemşireydi. Kadın çocuğun eline sımsıkı yapışmış, çocuk ise sert bir rüzgârda gibi çırpınıyor, dans ediyor ve durmadan mızızlanıyordu. Güzel. Kadının dikkati dağılmıştı.

Parkta başka ziyaretçi görmediler ama sabah ciddi bir şekilde yola çıkmadan önce bunu yapmaları gerekecekti. mahalle, yani hızlıca.

Colin kendini tabuttan çıkardı, gizlice vagonun kenarına yuvarlandı ve sanki daha sonra kullanmak üzere depolayabilecekmiş gibi havayı içine çekti.

Güzel küçük bir park, diye not etti. Olgun meşe ve kayın ağaçları, parlak düzenli tepecikler halinde dikilmiş çiçekler, gayri resmi bir patikada sıralanmış birkaç bank. Bir bakış attı, sonra döndü ve neredeyse Meryem'den kendisine doğru yayılan tapınma ışıltısıyla kısa kesildi.

Madeleine'e baktı, onu bu haliyle gördüğü için garip bir şekilde minnettardı. Buruşuk görüntüsüne rağmen, o da garip bir şekilde kendini hava gibi hissediyordu. Karşılıklı bakışmalar sayesinde zımni bir anlaşmaya vardılar: konuşmayı o yapacaktı.

"Ah... çok iyi o zaman, Mary," diye başladı. "Biliyoruz ki Dr. August size Bay Pallatine hakkında bilgi vermeniz için para ödedi, siz de ona Dirilişçiler hakkında bilgi verdiniz."

"Oh, evet, Bay Eversea. Dr. August, Bay Eversea'ya kadar bana iyi para ödedi. Pallatine'in kalbi durdu. Sonra ona gizlice Critchley'den bahsettim. Critchley... benim adamım."

Son kelimeleri gelişigüzel mırıldandı. Sonra Colin'e gülümsedi, sanki Critchley'i Colin'le seve seve takas edecekmiş gibi Colin o kelimeyi söylediği an.

"Critchley, Dr. August'un iyi bir müşteri olduğunu söylüyor. Büyükler için iyi para ödüyor," diye ekledi yardımsever bir şekilde.

"Critchley'nin Dr. August dışında başka biri için ya da başka biriyle çalışıp çalışmadığını biliyor musunuz?"

"Dr. August'a ve Edinburgh'daki okul için oradaki doktorlara ceset satıyor."

"Edinburgh - Tanrı aşkına nasıl olur da-" Colin, *Edinburgh'a* vardıklarında çalınan bedenlerin ne durumda olacağını düşünmek istemiyordu.

"Onları Edinburgh'a nasıl *götürüyor*?"

"Çok hızlı bir arabası var ve onları geceleri dört, beş saat gibi bir sürede Marble Mile'a kadar götürüyor. Vapurdaki adamlar onları deniz yoluyla İskoçya sahiline götürüyor."

"Güzel bir araban var mı, Mary?" Madeleine sertçe sordu. "Ne demek istiyorsun? Hackney ya da at arabası değil mi?"

"Hayır." Küçümsüyordu. "Bir posta arabası kadar hızlı, içinde ince deri koltuklar var, dışı pırıl pırıl, sığır bölmeleri var, hepsi de! Eşleşti. Ya da Critchley öyle diyor. Ben sadece karanlıkta gördüm. Mercury Club'a ait."

Colin'in kalbi neredeyse duracaktı.

"Dışarısı hakkında bir şey hatırlıyor musun, Mary? Bir arma ya da bir tür sembol, herhangi bir şey fark ettin mi?"

"Size söyleyemem, Bay Eversea."

"Yapamaz mısın, mısın?" Sesinin daha da gerginleştığının farkındaydı.

Madeleine ona uyarıcı bir bakış gönderdi.

"Critchley Marble Mile'a ne sıklıkla gider, Mary, biliyor musun?" Colin bastırdı.

"Ama her ay bir kez. Dolunayda, bilirsin, çünkü o zaman cesetleri kazmak daha kolay olur. Daha fazla ışık."

O kadar canlı ve tüyler ürpertici bir tablo ortaya çıktı ki, ne Colin ne de Madeleine bir an için konuşabildi.

"Anlıyorum. Peki... yakın zamanda Marble Mile'a yolculuk yaptı mı? Ayı takip edebileceğim bir yerde bulunmadım, bu yüzden en son ne zaman dolunay olduğunu bilmiyorum."

"Şey, başka bir yolculuk için zamanı gelmek üzere, Bay Eversea. İki haftadan uzun bir süre önce gitti."

Colin şimdi avuçlarının terlediğinin farkındaydı. İçine umut neredeyse onu hasta edecekti.

"En son hangi *gün* gitti Mary?"

Bunu biraz fazla yoğun bir şekilde söylemiş olmalıydı, çünkü yüzüne huysuz bir ifade geldi ve bir adım geri çekilip kaşlarını çatarak elindeki pound banknotuna baktı, sanki Bir pound için nazik bir flörtten başka bir şeye tahammül edip etmeyeceğini. Sonra tekrar ona baktı.

Lanet olsun. Daha fazla bilgi almak için kızı öpmesi gerekebilir.

Bir kez daha yumuşak bir gülümseme denedi ama sabırsızlığının ağırlığıyla bunu yapması zordu. Yüzündeki sert ifade bir kez daha gevşedi.

"Haftanın hangi günü gittiğini hatırlıyor musunuz?"

"... şey, Salı günüydü sanırım. Ama ben Hatırladığım kadarıyla pazara yeni gitmişti ve Critchley'in tercih ettiği peyniri almıştı, ama onu yemeye gelmemişti ve sonra ben..."

Bundan sonra peynir ve başka şeyler hakkında biraz daha gevezelik etti ama Colin başka bir şey duymadı. Çünkü o zaman *anlamıştı*:

Horace Peele, Marble'da romantik bir kır evine götürülmüştü. Roland Tarbell'in öldürülmesinden bir gün sonra cesetlerle dolu hızlı bir arabada mil.

İnşallah, Horace Peele hâlâ hayattaydı. Ama neden onu "ateşli kanatlı bir araba" ile Marble Mile'a kadar götürmek için çaba harcasın ki? onu öldürmeyi mi planlıyorlardı? Londra'da cinayet dahil her şey satın alınabilirdi. Cinayeti kolayca ayarlanmış olabilir.

Yani kötü bir insanla karşı karşıya olmamaları mümkündü. Ama

belki de kararlı biriyle uğraşıyorlardı.

Colin nefes aldı ve bu düşüncenin içine yerleşip umut ışığını ondan çekip almasına izin vermemeye çalıştı.

"Critchley'nin çalışma alanı hakkında başka bilgisi olan var mı, Mary?"

"Sadece kız kardeşim. O da eskiden Bayan Pallatine için çalışırdı. Kendine daha iyi bir iş buldu. Çok güzel bir kız kardeşim," dedi. Şaşırtıcı derecede küçük bir kızgınlık ve sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Ne yazık ki, muhtemelen . Colin aynı zamanda buna inanmanın da zor olduğunu düşündü.

"Şimdi nerede çalışıyor?"

"Mercury Club'da hizmetçi. Orada da bir sevgilisi var."

Colin gözlerini sıkarak kapattı ve şükürler olsun diye dua etti.

Ve sonra, kendisi de dahil olmak üzere herkesi şok ederek, ve Mary Poe'yu yanağından öptü.

Mary Poe, sanki öpücüğü sonsuza dek yerinde tutabilecekmiş gibi parmaklarını artık kıpkırmızı olan yüzüne bastırdı.

"Critchley'e söyleme," diye fısıldadı Colin. "Ve beni gördüğünü kimseye söyleme."

Mary Poe'yu Bayan Pallatine'e götürdükten ve günü konuşmak için parka döndükten sonra Madeleine, "Sen iflah olmazsın," dedi. Bir tabutla konuşmaktan biraz bıkmaya başlamıştı. Saçma ve ürkütücüydü.

Yüz pound. Ve artık bu üzücü duygu karmaşasını hissetmek zorunda kalmayacaktı.

"Siz de sadece bir öpücük istiyorsunuz Bayan Greenway."

Ona, içini eriten ve içindeki her Şeyin aynı anda hem ona doğru zlem duymasına hem de büyük bir telaŐla geri çekilmesine neden olan hınzır bir gülümseme verdi. Sonra uzun bedenini tabuttan çıkardı ve tabuta yaslandı.

"Bu kadar özgürce verdiğin bir Şeyi neden isteyeyim ki?" diye sordu soğukkanlılıkla.

"zgrce!" diye . "O pck bir *yatırımdı*. Sadakat ve sessizliğe. Bir umut."

"Sence bu konuda övünmeye karşı koyabilecek mi? Öpücük?"

"Ah, bir Şey kimse ona inanmaz," dedi. memnuniyet. "Ve Critchley bana pek sevimli biri gibi gelmedi. Eğer ona bundan bahsetseydi, bahse girerim kötü karşıladı."

Yüz pound. Omzuna oturdu ve karanlık kk bir kuş gibi kulağına Şarkı söyledi.

Yüksek sesle, "Yani... kız kardeşinin Mercury Club'da çalıŐtıęını söyledi." dedi.

"Evet."

Madeleine, "Marcus Mercury Kulübü'nn bir yesi," diye gözlemledi.

"Evet," dedi sertçe. Ve sonra terbiyesini toplayarak ekledi "Isaiah Redmond ve diğer birçok adam gibi. Arabalarındaki amblem de alevler saçan bir çift kanatlı ayak bileği. Hızı belirtmek için sanırım. Merkür haberci tanrı ve tüm bunlar."

"Ateşli bir savaş arabası," dedi Madeleine sessizce. "Peki

o zaman." "Peki o zaman," dedi Colin acımasızca.

Kendilerine bir anlık sessizlik verdiler ve nasıl Belirli bir sarhoş daha *spesifik* olsaydı ve cin şiiiriyle daha az dolu olsaydı, hayatları şu anda farklı olabilirdi.

Colin yarı kendi kendine, "Horace Peele o gece Mercury Club arabasıyla Marble Mile'a götürüldü," dedi. "Yani Marble Mile'a gitmem gerekiyor."

Colin'in eski hayatında birkaç saatlik bir otobüs yolculuğu mesafesindeki Marble Mile, şu anki ulaşım araçlarına bakılırsa Amerika da olabilirdi. Colin'in ünlü bir kaçak olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Ve tabutun içinde zorlukla nefes alabiliyordu.

"Ama Marble Mile'a sen bir tabutta ben de bir tabutta gidemeyiz. Bu acınası arabayı sürmek. Belki de bir şekilde Mercury Club'ı ziyaret ederek ne olup olmadığını öğrenebilirsiniz-"

Başını . "Dört *gün*, Bayan Greenway." Çıtlatmıştı.

Madeleine şaşkın bir sessizlik içindeydi.

Colin bir an için ona baktı, gözleri uzak ve öfkeliydi, onu gerçekten görmüyordu.

Sonra içini çekti alnını avucunun içine alıp sanki bir cini fenerden çıkarmaya çalışır gibi ovuşturdu.

Madeleine o zaman anladı: Sevdği ama *Colin*'in sevdiği kadınla evlenebilmek için Horace Peele'in ortadan kaybolmasını ayarlamış olabilecek ağabeyinin hayatını yaşamasına dört gün kalmıştı. Colin'in hakkı.

"Özür dilerim Bayan Greenway," dedi sert bir sesle. "Demek istediğim şu: Bu dört günü Londra'da oyalanmak ve cevaplar bulmaya çalışmak ve belki de hiçbir şey öğrenmemek için kullanabilirim ya da doğrudan Kent'e gidebilir ve

Marble Mile ve belki de Horace Peele'i buluruz ve tüm bunlar... biter."

Belki, , belki.

Marble Mile hackney ile en az yarım gün ya da daha fazla uzaklıktaydı. Horace'ı aramak ve Londra'ya dönmek için yapılacak bir yolculuk iki gün, belki de daha fazla sürebilirdi.

Ve Koyun Kulübesi'nin nerede olduğunu sadece

Tanrı biliyordu. Yapmak zorunda olduğum korkunç

bir seçimdi.

Colin, "Yine de şu anda programımda başka bir şey yok gibi," diye ekledi.

Madeleine, işler saçma sapan, ürkütücü derecede çetrefilli olduğunda esprili davranma yeteneğini nereden bulduğunu merak ediyordu. Buldu derinden ve açıklanamaz bir şekilde etkilendi.

"Bir de sizi kimin öldürmeye çalıştığı meselesi var, Bayan. Greenway," diye ekledi. "Ve sana *ödeme yapmadı*."

" itibariyle, sadece ödeme almak istiyorum. Bahsettiğim gibi "Paraya acilen ihtiyacım var." *Ve bir banyoya ihtiyacım var*, diye eklemek istedi. *Ve odalarım. Ve kıyafetlerime. Ve yeniden kendime ait diyebileceğim bir hayata. Buradan gitmem gerek.*

"Ve ben yüz pound değerindeyim. Öyle diyorlar." Colin O zaman Eversea'nın başı tekrar yukarı kalktı ve ona eşit bir bakışla sabitlendi.

Bu bir testti ve Madeleine, doğrudanlığı onu şaşırtsa da bunu biliyordu.

Gözlerini ona dikti. Arkasındaki yapraklı ağaçlar ve parkın bakımlı çimenleri gözlerini daha yeşil yapıyordu

Maviden daha güzeldi ve tüm rağmen daha az güzel değildi. Hala bir fark edilir bir solgunluk. Bakır bıyıkları artık çenesini çevreliyordu ve yorgunluk gözlerinin altındaki deriyi çekiştiriyordu. Ama bakışları sabit ve netti. Onda ne bir meydan okuma, ne bir flört, ne de bir sıcaklık sezdi, Özellikle.

Henüz dile getirmedeği başka bir soruya cevap arıyordu. Belirsizlikten en az onun kadar yorulmuştu.

Ödül için onu almaya çalışırsa onu vuracak mıydı? Colin artık onun hakkında önemli şeyler biliyordu. Dünyadaki hiç kimsenin onun öldüğünü fark etmeyeceği ya da umursamayacağı gerçeği gibi.

Aşağıya baktı. Colin Eversea'eli tabancasının üzerindeydi ama vücudu ve tabanca eli de dahil olmak üzere iki eli de gevşek görünüyordu, kalçalarının üzerinde rahatça duruyordu. Ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Adamın ne kadar çabuk harekete geçebildiğini görmüştü.

Tabancasının kilidi de açıktı.

Ve sonra, Colin'in tabancasını yavaşça kilitlemesini bir gerçeklik duygusuyla izledi.

Önce tutması için ona uzattı. "Karar ver," dedi basitçe.

Madeleine sanki alevler içindeymiş gibi uzattığı tabancaya baktı.

Ve sonra elinin neredeyse nazikçe uzanışını ve ondan alışını izledi. Adam kolayca bıraktı.

Cep tabancasından daha ağırdı. Güven verici derecede yetkin bir tabancaydı, elli adımda herkesi delik deşik edebilecek bir tabanca.

Ve şimdi Colin Eversea onun merhametine kalmıştı.

Aşağı yukarı onun merhametine kalmıştı. O hızlı bir şeytandı. O muhtemelen ateş etmeye kalkarsa onu nasıl etkisiz hale getireceğini .

Hala.

Küçük çocuğun mızızlanması muhteşem bir öfke nöbetine dönüşmüştü ve çimlerin üzerine sertçe oturmuş, minik bir çığlık atmıştı, Beyazlar içinde tekmeleyen bir şey. Kuşların onun sesini duyma şansı yoktu. Feryatlarının sesi onlara uzaktan geliyordu, sıra dışı, incelikle yüklü değişik tokuşlarına garip bir kontrpuan oluşturunuyordu. Ondan gelen bir ses geçmişte. Bir gün bunun kendi geleceğinde de bir ses olmasını umuyordu. *Çocuklar*. Kalbinde başka bir burkulma hissetti.

Madeleine sonunda hafifçe, "Dramatik jestlerde başarılı olduğunu duymuştum," dedi.

Ağzının kenarları kıvrıldı ama mizah gözlerine ulaşmadı. "Dramatik jestler genellikle bir noktaya değinmenin en etkili yoludur."

Sesi son derece sakindi.

Yüz pound.

Madeleine, Colin'in yanından geçip küçük çocuğa ve hemşireye baktı. Ve aklına Colin Eversea'yla aralarında çok önemli bir şey olduğu geldi şu anda ortak bir şey var: ikisi de benzersiz bir şekilde dünyada tek başına.

Saçma bir şekilde, St. Giles'daki yanmış bir hanın bodrumunda ona gönüllü olarak elini verdiği ilk anı düşündü. *Onurlu bir anlaşma*. Bunun arkasına saklanabilirdi, diye düşündü.

Ama işin aslı şu ki, o artık askıya alınmıştı.

Eski ve yeni hayatları arasında gidip gelen bu hikâyenin nasıl sona erdiğini görmek istiyordu ve her şeye rağmen Colin Eversea artık acı çekmeden içinden çıkamayacak kadar içine işlemişti.

Ve şimdilik yalnız kalmak istemiyordu.

"Ailenizden *iki* yüz pound istiyorum." "Tamamdır,"

dedi Colin kolayca.

Ama sanki onu bu gurur kurtarıcı sonuca götüren her düşünceyi duymuş gibi ona yavaşça gülümsedi. Ve ona geri uzattığı silahı aldı.

Lanet adam.

Neden o da gülümsüyordu?

"Marble Mile'a gidiyoruz," diye karar verdi ikisi adına. "Ne pahasına olursa olsun."

Konyak doldurulmuştu ve şimdi her üyenin parmaklarının ucunda bir kadeh vardı, Isaiah Redmond yavaşça sandalyesinden kalktı- Marcus *her* zaman Isaiah'ın herkesin "Aman Tanrım, *ne kadar uzun boylu değil mi?*" diye düşünmesine fırsat vermek için yavaşça ayağa kalktığını ve konuşmaya başladığını hayal ederdi.

"Beyler, öncelikle herkese Mercury Kulübü'nün bu ayki toplantısına hoş geldiniz demek istiyorum. Eminim hepimiz adına konuşuyorum ki, üyelerimizin her birinin toplantımıza katılabilmesinden bu akşamki katılım."

Marcus yüzündeki ifadeyi gizlemek için konyak bardağını dudaklarına götürdü. Isaiah'nın sözleri, bir üyenin başka bir yerde olmak için çok iyi bir nedeni olduğunu, söz konusu üyenin kardeşinin sadece iki gün önce darağacından olağanüstü bir şekilde kaybolduğunu ve şu anda neredeyse her yerde olabileceğini ince bir şekilde kabul ediyordu. Bazı aileler bunu bir süreliğine ortalıkta görünmemek için bir neden olarak yorumlayabilirdi. Denizaşırıları içinse bu, hayatın içinden bir gündü.

Odadaki herkes ya Marcus'a bakamayacak kadar iyi yetiştirilmişti ya da Redmond'un imalı sözlerini fark edemeyecek kadar brendiyle doluydu. Şüphesiz herkes Marcus'la ilgili konuşmak için can atıyordu. Olay. Marcus, bu olaydan sonra kimseyi çağırmak zorunda kalmayacağını umuyordu. daha fazla brendi içtikten sonra bir olasılıktı. rıhtımlarından her türlü bilgece bastırılmış düşünceyi indirdi ve yıkadı.

Marcus'un da kabul ettiği gibi, fazla hassas davranıyor olması da tamamen mümkündü. Gerçi bu pek olası görünmüyordu. Duyarlılık. düellolardan bahsetmek Colin'in alanıydı.

Düşüncelerini başka bir yere yönlendirdi. Sıcak, rahatlatıcı, kasıtlı olarak erkeksi bir odaydı ama hiç sevmemişti, özellikle de Çünkü burayı Isaiah Redmond döşemişti. Titizlikle cilalanmış ceviz masa, saçsız kafaları, konyak kadehlerini, sedef yelek düğmelerini ve gözlükleri yansıtıyordu. Stratejik bir şekilde yerleştirilmiş üç gaz lambası - Isaiah'nın parasının ve ilerleme vizyonu ile tüm odayı ışıkla doldurmayı başardı, Yukarıda asılı duran pirinç ve kristal avizeyi masanın yüzeyinde sadece parlayan bir lekeye indiriyor.

Bugünkü toplantının konusu hakkında bir hatırlatma. Marcus gaz aydınlatmasını tartışmak için buradaydı.

"İlk işimiz yeni üyemize resmi olarak hoş geldin demek. Bay Baxter, ayağa kalkabilir misiniz?"

Ayakta duran Bay Baxter, iki cılız bacağının üzerinde duran D harfini andırıyordu. Dikkatli ve kasvetli bir şekilde giyinmişti. Neredeyse çok yeni görünen yeleği karnının görkemli kavisine mükemmel bir şekilde uyuyordu; sedef düğmeler hiç zorlanmıyordu. Kalın bir gözlük takmıştı; gözleri neredeyse ayırt edilemiyordu. Kabul ettiği onur düşünülüğünde gülümsemesi tuhaf bir şekilde mide bulandırıcıydı.

"Hepinizin bildiği gibi, Bay Baxter benim ortağım-"

Ve herkes bununla Yeşaya'nın iş adamını kastettiğini biliyordu.

"-uzun yıllar boyunca tavsiyeleri benim için paha biçilmez oldu ve aslında bazı Son birkaç yıldır verdiğim yatırım kararları. Kendisi, pek çok durumda, görev çağrısının ötesine geçerek Bu ve diğer nedenlerden dolayı sizi resmi olarak aramızda görmekten memnuniyet duyuyoruz, Bay Baxter."

"Memnuniyetle karşıladı" belki fazla coşkuluydu ama Baxter finansal olarak kendi yükünü taşıyabildiği ve doğru yatırım kararları verecek zekâya sahip olduğu sürece "memnuniyetle karşıladı" kesinlikle doğrudu. Tabii kurdeleleri ustalıkla ve atikçe kullanabilirse, Daha iyisi.

Kibar alkışlar da buna uygun olarak masanın etrafında dalgalandı.

"Cumartesi sabahı bizimle birlikte yarışa katılacak mısınız, Bay Baxter? Mercury Club arabasıyla zamana karşı bir denememiz var ve belki de bizden birini geçebilirsiniz." Adam rekabetten gözleri parlıyordu.

"Büyük taşıtları kullanmayı hâlâ öğreniyorum Bay Bradshaw. Ancak yeni ve güzel bir uçan arabam ve buna uygun bir ekibim var ve onları sizinkilere karşı kullanmaktan mutluluk duyarım."

Bradshaw başıyla onayladı. "O zaman bu yarışı dört gözle bekleyeceğim, Baxter."

Masanın etrafında kibarca gülüşmeler oldu, yüksek uçan atlar ve Tattersall'lar hakkında birkaç yorum yapıldı, ama hem yüksek uçan atları hem de atları seven Marcus gülümsüyordu ama dinlemiyordu, çünkü Baxter'ın az önce söylediklerinde onu rahatsız eden şeyin ne olduğuna karar vermeye çalışıyordu:

Daha büyük araçlara binmeyi öğreniyor.

Baxter'ın Mercury Club'a ait bir araba büyüklüğündeki bir arabanın kurdelelerini hâlâ öğreniyor olduğunu öğrenmek ilginçti, ama sonra

Yine de adamın parası yeniydi ve belki de henüz eline bir fırsat geçmemişti. Mercury Kulübü'nün bir üyesi olarak, arabayı istediği zaman kullanabilecekti.

Ama öyle olsaydı bir şoför tutması gerekirdi.

Bölüm 16

Madeleine becerikliydi. Colin, arabaya geri dönmeye razı oldu. St. Giles'kadar tabutu taşıdı -şehrin içinden geçen yavaş ve üzücü bir yolculuktu elbette- ve orada gizlice tabuttan *çıkabildi*. Araba ve at, bir madeni parayla birlikte, pis görünümlü olsa da girişimci bir çocuğun bakımına bırakıldı ve Madeleine Londra'nın birkaç saat dışında, Marble Mile'in eteklerinde olduğu iddia edilen Coaching Inn'e kadar götürmek için üç pound kabul eden hackney şoförü.

Orada yolcu bulabileceğinden emin olduğu için kabul etti.

Madeleine bindi ve Colin de arabaya tırmanmadan önce şoförün çıkmasını bekledi. Madeleine ve Colin bir kez daha kapalı bir mekândaydılar ve hızla şehrin dışına doğru yol alıyorlardı.

Bu özel hackney yaşlıydı, yayları yoktu ve Londra'daki birçok araç gibi birinin arması vardı. Kapıdan kazınmıştı. Colin bunun bir zamanlar Malmsey Kontu'na ait olup olmadığını merak ederek kendini eğlendirdi.

"İronik bir şey bilmek ister misin?" Colin uzun bir sessizlikten sonra sordu.

"," diye kabul etti Madeleine.

Biraz gülümsedi. "Nasıl bir kahraman haline geldiğimi fark etmişsinizdir."

"Şimdi mi?"

Ağzının kenarını kıvırdı. "Komik olan şu ki... hayatım boyunca, birçok yönden, bir şekilde öne çıkmak istedim. Kardeşlerimin hepsi çok etkileyici. Marcus para kazanıyor. Ian ve Chase savaş kahramanlarıydı. Her biri etkileyici yaralarla eve döndü. Hatta bir tanesi topallıyor ve bu da kadınları bayıldım. Eve sağ salım döndüm, böylece bir şekilde kahraman olmaktan kurtuldum. Babam üçünü bana tercih ediyor."

"Sizce sebebi bu mu?"

Colin'in ağzı biraz buruştu. Konuyu tartışmaması ilginçti. Bazı kadınlar onu bu düşünceden vazgeçirmek isteyebilirdi.

"Sanırım her zaman onları tercih etti." Colin bunu daha önce hiç kimseye yüksek sesle söylememişti ve söylemesi de kolay değildi.

"Kızlar,

Olivia ve Genevieve en son geldiler, bu yüzden yeniydiler sanırım ve onlara çok düşkün. Ona çok benziyorlar, sadece . Ben doğduğumda zaten üç oğlu vardı. Ve komiktir, bu benim için bir alışkanlık haline geldi... bir şeyler yapıp yapamayacağımı görmek için...

fark edilmek. Ve sonra bir şeyleri deneyimlemek, neler *yapabileceğimi* görmek bir *zevkti*. Duracak gibi görünmüyordum. Bazen işler kendi ivmesini kazanır ve ben farkına bile varmadan Leydi Malmsey'in penceresinin dışındaki kafesten sarkıyor."

Madeleine Greenway buna güldü. "Peki ne diyorsun?"

"Yapmadığım bir şeyi yaptığım için kahraman olmayı son derece ironik buluyorum. Korkunç bir şey."

Doğrusu, Colin bunu dayanılmaz buluyordu ve bunu yüksek sesle söylemek zordu. Özellikle de ailesinde gerçek kahramanlar olduğu için.

Ama Madeleine Greenway'in ne düşündüğünü duymak önemli görünüyordu.

Nefes aldı, nefes verdi, sanki için kendini besliyormuş gibi. Ve sonra dedi ki, "Savaşa gittin ve vatanın için hayatını riske attın. ve sağ salim geri döndünüz, ve *utandırmamayı* başardınız En azından gazetelerin bahsettiği kadarıyla. Ve ben Sizden bahsetmeyi sevdiklerine göre, bundan bahsedileceği kesin. Bazıları hayatta kalmak için belli bir yetenek ve beceri gerektiğini söyleyebilir." Bunu kuru bir şekilde söyledi. "Ve sen fark etme konusunda oldukça iyisin. şeyler. Bunun iyi bir asker olmanıza, hayatta kalmanıza ve diğer insanları tutmanıza yardımcı olduğunu düşünüyorum."

Hiç bu şekilde düşünmemişti. Homurdandı.

"Hayatımı kurtardın," diye ekledi usulca. "Sen bir şey fark ettiğin için vurulmadım. Bu doğru değil mi?"

"Oh, bu bir refleksti. Vücudumu bir kadının üzerine atmak için bir erkek içgüdü. Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu. Bu. Hapishane ve diğer şeyler."

Başını arabanın arkasına yasladı ve gülümsedi. Koyu renk saçları yine ince sarmallar halinde tokalarından aşağı dökülüyordu. Bir erkeği böyle baştan çıkarması şeytani. Saçlarının durumuna gerçekten daha fazla dikkat etmeliydi. Bu gevşek saç telleri dikkati uzun, solgun boğazına çekiyor ve ona ipeksi, serin kulağına, çıplak eline ve o yumuşak saçlara dokunduğunu hatırlatıyordu kendisi ve tülbentten de olsa sivri meme ucu ve eğer Böyle düşünürse oldukça sert ve rahatsız olurdu, bu yüzden belki de onun söylediklerine dikkat etmeliydi. O da şuydu:

"Ama bedenini benimkinin üzerine attığında ölebilirdin. Ve o zaman seni kurtarmak için yaptığım tüm çalışmalar boşuna."

"Oh, çok iyi o zaman. Kahramanca davrandım," diye kabul etti. "Ve 'işinizi' bencilce göz ardı ettiğim için beni bağışlayın."

Güldü. Garipti, ama ne zaman gülse, sanki bir ödül kazanmış gibi hissediyor ve orantısız bir mutluluk duyuyordu. Olayın mizahı. Çok iyi bir kahkahası vardı, kadınsı ve içtendi, kahkahasını atarken sınırsızdı.

Son birkaç gün içinde minnettarlık duymaya başladığı şeyler ne tuhaftı.

Daha önce hiç kimse onu etkilemek için bu kadar çaba sarf etmemişti. Ve bunu yapmak için zihninde, kalbinde ve ruhunda daha önce hiç ulaşmadığı yerlere ulaşıyordu.

Çok yorucuydu.

"Bazen kahramanlık, savunulamaz koşullar karşısında alışılmadık bir zarafet göstermek anlamına gelir."

Bunu söylerken ona bakmıyordu. Arabanın penceresinden dışarı bakıyordu. Adam onu inceledi ve yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Bana *iltifat* mı ediyorsunuz, Bayan Greenway?"

"Aklımın ucundan bile geçmezdi." Hala ona bakmıyor.

Ve böylece yolculuk geçici bilgi alışverişleriyle geçti. Coaching Inn'e varıncaya kadar aralıklı olarak uyukladılar. Sonra Madeleine şoförün parasını ödedi ve Colin, Mutton Cottage'ın nerede olabileceğini söyleyecek yerel bir kişi bulurken gölgelerin arasına gizlendi bulundu. ("Yolun bir ya da iki mil yukarısında, bir çiftliği geçtikten sonra

Küçük bir han ve ondan sonra bir mil kadar daha yürüyorsunuz, çok güzel meşelerin yanından geçiyorsunuz ve tam yolun üzerinde göreceksiniz, kaçıramazsınız, Gerçekten. Eğer gövdesinde yaşlı bir beyefendiye benzeyen büyük bir tümsek olan meşeyi geçerseniz, çok uzağa gitmişsiniz demektir. Mutton Cottage'da şimdi kim yaşıyor bilmiyorum.")

Ne yazık ki danışmanları yalan söylemişti.

Daha doğrusu, her yere yürüyerek gitmeye alışkın olduklarından ve mesafeler onlara bir şey ifade etmediğinden, taşrada yaşayan insanların sık sık yaptığı gibi, muhtemelen *küçümsemişti*.

Çünkü Madeleine ve Colin, güneş gittikçe alçalarak sıradan pembe bulut parçalarına dönüşürken yürümüşlerdi ve bu parçalar şimdi hızla morarıyordu. Gökyüzünün üç agresif yıldızlar çoktan göz başlamıştı. Bir şerit vardı Ay, hafif aralık bir kapıdan sızan ışık gibi görünüyordu.

Başka bir deyişle, mezar soymak için mükemmel bir ışık değil.

Bir saat kadar sonra resmen gece olacaktı ve Marble Mile'in bir saatten daha az bir süre içinde olduğunu gösteren hiçbir işaret ya da Ne makul bir mesafedeydiler, ne de herhangi bir hanın önünden geçmişlerdi. Sadece önlerinde uzanan bir kır ve arkalarında uzanan bir kır vardı. ve akşamın kriket senfonisinin açılış notaları etraflarında başlıyor.

Aralarındaki konuşma , yerini gergin bir konuşma aldı. Belirsizlik neredeyse konuşma kadar gürültülüydü ve de umutsuzluğun bir ipucunu kabul etmek istemedi.

"Bir çiftlikten geçeceğimizi söyledi," dedi Colin, daha çok kendi kendine, çünkü Madeleine de bunu biliyordu.

Kısa bir süre sonra Madeleine yaklaşan soğuğa karşı kollarını ovuşturmaya başladı ve morumsu gökyüzünde yıldızlar belirmeye başladı.

ahırı gördüler. Daha doğrusu Colin ahırını gördü. Aslında daha çok uzaktaki uzun, gölgeli bir tümsekti ama ne olduğunu biliyordu.

Onu işaret etti ve Colin tek kelime etmeden paltosunu çıkarıp Madeleine'in omuzlarına attı.

Ona tabuttaki çam gibi kokuyordu ve *erkek gibi, erkek gibi Colin*, o anda bu sessiz jest, sanki bedenini yavaşça *Colin*'in üzerine uzatmış gibi şaşırtıcı derecede samimi geldi.

Ama Colin ona bakmıyordu bile. "Bu gece orada uyuyacağız," diye fısıldadı sertçe, işaret ederek. "Gel."

Madeleine tereddüt etti, kendini aptal gibi hissediyordu. "Burası bir çiftlik. Köpekler olabilir."

Sıska, aç, sinsî, korkak Londra köpekleri de değil, diye düşündü. Dev, sağlıklı, açık sözlü *çiftlik köpekleri*.

Colin yavaşça başını ona doğru ve yüz ifadesi öylesine kuşkuluydu ki gülmekle onu tekmelemek arasında kaldı.

"Burası bir *çiftlik*. *Her zaman* köpekler vardır. Yani..." Bir parmağını dudaklarına götürdü ve kaşlarını birleştirecek kadar karanlık bir şekilde kaşlarını çattı.

Tamam o zaman. O itibaren sessizlik oldu.

Ağaçlara tutunarak tarladan ahıra doğru ilerlediler. gölgelerinden yararlanmak için çevreyi kucaklıyor, sonra ahır duvarı boyunca sürünüyorlardı. Colin kapıyı hafifçe iterek açtı ve ikisi birlikte içeri girdiler.

Zengin hayvan kokusu onları içine çekti. Gözleri alışana kadar bir an için saf karanlık hissi veren bir yerde durdular ve
Sonra iyi huylu hayvan bakışlarının parıltısı belirdi. Bir saban atı

Neredeyse Colin'in boyu kadar olan koca başını kaldırıp kadife gibi gözlerle onlara baktı, sonra ilgisini kaybedip başını yere eğdi tekrar. Diğer dört ahırda onlara bakan dört inek vardı. Samanla uğraşırken yanakları durmadan hareket ediyordu.

Colin battaniye ve yiyeceklerden oluşan bohçayı havaya fırlattı ve bir hışırtıyla çatı katına indi. Madeleine çatı katının yüksekliğini ölçtü, ayağını üçüncü basamağa koydu ve vücudunu yukarı doğru salladı.

Kanlı merdiven gut hastası yaşlı bir adam gibi hırıltılı bir şekilde inliyordu.

Dondu kaldı, gözlerini sıkıca kapattı ve bir av köpeği üzerlerine gelmesini bekledi.

Nefes vermeden önce uzun saniyeler geçti. Bayılma sesi duymadı. Sadece büyük azı dişlerinin altında ezilen samanın sesi, gergin bir sağrıyı tokatlayan saçaklı bir kuyruk ve cırcır böceklerinin senfonisi Dışarıda. Madeleine, cırcır böceklerinin aldatıcı bir ses olduğuna karar verdi. Cırcır böcekleri öttüğünde hiçbir şey ters gidemezmiş gibi görünüyordu.

Başını yavaşça, sorgulayarak ona doğru çevirdi.

Colin bir an için onun zarif ve inatçı çizgilerine hayran kaldı. Karanlık gölgeler içinde solgunlaşan çenesi, sorgulayan bir ok gibi aşağıya yöneldi ve durumu hızla değerlendirdi. Aşağıya ulaşmadan önce merdivenin en az iki basamağını daha çıkması gerekkadar küçüktü. Ama o basamakların ne tür bir ses sadece Tanrı bilirdi.

Bir sonraki anda, her iki elini de gergin ve lezzetli bir şekilde küçük olduğu ortaya çıkan kışının altına soktu ve sadece zevk için biraz sıkarak onu yukarı doğru sert bir şekilde . Elleri kenarı buldu ve bir bacağını sarkıttı; çatı katında hızla yuvarlanarak adamın görüş alanından çıkarken yumuşak bir gümbürtü ve hışırtı duyuldu.

Colin bir an için geri çekilip düşündü. Bacakları dördüncü basamağa kadar uzanabilecek kadar uzundu ama biliyordu ki ağırlığının altında ezilmesine izin veremezdi. Bunun yerine, bir ayağının topunu basamağa dokundurdu ve vücudunu hızla yukarı doğru itti. Basamak şaşırmış gibi bir gıcırta çıkardı ama elleri çatı katının kenarına kolayca ulaştı ve kollarını kullanarak uzun bedenini yukarı ve kenarından karanlığa doğru çekti.

Bir an hareketsiz kaldı, soluk soluğaydı. *Lanet* olsun. Hapishane gücünün büyük bir kısmını ondan çekip almıştı. Dengeleyici bir nefes aldı.

Gururu, kendisini tercih edebileceğinden daha çabuk ayağa kaldırmasına neden oldu. Gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi: orada Madeleine karşısında diz çökmüştü, yüzü mavi-beyaz bir oval, gözleri kadifemsi gölgeler içindeydi. Dişlerinin parıltısını gördü. Bir gülümseme mi yoksa hırlama mı? İyimser bir şekilde gülümsemeye karar verdi.

Etrafa saçtığı bohçaları karıştırdı, ilk başta bir çeşit yatak için battaniye sermek niyetindeydi. Ama onlar için yeterince uygun bir şekilde, günün sıcağı yükselmiş ve Çatı katında. Çatı yumuşak bir şekilde üzerlerine çökmüştü ve samanlar sırtına batıyordu. Ay ışığı çatının tahtaları arasındaki ince çatlaklardan içeri süzülüyor ve etraflarında koyu mavi gölgeler oluşturunuyordu.

Colin sonuna kadar oturdu ve dikkatini çekmek için Madeleine'in omzuna dokundu, onu işaret etti, sonra ellerini yastığının altına koydu Uçlu kafa. İşaret dili: *Sen. Uyu. Bu gece.*

İkisinin üst üste yatmadan paylaşabilecekleri uzunlukta bir yastık yapmak için battaniyeyi yuvarladı ve sonra biraz okşadı ve abartılı bir *Sizin için leydim* elleriyle gösteriş yaptı.

Bir anlık tereddütten sonra Madeleine alaycı bir şekilde başını salladı. Yavaşça kayıyordu, aslında, onu kıskırtmamak için çatı katının gıcırdamasına ya da samanların aşırı hışırdamasına neden oldu.

yastığa doğru uzandı, sonra gerindi ve başı yastığa gömülürken lüks bir şekilde nefes verdi.

Colin bu nefes verışı dikkatle izledi, çünkü muslin altındaki düzgün yuvarlak göğüslerin kalkıp inmesi gerçekten de anlamlı bir görüntüydü. İç çekişin kendi yararına olup olmadığını merak etti, sonra belki de İyimserlik ve asilce dizginlenmiş arzu bu spekülasyona yol açmıştı.

Sonra yavaşça, yavaşça Madeleine'in yanına uzandı, ona dokunmasına bir adım kadar kalmıştı ve dayanılmaz bir şekilde O koynun yakın erişim mesafesi.

Tanrım, nasıl da yuvarlanıp ona kendi dehasının doğasını tüm sonsuz çeşitliliğiyle göstermek istiyordu.

Ama garip bir şekilde, onun uyumasını da istiyordu. Onun uyumasını istiyordu. kendini uykuya *bırakacaktı*. Bu ona güvendiği anlamına gelirdi ve bunu onun tenine dokunmak istediği kadar çok istiyordu. Ve Gerçekleşme onu o kadar şaşırtmıştı ki, neredeyse bu konuda asil hissetmeyi unutacaktı.

Nefes aldı ve işte oradaydı: lavanta. Yarı gülümsedi. Kanını yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

, büyük, uykulu hayvanlar nefes alıp veriyor ve yer değiştiriyordu. Colin bir süre hareketsiz kaldı ve Madeleine'in nefes alışını, cırcır böceklerini ve köpekleri dinledi, İneklerin çiğnemelerini ve iç çekmelerini dinledi, örümcekleri ve çatı katları gibi karanlık yerlerden ne kadar hoşlandıklarını düşünmemeye çalıştı. Ayak bilekleri kaşınıyordu; yaraları iyileşiyordu. Kaşımadı. Tanıdık çiftlik kokuları içini sızlattı.

Ve o anda Pennyroyal Green'i istedi. *Aşına* olmak istedi. Sadeliği, huzuru, Louisa Porter'ı ve kendisi için hep hayal ettiği, tuhaf bir adaletsizliğin elinden aldığı o hayatı istiyordu.

Ve işte o zaman, uzun zamandır bastırıldığı öfkesi nihayet şaha kalktı ve uzun pençeleriyle ona saldırdı.

Bu onu şok etti; bu sinsi bir saldırıydı. Ciğerleri kilitlendi, elleri sert düğümler halinde kıvrıldı, tüm kasları kaskatı kesildi. Dengesini sağlamak için sanki gerçek bir savaştaymış gibi mücadele etti. ama onun düşmanı soyuttu: adaletsizlikti. Bunun içinde Sessizlik dayatılmıştı, Madeleine'le şakalaşarak ya da tartışarak onu biraz olsun saptıramazdı ya da ondan kaçmak için hareket etmeye devam edemezdi ve bu yüzden sadece şimdi ona sahipti. Öfkenin onu ele geçirmesine izin vermesi gerekiyordu. Bu öfke, uyum sağlamak için yeni bir şeydi ve tam olarak nasıl yapacağından emin değildi. Bu, Newgate'ten önce onun bir parçası olmayan başka bir şeydi.

Ama tüm bunlar olurken Madeleine'in yumuşak ve derin nefes alışının sesi geliyordu. İçeri ve dışarı. Dalgalar kıyıya doğru koşuyor ve tekrar geri çekiliyordu.

Bazen kahramanlık, savunulamaz koşullar karşısında alışılmadık bir zarafet göstermek anlamına gelir.

Colin onun nefes alışına odaklandı, onunla aynı anda nefes almaya başladı ve içindeki öfke yavaş yavaş azaldı. Yanında yatanın Louisa olduğunu ve nefes alıp verdiğini hayal ederek huzur bulmaya çalıştı. Yumuşak, altın sarısı saçları bir yastığın üzerine yayılmış. Ama görüntü Gel. Louisa Porter'ı, gereksiz bir kış sıkma hareketinden sonra bir çatı katında sırt üstü yatarken hayal edemiyordu.

Huzur ondan kaçtı. Bunun bir nedeni de Madeleine Greenway'e dokunmadan bir an daha duramayacağını düşünmesiydi. Yavaşça dirseğine dayandı, bir dizini kaldırdı ve karanlıkta yüz hatlarının envanterini çıkarmayı düşünerek ona baktı. Ve bir test Şüphe.

Kalbi tekledi.

Çünkü Madeleine Greenway'in hiç uyumadığı ortaya çıktı.

Madeleine uyuyormuş gibi yaparak nefes alıp sürdürdü. Ama aslında Colin Eversea'yı dinliyordu... düşünüyordu. Bu ona yeterince tanıdık bir sestti, elinde ağır bir şey olan bir adamın sesi. aklındaydı. Sessizliğin kalitesiyle ilgili bir şey vardı. Nefes alış verişinde bir farklılık, neredeyse duyulabilir bir şekilde mırıldanan bir gerginlik, sırt üstü hareketsiz yatışı. Bu, bir adam hakkında ancak zamanla öğrenebileceğiniz bir şeydi.

Bu adamı tanımaya başladığını düşünüyordu. Bazı açılardan, sanki onu hep tanıyormuş ve sadece yeniden keşfediyormuş gibiydi.

Sonra bir hışırtı duydu ve başını kaldırıp karanlıkta onun solgun gözleriyle karşılaştı. Kalbi çılgınca, neşeli bir şekilde çarptı.

Dirseğine dayanmış, bir dizini yukarı kaldırmış olan adam ona bakarken, kadın da ona bakıyordu. Bir an bile şüphe etmedi ki Colin Eversea onu bir erkeğin isteyebileceği kadar çok istiyordu.

Ama aynı zamanda onun seçim yapmasını da istiyordu.

Derin bir nefes aldı, düzensiz bir nefes verdi. Ve seçti.

Elini kaldırdı ve bir ağaçtan dökülen yaprak kadar hafif bir şekilde adamın kalçasının iç tarafına bıraktı.

Colin nefes almayı bıraktı.

Dokunuşunun adamın kalçasındaki gerginlikte yankılandığını hissetti ve adam usulca nefes verdi. Açık renk gözleri, karanlıkta bir çift yıldız gibi ona sabitlenmişti.

Tuttuğu nefesi usulca titreyerek dışarı çıktı.

Ve bir an için Madeleine zayıflık hissinin tadını çıkardı. ve keskin beklentinin, onun içinde titreştiğini bildiği sorunun ve bu anı istediği yöne çevirmek için sahip olduğu gücün tadını .

Ama o bunu seçti: Avucunu hafifçe uyluğu boyunca, bacağının kıvrımına doğru kaydırды. Ve oldukça kararlı bir şekilde elini pantolonundaki çıkıntının üzerine kapattı.

Colin'in başı istemsizce biraz geriye gitti; dişlerinin arasından bir nefes tısladı. O beklenti anı Madeleine'e ne yaptıysa Colin'e de onu yapmıştı: Colin sertleşmiş, kırırdanmaya başlamış ve Madeleine'in elinin altında daha da sertleşmişti. Arzu Madeleine'in karnında alçak ve sıcak bir şekilde yandı, damarlarında ısıldadı, uzuvlarını gerdi.

Ve bir anda onun üzerine sürünmek, ona sarılmak, onu hemen almak istedi.

Ayrıca önce ona neredeyse dayanılmaz bir zevk vermek istiyordu.

Madeleine onun gözlerini açtı ve gözlerini gözlerinde buldu. Bir çeşit cesaretle kilitli kaldılar. Ve sessizlik vardı. Kritik, mutlak sessizlik, suç ortaklığı ve tüm bunlar için dayanılmaz derecede erotik. Çünkü şu anda yapmakta olduğu şey, büyük olasılıkla yapmak üzere oldukları şey, bir düzine farklı nedenden dolayı tehlikeliydi, bunlardan en önemlisi Tutkunun içinde kaçınılmaz olarak çıkarılan çeşitli sesler, fısıltılar ve iç çekişler de buna dahildi.

Ve kızın eli onun üzerinde kayarak hatırı sayılır hatlarını keşfederken, Colin kalçalarını hafifçe aralayarak hızla kabaran uyarılmasını hafifletmek için ona erişim izni verdi. Eli daha sert, daha fazla okşadıkça karnının hızla yükselip alçaldığını hissedebiliyordu. kasıtlı olarak, daha spesifik olarak, pantolonunun nankeninin altındaki gergin ereksiyonun üzerinde ve onu hissetmemeye dayanamıyordu. Bu yüzden Colin'in pantolonunun düğmelerini yokladı ve diğer elinin zaten orada olduğunu, düğmeleri açmak için çabaladığını fark etti. İçinde

Sessizlikte, yumuşak karanlıkta, birlikte düğmelerini iliklediler ve bunu mümkün olduğunca sessiz yapmak işkenceydi, çünkü bu ikisinin de istediğinden çok daha yavaş yapmak anlamına geliyordu ve şimdi ikisi de titriyordu ve kendi nefesi kesik kesikti.

Bir düğme açıldığında neredeyse saçma bir sevinç dalgası hissetti. Kadın başka bir düğmeye bastı, adam başka bir düğmeye.

Ve sonunda Colin serbest kaldı, sıcak, kalın ve ipeksi bir şekilde onu bekleyen elinin içine yayıldı ve nefesi kadının yüzüne çarptı, yumuşak ve sıcaktı. Aralarındaki arzu kokusu o kadar yoğun ve baş döndürücüydü ki Madeleine'in başı dönüyordu; sarhoş olmuştu.

Tehlikeli.

Gözlerini onunkilerle aynı hizada tuttu, yumruğunu adamın sikinin üzerine kapadı ve yavaşça aşağıya doğru çekti.

Colin'in başı geriye doğru sarsıldı, boğazındaki ipler gerildi ve Colin'in zevk onun da içine işledi, nefesini sığlaştırdı, kaslarını gerdi. Yumruğunu yavaşça sürükledi tekrar yukarı ve sonra tekrar aşağı, onun büyümesiyle övünerek kalınlığını, sıcaklığını ve gücünü hissetti. Ve sonra tekrar yaptı, ta ki Colin'in başı öne doğru sallanana ve çenesini göğüs. Nefes alış veriş i artık yıpranmıştı ve hızlıydı, omuzları da nefes alış veriş iyle birlikte gözle görülür bir şekilde inip kalkıyordu. Sesini gizlemeye çalışıyordu.

Çünkü hiç kimse bu tür bir nefes alış veriş i çatı katında oyun oynayan farelerle karıştırmaz.

Bu çılgınlıktı. Bir an içinde ikisi de bir şey duymayacaktı. büyük, sağlıklı çiftlik köpekleri sürüsü ahıra doğru geliyordu. Elllerinde dirgenler ve meşaleler olan köylüler, top çeken atların eşlik ettiğ i bir tabur İngiliz askeri kendilerini belli etmeyecekti. Madeleine belki de ölmek için daha kötü yollar olduğunu düşündü bir çatı katında Colin Eversea ile sevişirken keşfedilmekten

En azından şu anda, ona sahip olamazsa ölecekmiş gibi görünüyordu.

Bu yüzden yumruğunu tekrar adamın sikine götürdü, bu sefer saten kenarının üzerinde durdu, parmaklarını etrafında gezdirdi. Adamın başının tekrar geriye eğilmesini izledi, boğazının bir yutkunmayla hareket ettiğini gördü. Kalçaları çok az hareket etmeye başladı, bedeninin duygulara karşı isyan ettiği anlamına gelen o ilkel ritimle yumruğuna doğru sallanıyordu. İsyandır mı? Duyu, bu durumda, aslında çoktan bağlanmış ve bir iç zindana atılmıştı.

Kalçalarının bu küçük hareketi çatı katının inlemesine neden .
Creeeeeak.

Anında donup kaldılar.

Madeleine nefesini tuttu. Kalbi göğsünün içinde davul gibi sert bir şekilde belki altı ya da yedi kez çarptı.

Ama kulaklarındaki kan çınlamasından başka hiçbir ses duymadı. Sadece cırcır böcekleri.

Nefesini bıraktı ve çılgın bir kahkaha kaçma tehdidiyle karşı karşıya kaldığında dudağını ısırıldı.

Fısıldama riskini alan Colin oldu.

"Deli." Kelimeyi kulağına üfledi. Yakıcı bir özlem ve şaşkınlık.

Eli kadının korsajının üzerinde gezindi, kumaşın yıpranmışlıktan yumuşak ve kırılgan olduğunu gördü ve parmakları içine kaydı; parmak uçları Göğüs ucunun kaba ipek düğümü, göğsünün serin ve sert sateni; parmaklarını altından kaydırarak korsajdan kurtardı.

Ama onu durdurmak için elini kendi eliyle kapattı ve sonra aniden elini onun ereksiyonundan çekti.

Hemen nostaljiye .

Ama sonra yavaşça, yavaşça, dayanılmaz derecede yavaşça, kanlı çatı katının gıcırdamasını ve samanların gereksiz yere hışırdamasını önlemek için, ona sırtını göstermek için yana doğru eğildi.

Anlamıştı: Colin, sabırsızlıktan ve alışılmadık bir şekilde ihtiyacından beceriksizleşen parmaklarıyla, sırtına sürtünen , bağcıklarını çözdü ve genişçe açtı ve Mutluluk dolu bir iç çekişi bastırdı, çünkü solgun, parlayan bir teni ortaya çıkarmıştı. Açgözlü parmaklarını kızın bıçaklarının arasına soktu. Omuzları, onu muhteşem bir şekilde satenimsi ve sıcak buldu, dokunuşunun ardından teninin tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Öne doğru eğildi, dudaklarını, dilini o bıçakların arasındaki vadiye değdirmek niyetindeydi.

Ama Madeleine her zamanki gibi hedefine odaklanmıştı ve daha şimdiden yavaşça, yavaşça ona doğru eğiliyordu, elleri korsajındaydı, göğüslerini serbest bırakmak için elbisesini omuzlarından aşağı çekiyordu.

Ah, ama çok sabırsızdı: kumaş, neredeyse insani bir memnuniyet sesiyle teninin üzerinden aşağı doğru çekildi.

Ses, içinde bulundukları sessizlikle kıyaslandığında sağır ediciydi.

Hareket, nefes alma, her şey askıya alındı. Colin kanının durduğuna yemin edebilirdi. Cırcır böcekleri sonsuz senfonilerinden bir iki bar daha çaldılar.

Bir kez daha: köpek yok.

Ve sonra işte oradaydı, dirseklerinin üzerinde geriye yaslanmıştı, güzel göğüsleri kalkık ve açıktı, başı geriye eğikti. Hamle yapmamak için elinden geleni yaptı.

Sessiz olma çabasıyla kolları titreyen kızın üzerine eğildi, bir meme ucunu ağzına almak için aşağı eğildi, hafifçe ısırdı. Kadının nefesinin kesildiğini, göğüs kafesinin yukarı fırladığını hissetmenin zevkini yaşadı. Bıyıklarını göğsünün satenimsi yuvarlaklığına sürtmek için yanağını çevirdi ve bunu yaptığında kalbinin hızlı atışını teninde hissetti.

Elleriyle elbisesini çekiştirmeye çalışıyordu ve birlikte gürültüsüzce kaldırdılar, bu da elbette yavaşça yapmak anlamına geliyordu ve tüm o tülbenti toplamak için geçen her işkence saniyesi, beklentisini neredeyse dayanılmaz bir şekilde artırdı, en küçük hisleri her an bir şey içeriyormuş gibi görünene kadar artırdı.

Ömür boyu sürececek bir arzu. Onun içinde olmadığı her saniye, arzusunun üzerinde bir bıçak gibi sıyrılıyor, onu bileyip bileyip vahşileştiriyordu.

Onu tatmin edemeden öldüreceğinden emindi. Ölmek için ne güzel bir yol.

Colin pantolonunu yavaşça kalçalarına doğru indirdi; gerçekten de yapması gereken şeyi başarmak için pantolonunu en fazla bu kadar indirmesi gerekiyordu.

başarması gerekiyordu. Aşağı baktı, altında Madeleine'in yumuşak soluk karnını, uzun ince soluk bacaklarını, koyu renkli bukleler üçgenini ve yavaşça, yavaşça yukarı çekilen beyaz dizlerini gördü. Saman altından hafifçe kayıyor ve hışırdıyordu. Hareket etti - Tanrım, çok yavaşça - bacaklarının arasına diz çöktü.

Ve o bunu yaparken, Madeleine'elleri gömleğinin altından, kaburgalarının üzerinden, göğsünün üzerinden kayıyor, yumuşak, talepkâr, arıyor, okşuyor, vücuduna karanlık, ürpertici his iplikleri gönderiyordu. Ağrıyan ereksiyonunu Madeleine'in nemli buklelerine sürtmek için eğildi ve Madeleine'in sırtı onu karşılamak için eğildi, onu daha yakına çağırırdı.

Ve bilincini kaybedebileceğini düşündü.

Umutsuzca teninin her santimini onunkinin üzerinde hissetmek istiyordu; bir canavar gibi yalamak, okşamak ve dalmak istiyordu. Ama uzak bir eğlenceyle, bunun bir çiftleşmenin haikusu olduğunu biliyordu; onlar katı sınırlamalar dahilinde derinliğe ulaşması gerekecektir ve Madeleine ondan tam olarak ne istediğini biliyor gibiydi, çünkü vücudunu eğerek sabırsızca ona tekrar dokundu.

Bir eliyle kendini desteklerken nefesi bir şekilde girip çıkıyordu ve ağırlığındaki hafif kayma lanet çatı katının gıcırdamasına neden oluyordu. Ama kendini eve götürmek için diğer eline ihtiyacı vardı ve şimdi duracaksa lanet olsun.

Ve Tanrım, kadının içine doğru yavaşça yaptığı yolculuk onu neredeyse çıldırtıyordu.

Yavaşça içeri girerken, onun parlak koyu gözlerini izledi, göğüs kafesinin sıçrayıp alçaldığını gördü, Madeleine'in onun her santimini, onun onun her sıcak, yapışkan santimini hissettiği gibi hissedebileceğini biliyordu. Beyaz dişleri alt dudaklarını ısırıp ve gözleri dalgalanarak kapandı.

Yine çok yavaş bir şekilde geri çekildi. Bir sonraki hamlesinin Madeleine'in şiştiği, dokunulmaya ihtiyaç duyduğu yere sürtünmesi için kalçalarını hafifçe kaydırıp ve başı geri savruldu. O zaman doğru yapmıştı. Katı kontrolden doğan ter, şimdi sırtından aşağı, kalçalarının dikişine doğru boncuk boncuk dökülüyordu ve kolları titreyen Colin, Madeleine'in içine tekrar girdi, bu itişin her saniyesi yapışkan bir sıcaklık cennetiydi. Colin geri çekildi, sonra tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde Madeleine'in içine gömüldü ve Madeleine onu derinlemesine içine almak için dizlerini daha da yukarı çekti. Tekrar ve sonra tekrar okşadı.

Ve çok geçmeden ritim kontrolünün ötesine geçti. Bir yerden Colin uzakta, bedenleri birbirleriyle buluşmak için yükselirken çatı katının iniltisini, gıcirtısını ve hışırtısını duydu, şimdi hızla ve uzaktan umursaması gerektiğini, ikisinin de umursaması gerektiğini biliyordu.

Ama sonra Madeleine'in başı geriye ve vücudu yukarı kalktı ve adam tam zamanında kolunu hafifçe Madeleine'in ağzına koydu,

Yoksa bir ıgılkla ikisine de ihanet edebilirdi. Serbest bırakılması onun etrafında titreşirken sertçe ısırdı ve sonra adam Zevk kendi kafasında beyaz bir ışıkla patlayana, her sinirin her ucunu sigortalara dönüştürene kadar daldı ve daldı.

Colin sanki uzaktan kendi çiğ nefes alışını duydu ve kızın içine dökülmeden önce geri çekilmeye çalıştı, ancak alçakgönüllü bir şey. Serbest kaldığında neredeyse şiddetle sarsıldı ve başını Madeleine'in göğüslerine doğru eğdi.

Ve sonra bitti.

Titreyen kollarının üzerinde ayağ a kalktı, onun üzerinde gezindi. Hâlâ nazikçe kılıfını çıkarmış, bitkin ve huzurluydu, şimdi terden sıırılsıklam olmuştu.

Ve şimdi Madeleine'in elleri teninden aşağı, kalçalarından aşağı, ondan uzağ a doğru kayıyordu.

Ve sonunda Colin isteksizce ondan uzaklaştı, tam da eskisi gibi yavaşça ve sessizce. Madeleine de elleriyle eteklerini düzeltiyor, korsajını yeniden düzenliyordu, tıpkı daha önce olduğ u gibi sessizce ve dikkatle.

Kendini toparladı, pantolonunun düğmelerini ilikledi. Görünüş e göre Düğmelerini açmak için iki kişi gerektiğ inden, şimdi yapmak daha yalnız bir şeydi.

Göğsünde, tırnaklarının hafifçe çizdiğ i yerde bir sızı vardı. Adam Bu duyguya odaklanmış tı çünkü hissettiğ i mutlak doyunlukla birlikte, o olağ anüstü birleşmeden geriye kalan tek şey buydu.

Kendini tekrar samanların içine bıraktı ve başını çevirip ona bakacak gücü topladı.

Madeleine bir hareket yaptı, iki eliyle başının altına bir yastık koydu: *sen uyu.*

O bir erkekti. Bundan sonra uyumamasının neredeyse imkânsız olacağını biliyordu.

Tartışmadı. Sadece teslim oldu. Ve ölümler gibi uyudu.

Bölüm 17

Colin ahırdaki ölümler gibi uyurken, Mercury Club Resmi toplantı sona erdi ve üyeler puro ve pipolarını yakarak ve konyak bardaklarını doldurarak odada dolaşmaya başladılar. Çok geçmeden yüzler ince dumanın etkisiyle karanlığa gömüldü ve sohbet Aileler, mülkler, eğlenceler, metresler, hatta şaşırtıcı bir şekilde kitaplar. Ama bunlar ticaret adamıydı, sanat ya da edebiyat adamı değil.

Marcus purosunu Baxter'a doğru götürdü. "Ben sadece Kulübe hoş geldiniz Bay Baxter. Londra'da gaz lambasının geleceği konusundaki görüşlerinizin benimkilere ne kadar benzediğini görünce çok şaşırdım."

"Ben de çok etkilendim Bay Eversea." Baxter, Bay Eversea'ya şöyle bir baktı. Redmond, sanki bir Eversea ile konuşmak için izin ister gibiydi. Redmond başka bir beyefendiyle sohbet ediyordu.

"Bence bundan sonra demiryollarına çok yakından bakmalıyız. Kuzeyde planlanan bir lokomotif atölyesinden bahsedildiğini duydum. İngiltere."

"Sahi mi?" Baxter ilgiyle baktı. "Bu fikre ben de katılıyorum, nitekim öyle de oldu. O halde bir sonraki toplantıda konuyu açalım mı?"

"Elbette. Dört gözle bekleyeceğim."

Bu stratejik olarak verilmiş bir güvendi ve Marcus'un bir sonraki soruya geçmesini kolaylaştırdı. "Biliyor musunuz, sizi Mercury Club arabasıyla gezdirmekten mutluluk duyarım Bay Baxter. Kendi adıma söylemem gerekirse oldukça iyiyimdir. Mükemmel bir sürücü tarafından eğitildim. Şimdi Bayan Redmond için çalışıyor. Bay Bell. Hiç onun hizmetlerinden yararlandınız mı?"

"Hayır, Bay Eversea, o zevki tatmadım."

Gözlüklerinin arkasında adamın gözlerini görmek zordu.

"Oh, o da çok iyi bir sürücüdür. İkimiz gibi bir *centilmen* değil, ama kesinlikle kurdeleleri kullanabilir. Onunla vakit geçirmekten mutlu olurum. İstersen sana biraz zaman ayırabilirim."

"Çok nazıksınız Bay Eversea, çok nazıksınız." Baxter'ın sesi dalgınlaşmıştı ve başı, bir rüzgar gülü gibi, hafifçe Isaiah Redmond. "Teklifinizden yararlanacağımdan emin olabilirsiniz."

"Lütfen . Ama bunu nikâhımdan sonra yapmamız gerekecek." Marcus biraz utangaç bir ifadeyle gülümsedi.

"Nikahınız birkaç gün içinde , anladığım kadarıyla?"

"Oh, evet. Birkaç gün , Sussex'te. Ve artık onları hiçbir şey durduramaz."

Şafak öncesi ışığı ahırın çatısındaki çıtaların arasından bir dürtme gibi içeri süzüldü ve Madeleine'in ihtiyacı olmadan Colin'i uyandırdı. O tutmuştu bütün gece onu izledi. Neyse ki horlamıyordu ama uykusunda seğirir ve gerilirdi. Onu rahatsız eden rüya türlerini hayal edebiliyordu.

Uykusunda da ona uzanmıştı ve o da teslim olmuştu. Başı adamın çenesinin altına sığıyordu. Kolları onun üzerinde ağırdı ve pek de rahat sayılmazdı ama ne olursa olsun onları hareket ettirmezdi.

Dünya.

Sarsılarak uyandı, onu gördüğüne şaşırmış görünüyordu, sonra bilinci yerine geldi ve yüzüne derece memnun bir gülümseme yayıldı, bu da kendisinin kıp kırmızı yaptı. Ve sonra sessizce, hızla merdivenden inip tarlaya doğru ilerlediler.

Colin derilerine su pompalamak için kuyuda durdu.

Ve böylece efsanevi -ya da öyle görünen- yere doğru yürümeye devam ettiler.

-Button Cottage. Ve Madeleine ikisinin de paraları olduğu için bunu hiçbir yere yürümek olarak düşünmemeye çalışıyorlardı.

Colin için de zaman azalıyordu ve Marble Mile'da mahsur kaldıklarında ne yapacakları konusunda en ufak bir fikirleri yoktu.

Yine de ikisinin de şey bu değildi.

Yolun birkaç dakika ilerisinde Colin boğazını temizledi. "Konuşmak ister misin-"

"Hayır," dedi aniden.

Yürümeye devam ettiler, yükselen güneşin gökyüzüne yumuşak renkler saçmasını izlediler. Pembe, şenlikli bir yumruk lekesi gibi yayıldı. Hava tatlıydı ve Yeşil şeylerle baharatlanmış ve çok temizdi, biraz da keskin bir havası vardı; günün ne kadar sıcak geçeceğini şimdiden kestirmek zordu. Burası meşeler, çitler ve dar yollardan oluşan bir kır manzarasıydı ve çoğunlukla düzdü.

Colin son derece uyanık görünüyordu, adımları hızlı ve amaçlıydı. Biri bile diyebilir ki... oynak.

"Çok iyiydi," diye ısrar etti. Düşünceli görünüyordu.

Madeleine yasaklayıcı bir sessizlik içinde kaldı. Şöyle bir baktı. Adamın ağzının kenarlarında bir muziplik gördüğünü sandı.

"Çok," diye yineledi saygıyla, birkaç adım ilerledikten sonra, "...çok, çok, *çok* iyi."

Madeleine sağır numarası yapmanın onu sakinleştirmeye yardımcı olabileceğini düşündü. "Aslında bir noktada neredeyse bilincimi kaybediyordum," diye itiraf etti. Madeleine bunun geçmesine izin veremezdi. "Sizin için bu çok az şey ifade ediyor." "Oh, şimdi, Bayan Greenway, buna gerek var mı?"

Sesi en ufak bir kırgınlık belirtisi göstermiyordu. Eğlenmiş gibiydi. Yine de, uzun zamandır ilk kez seks yapan bir adamı hiçbir şeyin alaşağı edemeyeceğini biliyordu.

Yürümeye devam ettiler. Madeleine tepelerinde çılgınca bir cıvıltı duydu ve yukarı baktı. İki kuş, kanatlarını açmış, gökyüzünde birbirlerinin peşinden dönüyorlardı. Aşk mı yoksa savaş mı? diye merak etti.

"Kocan nasıl biriydi?" Colin aniden sordu. Adam -o-

Colin Eversea bu sorularla onu çıldırtacaktı.

"Kocam..." Sesinin romantik bir havaya bürünmesine izin verdi Hayal. "Oh, o *bir azizdi*. Ve direği... ah... sizinkinin yaklaşık iki büyüklüğündeydi."

"Neden, Bayan *Greenway*! Benimle dalga geçiyorsun! Ne kadar da Senin aksine." Sanki onu yeni keşfetmiş gibi hayran hayran bakmak için geriye doğru yürümeye başladı. Yüzü zevkten ıslıl ıslıldı.

Gülümsememek mümkün değildi. Neşesi zerre kadar . Tekrar arkasını döndü ve istikrarlı bir şekilde yürüdü. onun biraz ilerisinde.

Ancak görünüşe göre kutup karşılaştırmaları Colin'i bir süreliğine susturmaya yaradı.

Çok *kısa* bir süre için.

Bunu düşünmek istiyordu ama düşünmüyordu. Ve bunu düşünmesi ya da *düşünmemesi* için onun sessiz olmasına ihtiyacı vardı. onu düşün.

"Sence neydi?" Colin düşündü.

"*Neyin* ne olduğunu düşünüyorum?" diye neredeyse tersliyordu.

Bu soruyu duymazdan geldi. "Sana ne söyleyeyim. Belki de ikimiz için de *çok* uzun zaman geçtiği - şüphesiz senin için daha uzun- ama sanırım her şey kontes ve uşakla başladı. O özel fanteziyi her zaman Şahsen oldukça erotikti. Güzel aristokrat hanımefendi, uşağı... Sanırım belki de heyecanlandık ve heyecanlanmaya devam ettik. Kontes ve uşak sizi de heyecanlandırdı mı, Mad?"

Başını yana çevirdi; adam ona doğru yarı dönüktü, gözlerinde hınzır, hınzır bir parıltı vardı.

Adam kasıtlıydı, acımasızdı ve kadın umutsuzluğa kapılmıştı ve şimdi gülmemek için umutsuzca mücadele ediyordu.

"Bunun çok erotik bir fantezi olduğunu düşünmüyor musun, Mad?" diye devam etti, sesi artık neredeyse akademikti. "Bu popüler bir şey. Daha ziyade bir yaramaz tiyatro gösterisi. Hiç yaramaz bir tiyatroya gittin mi-"

"*Colin!*" diye itiraz etti gülerek. "Yeter!"

Döndü ve hemen geriye doğru yürümeye başladı, yüzü ona dönüktü. "Colin!" diye sevinçle bağırdı. "Bana 'Colin' dedi!"

"Kes şunu. Ben *gerçekten*...

"Colin!" Onun protestosunu taklit etti.

Ciddiyet göstermeye çalıştı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Olan oldu."

", " diye inandırıcı olmayan bir ciddiyetle kabul etti. Yüzünü yola döndü ve yürümeye devam ettiler.

"Sanırım ikimizin de... rahatlamaya ihtiyacı vardı," diye geçici bir öneride bulundu. "Son birkaç günün yoğunluğu... tehlike..."

"Yeterince iyi," dedi sakın bir sesle.

Mübarek bir sessizlik oldu ve Madeleine rahatlamaya başladı, yarı dalgın bir şekilde yürürken adımlarını sayıyordu. Madeleine Nereye gittiğini tam olarak bilmeden herhangi bir yere yürümeye alışık değildi ve yorgun olduğu için, bu çiçeklerle çevrili toprak yolu takip ederek Söylentilere göre bir han. Botları için endişeleniyordu. Birinin tabanının incelendiğini hissedebiliyordu; yol bir şekilde bu ayağın altında daha yakındı.

Ama her adımında bacaklarının arasında önceki geceyi hatırlatan bir şey hissediyordu, orası hassaslaşmıştı ve bu hassasiyet önceki olayları her yönüyle *düşünmesine neden oluyordu ama bunlar hakkında düşünemiyor*, herhangi bir sonuca varamıyordu. Onları sadece güzel gözlerini, gözlerinin arkasında patlayan beyaz ışıkları, meme uçlarına kapanan ağzını ve altındaki ince, sıcak bedenini hissederek hatırlayabiliyordu Elleri ve güçlü uyarılmışlığının muhteşem hissi, hepsi içindi, ve boşaldığı zaman içindeki sıcaklık patlaması. Bu öyle sivri, öyle derin bir zevkti ki-

"Colin!" taklit etti yine kız gibi bir ılıkla.

Bu her Şeyi açıklıyordu. İflah olmaz biriydi, bir canavardı, kadınlara eziyet etmekte ustalaŐmıŐ bir adamdı.

Güldü. Çaresizce.

İçinden fokurdadı ve bir kez başladı mı, duramadı; onunla boğuldu, onunla büküldü. Durdurmak için elini ağızına götürdü, kuŐları telaŐlandırmamak için ve kilometrelerce ötedeki tüm çiftçileri evlerinden dışarı çağırdı.

Ve Colin sanki tüm bu kahkahalar bir deneyin sonucuymuŐ gibi dönüp onu izledi. Geriye doğru yürüyordu, yüzünde bir sırıtıŐ vardı, gözleri sıcak güneş ışığında parlıyordu. Sanki onu izlemekten zevk alıyormuŐ gibi izliyordu.

Sert kahkahalar atarken bir tekerlek izine takılıp

tökezledi. "Tekerlek izine dikkat et, Mad," diye

seslendi.

Bu adamın masumiyetini kanıtlamak için dört gün daha. Ve belki de kahkahalara neden olan Şey buydu, bu saatin tik taklarıydı. oyunculuk, neredeyse pervasızlık. Her duygunun ve hissin artan yoğunluğu.

Oh, saçmalık. Hissettiği Şey neŐeydi.

Yaz baŐıydı, çitler alılarla doluydu. Çiçekler açıyordu; atkestaneleri, kayınlar ve ara sıra yaşlı meşeler yolların üzerinde nöbet tutuyordu; ötücü kuşlar tüm bu yeŐilliėin arasında hışırdıyordu. İleride, virajın etrafında Madeleine Devasa bir meşenin dalları her yöne doğru uzanıyor, yol kenarındaki payından fazlasını kaplıyordu.

"Ne yapmadığımı biliyor musun?" Colin aniden söyledi. Durdu ve kızın kendisine yetişmesine izin verdi.

Kahkaha gözyaşlarını fırçaladı ve kaba bir şekilde burnunu çekti. "Çok az, eğer gazetelere inanıyorsanız."

"Seni henüz öpmedim."

Sonra elini tutup meşenin arkasına çekti ve ciyaklamasına bile fırsat vermedi.

Ağacın sağladığı kutsanmış gölge, yayılan kollarıyla deli bir ahtapot gibi her yerde. Bu, ikisini diğerlerinden sakladı. Ama otları biçerken durup bakan meraklı bir koyunun bakışlarından değil. Colin onu döndürdü ve kollarının arasına sıkıştırarak üç kez ağacın gövdesine yasladı ve bir an için aşağıya bakarak onun üzerinde yükseldi. İçimdeki yıldızlara Gözlerimi mi yoksa beyaz alnımı mı?" diye merak

etti. "Yapma-" diye gergin bir şekilde başladı.

"Ne yapmayayım, Mad?" Colin, kadının omurgasını kadife gibi okşayan bir sesle usulca güldü. Kollarını ağaçtan indirdi ve beline doladı; kalçalarını sertçe kendi kalçalarına çekti, çok Tanıdık bir şekilde; onda erkek olan her şeyin ana hatlarını hissetti. "Yapma... ne?" Bu kez fısıldadı ve elleri yüzüne gittiğinde kollarını ince beline dolayan kadın oldu, Sırtının sert kaslarını hissetmek için ellerini düzleştirdi, onu vücuduna yakın tuttu, ikisini kasık kasık tuttu. Adamın vücudunun sıcaklığını tüm uzunluğu boyunca yeniden hissetmek istiyordu.

Adamın parmak eklemleri usulca yanaklarında gezindi ve kadın gözlerini kapattı, çünkü adamın gözleri çok neşeli, çok sıcak, çok yumuşak ve çok bilgiliydi ve o anda, eğer söylentiler doğruysa, Londra'daki neredeyse her kadını tanıyan bir adam tarafından tanınmak istemiyordu.

Öpölmek istiyordu.

Ve sonra parmakları kulaklarında, boğazında, ensesinde tüyler bırakacak şekilde açıldı ve başının geriye doğru eğildiğini hissetti güvenle ellerine bıraktı.

Onu kucaklayarak dudaklarını çok ama çok yumuşak bir şekilde kadının boğazındaki nabza dokundurdu.

"Oh, Mad." Yarı iç çekiş, yarı yumuşak bir kahkahaydı. "Seni ne kadar istediğimi biliyor musun?"

"Elbette," diye fısıldadı.

Colin gülümsedi. Sonra gözleri hâlâ kapalıyken dudaklarını usulca boğazının kavisinden kulağına, ayrılmış dudaklarına götürdü.

"Şimdi seni düzgünce öpeceğim," diye mırıldandı.

Bunu nasıl yapacağını biliyordu. Daha önce de yapmıştı. Vücudu nereye dokunulmak istediğini ve onunkine nasıl uymak istediğini biliyordu ve garip bir şekilde, hiçbir şey daha doğru gelmemişti. Ve yine de bir şekilde, ikisi arasında her zaman olduğu gibi küçük bir savaşa dönüştü, çünkü kısmen sadece savaşın ortasında kendini güvende hissediyordu.

Dudakları

Fırçaladı, çarptı, usulca ısırdı, Madeleine şimdi buna teslim olmaktan korkuyordu. Çok geç de olsa, bir öpücüğün bazen insanı nasıl tehlikeli, savunmasız bir şekilde yarma gücüne sahip olduğunu hatırladı. Hatta daha çok sevişme.

"Şşşt," diye fısıldadı ağzının içine, ama kız hiç ses çıkarmıyordu. Sanki içindeki savaşı yatıştırmak ister gibiydi. "Şşşşş."

Elleri ensesindeydi, yatıştırıyor, okşuyordu ve dudaklarını dudaklarına değdirdi, dilinin şefkatli darbeleriyle dudaklarını birbirinden ayırdı, omurgasından aşağı gümüş kıvılcımlar yağdırdı ve

bir iç çekti. Bu kısmen zevk, kısmen de ifade edilmemiş bir hüzüdü. Serbest bırakılan bir şeyin sesi.

Madeleine'in elleri adamın sert omuzlarına doğru kayd, Onu daha yakına çekti ve dudakları onunkilerin altında açıldı. Dili ilk başta nazik bir istilacıydı, ılık, kadifemsi yumuşaklıktaydı, kızın dudaklarını bulup onlarla yumuşak bir şekilde dolanıyordu.

Dudaklarını onunkilerden ayırdı, sanki bir cevap arıyormuş ya da öpücüğün onunkilere ne yaptığını görmek istiyormuş gibi gözlerinin içine baktı. Kendi gözleri de arzudan puslanmıştı.

Sonra adamın sert, zeki dudakları tekrar, bu sefer daha kararlı bir şekilde onunkileri kavradı ve kadın hazırıldı. Kolları göğsünden yukarı kayarak boynuna dolandı ve adam onu vücuduna doğru çekti. dudakları, yumuşak dili. Adam öpücüğünü daha da derinleştirdi ve kadın da ona karşılık verdi; dilleri birbirine değip karıştı, yarı dans, yarı düello. Yumuşak bir şekilde inledi, sesi ellerinin altında göğsünde titreşiyordu. Dilini geri çekerek alt dudağını hafifçe ısırdı. ürkütücü ve erotik bir his.

Sonra tekrar ağzına aldı, bu sefer vahşice ve kadın da aldı, yuttu, daha derinlerine girmesine ihtiyaç duydu Vücudu. Tadı tatlı ve karanlıktı ve onu öptükçe içindeki her şey eriyor, çözülüyordu, ta ki o korkunç şeyi anlayana kadar, Bu öpücüğün baş döndürücü, nüfuz edici mutluluğu dışında başka bir varoluşa sahip olmamanın heyecan verici hissi.

Ve sonra Colin aniden bir nefesle öpücüğünü kesti.

Yanağını onunkine yasladı. Bıyıkları onunkileri törpüledi. Nefesi boynunun kıvrımlarında sıcak ve hızlıydı.

Uzun bir süre sessiz kaldı. Kolları üzerinde gevşedi.

Madeleine şaşkın ve garip bir şekilde ona bir süre daha sarıldı. Sonra onun da kolları belirsiz bir şekilde gevşedi.

"Sadece bir öpücük," diye fısıldadı, sesi şaşkındı.

Kız onun ne demek istediğini tam olarak anlayamadı.

Birbirlerine yakın durdular ama birkaç dakika önceki kadar yakın değillerdi, nefes alışları öpüşme öncesi ritimlerine yavaşlıyordu.

Colin başını onun gözlerinin içine baktı. Sanki konuşup konuşmamayı düşünüyormuş görünüyordu.

"Onu sevdin mi, Mad?"

Bu soru onu o kadar şaşırttı ki, soruyu zorunda kalmadı. Gerçeği gizlemek için zamanı yoktu ve bunun yüzünden okunduğuna emindi.

Bunu neden yaptı? Bunu *nasıl* yaptı?

Başparmağını aldı ve nazikçe çenesine, o iki yara izinin üzerine dokundurdu. Biri kocası için, diğeri oğlu için.

"Hayat bazen çok şeytan olabiliyor, değil ?" dedi usulca. Kadın ona baktı.

"Şeytanın ta kendisi," dedi bir sonra kalın bir sesle.

Sadece Colin Eversea'nın gülümseyebileceği şekilde ona .

Ve onu elinden tutup yola geri götürdüğünde, Madeleine kendini aydan dünyaya fırlatılmış gibi hissetti.

Ve sonra tekrar yürümeye başladılar.

Konuşmaların olmadığı, ancak kuşların çılgınca neşeli ötüşleriyle dolu uzun bir ara verildi. Taşranın sakinleri kesinlikle gürültülü.

Neyse ki bu yolda hiç yolcu yoktu ya da en azından bu erkenden. Colin çok hafif bir yükselti olan düz araziye doğru ilerledi.
-Umutla kavşak tabelasına bakıyorum.

"Colin!" diye kendi kendine ciyakladığını duydu, onun sesinin bir başka muhteşem taklidiyle.

Sonra kıkırdadı. Ve yürümeye devam etti.

Tam adam tepenin üzerinde gözden kaybolmak üzereyken, kadın bir çakıl taşı alıp adamın sırtına fırlattı.

"Ow," dedi neşeyle, irkilmeden ve arkasına bakmadan.

Bölüm 18

"Günaydın beyler," dedi Marcus, Eversea kasaba evinin önünde bekleyen askerlere. Yanında bir ve hepsi birer tane aldı. Sıkılmış görünüyorlardı, öyle de olmalıydı. Neden Colin'in kendi kasabasındaki evine göç edebileceğini düşünsünler ki?

"Günaydın, Bay Eversea."

"Kardeşimden bir iz var mı?" "Yok,

Bay Eversea."

"Güzel," dedi.

Hepsi güldü. "Yüz pound, Bay Eversea! Colin bir servet değerinde!"

"Ben de öyle duydum. Ama sizin için değil, haksız mıyım? Onu bulmak sizin *işiniz*. Ne utanç verici, *değil mi?* Ve kardeşim masum, biliyorsunuz."

Colin ortadan kaybolduğundan beri her sabah bunu söylüyordu. Hepsi için bir ritüel haline gelmişti.

"Siz öyle diyorsanız, efendim," diye kibarca cevap verdiler.

Askerler onu eğlendirirdi.

"Nereye gidiyorsunuz Bay Eversea?"

"Bay Redmond'u görmeye. Gaz lambası hakkında konuşacağız."

"Oh, çok iyi, efendim!"

Marcus'un fazla uzağa gitmesine gerek yoktu, çünkü Redmond'ların evi de St. James Meydanı'ndaydı. Dörtnala mews'a gitti, dizginleri bıraktı ve at arabası evine yöneldi.

Bay Bell ayaklarını masaya uzatmış, şapkasını gözlerinin üzerine indirmiş, mavi pelerinini sandalyesinin arkasına asmış oturuyordu. Hafifçe horluyordu.

"Günaydın, Bay Bell."

Adam irkilerek neredeyse yere düşüyordu ve Marcus tam zamanında sandalyeyi onun için düzeltti.

Bell hızla ayağa kalktı, ellerini tertemiz vücudunda gezdirdi. Pantolonunu çıkardı ve karşısında duranın Marcus Eversea olduğunu fark ettiğinde, esmerliğe doğru meyleden Bay Bell kesinlikle solgundu. de selam vermeyi başardı.

Marcus kendi selamını vermekten vazgeçti. "Size bir sorum var Bay Bell. Mercury Club arabasını çıkarmak için mi kiralandınız?"

Bir duraklama. "Bunu neden yapayım ki?"

Bu, oyalamaya ya da yalan söylemeye alışık olmayan bir kişi tarafından kullanılan klasik bir oyalama sorusuydu.

Marcus öne çıktı. Bay Bell geri adım attı.

"Bay Baxter'ın seni işe aldığını biliyorum Bell, Roland'dan sonraki gün. Tarbell'in öldürölmesi ve kardeşimin asıldığı gün. Ne yapmak için?"

Bundan emin değildi ama Bay Bell sanki bir çıkış ya da yardım arıyormuş gibi çılgınca etrafına bakınmaya başlayınca emin oldu.

Marcus elini adamın kravatına sıkıştırmıştı ki adam elinin dışarı fırladığını gördü.

Bay Bell bir an için telaşlanmaktan çok şaşırılmış gibi göründü, sonra telaşlandı ve çenesinin altındaki eline baktı.

"Ne yapmak için, Bay Bell?"

Bell zorlukla yutkundu, ki insanın kravatı neredeyse bir ilmik olarak ikiye katlanırken bunu yapması zordu.

Marcus biraz daha kibarca, "Baxter sana ne ödediyse, ben sana iki katını öderim," diye ekledi.

"Bayan Redmond'u St. Giles'a, yolcuları da Marble Mile'a götürmek için," diye çabucak yutkundu Bell.

"St. Giles mı? *Bayan Redmond*'u St. Giles'a mı götürdünüz?" Bell hızla başını salladı.

Marcus bunu daha sonra düşünecekti. "Bu yolcuları Marble Mile'ın *neresine* götürdünüz?"

"Mutton Cottage diye bir yer. Bir hanı geçince."

Marcus tutuşunu bıraktı ve Bell'elleri boğazını ovma ve kravatını sevgiyle yeniden düzenlemek için yukarı kalktı.

"Peki *kimi* götürdünüz Bay Bell?"

"Dürüst olmak gerekirse bunu kesin olarak söyleyemem efendim. En iyisinin sormamak olduğunu düşündüm, çünkü maaş *çok* iyi olmasına rağmen bana oldukça tuhaf geldi. Ama bir seferde birkaç paket aldığımı biliyorum.

Southwark'ta bir yer. Ve rıhtım yakınlarındaki bir bardan bir adam getirdim."

"Sadece bir adam mı?"

"Şey, bir adam ve bir köpek."

Neredeyse bütün gün kır sıcağında yürümüşlerdi; erzaklarını almak ve Madeleine'in bakımıyla ilgilenmek için mola vermişlerdi. Colin'in ayak bileklerini Saint-John's-wort ve taze bandajlarla sardılar ve sonunda Mutton Cottage'a değil, söylentilere konu olan hana rastladılar.

Yolun biraz uzağından ona baktılar.

"Bir yatak," dedi Colin sonunda, "Kâse!" denilebilecek bir hürmetle.

Sessizce seçeneklerini düşündüler.

"Sence böyle bir yer var mıdır? Koyun Kulübesi?" Madeleine cevap verdi.

Bu noktada adil bir soru gibi görünüyordu.

"Birden fazla kişi bunu biliyor gibi görünüyor, Mad. Oraya varacağız. Ama bu bütün gece yürüyemeyiz. bir yatakta uyuyacağız. Ne kadar paramız kaldı?" "Bir

pound."

"Tamam o zaman. Bir yatak için bir ya da iki şilinlik bir savurganlık yapacağız."

Han kalabalık değildi -birkaç uykulu görünümlü yaşlı adam ateşin yanında satranç oynuyorlardı ve bir çift yemek odasında güveç gibi görünen bir şey yiyorlardı- ve Madeleine bir oda için ödeme yaptı. Kendisi ve Colin, hanın içinden başka bir yere bakmadığından ve bir şekilde göze batmamayı başardığından emin oldular.

Odalarına girdiklerinde Colin kapıyı kilitledi ve tabii ki kapı kolunun altına bir sandalye yerleştirdi; Madeleine de pencereyi ve pencereden yere kadar olan yüksekliği inceledi. İş o noktaya gelirse, biri en az yaralanmayla dışarı atlayabilirdi.

Ve odanın en önemli parçası, gerçekten de yatak denen o muhteşem şeydi.

İkisi de sanki çok hızlı yaklaşırlarsa dehşet içinde kaçacakmış gibi ona dikkatle yaklaştılar. Sonra üzerine süründüler, sırt üstü döndüler ve iç çektiler.

Ve sonra bir sessizlik oldu.

Madeleine birbirlerine uzanıp giysilerini çıkarmaya başlayacaklarını düşünebilirdi ama ikisi de buna istekli görünmüyordu. Madeleine'in Sessizlik huzurlu ve düşünceliydi ve her ikisi de Günün ve aslında tüm yolculuğun yorgunluğunun altlarındaki yatağa çökmesine izin verdiler. Neredeyse, başına ödöl konmuş, hüküm giymiş kaçak bir suçlu değilmiş gibi davranabileceklerdi.

"Amerika'ya ulaştığında ne yapacaksın, Mad?" Colin bir süre sonra sordu.

"Ah... Büyük olasılıkla kısa zamanda evleneceğim," dedi pratik bir şekilde.

"Evlen!" Adamın sesi o kadar şaşkıındı ki, kadın hem eğlenmiş de neredeyse hakarete uğramıştı.

"Peki neden evlenmeyeyim?" dedi yumuşak bir sesle. "Yapılacak en pratik şey bu gibi görünüyor."

"Pratik mi?"

"Elbette. Burası engebeli bir ülke. Bir çiftliğim olacak ve bunun için yardıma ihtiyacım olacak."

"Kim?" diye sordu. "*Kiminle* evleneceksin?"

"Şey, bir Amerikalı, şüphesiz. Belki de başka bir çiftçi."

"Amerikalı bir *çiftçi*!"

Sesi o kadar öfkeliydi ki gülümsemekten kendini alamadı.
"Amerikalılarla ne alıp veremediğiniz var? Ya da çiftçilerle? Onların da en az İngilizler kadar eşe ihtiyacı var. Hatta daha fazla."

Bir neden arıyor gibiydi. "Çok nadir banyo yaparlar. Amerikalılar." Yarı şakaydı.

"Evet, oysa *sen* bir bahçe gibi kokuyorsun."

Bir sessizlik oldu.

"Banyo yapmak isterdim," diye mırıldandı hüzünle.

Bir süre tavana baktı ve badanalı beyazın sessiz genişliği ruh halini serinletmiş gibiydi.

"Onları yeterince seviyorum," diye kabul etti sonunda, isteksizce.
"Amerikalılar."

"*Ben* de öyle," dedi Madeleine içtenlikle. Çünkü onun öfkesi hoşuna gidiyordu.

Daha fazla sessizlik.

"Çiftçilik hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Colin. Bu bir uyarı gibiydi.

"*Nereden biliyorsun?*" demek istedi ama adam haklıydı. sadece küçümseyen bir el salladı. "Çabuk öğrenirim. Kesinlikle bir tüfek ateşleyebilirim ve bir Kızılderili ya da ayıya karşı kendimi koruyabileceğimi söyleyebilirim. İlginiz için teşekkür ederim."

O da bunu düşünmek için zaman ayırıyor gibiydi. Kadın ona döndü. Deniz rengi gözleri, hiç şüphesiz denizin ötesindeki o vahşi, kötü kokulu toprakları düşünerek uzaklara daldı. Sonra biraz gülümsedi, şüphesiz onu bir Kızılderili ya da ayıyla savaşırken hayal ediyordu.

"Bir çiftliğimiz var. Everseas." Sesi şimdi daha düşünceli geliyordu. "Aşağılarda, Pennyroyal Green yakınlarında. Aslında hep bir gün orada yaşamayı ummuşumdur. Koyunlar. Yün. Biliyorum ki babam bana teslim etmekten mutluluk duyarım."

"Sen! Bir çiftlikte! Londra'nın senin evin olduğunu sanıyordum."

"Louisa benim evim," diye düzeltti, biraz . "O her neredeyse..."

Oh, elbette. Madeleine, Louisa gibi bir örnek için büyük bir öfke dalgasıyla savaştı.

"biri?"

"Louisa?" Kendisi de her zaman sorularla dolu olduğu için bu soruya şaşırılmış görünüyordu ve bu ona komik gelmişti. "Şey, güzel, tabii ki."

"Elbette. Bunu söylemeye gerek yok."

Onun alaycı davrandığını biliyordu; ona bir bakış fırlattı. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama vazgeçti. Kollarını kavuşturdu Başının arkasında ve açıklamasına yerleşti. "Ve onun nazik ve hülyalı olduğunu düşünürsünüz... çünkü bu büyük, çok yumuşak mavi gözleri var, Louisa'nın var. Gök çok *çan çiçeği* mavisi. Her bahar, çançiçekleri açtığında, güneş ışığı gibi saçları ve o mavi gözleriyle ne kadar bahara fark ederdiniz. Komik olan şu ki, o bir Çok pratik bir kız. Ve çok iyi dinler. Okumayı sever. Dağlarda yürümekten."

Louisa, diye düşündü Madeleine, kulağa sıkıcı geliyordu. Ama Madeleine aşkın her resmi daha canlı getirebileceğini biliyordu ve Louisa'yı sevmiyordu.

"Seni güldürüyor mu?"

Bu konu hakkında düşündü. "Ben yanımdayken çok gülüyor," diye izin verdi.

Colin Eversea gerçekten de hayatı boyunca gülmek yerine kendisine gülünmesini mi istiyordu? Tanıdığı en çıldırııcı insandı ama mizahı açılar içeriyordu; bunu hem saptırmak hem de güldürmek için kullanıyordu.

İkna etmek. Ve eğer biri görebilseydi, kırılganlığı da görebilirdi.

Belki de görölmek istemiyordu, çünkü ne de olsa tam anlamıyla görölmek çoğu zaman rahatsız ediciydi. Buna teslim olmadığınız sürece, o zaman baş döndürücü ve özgürleştiriciydi ve siz farkına bile varmadan Kendinizi kanlı adamlarla birlikte bir handa yatakta uzanırken buldunuz. Bir şeyleri fark etme konusunda çok iyiydi. Hiç durmazdı, gerçekten.

Kendi kendine gülümsedi. Çok yorucuydu.

Ve sonra olmadan sordu, "Siz... siz ikiniz hiç..."

"Çatı katlarında bir şeyler yaptın mı?" Adam ona sinsi bir yan bakış fırlattı. "Hayır." Sesi eğleniyor gibiydi. "Tabii ki hayır. O bir la-"

Durdu. Akıllıca. "Ah,"

dedi Madeleine.

Ama özür dilemeyecek kadar sağduyuluydu, ki bu durumu daha da kötüleştirirdi. Yine de olduğu gibi garip bir sessizlik ortaya çıktı.

Kendi kendine umursamadığını söyledi. Çatı katlarında bir şeyler yapardı. Aslında, çatı katlarında bir şeyler başlatmıştı. Evlenmişti. Tabanca ve tüfek kullanabiliyordu. Olduğu şeyi ya da dönüştüğü şeyi geri almak mümkün değildi ve bunu istediğini de sanmıyordu. Ve şimdi Colin Eversea'nın yanında bir yatakta yatıyordu ve şansları yaver giderse orada da bir şeyler yapardı.

Ama birkaç hafta içinde Horace Peele'i bulurlarsa, onu geri getirdiği için Colin Eversea'nın ailesinden kazanacağı iki yüz poundla Amerika'da istediği herkes olabilirdi. Hâlâ yeterince genç, sağlıklı, güzel ve güçlüydü.

Ve Colin Eversea bir şekilde ona kendini geri vermeyi başarmıştı. Bir an için hareketsiz kaldı ve bu hediyein büyüklüğünü fark etti.

"Onu öptüm," diye gönüllü oldu, bu sözlerle kendisini daha az fahişe gibi hissetmesini sağlamayı amaçladığını düşündü.

"Öyle demiştiniz." Kelimeler öylesine test edici bir şekilde ortaya çıktı ki, Madeleine başladı. Sanki bir başkası bunları söylemek için onun ağzını ödünç almış gibiydi.

Colin Eversea'nın başı dönerek ona baktı. Onun gözlerini üzerinde hissetti. Onun tekrar *düşündüğünü* hissetti.

Yukarıdan başka bir yere bakmayı reddediyordu. Madeleine derin bir nefes aldı ve Amerikan havasıymış gibi davranarak kendini daha iyi hissetti.

Ya da kendine daha iyi hissettiğini söyledi.

"Kocanız nasıl bir adamdı?" Nazik bir soruydu.

Ona bakmak için döndü. Ama onun gözleri şimdi tavana sabitlenmişti. Bu akşam ikisi de bu manzaranın tadını çıkarıyor gibiydi.

"Nazik, komik, güçlü, inatçı ve tamamen kendisi. Evlendiğimizde gençtik. Bazen birbirimizi çok az tanıyormuşuz gibi gelirdi. Yıllar geçtikçe birbirimizi öğrendik."

Colin bir süre sonra sessizce, " öğrendik," diye tekrarladı. Sanki hoşuna gitmiş gibi. "Onun hakkında ne duyduğumu biliyor musun?" diye fısıldadı.

Biraz gerildi. Yüce Tanrım, Colin Eversea kocasını *gerçekten* tanıyor muydu?

"Duydum..." Komplocu bir şekilde durakladı. "...çok, çok, çok uzun bir sopası olduğunu."

Kız güldü, bu da onu .

Ve sonra bir süre hareketsiz yattılar. Arkadaşça. Ve yolculuklarının doğasına rağmen, Madeleine hayatında hiç bu kadar rahat hissettiğini hatırlamıyordu.

"Colin... ya kardeşin ve Louisa çoktan evlendilerse?"

Onun hareketsiz kaldığını hissetti. Ve sonra biraz homurdandı. "Hiç şansım yok. Annem buna asla izin vermez. Kilometrelerce öteden gelen tüm önemli ailelerin katılacağı bir düğün kutlaması yapacak.

Pennyroyal Green. En küçük oğlunun idama mahkum edilmesini ya da darağacından kaçmasını planlamamıştı ama annem..." Sanki bir şeyin farkına varmış gibi durakladı. "Annem hepimize, ailemde olan biten her şeye katlandı,

Bu oldukça önemli. Annem devam edecek, ne olursa olsun. Ve bir düğün olacak, sözüme kulak verin. Ama bunun henüz gerçekleşmediğinden eminim."

Sonra uzun bir süre sadece nefes alıp verdiler ve ikisi birlikte bir yatakta yan yana uzandılar - nihayet bir yatak! Yataklarla ilgili sorun, insanı iki şeyden birini yapmaya davet etmeleri idi

Uyumak ya da sevişmek. Ve bu, şaşırtıcı bir şekilde, şok rahat bir yataktı.

Colin Madeleine'e d6nd6 ve onun g6z kapaklarının havada kalmak için cesur bir çaba içinde titrediğini g6rd6. Bu gece 6lse bile derin bir uyku çekecekti, diye karar verdi.

"şarkı s6yleyeyim ?" dedi aniden.

"şarkı s6ylemek mi?" tekrarladı, sanki bu kelimeyi hayatında hiç duymamış gibi.

"Neden olmasın?"

"," diye temkinli bir şekilde kabul etti.

Bu y6zden şarkı s6yledi, askerde 6đrendiđi İrlanda ezgilerinden birini. Trajedi ve 6l6m hakkındaydı. Ama yine de, t6m İrlanda şarkıları trajedi ve 6l6m, onun deneyiminde.

"ok g6zel bir sesin var." Sesi uykulu bir şaşkınlıkla çıkmıştı.

"*Gerçekten de çok* g6zel bir sesim var," diye g6n6l rahatlığıyla

kabul etti.

Madeleine'in dudakları biraz yukarı kıvrıldı ama g6zleri kapalı kaldı.

Altlarında bir yerde han g6mb6r g6mb6r hayat doluydu. Sandalyelerin ahşap zemin 6zerinde geriye doğru s6rt6nd6đ6n6 duydu. Metal ve oldukça ağır bir şey uzaktan gelen bir takırtıyla yere d6řt6. Aklına Domuz ve

Penny Royal Green'deki Thistle'ı, ateşin etrafında toplanan aileleri, satranç tahtasının karşısındaki Culpepper ve Cook'u ve Asi Kızlar Okulu'ndan Marietta Endicott'un

O akşam bir bira içmeye gitmişti. İngiliz ordusunun ailesini kuşatıp kuşatmadığını ve babasının bununla eğlenip eğlenmediğini. Ve Louisa'nın pencerenin 6n6nde durup babasını arayıp aramadığını merak etti.

Karanlıktan evine doğru gelen dış hatlar mı, yoksa kardeşi Marcus için piyanoforte alıyor olabilir mi?

Piyanoforte müzikle hiç ilgilenmezdi ama Louisa'nın yaptığı her şeyi minnetle izlerdi.

İçine bir şüphe düşmeden bir daha "Marcus" diye düşünüp düşünemeyeceğini merak ediyordu.

Colin yarı kaprisli bir şekilde Mad eleine'in sa çizgisini tek parmağıyla yavaşça düzeltilti ve lirik bir şekilde zirveye yükseldiğı yere kadar takip etti ve bir sevgililer günü kalbinin ucu kadar keskin. Ve işte yine gülümsüyordu. Parmaklarını usulca, yavaşça alnında gezdirdi. Tekrar ve sonra tekrar. Lamba ışığında gördü En silik çizgiler oradaydı, yumuşatamadığı bir çizgi, hayatın onun içine kazımakla meşgul olduğı bir çizgi. Yeşil bir kız olmadığının kanıtı. O hoşuna gitmişti. Bir Ėekilde onun gemiğe ve geleceğe dair tüm düşüncelerini yok ettiğini ve belki de sadece kendisini düşüneceğini hayal ediyordu. Bunu istemenin bencillik olduğunu biliyordu, ama işte böyleydi.

şu anda tek istediğı gerçekten de buydu. Bunun onu endişelendirmesi gerektiğı aklına geldi.

"Güzel." İ çekerek ve biraz da isteksizce söylemişti.

"*Mmm.*" O da karşılığında teklif etti. Onu okşamayı bırakmaya isteksiz görünüyordu, bu yüzden bırakmadı.

"Eee?" dedi bira dakika sonra aniden, sesi daha güçlüydü ve onu ürkütmüştü.

"Peki, ne?"

"O zaman bir şarkı daha söyleyecek misin?"

Gülümsedi ve parmaklarının ucunu kıza değdirerek duraklattı. Alnına. Dirseğinin doğrulup ona baktı ve biraz düşünür gibi yaparak bekledi.

"Pekâlâ, o zaman," diye kabul etti sonunda yumuşak bir soğukkanlılıkla. "Ne var Olmalı mı? Ninni mi? Bir içki şarkısı mı? Savaştaki görkemli zaferin şarkısı mı?"

"Colin Eversea'nın Baladı, eğer isterseniz." Ah, şakalaşmaktan yorulmamış, Mad.

Böylece usulca, en iyi konyak kadar yumuşak bir tenorla, kendi rezil ölümünün müstehcen şarkısını bir ninniye dönüştürdü ve Sonuna kadar şarkı söyledi, uyku onu içine çekerken gülümsemesinin solmasını izledi. Ve bu gece Madeleine Greenway'le gürültülü, yatağı yoran, akrobatik, derin bir sevişme yapmayı planlamış olmasına rağmen, onun yerine Madeleine uyuyana kadar ona şarkı söyledi, başı omzuna ağır ve sıcak bir şekilde yaslanmış, kalçası rahatça onunkine bastırılmıştı. Yavaşça kapattı Derinlere, gerçekten daldığı belli olduğunda iki kolunu da ona doladı ve belli bir rahatlama ve zafer duygusuyla kendi koluna yaslandı kesinlikle yorgun başını onunkine yasladı. Her seferinde Uzayan nefesi, saçlarının kokusunu içine çekti ve nefesi ninnisi oldu ve sonunda uyku onu altına aldı.

Altı yaşındaydı ve sıırım gibi bedenini bu derenin üzerinde uzanan akıl almaz derecede yaşlı ağacın şişkin kökleri arasına sıkıştırmıştı. Ancak Ouse Nehri'nin bu gümüşü küçük kılcıl damarı ürkütücü bir şekilde kıpır kıpır olduğu ve neredeyse oltasını kaptığı için, denge sağlamak amacıyla topuklarını çamurlu kıyıya vurmak zorunda kalmıştı Annesi ya da düzinelerce - düzinelerce gibi görünüyorlardı - uzun bacaklı yaşlılardan herhangi birinin tam olarak yaptığı şey buydu. kardeşleri onu burada yalnız bulsalar ne yaparlardı? Sadece bu da değil, direği derhal bir anahtara dönüştürür ve onu. Buraya yalnız gelmemesi konusunda uyarılmıştı ama daha ilk günlerdi ve Denizaşırıları henüz bir uyarının Colin'e meydan okumakla eşdeğer olduğunu ve korkutma girişimlerinin kaçınılmaz olarak cesaret olarak yorumlanacaktı. Ona burada balık olmadığı da söylenmişti, ama belki de asi bir balık

ve onu yakalayacaktı ve aşçıya servis etmesi için eve getirdiğinde ailesinin *geri kalanı* şaşırmayacaktı-

Rüyasında oltasının çekilmesi Colin'i uykusundan uyandırdı. Bir an hareketsiz yattı, kafası karışmıştı, çünkü garip bir şekilde sırtını ağaç kökleri değil de bir yatak destekliyordu ama yine de taşların üzerinden akan suyun sesini duyuyordu. Gözleri irkilerek açıldı ve başını sese doğru çevirdi.

Pencere kapaklarının arasından kül rengi bir ışık süzülüyordu. han odası, ona şafağın yeni söktüğünü söylüyordu. Madeleine su dolu leğenin yanında durmuş, sessizce yıkanmaya çalışıyordu; Madeleine'in elindeki bezi leğene daldırdığını, sıktığını ve yüzüne doğru kaldırdığını gördü.

Yakında öğreneceği gerçeğini kabullenmişti. Uyanık olması yeterliydi, çünkü çevresine diğer vahşi yaratıklar kadar uyumluydu. Ama derin ve eşit nefesler dışında hareketsiz kaldı, lüks bir nefes çalma girişiminde bulundu. Sadece onu izleyebileceği bir an.

Sırtı ona dönüktü. Çeşitli yerlerini görebilmek için elbisesini indirmişti ve elbise kalçalarında kıvrımlar halinde sihirli bir şekilde asılı duruyordu ya da öyle görünüyordu. Ama duruşunda bir gerginlik vardı; dirseklerini ince bedenine iyice bastırdı; oda soğuktu.

Teni bu loş ışıktaki çok beyazdı ve çok yumuşaktı, biliyordu. Kısa süreli, tuhaf bir dehşet ciğerlerindeki nefesi düğümledi. Seçtiği hayat göz önüne alındığında, onun yerine bir zırhla, pullarla ya da kaplumbağa gibi sert bir kabukla kaplı olması gerekirdi.

Elbette, onun böyle aşırı derecede, bencilce, minnettardı.

Colin yataktan kayarak çıktı ve iki adımda onun yanına geldi. Madeleine olduğu yerde kıpırdamadan durdu, ama o daha dönmeden adam

uzandı, parmaklarını nazikçe açtı ve avucundan paçavrayı aldı.

Başını hafifçe çevirip omzunun üzerinden ona baktı, kaşları soru sorarcasına yukarı kalkmıştı. Ama itiraz etmedi.

Minyatür buz adaları hâlâ su kabının yüzeyinde yüzüyordu ve paçavrayı suya daldırırken onlardan kaçtı. Artık damlamayana kadar çevirdi, sonra ellerinin arasına aldı ve üfledi. Muhtemelen nafile bir çabayla ısıtmaya çalışıyordu.

Kayıtsızca kolunu kadının yumuşak, ağır saçlarının altından geçirdi ve yukarı kaldırdı, ardından vücudunu kadınınkine bastırırken ensesini nazikçe ovdu. Kadın başını öne eğerek onun bakımına teslim oldu ve ona yaslandı, Onun sıcaklığına minnettar. Kadın memnun bir şekilde küçük bir *mmm* sesi çıkardı, bu da onu gülümsetti.

Ve sonra, bir kedi kadar duygulu bir şekilde, başını geriye doğru adamın avucuna doğru eğdi. Bir çeşit talep.

O da mecbur kaldı. Başını kucakladı ve sırf zevk için parmaklarını saçlarının arasından geçirerek nazikçe çekti, Nemli bezle kulaklarının etrafında işkence edercesine yavaşça dolaşiyor, her kıvrıma titizlikle dikkat ediyor ve bunu yaparken nefes alıyordu ılık, sabit nefesler veriyordu. Bu bir banyoydu; bu bir baştan çıkarmaydı. Bunun onun için açık olduğundan emin olmak istiyordu.

Paçavrayı kadının boğazının ince sütunu üzerinde kaydırduğunda ve nabzının orada hızla attığını gördüğünde, teninin kızardığını gördüğünde, nefesinin hızını duyduğunda, bunun açık *olduğunu* biliyordu.

Colin onun önünde durmak için hareket etti ve kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş olduğunu gördü. Belki de alçakgönüllülük. Elini Madeleine'in bileğine koydu, kaşlarını kaldırdı ve Madeleine'in kollarını yavaşça başının üzerine kaldırdı.

Gözleri onunkilere kilitlendi, yavaşça, yavaşça, bezi ince bileğinden aşağı, aşağı, ön kolunun üzerinden, gergin küçük pazısının etrafından ve en yumuşak, en hassas mavi-beyaz kısmı boyunca çekti Koltuk altının girintili çıkıntılı gölgesine kadar. Orayı da hızlıca fırçaladı.

Kısa bir kahkaha attı, boğuk ve dalgındı. "Çok titizsin." "Öyleyim," diye mırıldandı, "titiz değilsem bir hiçim."

Dikkatini diğer koluna ve diğer koltuk altına çevirdi ve Madeleine yanaklarında yükselen ve sonra teninin geri kalanına akan sıcaklığı hissetti. Onun dokunuşu için yanıp tutuşuyordu, öyle ki adam bezi göğüslerine götürdüğünde Madeleine neredeyse rahatlamış bir şekilde yumuşakça inledi.

Ve söylediği gibi, titiz değilse hiçbir şeydi. Kumaşın pürüzlü kenarıyla göğüslerinin hatlarını çizdi, kumaş kaplı parmak ucuyla meme uçlarının dantelli pembeliğinin üzerinde durdu, Sonra yavaşça eğilip emmek için ağzını bir tanesinin üzerine kapattı.

"Oh..." İçini çekti.

Parmakları adamın saçlarını taradı, sonra adam öpücüklerini kaburgalarının arasındaki dikişten aşağı, karnının yumuşak tümseğine doğru sürüklerken tekrar dışarı kayd ve sonra-

"Benim için şarkı söyleme sırası sende, Mad."

Ağzı kadının bacaklarının arasında durdu. Dudaklarını bastırdı Bir kez hafifçe oraya dokunduktan sonra geri çekildi ve yumuşak bir nefes verdi. Nefesi kızın hassas teninde sıcak ipek gibiydi; tuhaf, enfes bir şeydi. Şok, tüylerini diken diken etti; nefesi boğazında . Başparmakları onu nazikçe ayırdı ve sonra Dil, satenimsi ve sıcak, kaslı ve ıslak... Sertçe okşadı.

Neredeyse vücudunu terk ediyordu.

O gırtlaktan gelen inilti, o içgüdüsel zevk sesi: *Ben*, o düşündü, şok oldu, tekrar nefes almak için mücadele etti, denge için. *O bendim.*

Zevk onu neredeyse kör ediyordu.

"Ah, güzel şarkı, Mad," diye mırıldandı Colin, sesi ona karşı bir vızıltı gibiydi, içinde biraz da kahkaha . "Bir dize daha alabilir miyim?"

Adam, kızın en sıcak, şiş ve hassas olduğu yere serin bir nefes üfledi ve kızın nefesi kesildi, dili hafifçe daldı ve sonra tekrar okşayınca nefesi yerini çiğ bir yemine bıraktı.

Ve tekrar.

"Ben... *dur*... Col..." Kelimelerden çok duygu parçacıklarıydı. Tanrım, "dur" demek istememişti. Sadece buna nasıl dayanabileceğini bilmiyordu ve yarı yarıya korkuyordu. Daha önce hiç Kontrolün bu amansız kopuşunu, düşüncenin bu şefkatli, sinsi yok oluşunu hissetmeden önce. Onun bir parçası, zevkini alırken bile her baştan çıkarmada her zaman mevcut olmuştu.

Colin'in parmakları kadının kalçalarını, narin tenini ve ince tüylerini taradı, sonra onu desteklemek ve ağzına daha da yaklaştırmak için kalçalarının altından geçti.

"Benim için gel, Mad," diye alçak sesle ona karşı hırladı.

Elleri aşağıya indi, parmakları önce adamın ipeksi saçlarını kavradı, sonra kulaklarının soğuk tepelerini, sonra da çıplak omuzlarını buldu. Bir kahkaha attı, inanılması güç bir zevk sesiydi bu ve baktı Karanlık başının eğilip bacaklarının arasında hareket edişini, dilinin her akıllıca, düşünülmüş dürtüşünü ve kayışını, dudaklarının becerisini, onu ilahi bir deliliğe doğru itişini izlemek için aşağı indi. Onun görüntüsü ondan bir inilti daha çıkardı. Bu çok .

Adamın ereksiyonunun kalınlaştığını ve karnına doğru kıvrıldığını gördü onun da kendisi için deli olduğunu anladı.

Ve bir vahşilik, bir mucize, son nefesini de alıp götürdü. Parçalanmış, kesik kesik nefesler aldı ve onunla birlikte hareket etmeye başladı, Tıslayarak söylediği zevk heceleri, en çığ sözcükler ve onun adıyla onu çağırıyordu. Dünya onun karanlık kafası, dudakları ve dilini ve ondan ne istediğini.

Ve sonra kadın eğiliyor, zevk çığlıkları atıyordu ve adam onu düşmeden yakaladı ve yarı taşıdı, yarı fırlattı. yatağa geri döndü.

Kollarını başının üzerinden geriye doğru itti, avuçlarını avuçlarının içinde kavradı ve sert kalçalarıyla onu orada sabitledi. Kadın savunmasız. Hayatında ilk kez savunmasız olmak istiyordu - buna ihtiyacı vardı -.

"Benim."

Bu kelime istemsiz gibi görünüyordu, ondan bir nefes gibi koptu. Ve Sonra ayağa kalktı ve ustaca açılı bir hamleyle kadının içine girdi.

Madeleine ani bir çığlık attı. Derinliği ve doluluğu şok ediciydi. Ve *Tanrım*, her nasılsa sanki ihtiyacı olan tek şey buymuş gibiydi.

Artık incelik yoktu, sadece almak vardı ve o da Onu alabildiği kadar sert almıştı. Hazırdı, adamın dar kalçalarının her hızlı ve sert dalışını karşılamak için yükseliyordu, adamın ona verdiği gibi kendini vermeye ve eğer yapabilirse daha fazlasını almaya hazırdı. Bacaklarını adamın sırtına, kollarını omuzlarına doladı ve vücutları Tekrar tekrar sarıldı ve çarpıştı, gözleri ateşliydi, onunkileri hiç bırakmadı. Kendini bıraktığında ve vücudu kaskatı kesilip onun adını haykırdığında gözleri uzaklaştı.

"Küçük ığlığı sevdim, Mad."

Adama bir tokat attı, ama onu kaldıracak gücü ancak bulabildi. Bunu yapmak için elini. Kendi adına, gülmeye çalıştı; daha çok küçük bir homurtu gibi çıktı. Birbirlerini iyice, iyice harcamışlardı.

"Bir cinayet işlendiğini sanacaklar," diye mırıldandı, biraz da utanarak. Aşağıdaki handaki insanları kastediyordu.

"Senin düzgün bir şekilde yapıldığını düşünecekler." Sesi kendini beğenmiş bir mırıltıydı. "Ve kimsenin bir şey duyduğundan şüpheliyim. Çok *küçük* bir ığlıktı."

Düzgün bir şekilde yapılmıştı.

Madeleine o zaman başını çevirecek gücü bulabildi. onu inceledi. On yaş daha genç görünüyordu, hâlâ çok zayıftı, yanında yayılmıştı ve yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeden başka bir şey yoktu. Dudakları sanki tam bir gülümseme yaratıyormuş gibi çok az kıvrıldı çok yorucu olurdu. Gözleri kapalıydı. Uzun kirpikleri elmacık kemiklerine yaslanmıştı. Terden simsiyah olmuş saçları saçma sapan bir cümbüştü.

Boğazına bir ilmik geçirip gerdikten sonra onu ayaklarından çekip boğacaklardı.

Planının bir kısmı bile başarısız olsaydı, binlerce seyirci onun cansız bedeninin darağacında sallanmasını ve dönmesini izleyecekti.

Karnındaki vahşi acının üzerine, avının üzerine kapanan bir tuzak gibi refleks olarak dikleşti. Kollarını dizlerine doladı.

"Deli mi?"

Omzunun üzerinden ona baktı.

"Hemen gitmeliyiz," diye ısrar etti. "Çok az zamanımız var. Gitmeliyiz-"

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. Kulağa mantıklı geliyordu. Her nasılsa, kendini beğenmiş halsizliğine rağmen, o da oturmayı başarmıştı ve Harcanmış gibi görünen kolları ona dolandı, sonra kapandı, ön kolları kaburgalarına sıcak bir şekilde değdi. Şehvetli bir hapishane. Gözlerini sıkıca kapattı. Onun dokunuşuyla duyuları dumana dönüştü; sanki Nereden başlayacağını bilemediği için onları tekrar toplamaya çalışması sonuçsuz kaldı.

"Henüz değil," dedi tekrar ve bu sefer nefesi Fısıltıyla söylenen sözcük ensesine dokundu, bir okşamaya dönüştü. Ve sonra dudakları oraya kondu, saçlarının ince izini ensesine kadar takip etti. "Henüz değil," diye mırıldandı, ağız kulağının üzerindeydi. Dili bir uzmanın inceliğiyle oraya dokundu.

Lanet olsun sana, diyebilirdi, eğer konuşabilseydi.

Kadının kemiksiz ve tamamen istekli olduğunu biliyordu; meme uçlarının dikleşmesinden, tüylerinin diken diken olmasından ve boğazındaki nabızdan anlıyordu.

"Bunun gibi," diye mırıldandı.

Onu yavaşça öne doğru eğdi, böylece alnı tezgâha yaslandı ve ellerinin düz kısmını aşağı doğru kaydırды. omurgasının yan tarafını, belini izledi ve sonra kalçalarını kavrayıp kaldırdı.

Adamın bir eli kadının sırtının alt kısmında düz bir şekilde duruyordu. Diğer elini bacaklarının arasına, yarığına koydu. Adamın sırılıslam parmaklarını çektiğini biliyordu. Tezgâhın üzerinde başının altında katlanmış olan kollarına doğru kabaca nefes almaya başlamıştı bile. Pürüzlü tezgâhın meme uçlarına sürtünmesi, kaba bir dil kadar erotikti.

"Tanrım, Madeleine." Sesi de neredeyse çaresiz gibiydi. Bir daldırdı Tek parmağını yine bacaklarının arasına soktu, çok hafifçe, alaycı bir şekilde, yavaşça aradaki boşluğu yokladı, bir an durup buklelerine hafifçe dolandı.

"Colin-" Kelimeyi boğazında düğümledi.

El onu terk etti. Sonra adamın sikinin küt başını orada hissetti ve adamın dizleri bacaklarını hafifçe araladı. Ama o sadece alay etmek için oradaydı, elinin yaptığını tekrarlıyordu. Şişmiş başı, hafifçe, hafifçe, buklelerinin arasından, yarık boyunca sürükleniyordu, *sonra* - alçak herif - tekrar ondan uzaklaştırdı.

Nefes nefese başını çevirdi. "Lanet olsun sana-"

"Ne istiyorsun?" diye mırıldandı neredeyse gelişigüzel.

Şimdi sert nefesler vücudunu sarıyordu. "Colin, *lütfe*n. *Lütfe*n-"

Adam kadının içine girdi.

Görüşü karardı; zevk neredeyse bilincini çalıyordu. Sallanacaktı; onun yerine denge için yatağı avuçladı ve adamın güçlü elleri onu belinden sıkıca tuttu. Adam yavaşça bir kez daha kadının bedeninden çekilirken ellerini kadının sırtından aşağıya doğru sürükledi.

Bir yemin tısladı.

Çıkardığı gümbürtü bir kahkaha olabilirdi.

Yine yaptı: yavaşça içeri girdi, yavaşça geri çekildi. Ve tekrar.

Ama şimdi onun nefes alışını duyabiliyordu, burun deliklerinden çıkan sert hava patlamalarını. Bu durum sandığı kadar kontrolünde değildi.

Bir vuruş daha. Derin ve eşit, şimdi daha hızlı. Sonra bir tane daha, aynı şekilde.

"*Evet*," diye onayladığını duydu. "*Evet*." İtaatkâr bir şekilde, içindeki baskı ve vahşi arzusuyla birlikte tempo arttı, sonunda kalçaları ona doğru vurdu ve Madeleine hazırlandı
Kendini onun itme gücüne karşı koyuyor, söyleyebileceğini bilmediği kelimelerle, karanlık, çılgın kelimelerle onu teşvik ediyordu. yalvarış ve coşku. "Oh

Tanrım, *Mad*-"

Onu duymadı. Hiçbir yerden ve her yerden geliyordu, Vücudunu yukarı doğru savuran korkunç, enfes bir mutlulukla tekrar tekrar tepesine tırmanıp üzerine çöktü, karşı kağıdın aldığı bir çığlık kopardı. Teni kor haline gelmiş gibiydi.

Zevk onu yakıp kül etti.

Sonra , içine boşaldı ve başka bir dünyadan, tutkuyla kazınmış bir sesle adının söylendiğini duydu.

Ondan uzaklaştı, yüzükoyun yanına uzandı, sessizdi, bir kolunu onun sırtına attı.

Ona bakmak için başını çevirdi. "Sanırım beni sen öldürdün," diye mırıldandı.

Yan yattı ve saçlarını gözlerinden uzaklaştırmak için yavaşça elini uzattı.

Madeleine kendini ona yaklaştırdı, başını göğsüne gömdü.

Ve sonra, belli belirsiz, kollarını ona doladı. Kadın özünde, ilk kez koruma ve güvenlik talep ediyordu.

hatırlayabildiğinden daha uzun.

Colin onun kendisinden korunma istediğini bilmiyordu. Lanet olsun. O aşıktı.

O kadar aşıktı ki, onu tanımadığı ya da böyle hissetmediği zamanı hatırlayamıyordu. Bu duygunun onu o an için, tüm yıkıcı, görkemli bütünlüğüyle ele geçirmesine izin verdi.

Colin onu kollarının arasına aldı, kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. Onun boğazını, dudaklarını, göz kapaklarını ve sonra tekrar dudaklarını öptü. Ve işte böyle oyalandılar, birbirlerini usulca öptüler, yıllarca ya da saniyelerce, dudakları aşmayan öpücükler, öpücükler Her şeyden çok okşamaydı.

Sonra bir süre birbirlerine sarıldılar. Ve dikkatlice birbirlerinin gözlerine bakmadılar.

"Ve şimdi gerçekten gitmemiz gerekiyor," dedi sonunda, sessizce.

Böylece Colin kendine üstünkörü bir banyo yaptırdı, konuşmadan giyindiler ve ayrıldılar.

Bölüm 19

Onlara Mutton Cottage'ın yolun bir mil kadar yukarısında olduğu ve gövdesinde büyük bir tümsek bulunan meşeyi geçtiklerinde çok uzağa gitmiş olacaktı. Burası sakın bir yerdin ve hâlâ hiçbir yolcuyla karşılaşmamışlardı ve neyse ki henüz tümsekli meşeyi görmemişlerdi ama özel bir şeye benzemeyen büyük budaklı bir tanesinin yanından geçtiler.

"Şu ağaca bak! Benim profilim de böyle, Mad. Burnumda biraz şişlik var."

Döndü ve göstermek için işaret etti.

"Saçmalık," diye alay etti. "Senin sadece küçük bir şişliğin var. Ağacın tümseği çok daha büyük. Burnun çok zarif."

"*Enfes mi?*" Güldü. "Şimdi nazik davranıyorsun ve bu sana yakışmıyor ve beni huzursuz ediyor, o yüzden dur."

Nedense sözleri Madeleine'i neredeyse nefessiz bırakacaktı. Yürümeyi tamamen bıraktı.

"Ne dedin-sen benim-"

Kanlı adam son birkaç gününü onu gerçek benliğine döndürmek ve nazik olmasına izin vermek için harcamıştı. Düşündü ki

onu tanıyordu. Nazik olmanın ona yakışmadığını mı düşünüyordu?

Ve bunu düşünürken bile, bunun aşırı bir tepki olduğunu biliyordu, ama bir şekilde her şey daha ham ve anlık hissettiriyordu. Söylediği her şey şimdi daha önemli görünüyordu.

Colin onun yüzünü gördü. Hızla durdu ve onu bileğinden yakaladı; sesi alçak ve yoğundu.

"Şaka yaptığımı biliyorsun Madeleine. Eminim biliyordur. Ne kadar nazik olduğun hakkında bir fikrin var mı, Mad? *Hiç* fikrin *var* mı?"

Sesi tuhaf bir şekilde niyetli, tuhaf bir şekilde... kızgın geliyordu. Ona mı, yoksa kendisine mi?

Sanki tamamen başka bir şey söylüyor gibiydi. Bir an sessizlik oldu.

"Şaka yaptığının farkındayım," dedi sonunda, nazikçe.

Adam onun bileğini bıraktı.

Birbirlerine baktılar, şaşkın, rahatsız ve Anlaşılmaz bir şekilde öfkeliydi, ki bu ikisinin de hissettiklerinin tam tersiydi ve ikisi de bunun farkındaydı.

Kuşkusuz bu olağanüstü yolculuk sona erdiğinde ikisi de rahatlayacaktı.

Birkaç dakika sonra bir çiftçinin kıyafetlerini giyen ilk gezginleriyle karşılaştılar. Belki de onun ahırında uyumuşlardı. Neredeyse bir araba kadar genişti ama ülkenin olağan hızına aykırı görünen bir hızla yürüyordu. Onları gördüğünde durdu ve söylediği bir sonraki şey onları hareketsiz bıraktı.

"Neden bu... Tanrım, bu Colin Eversea, değil mi? Marble Mile'da gün gibi ortada yürüyorsun! Londra'dan yeni döndüm, efendim."

Adamın yüzü gülüyordu, kulaktan kulağa. Kocaman bir kafası vardı. Yol kadar çukurlu bir yüz ve yumurta büyüklüğünde bir burun. Colin hayretle bakıyordu -bakmamak gerçekten zordu-

Adamın tabancası bir anda ortaya çıktığında.

Colin daha kendi silahını ekemeden, adamın kalın kolu Madeleine'in beline bir piton gibi kenetlenmişti ve silahını kafasına doğrultmuştu.

"Ve ben bir efsane ve zengin olacağım, Tanrım! Tanrım, bu sabah peni buldum, buldum, ve düşündüm ki, şansın yaver gidecek, Will Hunt, ve o peni için dilek diledim, ve buradasınız, Bay Eversea."

Colin'in ciğerlerine çektiği havanın tadı yanık ve acıydı. Tabancasını tutan eli hafifçe seğirdi.

"Tabancanı indirip benimle geleceksin Eversea, yoksa onun kafasında bir delik aarım. Gördüğünüz gibi, hiç ekincem yok. Ve sana ne kadar az göstermek için..." Adamın eli yukarı doğru süzüldü ve sonra büyük bir örümcek gibi Madeleine'in göğsünün üzerinde düz durdu. "Oldukça güzel, Bunlar," diye onayladı.

Colin'in gözlerinin önünden koyu kırmızı bir sis geçti. Etrafındaki her şey kristallere kazınmış gibiydi; her şeyi doğaüstü bir netlikle görüyordu: Madeleine'in koyu renk gözleri korku ve öfkeyle parlıyor, teni beyazlaşıyor, parmakları onu saran kıllı yılan gibi kolu boş yere kavırıyor, tabancası boş yere yanında sıkışıp kalıyordu. Zaman değişmiş gibiydi Tuhaf bir şekilde, boğazının arkasını yakan metalik öfkenin içinden durumu değerlendirmesine izin veriyordu.

Bu vahşi bir adamdı, ruhsuz bir adamdı ve tehlikeli bir adamdı.

Ama zekice değil.

"Oh, elbette, vurun onu, Bay Hunt. Ama aynı zamanda da vuracağım. Özür dilerim. Atınızı vuracağımı söylemek istemişim."

Adam kaşlarını çatı, gözleri irileşti ve hiç şüphesiz düşünerek başını çevirdi: *Ne atı?*

Sadece bir anlık bir şeydi. Ama ne onun ne de Madeleine'in ihtiyacı olan tek şeydi.

Colin elini adamın tabanca bileğine doğru uzattı ve tam Madeleine adamın kolunu ısırarak kadar sert bir şekilde sarktığı sırada geri çevirdi. Adam çifte saldırı karşısında çığlık attı, parmakları silahının kabzasında gevşedi ve Colin sağ elini tutarak adamın pantolonunu sertçe yukarı çekti.

testisleri, varsa.

Bu işe yaradı. Will Hunt çığlık attı, silah elinden düştü ve Tanrı'ya şükür ateş almadı.

Bir saniye sonra Colin kendi tabancasını Bay Hunt'ın gözlerinin arasına dayamıştı. Diğer elinde hâlâ adamın pantolonunu sıkıca kavramıştı.

Colin buz gibi bir nezaketle, "Tek bir atışım var Bay Hunt," dedi, "ve hiçbir şey bana onu patlatmak için kullanmaktan daha fazla zevk veremez.

Başını vücudundan ayır. İlginç bir hastalığınız var mı?" "Hayır! Ben-"

Nefes nefese kalmış, acı içinde hırıltılı nefes alıyordu.

"Yazık. O halde öldükten sonra hayattayken olduğundan daha faydalı olamayacaksın."

Colin tabancanın namlusunun adamın alına değmesine izin verdi.

"Bay Eversea-" Bay Hunt oldukça jelatinimsi bir şekilde titriyordu, Şimdi her yerde. Büyük ter damlacıkları kayalık arazide ilerliyordu.

yüzünün. Colin pantolonu yukarı doğru bir kez daha çekti ve yüz daha da beyazlaştı.

"Şu anda ölmek ister misiniz, Bay Hunt?" Bunu kayıtsızca söyledi. Sanki tuzu uzatmayı teklif eder gibi. "Ya da belki birkaç saniye sonra?"

"Colin-"

Madeleine'in sesi aklı başında bir yerden geliyordu. usulca ona sesleniyordu. Onu duymadı. Burada, bu öfke seli içinde olmak hoşuna gidiyordu. Şimdi Hunt'a işkence ediyordu. Harika hissettiriyordu. Duracak gibi görünmüyordu.

"Bu çok para, değil mi Bay Hunt? Yüz pound. Neredeyse sempati duyuyorum. Ama Roland Tarbell'ı ben öldürmedim. Ben asla ama beni onurlu bir şekilde götürmeye çalışsaydın, sana *neredeyse* saygı duyabilirdim. Ama şimdi sırf spor olsun diye seni vurmak istiyorum. Beni katil yapacak kişinin *sen* olması ne kadar ironik. Bu haliyle, ölümünün vicdanımı rahatsız edeceğinden bile emin değilim. I bunun için asılacak kadar mutlu bile olabilir."

"Colin." Madeleine'in yumuşak sesi aciliyet kazanmıştı.

"Kollarını bağla, Mad," diye emretti Colin ona, sanki bir astsubaymış gibi. "Ellerinizi arkanıza koyun Bay Hunt, şimdi yapın ve yavaşça yapın."

Bay Hunt şiddetle titreyerek itaat etti.

Ve Madeleine, yüzü gergin ve ifadesiz bir şekilde, paketten ipleri çıkardı ve neredeyse adamın genişliğinin arkasında kayboldu. Colin onun dirseklerinin halat çekme kuvvetiyle sarsıldığını ve Hunt'ın biraz irkildiğini gördü.

Şuna ne dersiniz: Kadın ipleri onun çözebildiği kadar iyi bağlayabiliyordu.

"Şimdi yere oturun Bay Hunt." Colin bunu bir öneri gibi söylemişti.

Adam tereddüt etti, ki bu bir hataydı. Colin onun bacaklarının arkasına tekme attı ve adam dizlerinin üzerine sertçe çöktü.

Sonra Colin onu bir kez daha dürterek bir tarafa doğru yatırdı ve tabancanın namlusu Bay Hunt'inkiyle aynı hizaya gelecek şekilde diz çöktü.

gözleri. Adam şimdi sonsuzluğa giden yolun güzel bir görüntüsüne

sahipti. "Ayak bileklerini bağla, Madeleine."

"Ama ben..." diye kekeledi adam.

"Açlıktan ölmek mi? Donmak mı? Sincaplar tarafından yutulmak mı? Biri seni bulabilir. Bir gün içinde. Belki de. Ya da belki kendini özgür bırakırsın. Belki biri gelir ve vücudunuzu okşar, Bay Hunt, Sen bağlı ve çaresizken. Seçirmeyi aklından bile geçirme. Ben yaparım. Seni vururum."

Madeleine diğer uzun kordonla da ayak bileklerini bağladı, kalın çizmelerin etrafına doladı ve geri çekerek gerginleştirdi.

Ve Colin bir gerçek dışılık duygusuyla yavaşça ayağa kalktı.

Bay Hunt'a bakarken titrediğini hissetti. Adam şimdi, darağacına giderken kendisini bağlayan iplerin aynısıyla bağlıydı.

"Gidelim, Mad."

Bay Hunt'ı kafesli bir şekilde bırakarak ve yol kenarında bir kilometre taşı gibi geçişlerini işaretleyerek uzaklaştılar.

Colin o kadar hızlı ve uzun adımlarla yürüyordu ki Madeleine ona için mücadele etti. Neredeyse koşuyordu. Bu

Sanki bir şeyi geride bırakmaya çalışıyordu ama .

Sonunda aniden durdu ve bir kayanın üzerine sertçe oturdu. yolun kenarında durdu. Güneşli ve parlak bulduğu güne şaşırmış gibi etrafına baktı ve kaşlarını çatı. Sonra yüzünü ellerinin arasına aldı ve uzun, hırıltılı bir nefes çekti.

"Onu öldürmek istedim. Onu öldürmek *hoşuma* giderdi. Ona işkence ediyordum, Mad, sadece zevk için. Onu öldürmekten belasını ondan çıkardı. Ve sana ne yaptı... sana nasıl *dokundu*..."

Adamın öfkenin etkisiyle biraz titrediğini ve bunun utancıyla dehşete düştüğünü görebiliyordu. Başını kaldırdı. "Kısacası, kötü bir andı Mad."

Hafif bir ifade. Onu her zaman ayakta tutan, her şeyi katlanılabilir kılan mizaha tutunmaya çalışıyor ve bunun için zor zamanlar geçiriyordu. Onun ne kadar güçlü olduğunu bilmesini diliyordu.

Küçük, acımasız bir gülümseme verdi.

Onun yanına, kayaya yaslandı, henüz dokunulmak isteyip istemediğinden emin değildi.

"Hayatımı kurtarmış olabilirsin, Colin. Yine kurtardım. Sen de kendi hayatını kurtardın. Kendi hayatını kurtarmaya *hakkın* var, biliyorsun. Burada utanç verici. Ve o... o korkunçtu. Senin yaptığının korkunç olduğunu düşünmüyorum. Seni anlıyorum."

Colin aniden elini uzatıp kızın ensesini kavradı ve başparmağıyla orayı okşadı. Yavaşça dedi ki, "İyi misin? O yapmadı-"

"Oh, ben gayet iyiyim. Sadece birazcık el yordamıyla oldu. Yaşayacağım. Siz olmasaydınız onu güzelce öldürebilirdim."

Colin kısa, esprisiz bir kahkaha attı ve elini ondan çekti.

"Ama ben olmasaydım asla 'küçük bir elleme' olmazdı, Mad. Ve bu... bu *öfke*... tüm bunlardan önce içimde değildi oldu. Hapishane. Tarbell. Şimdi ben buyum..." Boşuna bir iğrenme hareketi yaptı. "...ışkenceden hoşlanan bu kişi."

"Tanrı aşkına Colin," dedi neredeyse hafifçe. "Gerçekten, Sanırım bu hepimizin içinde var. Ve bunun her zaman bir şekilde sizin bir parçanız olduğunu hayal ediyorum. Belki de bazıları iyi, bazıları o kadar iyi olmayan bir dizi nitelikle doğuyoruz ve hiçbirimiz neyin ortaya çıkacağını bilmiyoruz. İçimizde yaşayan her şey. Ve bazen başımıza bela açan iyi niteliklerdir ve bizi kurtaran o kadar da iyi olmayanlardır."

"İlginç bir teori, Mad," diye espri yaptı. "Ne demek istediğini anladığımda sana söyleyeceğim."

Ama bunu düşünüyordu ve onun anladığını biliyordu. "Bence ilginç," dedi hafifçe.

Ona gülümsedi. Ve sonra gülümsemesi soldu. "Ama bu demek oluyor *ki* Roland Tarbell'ı öldürdü."

Sanki adam küfredmiş gibi geri çekildi. "Roland Tarbell'ı asla öldüremezsin," dedi şiddetle. "Roland'ı sen öldürmedin. Tarbell."

Ve bu, sonunda, içten bir gülümseme kazandı. "Neden, Mad. Roland Tarbell'ı öldürdüğümü düşünmüyorsun değil mi?"

"Hayır."

"Ne zamandır böyle düşünüyorsun?"

"Her zaman."

"Yalancı."

Gülümsedi.

Ona gülümsemeye devam etti.

"Ah, Colin. Bence sen ." Madeleine o kadar yumuşak bir sesle söylemişti ki, acaba gerçekten söylemiş miydi, yoksa sadece bir kez daha düşündü. Bunu bir şaka gibi göstermeye çalıştı. Ama hem bunu söyleyip hem ona bakamazdı, bu yüzden başını çevirip yola baktı.

Onu tanıdığı sürece bunu ona en azından bir kez söyleyebilmek istemişti. Böyle düşündüğünü bilmeliydi.

Colin'in ona bakmak için döndüğünü hissetti. Bir süre böyle sessiz kaldılar, Colin ona bakıyor, Madeleine ise fark etmemiş gibi yapıyordu.

"Sanırım öpülmeye ihtiyacım var," diye önerdi sonunda.

Onu memnun edebilirdi: döndü, öne eğildi ve alnından, tam gözlerinin arasından öptü.

Tanrım, diye düşündü yarı eğlenmiş bir halde, dudakları adamın kaşlarının arasında geziniyordu. Kendinize saklamanız gerektiğinde aşkla ne yaparsınız? Zaman içinde bir anın ötesine geçemediğinde, bunu asla yüksek sesle söyleyemediğinde? Bundan dolayı patlayacakmış gibi hissettiğinizde?

Bunu minnettarlığa dönüştürürsün, diye karar verdi ve bunu bir duayla dışarıya ve yukarıya doğru gönderirsin. Ve sevdiğin kişiyi gözlerinin arasından öpüyorsun.

Ve sonra onu dudaklarından öptü, çünkü dudaklar oradaydı ve çok yakışıklı ve yetenekli dudaklardı.

O zaman Colin'in kolları ona sarıldı. Vücudundaki her kas hâlâ gerginlikle titriyordu. Üzerindeki gerginlik azalana kadar ona sıkıca sarıldı.

"Hayatımı tekrar kurtardığınız için teşekkür ederim," dedi. "Rica ederim, Bayan Paralı Asker."
Gülümsedi.

"Sadece iki günümüz daha var, Mad."

Colin'in hayatı boyunca sevdiği kadın olan Louisa Porter'ın kardeşiyle evlenmesini engellemesine sadece iki gün kalmıştı, böylece Colin onun yerine Louisa ile evlenebilecek ve Pennyroyal Green'deki bir çiftlikte sonsuza dek mutlu yaşayabilecekti.

"O zaman gidip Horace Peele'i bulalım," dedi Madeleine usulca.
"Neredeyse geldik Colin."

Bölüm 20

Yolda sadece yarım mil kadar yürümüşlerdi ki MUTTON COTTAGE yazan tabela göründü. Dalgaların karaya attığı bir ağaç parçasına oyulmuş ve bir direğe bağlı zincirlere asılmıştı ve direk parlak tırmanan kır çiçekleriyle dolanmıştı. Bu Kulübenin kendisi iyi durumdaydı, biraz yıpranmıştı ama yeterince büyüleyiciydi ve İngiliz formuna sadık kalarak bir kulübeden ziyade küçük bir malikâneydi. İki katlı ve üçgen çatılı. Yeşil bir alan ona doğru uzanıyordu ve kulübenin kendisi de bir çift göğüs arasına sıkışmış bir kolye ucu gibi yumuşak yeşil tepelere yaslanmıştı.

Çimenlere bahçıvanlardan ziyade keçiler bakmış gibi görünüyordu ve kır çiçekleri avluda ve taş yolda kendi hallerine bırakılmıştı. Görünüşe bakılırsa ağaçlar kuşlarla doluydu ve kuşlar her zamanki gibi nerede ve ne yapacakları konusunda eşitlikçiydiler. şarkı söylediklerinde.

Bir tanığı saklamak için sarsıcı derecede iyi huylu bir yerdi. ve cesetlerin İskoçya'ya yaptıkları yolculuklarda durması için. Ama belki de amaç buydu.

Madeleine ve Colin refleks olarak tabancalarını çıkardılar.

Neredeyse Madeleine ne olduğunu anlayamadan, Siyah ve parlak bir şey tepenin aşağısından ona doğru fırladı.

Gözleri parlıyordu ve pembe bir dili vardı, ılık atmaya çalıştı ama dehşet boğazını tıkadı ve sonra o şey üzerine geldi ve kolu ağızındaydı.

Ama birkaç dakika içinde garip bir farkındalık dehşetini bastırdı ve onu köreltti:

Hiç acı hissetmedi. Hem de *hiç*. Yine de *çok* büyük bir köpeğın çenesi tarafından kavranmış gibi .

Aşağı baktığında köpeğın, sanki bir mısır koçanıymış gibi kolunu sevgiyle sakızladığını gördü. Ve mutlu köpek gözleriyle ona sırtıyordu.

Neredeyse hiç dişi yoktu.

Kalbinin gümbürtüsü midesini bulandırdı. "Teşekkür , ama Bu kadar yeter," dedi ona hoş bir şekilde. Sesi çok zayıftı.

Belli ki köpek bunun ne anlama geldiğini biliyordu, çünkü onu serbest bıraktı ve geriye çekilip köpek sırtışıyla vücudunun arka kısmını salladı. Tüm bunlar olurken üç ayağı üzerinde dengede duruyordu -aslında zıplıyordu.

Madeleine yüzünü ellerinin arasına aldı, gülse mi ağlasa mı . Dizlerinin üzerine çöktü.

Bu sadece köpeğı memnun etmeye yaradı, çünkü şimdi boyu ona daha yakındı ve yüzünü iyi, özensiz bir yalıyordu. Ve Madeleine şimdi ellerini kaldırmış, *her yerdeymiş* gibi görünen dile karşı kendini savunuyordu.

O anda Colin'in kolunu omzunda hissetti ve içindeki son korku kırıntıları da hafifledi. Colin'in yanında her şey bir başka macera, daha renkli, daha... her şey. Bu tür bir rahatlığa biraz fazla alıştığını fark etti. Biraz gerildi.

Kolunu .

"İyi günler, Snap. Seni gördüğümüze çok sevindik." Colin köpeğe bir şeyler mırıldanıyor ve sarkık kulaklarını okşuyordu. "Horace nerede? Buralarda mı? Güvende mi?"

"Snap! Nereye gittin, Snap?"

Horace Peele'in endişeli sesi ondan önce geldi ve sonra adam Kulübenin arkasından bir köy ağası edasıyla ilerledi.

Snap, dalgın ve refleks olarak elini köpeğin başına koyan Horace' doğru sıçradı.

Colin'e ilk kez tam olarak baktığında yüzünde beliren ifade çok güzeldi. Tıpkı Croker'ın Madeleine'e baktığı zamanki gibi.

Aynı gerçek, ışıltılı zevk vardı.

"Neden... sen *gerçekten* Colin Eversea olabilir misin? , değil mi Colin? Senin öldüğünü söylediler! Asılmışsın!"

...ardından kafa karışıklığı...

"Ama eğer *sarhoş* olsaydın, burada nasıl durabilirdin? Bu sabah fazla içmedim." Horace kendi kendine konuşuyordu. içinden. "Ve bu sadece Hare ve Turtle'ın aşağısında servis ettikleri sidik suyuydu, her neyse. Ama belki de sen bir hayaletsindir...?"

Ve sonra Horace'ın gözleri ve ağzı, farkındalıkla birlikte büyük yuvarlak dairelere dönüştü.

Ve bu dehşet verici olabilirdi.

Gerçekten de Horace kaçmak için

döndü.

Ancak Horace yavaş, yaşlı ve biraz tombul olduğu için onu yakalamak kolaydı. Colin elini uzatıp ceketinin arkasından yakaladı ve tutundu. Horace'ın hiçbir yere gitmediğini anlaması birkaç saniye sürdü.

Sonunda pes etti ve dönüp omzunun üzerinden Colin'e baktı.

"Dinna 'urt me, guv. Ben bir Chris tian adamıyım, öyleyim."

"Tanrı aşkına Horace, ben halüsinasyon görmüyorum, hayalet değilim ve intikam için de burada değilim."

"Oo şeytan Retribution mı?" Horace öfkeyle ciyakladı. Çılgına dönmüştü. "O burada değil, şef. Sadece ben ve Snap. Şimdi kışt!"

Colin iç çekti. "Eğer bir hayalet olsaydım, Horace, seni ceketinin arkasından tutamazdım. Seni Londra'ya geri götürmek için buradayım. Yardımına ihtiyacım var. Kimseyi öldürmediğimi çok iyi biliyorsun. Birine yardım edeceksin. Arkadaşım, yapmayacak mısın?"

Horace biraz rahatladı. "Colin? Gerçekten güvende ve hayatta mısın?"

"Gerçekten güvendeyim ve hayattayım. Darağacından dramatik kaçışımı duymadın mı?"

"Burada Londradan gazete yok, şef. Haftalardır yok." "Sadece ceset dolu vagonlar mı?"

"Kötü bir iş bu," diye hemen kabul etti Horace. "Gerçi Dirilişçiler bir iki pound kazanıyorlar. Ama beni nasıl buldunuz Bay Eversea? Sizi burada bulurlarsa bana zarar verirler!"

"Ben sadece zekiyim, sanırım."

Madeleine, yolculuklarını anlatmak için ne kadar özlü bir yol, diye düşündü.

"Benimle Londra'ya gelir misin, Horace? Bir an önce gitmemiz gerekiyor."

"Oh, korkarım bana zarar verecek, Bay Eversea. Snap'i öldürmekle tehdit etti."

"Kötü bir adam olmalı," dedi Colin hissederek. henüz kimden bahsettiklerinden emin değildi.

"Bence buna hakkınız var, Bay Eversea. Koluma girmeni istemezdim Colin, arkadaşımın ve o Tarbell denen herife hiç dokunmadın. O şeyi gördüm. Ama iyi para ödedi, bu koy Critchley, tehditler ve parayla doluydu, buna ne diyebilirdim ki? Annemin yeni bir çatıya ihtiyacı vardı. Parayı ona gönderdim. Ve beni . Kalmamı yoksa Snaple annemin koluma gireceğini söyledi. Üç hafta oldu. Bundan gurur duymuyorum Bay Eversea. Ama korkuyordum."

"Kimsenin sana ya da Snape zarar vermesine izin vermeyeceğim Horace, yemin ederim. Ve annene yeni bir çatı, yeni mobilyalar, yeni bir katır alacağız."

"Sanırım bir katır isterdi." Horace memnun görünüyordu ve Şaşırdım. Bir katır fikri onu biraz hayal alemine sürüklemiş gibiydi.

"O zaman ona bir katır alırsın. Ona rahat bir yaşam için ihtiyacı olan her şeyi alacağız..."

"Yukarı Finster."

"Yukarı Finster. Güzel kasaba."

Horace Peele bunun üzerine gülümsedi. "Öyle."

Madeleine, Colin'in Yukarı Finster adını hayatında hiç duymadığına dair tüm parasına bahse girebilirdi.

"Ama bizimle gelmen gerek Horace, hem de hemen. Bu acil bir durum. Lütfen. Biz arkadaşız, değil mi Horace? Değer verdiğim her şey üzerine yemin ederim ki sana ya da seninkine zarar gelmeyecek."

Bu konuşmada son derece ikna edici bir şey vardı. Madeleine bunun sadece bir hafta önce doğru olup olmadığını merak ediyordu. Artık farklı bir adamdı Colin Eversea, bunu garanti edebilirdi.

Horace hararetle, "Biz dostuz Bay Eversea," diye söz verdi.

Horace Madeleine'i ancak o zaman fark eder gibi oldu ve Snap taş patikaya salyalarını akıtırken o da gülümseyerek selam verdi.

"Bu Bayan Greenway değil mi!"

Madeleine reverans yaptı. "Seni tekrar görmek bir zevk,

Horace." "Eskiden kocanla Kara Kedi'de içerdin."

"Ben de yaptım."

"Şimdi nerede içiyorsun?"

"Yakında denizin ötesinde, Horace, Amerika'da içiyor olacağım. Yakında İngiltere'den ayrılacağım."

Colin'in başı ona döndü ve Colin'in gözlerinin burada, tüm bu yeşil topraklarla çevrili yerde yoğun bir şekilde yeşil olduğunun farkındaydı ve onları neredeyse ikiz ışıklar olarak hissetti. Ama ona bakmak için dönmedi.

O da hiçbir şey söylemeden Horace'a döndü.

"Ah, çok iyi! Amerika! Bir macera!" Horace çok mutluydu.

"Ah, evet. Macera gibisi yoktur," diye alaycı bir ifadeyle onayladı Madeleine.

"Peki, gidelim mi? Burası çok ıssız ve hiçbir yerde iyi bir içki ya da kadın bulamıyorum. Özür dilerim, Bayan Greenway," diye ekledi aceleyle.

"Hiç de değil, Horace."

"O zaman gidip eşyalarımı alayım ve-"

Durdu. Çünkü o anda hepsi duymuş ya da belki de hissetmişti: otların ve yumuşak toprağın boğduğu toynakların kusursuz gümbürtüsü.

Başlarını çevirip kaynağı aradılar, ama onları fark etmek yeterince kolaydı, çünkü her zaman öyleydi.

Kulübenin arkasındaki tepeden aşağıya doğru inen üç atlı kırmızı ceketli askerin süngüleri güneşte parlıyordu.

Askerler atlarından inmiş, silahlarını doğrultmuş ve nişan almış bir halde hızla üzerlerine geliyorlardı.

"Silahınızı kilitleyin ve bırakın, Bay Eversea, ve bana doğru atın. Sizi vurmak istemem ama işbirliği yapmazsanız tereddüt etmem. Ve hanımefendi, eğer nasıl yapılacağını biliyorsanız, sizden de aynısını yapmanızı rica ediyorum."

Lanet olası bir İngiliz askerinin bir kaçağa karşı bu kadar nazik olacağına güvenin. Suçlu. Madeleine'e şüpheyi yaklaşıyor, tabancayı ona Colin'in vermiş olabileceğini düşünüyor gibiydi. Belki de suçlu olan Colin onu silahı kullanmaya zorluyordu.

Colin, "*Nasıl yapılacağını bildiği şeylere şaşarsınız,*" karşılık vermek istedi.

Ama Colin sağlam durdu. Tabancasını kilitlemedi ama yavaşça yanına indirdi. Üç tüfekle bunu yapmak zordu. Kalbinin genel çevresini işaret etti.

Ama Madeleine... Madeleine elindekini kaldırdı ve çavuşa nişan aldı.

Oh, Mad.

Kalbi boğazına kaçtı. Eğer ona bir şey olursa... eğer o...

"Deli..." dedi sessizce.

Ona esrarengiz bir bakış fırlattı. Son derece sakın ve kesinlikle emin görünüyordu ve nişan alması da hiç değişmemişti.

"Bay Eversea." Askerin sesi sessiz bir uyarıydı. "Hanımefendi. Eğer silahlarınızı kilitleyip bırakmazsanız, korkarım ki Bay Eversea'yı ölü ya da diri ele geçirmek için emir aldık. Bunu yapmanız için size beşe kadar sayacağım."

Oh, Tanrım. Beşe kadar bir daha sayma.

Bu noktaya gelemezdi. O yol kat etmişler, o kadar çok şeyi çözmüşler, o kadar çok şeye katlanmışlardı ki. Bu yanılttı, son vermek için çok yanlış bir yoldu.

"Bir, Bay Eversea..." diye mırıldandı asker.

Burada durdular, özgürlüğünün anahtarı, nefes nefese üç ayaklı bir köpekle birlikte sessizce yanında duruyordu.

Ama Colin ki, "*Ben masumum, işte kanıtı*" deseydi, ve Horace'a eliyle işaret etseydi, asker muhtemelen öfkesinden onu vuracaktı. Newgate'e giden herkes masumdu. Eğer sorsaydınız.

Ve askerler onun hikayesini dinleyebilirdi. Ama yine de onu götürceklerdi. Hücreler, karanlık ve uzun sorgular olacaktı. Ve o hapishaneye geri dönmeyecekti. Karanlık ve kapalı bir yere daha katlanamazdı.

"İki, Bay Eversea..."

Ve tabii ki, darağacından bu şekilde kaçmak en büyük hakaretti, İngiliz ordusu için büyük bir aşağılanmaydı. Ne de olsa askerler böyle bir şeyin olmamasını sağlamak için orada sıraya girmişlerdi.

Neredeyse onlara trompet çalmak istiyordu: *Bu kadın -bu şaşırtıcı kadın- bunu yapan kişi, sizi aptallar.*

Colin gözlerini kırpmama sanatında ustalaşmıştı. İşte bu yüzden kulübenin yan tarafına vuran tuhaf bir gölgeyi fark etti. Bir şey ona izlettirdi: bir çalı ya da ağaç değil.

Çünkü çalılar ya da ağaçlar şekilde ilerleyemezdi. En azından rüyaların dışında.

Ve bu gölge ilerliyordu. Gizlice ve istikrarlı bir şekilde. "Üç, Bay

Eversea..."

Colin'in içindeki ilkel bir şey onun kim olduğunu daha önce biliyordu. gölgeden insana dönüştü. Ve gölge resmi olarak Colin onun paltosuz olduğunu gördü, bu da yeleğindeki küçük aylar gibi parlayan sedef düğmeleri ve uzun bir tüfek şeklini çok net görebilecekleri anlamına geliyordu. gölgenin elinde kavradı. "Dört, Bay

Eversea..."

Ve askerlerin arkasında Marcus Eversea tüfeğini kaldırdı ve omzuna doğru savurarak doğrudan onların küçük grubuna nişan aldı.

Askerler doğal olarak donakaldı. Hiçbir şey bir asker dikkatini tüfek sesinden daha çabuk çekemezdi.

Bir asker başını çevirmeye başladı, ardından diğer ikisi de dönmeye başladı.

Daha sonra, Colin bir karar verdiğine dair bilinçli bir hatırlama yaşamadı. Haftalardır karanlık şüphelerle oynuyordu ve bu Marcus'un Horace'ı vurmak için orada olduğunu. Horace'ın orada bulunmasından Marcus sorumluydu. Marcus *onu* vurmak için oradaydı.

Ama handa gördüğü rüyayı hatırladı ve aklı değil kalbi bir anda onun yerine karar verdi.

Colin alçak sesle ve soğuk bir şekilde, "Ya donun ya da ölün," dedi. "Seçim sizin memur beyler. *Şimdi* yüzünü bana dön. Bu kadar acımasız olacağımı takviye olmadan gelecek kadar aptal mıyım? Ne de olsa ben de bir askerdim."

Askerler yavaşça itaat ettiler. Geri döndüklerinde Colin'in tabancasını tekrar onlara doğrulttuğunu gördüler. Ve Colin hızla konuştu.

"beyler, dolu tüfekleri olan üç adam var. Ve eğer benim iznim olmadan bir daha kılını bile talimat ya da izin vererseniz, o adamlardan biri sizin için kafanızı bir tüfek topuyla uçurur."

Arkasında, Marcus başını yarı öfkeli bir şekilde salladı ve kaşlarını kaldırdı: *Üç* adam mı? *İki tane* yeterli olabilirdi. Ah, ama Colin. Marcus bir Eversea'ya göre muhafazakârdı ama bu riski almazsa Colin Eversea . Ya da biraz parlatmazdı.

Bir Eversea olmak güzeldi.

Ve bu düşünceyle birlikte, oksijen kadar taze bir güven dalgası geldi.

Üç çift kızgın, öfkeli, temkinli göz, lekesiz kırmızı paltoların üzerinden Colin'e bakıyordu. Üç asker kendi

Hepsi de korku ya da öfkeyle soluk soluğa kalmıştı; en genç görünen ve hiç savaş görmemiş olanın rengi öylesine solmuştu ki, yüzündeki lekeler paltosu kadar canlıydı.

"Anlaşıldı mı?" Colin tersledi.

Bir tereddüt. Sonra çavuştan, hepsi için bir işaret olan sert bir baş sallaması.

Colin, "Silahlarınızı kilitleyin, indirin ve ellerinizi başınızın üzerine koyun," diye emretti. "*Şimdi*, tekrar söylüyorum, uygunsuz bir hareketinizde vücudunuzun bir parçası tüfek mermisiyle koparılacak. Ne ben ne de hanımefendi tabancalarımızı kullanmaktan çekinmiyoruz, hatta o benden daha iyi bir nişancı ve *çok* hızlı. I bunu kanıtlamaktan nefret ederim, ama yine de hiçbir zaman Biraz gösteriş. Dediğimi yaptığınız sürece ikisini de yapmama gerek yok. Öyleyse yapın beyler. Hareketlerinizi yavaş, geniş ve belirgin tutun."

Horace'ın ise dili tutulmuştu ve gözleri neredeyse bilardo topu büyüklüğündeydi. Snap olanları dikkatle izliyordu. Tarafsız, köpek gözleri, içgüdüsel olarak Horace'ın tarafını tutuyordu, bir askeri ne yalamaya ne de sakızlamaya meyilli değildi. Ve istikrarlı bir şekilde Snap'in nefes nefese kalması ve kuşların cıvıltısıyla birlikte, pastoral çevreyle belirgin bir şekilde çelişen gergin bir sessizlik ortaya çıktı.

Sonunda, çavuştan işaret alan askerler şöyle yaptılar söyledi. Zekice, yavaşça ve neredeyse içlerinden fışkıracak kadar belirgin bir isteksizlikle silahlarını kilitlediler ve sonra indirdiler. Üç tüfekleri düşmüş yoldaşlar gibi yerde sıra sıra duruyordu.

Sonra hepsi doğruldu ve ellerini yavaşça başlarının üzerine kaldırdı. Tuhaf, durgun bir baleydi.

"Çok iyi," diye onayladı Colin. "Şimdi ellerini görebileceğim şekilde yukarıda tutarak, ben sayarken geriye doğru beş büyük adım atacaksın."

Lanet olsun, ama Colin bir daha *hiçbir şeyi* saymak zorunda kalmayacağı bir günün gelmesini umuyordu. Yine de sayımdan *sorumlu* olmanın iyi bir şey olduğunu düşünüyordu.

"Kont fikrini senden aldım," diye fısıldadı Madeleine'e neredeyse neşeyle.

Ona baktı, ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı ve Marcus'un yaptığı gibi başını hafifçe salladı. Kendilerine silah doğrultulduğunda onun kapris yapmaya yönelik sapkın dürtüsüne alışmaya başlamıştı.

Ve böylece Colin beşe kadar saydı. Ve bu sefer, ölene kadar boynundan asılmak üzere askerlerin yanından geçip gitmek yerine askerlerin ondan geniş adımlarla uzaklaşmasını izledi.

Saat beşte, Marcus Eversea'nın hedeflediği yerin yarısına gelmişlerdi. ve kendi silahlarına saldırma riskini göze alamayacak kadar uzaktaydılar.

Colin onlara kibarca, "Kılınızı bile kıpırdatmayın," diye hatırlattı. "Şimdi, tüfekleri toplar mısınız, Mad?"

Madeleine ilerledi, ustalıkla, hızla, zarafetle -her şeyi yaptığı gibi- her bir tüfeği kilitledi -tabii ki tüfek kullanmayı biliyordu- sonra onları topladı ve silah kordonunu Colin, Horace ve Snap bir güvenlik kalesi oluşturdu.

Onu *bunu* yaparken izlemekten bile zevk alıyordu. Onu herhangi bir şey yaparken izlemekten bıkip bıkmayacağını merak ediyordu.

"Şimdi, yüzüstü yere uzanma nezaketini gösterir misiniz?" Colin bunu bir öneriymiş gibi söylemişti ama ses tonu başka bir seçeneğin söz konusu olmadığını ima ediyordu. "Hepiniz. Sonra ellerinizi başınızın arkasında bizim görebileceğimiz bir yerde birleştirin. Ve tekrar ediyorum, tüm bunları çok ama çok

Yavaşça ve hareketlerinizi görebildiğimizden emin olun, çünkü ürkersem ateş edebilirim."

Colin o anda başını kaldırıp baktı, belki de kardeşinin onayını almak için bir . Marcus'un tüfeğinin nişan hattı hiç . Colin'i tuhaf, anlaşılmaz bir ifadeyle izliyordu. Gurur mu?

Eğlence mi? Belirsizlik mi? Belki de bir dahaki sefere mecazi anlamda kardeşini azgın bir ne zaman çekip çıkarmak zorunda kalacağını merak ? Belki de Colin'in bu kadar başarılı olmasına şaşırmıştır.

Kırmızı ceketlilerin nihayet izini bulmuş olmasına rağmen bu kez *kendini nehir*den dışarı mı attı?

Tanrı aşkına, Marcus onu nasıl bulmuştu?

Ve askerlerin en iyi yaptığı şey emirlere olduğundan, Colin'in emirlerini yerine getirdiler. Kısa süre sonra üç asker çenelerini Çimenlerin üzerinde, topuklu ayakkabıları havada, elleri üç boynuzlu atlarının arkasında kavuşturulmuş.

"Şimdi, Çavuş... adınız, efendim?"

"Çavuş Sutton, Bay Eversea."

"Çavuş Sutton. Sorularıma cevap verebilirsiniz. Neden buradasınız?"

"Burada olacağınız konusunda uyarılmıştık ve sizi buraya getirme emri almıştık."

Colin iç çekti. "Oh, Çavuş. Artık cevaplar duymak istemiyorum. Siz bir politikacı değilsiniz."

"Evet, Bay Eversea."

"Tamam o zaman. Ne zaman ve *kim* tarafından uyarıldı?"

"Dün, çok güvenilir bir beyefendi tarafından. Mercury Club'ın bir üyesi ve onun tarafından istihdam ediliyor-"

"Isaiah Redmond," diye sözünü kesti Marcus sertçe.

Nedense bunun yüksek sesle söylendiğini duymak çok etkileyiciydi. Colin bir an için konuşamadı. Gözlerini Marcus'a dikti.

Gözleri ve sessizliği dünyaları anlatırdı.

"Ben de tam bunu söyleyecektim," diye homurdandı asker yerden. "Peki sen *kimsin* orada? Bunu da nereden biliyorsun?"

"Özür dilerim," diye araya girdi Colin, "ama belki de size silahsız ve yerde soru sorma hakkınız olmadığı anlamına geldiğini söylemeliydim."

Çavuş Sutton aceleyle, ", " dedi.

Colin kardeşinin gözleriyle karşılaştı. "Bu adamın adını biliyor musun?"

Marcus başıyla kısa bir selam verdi. "Ve daha fazlası."

Colin durakladı. Marcus'un cevabıyla ilgili bir şey onu askerlerden ziyade kardeşini sorgulaması gerektiğine ve bunun kimsenin duymasını istemediği bir konuşma olabileceğine inanıyordu.

"Yolda başka kırmızı ceketli var mı, Çavuş? Yoksa sadece üçünüz mü gönderildiniz?"

Çavuş inatla sessiz kaldı.

Colin iç çekti. "Ben de bir askerdim, Çavuş. Senin de asker olduğunu biliyorum.

İşini yapıyorsun. Ama Roland Tarbell'ı ben öldürmedim. Ve bunu kanıtlayana kadar ne senin ne de bir başkasının beni almasına izin vermeyeceğim. Soruma cevap verebilirsin."

"Bize verilen emir sizi almaktı, Bay Eversea. Ama bana suçluluğunuza inanmam emredilmedi. Suçluluğunuza inandığımı hiç sanmıyorum."

"Bunu takdir ediyorum, Çavuş Sutton ve gerçekten çok duygulandım. Ama yine de sorularıma cevap verene kadar yerden kalkmanıza izin vermeyeceğim."

"Denemeye değer," diye mırıldandı çavuş.

"Başka asker görmedim, Albay," diye gönüllü oldu Marcus. "Londra'dan geldim ve bu üçünü buraya kadar takip ettim. Acaba ödülle ilgilendikleri için mi buradalar?"

"Eğer durum buysa, yapmak üzere olduğum şeyden daha az üzüntü duyacağım," dedi Colin. "Horace... evde hiç ipin var mı? Bay Hunt'ı bağlamak için elimdeki ipi kullandım."

"Ne yaptın?" Bu Marcus'tan geldi. Colin ona,

"Konuşacağız," diye söz verdi.

Böylece Horace sicim getirdi ve Colin ile Madeleine her askerin bileklerini arkadan , ama çok sıkı değer.

Colin onlara güven verici bir şekilde, "Hana kadar biraz uzun bir yol var ama sizi orada çözeceklerini garanti ederim," dedi. "Şu ." Eliyle işaret etti belli belirsiz yolun aşağısında.

Bundan sonraki kısım eğlenceli olacaktı. Sırayla her birinin ayağa kalkmasına yardım etti.

"Şimdi arkanızı dönün beyler."

Yavaşça arkalarına döndüler ve tüfeğini kilitlerken dişlerinin arasından ılık çalan Marcus'u gördüler. Onları yeni fark etmiş gibi başını kaldırdı ve el salladı.

Askerler başlarını çılgınca çevirip başka adamlar aradılar. Sonra Colin'e bakmak için döndüler.

En ağzı açık kalmıştı.

Colin onlara yumuşak bir sesle, "Denizaşırıların yüzyıllar boyunca her şeyden paçayı sıyırmalarının bir nedeni var, beyler," dedi.

Çavuş o kadar renkli küfürler etti ki Colin irkildi.

"Burada bir bayan var, asker. Ama çok yardımcı oldunuz, Çavuş Sutton. Bu hikaye tekrarlandığında, kendinizi ve adamlarınızı istediğiniz kadar kahraman gibi göstermekten çekinmeyin. İnsanlar Artık benim hakkımda her şeye inanabilirsin. Masumiyetim kanıtlandığında seni de bir kahraman yapacağım. Gazetelere bile çıkacaksın."

Çavuş Sutton bu söz üzerine biraz neşelendi.

"Ancak henüz gitmekte özgür değilsiniz. Horace, eşyalarını topla ve eğer istersen askerlere bir bardak su getir."

Bölüm 21

Bu da Colin, Marcus ve Madeleine'e biraz Marcus atını bağladığı yerden evin arka tarafına doğru getirdikten sonra yolda sohbet ediyorlardı.

Bir anlık bakışma geçti.

"Cehennem gibi görünüyorsun, Col," dedi Marcus sonunda, kolayca.

Kardeşler.

"Sakalımı beğenmedin mi?" Colin çenesini ovuşturdu.

"Sakal mı o? İyi bir fırçaya ihtiyacın olduğunu sanıyordum."

"O da var. Daha fazla yaklaşma. Kendi kokuma bile zar zor tahammül edebiliyorum."

Daha fazla sessizlik.

"Seni görmek çok güzel, Col." "Seni

de."

Sarılma olmayacaktı. Marcus genellikle böyle şeyler yapmazdı. Duyguları bir omuz yumruğuna dönüşebilirdi. Ancak dikkatli olmazlarsa bir an ya da içten bir tokat yiyebilirler. "Beni nasıl *buldun*?" Colin sordu.

"Aslında tam olarak seni aramıyordum Colin. Ama keşfettim Horace buradaydı ve *sizi* bulmak için genellikle tek yapmam gerekenin belayı aramak olduğunu biliyorum. Horace'ı bulursam, başkaları onu bulmadan ya da ona zarar vermeden önce geri getirebileceğimi düşündüm. Ve umarım Horace'ın bulunduğuna dair haber bir şekilde size ulaşmıştır."

Marcus Colin'e oraya nasıl geldiğini anlattı: Merkür Kulübü kitapları, yaptığı çıkarımlar, Bay Bell'le yüzleşmesi.

Bu Colin'i şaşırttı. "Doktorlarla, konteslerle ya da ceset hırsızlarıyla karşılaşmadınız mı?"

Marcus ona kaşlarını çattı ama sadece hafifçe, çünkü Colin'e alışkındı. "Sen neden bahsediyorsun? Hayır, dediğim gibi, ben Mercury Club'daki kitaplara baktım ve oradan bir şeyler çıkardım."

"Kitaplara bakmak" elbette *Marcus'un* çıkarım yapma yöntemi olacaktır.

"Tek söyleyebileceğim Marcus, bizim kadar eğlenmediğiniz."

"Sen olmak çok yorucu olmalı, Colin." Madeleine'e baktı. Ve bu bakış meraklı bir bakışa dönüştü.

"Özellikle son zamanlarda," diye hararetle onayladı Colin, sonra kardeşinin bakışlarının yönünü fark etti. "Marcus, ihmalkâr davrandım. Bu... Bayan Green."

Madeleine reverans yaptı, Marcus eğildi ve sonra Madeleine'e uzun uzun baktı ve yüzü minnettar bir soru işaretiyle döndü.

Madeleine'den Colin'e ve tekrar Madeleine'e baktı ve kaşlarını kaldırdı.

Colin kalkık kaşların ardındaki soruyu fark etti ve bu soruyu cevapsız bıraktı.

"Sence bu işin arkasında Redmond mu var Marcus? Belki de Baxter sadece emirleri yerine getiren kişiydi?"

"Horace'ın nerede olduğunu öğrendikten sonra kimseyi sorgulamak için oyalanmadım Colin. Buraya gelmek oldukça acil görünüyordu. Redmond'la yüzleşme zevkini sana bırakmayı düşündüm. Tutuklanmanızdan sonra Baxter'ın maaşının birkaç yüz pound arttığını ve Mercury Club arabasını buraya getirmesi için bir şoföre ödeme yapıldığını söyleyebilirim. Marble Mile. Seni darağacından kimin kurtardığını hâlâ bilmiyorum."

". Sadece bu kişiye beni kurtarması için kimin *para verdiğini*

bilmiyorum." Bu, kardeşinde bir sessizliğe neden oldu. Bu da uzadı.

"Tanrı aşkına Colin, seni kimin kurtardığını bana *söyleyecek* misin? Çok . Babam onlarla tanışmak isteyebilir. Gelecekte referans olması için tabii ki."

"Tam zamanında. Kendime ait birkaç sırrım olmasaydı nasıl Eversea olurdu?"

Marcus tereddüt etti, sonra da omuz silkmeye karar verdi. "Tuhaf bir şey duymak ister misin Colin?"

"Tabii ki."

"Şoför Robert Bell, asılmanız gereken gün Bayan Fanchette Redmond'u St. Giles'a götürdü."

Colin'in nutku tutulmuştu. "*Bayan* Redmond? Isaiah Redmond'un karısı mı?"

" öyle. Asıldığıın gün St. Giles'da hiç vakit geçirdin mi Colin?"

"Bugünden asılacağım gün olarak değil de Cumartesi olarak bahsedelim, olur mu? Sorularınıza sonra cevap veririm. Biz-Horace ve Bayan Green ve ben askerlerin atlarını alabiliriz ama Snap'i ne yapacağız?"

Neşeli, dişsiz, bacakları olmayan köpeğe baktılar.

"O üç bacakla rüzgâr gibi koşabilir," dedi Madeleine, biraz da otoriter bir tavırla. "Yine de çabuk yorulup yorulmadığını merak ediyorum."

"Hana kadar gidebiliyorsanız, Londra'ya giden bir hackney bulabilmeniz gerekir. Üç bacaklı bir köpekle ve Colin Eversea olduğunuz gerçeğiyle ağzı sıkı olmak zor ama..." Elini salladı. Başını. "Sanırım Londra'da görüşmek istediğiniz... işleriniz var. Bana gelince, Pennyroyal Green'e dönüyorum. İki gün içinde evleniyorum."

Düşen sessizlik o kadar ani ve tamdı ki sanki gökten bir kubbe düşmüş gibiydi.

Bir çift koyu renk göz, Everseas'ın neredeyse doğuştan geliştirdiği bir yoğunlukla bir çift yeşil gözle buluşuyor.

Colin sonunda sakın bir sesle, "Belki," dedi.

Bakışlar devam etti. Ve Colin'in dediği gibi... kimse Marcus'tan daha kararlıydı. Ne de olsa gözünü kırpmadan bakmayı ağabeylerinden öğrenmişti.

Marcus'un ağızının kenarı nihayet kalktı ve Colin'in omzunun üzerinden baktı.

Yol ver, sadece bu seferlik.

"Sana bir şey olursa Louisa beni asla affetmez Collie. Önce gelip seni görmenin sadece kriket olduğuna karar verdim. Bu benim , seni karışıklıklardan kurtarmak."

"Tabii ki. Sadece kriket."

Ama Colin, Roland Tarbell'ın da bulunduğu bir bara girerek kendisini bu karmaşanın içine sokmayı başardığını biliyordu. Dramatik bir şekilde dörtnala Londra'ya giderek. Vesaire vesaire.

Bir daha böyle davranmayacaktı. Cırcır böceği, gerçekten.

"Louisa nasıl?" dedi sessizce.

"Asılmadığın için mutlu."

Colin kardeşinden Louisa hakkında ayrıntılı bir rapor isteyemeyeceğini düşündü. "Çok iyi."

"Gerisi sana kalmış Colin." Marcus'un sesi şimdi daha sertti.

"Ve Louisa," diye eklemekten kendini alamadı Colin. Sesi neredeyse hafifti.

Marcus tereddüt etti. "Ve Louisa," diye sesini çıkarmadan kabul etti.

"Pennyroyal Green'de görüşürüz, Marcus. Bir gün içinde."

"Belki de." Marcus bunu kaşlarını kaldırarak söyledi ve atına doğru ilerledi.

Ve yukarıdayken Colin'e baktı ve Madeleine ve sonunda çarpık bir şekilde gülümsedi. "Tanrım, hayatta olduğun için çok mutluyum, Col."

Sesi biraz paslanmıştı. Ve bu Marcus için duygu fışkırmasıyla eşdeğerdi.

Colin kardeşine gülümsemekten kendini alamadı.

Sonra Marcus şapkasına dokunarak Colin ve Madeleine'i selamladı, atını yola döndürmek için dizginleri sertçe çekti ve Pennyroyal Green, Sussex yönünde dörtnala koşmaya başladı.

Madeleine, Colin'in ağabeyinin toz bulutları içinde yolda kayboluşunu seyretmesini izledi.

Colin'in çenesi sabitti, gözleri esrarengizdi. Bu bir ifadeydi. yüzünde daha önce hiç görmemişti. Anlaşılmazlık *onun en iyi* bildiği şeydi, ya da o ortaya çıkana kadar öyleydi.

Onun akli Sussex Downs'da, Pennyroyal Green'de, Louisa adında güzel bir kızdaydı. Hayatta şimdiye kadar yaptığı her şeye rağmen, huzurlu bir yaşam gerçekten istiyordu - o hayatı geri kazanmak için kolayca boşa çıkabilecek bir arayış için günlerce kendi hayatını riske atmıştı.

Madeleine onun diğer düşüncelerini sadece tahmin edebiliyordu. Şu anda onların bir parçası olmadığını biliyordu.

Marcus ve Colin'i izlemek büyüleyiciydi. Her şey birbirleriyle konuşmalarının ritmindeydi: ortak geçmişleri, mizahları, paraları, eski bir yerle olan bağlantıları Sussex'te. Elbette birbirlerine, ailelerine ve Louisa'ya duydukları sevgi. Marcus hem farklıydı hem de bir şekilde tam olarak Madeleine onu hayal etmişti.

Nedense gerçekten ev gibi bir Everseas olduğundan şüpheliydi.

Colin sonunda yavaşça ona doğru döndü. Kıpırdamadan durdu ve ona baktı, sanki onu yeni keşfetmiş ve varlığından biraz şaşkınlık ve zevk duyuyormuş gibi hissettiriyordu.

"Askerler senden ilk istediklerinde neden tabancanı indirmedin, Mad? Seni öldürebilirlerdi, biliyorsun."

Bu da Colin Eversea'ydı. Bir şeyleri fark etmede iyiydi. Ve onu sorularla şaşırtmakta.

"*Seninle* ilgileniyorlardı, Colin. Bana ateş etmeden önce seni öldürebilirlerdi. Ve içlerinden biri sana ateş ederse ateş etmeye niyetliydim.

Kaşlarını hafifçe çattı. "Ama seni öldürebilirlerdi, Mad. Ölmüş olurdun."

"Ama en azından bir atış yapabilirdim." *Senin için*, diye eklemedi.

Ama bunu şimdi kendisi de fark ediyordu.

Colin kısa bir kahkaha attı. Çünkü onun ne demek istediğini o da biliyordu. Ve muhtemelen bunu neden yaptığını da.

Sonra sanki ona bakamıyormuş gibi hızla arkasını döndü ve ellerini ceplerine soktu, sanki ona dokunmak gibi kendiliğinden uygunsuz bir şey yapmalarını istemiyordu.

Uzun bir süre kaşlarını çatarak öylece durdu. Madeleine bu sessizlikte nasıl konuşacağını bilmiyordu.

"Gidip askerlere yürümeye başlamalarını söyleyelim," dedi sonunda ve ona bakmadan üç huysuz kırmızı ceketlinin yanına geri döndü.

Marcus ailesine Colin'i gördüğünü, Horace Peele'i bulduklarını ve Colin'in geri dönmek için çok uğraşacağını söyledi. Düşün. Ve sonra, neşeli bağırışlar ve sorular hâlâ kulaklarında çınlarken, Louisa Porter'ın evine doğru yola çıktı.

Onu ön bahçede, bir kolunun üzerinde bir sepet ve çenesinin altında kalın mavi bir başlıkla sıkıca tutturulmuş bir bone ile buldu. kurdeleler. Louisa şapka bırakma konusunda dersini almıştı. Görünüşe göre on bir çözülmüş. Bir çeşit pembe çiçek kesiyormuş.

Sonra doğruldu ve onun kapıdan kendisini izlediğini fark etti. "Marcus!"

Kadın gülümsedi ve güzelce kızardı; adam da ona yavaşça gülümsedi. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu. Kalbini sürekli çarptıran bir eşe sahip olmanın sakıncalı olup olmayacağını merak etti ve gerçekten de onunla sonsuza dek birlikte olmayı istememenin mantıklı bir yolu olmadığına karar verdi. Yalpalayan bir kalp, ödenecek küçük bir bedeldi.

Yine de buraya yapmak için geldiği şeyi yapması

gerekiyordu. "Günaydın, Louisa."

Nişanlısı olduğu ve yapmak şimdilik onun hakkı olduğu için elini öptü ve biraz oyalanmaktan kendini alamadı, Bunun son kez olabileceğini düşünerek.

Elini yavaşça ondan çekti; bu hareketinde öpücüğünü sonlandırmak için bir isteksizlik olduğunu umuyordu. Gözleri sıcacıktı, yanakları pembeliğini koruyordu ve Marcus o anda onu dudaklarından öpebileceğini ve kızın da bunu memnuniyetle karşılayacağını düşündü. Ama ne söylemesi gerekiyordu söylemek için gelmişti.

"Louisa, Colin'i gördüm."

Yüzündeki kan çekildi. "Oh."

Neredeyse bir acı . Sonra beyazın yerini kırmızı aldı ve Marcus bir an için onun bayılabileceğini düşündü. Eli onu yakalamak için uzanmaya başladı ama onun yerine derin bir nefes aldı.

"O iyi mi?" Sesi oldukça kararlıydı. Neredeyse eğleniyordu. Ne de olsa Colin'i tanıyordu.

"O çok iyi. Ve her şey girecek. Horace Peele'i buldu. Ve yarın evde olmaya çalışacak."

Kadın ona baktı. "Yarın mı?" diye yineledi, kelimenin içi boşalmıştı. "Yarın evde olacak mı?"

Düğün yarındı.

"Yarın," diye nazikçe onayladı Marcus. Bütün cesaretini topladı.

Louisa sessizdi. Ona bakıyordu ama şu anda onu gerçekten görmediğini biliyordu Marcus. Derin bir nefes aldı. "Louisa, bugün buraya gelmemeyi tercih edip etmediğini sormaya geldim-"

"Umarım eve varır," dedi çabucak. Gözlerindeki hayat geri gelmişti ve adamın yüzünde sıcacıktı. olarak daha fazla bir şey söylemesini engelledi.

Marcus o zaman anladı. Ondan henüz hiçbir şeye karar vermemesini istiyordu. Bir açıklama yapmamasını.

Colin'i görene kadar değil.

Yapmak zorundaydı. Ama ona seçim şansı verdiği için memnundu, çünkü ona söylememiş olsaydı bununla yaşayamazdı.

Ve bu gece hiç uyuyamayacağını biliyordu.

"O halde yarın görüşürüz Louisa," dedi nazikçe.

Onu öpmek istedi. Neredeyse . Gözleri onun yüzünden hiç ayrılmadı.

Ama onun yerine başıyla selam verdi, sonra da Eversea Evi'ne geri dönmek için atına döndü ve bir elinde parlak sarı bir pembe sallanırken onu arkasında bakakaldı.

Louisa, Marcus'u atı tepenin üzerinde gözden kaybolana kadar izledi.

Sonra gözlerini Londra'ya giden yola çevirdi.

Isaiah, Mercury Club kitaplarını aylık rutin olarak gözden geçirirken notları fark etti. Hareketsiz kaldı, gözleri sayfaya perçinlenmişti.

Sonra içini çekti ve kısa süreli bir kalp ağrılığının ardından derin ve kalıcı bir kızgınlığın geldiğini hissetti.

Çalışkanlığı ve sorgusuz sualsiz sadakati için adamı ödüllendirmiş, zekâsının neredeyse kendininkine eşit olduğunu düşündüğü bir çalışana sahip olmaktan mutluluk duymuştu. Ama Baxter'ın çalışkanlığı açıkça zekâsından daha ağır basıyordu ve bu çalışkanlık ikisini de batıracaktı.

Tabii Isaiah, önce o harekete geçmezse.

Oh, Baxter.

Kanlı adam aslında Bay Robert Bell'in Mercury Club arabasını aldığı *tarihi* ve Bell'e arabayı kullanması için ödeme yapıldığını *not etmişti*. Baxter da kendi maaşını arttırmıştı. Her şey herkesin görebileceği şekilde ortadaydı ve Isaiah'nın tanıdığı çok zeki Marcus Eversea bunu çoktan görmüştü. Çabuk hareket etmesi gerekiyordu.

Isaiah bir not hazırladı, uşak çağırdı ve notu gizlice İçişleri Bakanı'na götürmesini söyledi.

Hem Redmond'lara hem de Everseas'lere.

Baxter'ın çalışkanlığına ve sadakatine saygı duyan Isaiah evine gitti.

Askerler Baxter için gelene kadar bekleyecekti.

Bölüm 22

Hiç kimse, Isaiah Redmond'un zorlu uşağı bile, Newgate solgunluğuna sahip, çok uzun boylu, kararlı görünümlü bir Eversea ve suratsız ve buruşuk olsa da sevimli bir kadın tarafından doğrultulan bir çift tabancayla tartışmadı. Kâhyanın onlara Isaiah'ın o anda tam olarak nerede bulunabileceğini söylemesi için sadece bir iki kelimelik ikna çabası gerekti: onun oturma odası, üst katta.

Madeleine, Colin ve Horace, Marble Mile'dan Londra'ya, askerler tarafından rahatsız edilmeden, kırılan dingiller, fırlatılan nallar ya da başlarına gelebilecek herhangi bir kazadan etkilenmeden, bir taksiyle gelmişlerdi. Doğruca St. James Meydanı'ndaki Redmond konağına.

Horace ve Snap'i şimdilik Redmond'ların alt kattaki salonunda kâhyanın gergin bakışları altında bırakan Colin, Madeleine'i Isaiah Redmond'la yüzleşmesi için merdivenlerden yukarı çıkarır.

Colin kapı aralığında bir an durakladı ve elini denge için kapı çerçevesine yaslandı. Birdenbire içine bir yorgunluk çökmüştü. Madeleine ona dokunabilecek kadar yakınında durdu, kokusunu alabilecek kadar yakınında. Ama ona dokunmadı.

Dinlendirici bir odaydı. Kalın halılarda, ağır, püsküllü perdelerde koyu kahverengiler, altınlar ve kremler uyum içindeydi.

Sandalye ve koltukların pelüş, fırçalanmış kadife ve parlayan derisi ışıık alsın diye geriye çekilmişti.

Isaiah Redmond pencerenin yanında durmuş, dışarıya, öyle görünüyordu ki, hiçbir şeye bakmıyordu. Neredeyse bir şey vardı duruşu hakkında melankoli.

Onu gerçekten de savunmasız bir anında yakalamışlardı.

Güzel.

Colin boğazını temizledi ve Isaiah Redmond döndü.

Yüzü Colin'i, Madeleine'i ve çekilmiş iki tabancayı kaydetmişti; yaşına göre çok genç olan teni parşömen rengine dönmüştü. Ama yüz ifadesi ve duruşu hiç değişmemişti. Ve Colin bu yüzden ona neredeyse hayranlık duyuyordu.

Yine de Redmond hiçbir şey söylemedi. En azından ironik bir selam verseydi Colin daha da etkilenecekti.

Öte yandan Colin de ne söyleyeceğini tam olarak planlamamıştı. Cılız bacaklı bir masanın üzerinde parlayan konyak sürahisini ve iki lekesiz bardağı gördü ve ona doğru yürüdü.

"Brandy, Bay Redmond?"

Ne kadar da kibar bir açılış. Lanet olası kibarlık alışkanlığı. Madeleine'in yüz ifadesindeki belli belirsiz kuşkuyu gördü. Şüphesiz buna alışmaya başlamıştı. Ama brendi tamamen saçma bir şey değildi. Colin, Redmond'un şoktan ölmesini istemediği için Adamın itirafını dinleme zevkini tatmadan önce. Ayrıca konyağın hayat veren özellikleri vardı ve Colin yıllardır bir damla bile içmemişti.

"Bay Eversea..." Redmond başladı. Sesi neredeyse küçümseyici. Yine de gözleri tabancalardan hiç ayrılmadı.

"Sanırım bir brendi al," diye düşündü Colin. Tabancayı tutmayan eliyle bir kadeh doldurdu, elinin tabancayı tutmamasına şaşırdı. Salla. Yudumladı. Ne var ki tadını alamadığı için bu bir kabadayılıktı, çok yazık oldu, çünkü Redmond'un muhteşem brendi.

"Horace Peele'i bulduk, Bay Redmond." Colin bunu neredeyse boş boş söyledi. "Denizaşırı ülkelerin her zaman galip geldiğini şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydınız."

Bunu söylemek garip geliyordu, çünkü bu bir aile efsanesiydi ve her zaman melodram gibi hissettirmişti. Colin ilk kez bunu biliyor, hissediyordu. Doğru.

Redmond'un kaşları havalandı. Belli belirsiz bir küçümsemeyle bakmaya cüret etti.

"Oh, Everseas kesinlikle galip geliyor." Sesi zarifti, modüle edilmiş. Biri onun bir konuşma hazırladığını düşünebilirdi. Colin'in gelişini bekliyordu. "Tarih boyunca at hırsızlığında, korsanlıkta, kaçakçılıkta ve başka şeylerde oldunuz. Bahsedilmeyen, muhtemelen senin bile bilmediğin şeyler, genç adam, ama keşfetmek ve devam ettirmek zorundasın. Çünkü bu senin mirasın. Ama Bay Eversea, bilmeniz gereken bir şey var."

"Can kulağıyla dinliyorum Bay Redmond," dedi Colin yumuşak bir sesle.

"Ben yapmadım." Redmond bunun üzerine biraz gülümsedi. Sanki özel bir şaka yapıyormuş gibi.

Colin alaycı bir ifadeyle başını salladı. "Oh, bu hikayeye bayılacaklar Newgate, Bay Redmond. Orada herkes bu şarkıyı söyler. Aslında darağacına gittiğinizde *sizin* için bir şarkı icat edebilirler. Redmond ile kafiye kelimeler bulmak daha zor ama Londra'da yetenekli ozanlarımız var."

Madeleine'karanlık gözlerini bir kez daha üzerinde hissetti. Muhtemelen Madeleine'in, onun konuşurken nasıl gevezeleştğine hayret etmekten asla vazgeçmeyecekti.

olağanüstü durumlar.

"Hayır, Bay Eversea. Gördüğünüz gibi ben yapmadım." Redmond'un sesi hafifçe eğlenmiş gibi çıkmaya başlamıştı. Sanki Colin'in ne diyeceğini bekliyormuş gibi. yapacağını düşündüm.

Ve birdenbire Colin'in tek yapabildiği elindeki konyak bardağını onun kendini beğenmiş, zarif yüzüne fırlatmamak oldu.

Sakin bir nefes aldı. "Adamın Baxter'ı Horace Peele'e ortadan kaybolması için para ödemeye gönderdin, Redmond ve geri dönmesini engellemek için tehditler savurdun, beni hapse ve darağacına gönderdin. Hepsi bir *kan davası* uğruna." Son kelimeyi kuşkuyla söylemişti, ama bu Redmond'lar için olduğu kadar Everseas'lar için de önemliydi.

"Ben öyle bir şey yapmadım." Redmond hâlâ sakindi. Gözleri tabancaya, Madeleine'e baktı. Yeşil gözleri vardı. Hızlı hareket ettiklerinde ışığı mücevher gibi yansıtıyorlardı.

Colin sıkılmış görünmek için çabaladı. Kasları öfkeyle gerilmiş olmasına rağmen biraz iç çekmeyi başardı. "Pekâlâ Bay Redmond, şöyle . Önce itirafınızla tatmin olacağım. Sonra da arkadaşımın birlikte sizi İçişleri Bakanı'na . Ama bunu yapmadan evinizden ayrılmayacağım ve siz olmadan da ayrılmayacağım."

İç çekme sırası Redmond'daydı. "Bay Eversea. Gök gürültünüzü çaldığım için çok üzgünüm." Eğlenen bir pişmanlık tonuyla konuşmayı başardı. "Ama artık bitti. İş adamım Bay Baxter, Mercury Club'ın fonlarını zimmetine geçirmekten tutuklandı. Bana karşı yanlış yönlendirilmiş bir sadakat duygusuyla, Horace Peele'e ortadan kaybolması için para ödemeye karar verdi. Redmond'ların ve Everseas'lerin geçmişi ve... Lyon meselesi göz önüne alındığında, bu beni son derece memnun edecektir." Ve bu kelime, kayıp oğlunun adı, belli ki dilinden kolayca düşmüyordu. "Baxter Tüm bunları başarmak için kendisine daha yüksek bir maaş ödedi - Peele'e ortadan kaybolması için ödeme yaptı. İçişleri Bakanı düşünüyor, Bay Eversea. Bay Baxter zamanı geldiğinde nakledilecek. Orada

Skandal olmayacak, gazetelerde adım geçmeyecek, ki bu da büyük ölçüde sizin sayenizde ailenizin asla kaçınmadığı bir şey ve aksi yönde hiçbir kanıt yok. Bay Baxter'ın aksi yönde bir *niyeti* varsa... kısa süre içinde Botany Körfezi'ne doğru yola çıkacaktır, o yüzden bunun pek bir önemi olmayacaktır. Yapacağın ya da söyleyeceğin hiçbir şey Bunu değiştirin Bay Eversea ve ailenizi uzun süreli acı ve skandala maruz bırakmak isteyeceğinizden şüpheliyim. Ne de olsa siz bir Eversea'sınız." Son cümlede soluk, kuru bir küçümseme.

Colin onun söylediği her şeyi giderek artan bir çaresizlik duygusuyla dinledi. Çok zekiceydi. Aynı zamanda muhtemelen ustaca, zarif, hava geçirmez bir yalandı ve yapabileceği hiçbir şey, şey göremiyordu. Eğer durum gerçekten böyleyse. Yorgunluk aniden içine çöktü. Bunu sesinden uzak tutmak için mücadele etti.

"Sana inanmıyorum."

"Neye inanırsanız inanın," diye devam etti Redmond kolayca. "Artık hiçbir şeyi kanıtlayamazsın, zaten en önemlisi de bu. Ve sanırım lanet olası aileniz bir şekilde asılmamanızı sağlamayı başardı ve bu süreçte Londra'da kaosa neden oldu. Şaşırtıcı Aileler kendilerini korumak için ne yaparlar, değil mi Bay Eversea?"

Colin'in öfkesinin kenarları kararmaya başlamıştı ve bunu onun sesinde duydu. Bu ona güç verdi. "Ailemin beni darağacından kurtarmakla hiçbir ilgisi yok Bay Redmond. Bildiğim tek şey masum olduğum ve ailemin ve sevdiğim insanların benim büyük acılar çektiği. Ve her şey, tüm bunlar, size geri dönüyor. Hepimizin çektiği muazzam acılar için, kaybettiğim zaman için... Bedelini ödemenizi istiyorum."

Redmond sanki bütün bunlar çok ilginçmiş gibi biraz kaşlarını çatarak başını sallıyordu. "Benden tam olarak nasıl... 'ödeme' yapmamı istediniz?" Sesi biraz meraklı geliyordu. Siz ya da...'hanımefendi' arkadaşınız... bugün beni öldürmeye mi niyetlendiniz?"

Colin'in sesi gergin bir şeydi. "Ben bir katil değilim, Bay Redmond. Allah'ın belası akrabanız kendi bıçağının üzerine düştü, çünkü o sarhoş, vahşi bir serseriydi. Buraya geldim çünkü ne olduğunu bilmeni istiyorum. Debtor's Door'un merdivenlerinden çıkıp adınızı haykıran bir kalabalığa bakma zevkini yaşayacaksınız. Yine de benden daha az popüler bir suçlu olacağınızı garanti ederim."

Sonunda Redmond'un yeşil gözlerinden çakmaktaşını çıkarmayı başarmıştı.

"Bay Eversea." Kırpılmış, soğuk iki kelime. "Eski iş adamım Bay Baxter bazı alçakça işlere karıştı ve söyleyebileceği diğer her şeyi reddedeceğim ve ayrıca bilgiyi gazetelerden ve dedikodu çevrelerinden uzaklaştırmak ve yetkililer bunu biliyor. Ailem acı çekmeyecek. Ama belki de bir dahaki sefere bir Redmond ile bir bara gittiğinizde daha dikkatli olursunuz, çünkü artık sonuçlarının ne olabileceğini ve kendimizi korumak için ne kadar ileri gidebileceğimizi biliyorsunuz. Ne zaman yenileceğinizi bilin Bay Eversea."

Bu son sözler alçak sesle ve vahşice söylenmişti.

Colin en azından bu adamı sonunda kızgınlığını açığa vurması için uyandırmanın tatmin edici olduğunu biliyordu. Göz göze geldiler. Isaiah Redmond da Colin kadar iyi bakabiliyordu; boyları tam olarak aynıydı.

Mermerli salondan kendilerine doğru gelen pahalı terliklerin tıkırtısını duyduklarında hepsi birden döndüler, Colin ve Madeleine, tertemiz bakımlı Fanchette Redmond kapı aralığında duraksarken tabancaları doğrulturken bulunmaktan biraz utanmıştı.

Bayan Redmond neredeyse merakla içeri baktı. Fark etti ki Madeleine şaşkınlıkla kaşlarını çatı, sanki elbisesini onaylamıyormuş gibi, ki onayladığına şüphe yoktu. Ve sonra Colin'i gördü.

"Oh, buradasınız, Bay Eversea."

Ve Colin'in başına gelen onca şaşırtıcı şey arasında Geçtiğimiz birkaç hafta - darağacından kurtarma, Madeleine Greenway ile bir ahırda hayatı değiştiren bir sevişme, bir odada bir kadınla geçirilen bir gece

Yedi ayak boyunda bir iskelet olan Fanchette Redmond'un azılı bir kaçak suçluya çay partisine geç kalmış gibi hitap ettiğini duymak kadar onu hayrete düşüren başka bir şey yoktu.

Sanki onu gördüğü için *rahatlamış* gibiydi.

Sonra da ona baktı, çünkü gerçekten merak ediyordu. Eversea ve Redmond aileleri, büyük bir balo düzenlenmediği sürece birbirlerini evlerinde ağırlamazlardı.

Colin normalde onu sadece kilisede, balo salonlarında ya da büyük partilerin ortasında görürdü. Şimdi ona baktı, hayatı boyunca titizlikle kibar davrandığı ama sırf servetini bir şirkete bağladığı için içgüdüsel olarak, mantıksızca hoşlanmadığı yakışıklı sarışın bir kadın. Redmond ve diğer Redmond'ların tüm yavrularını yetiştirdi.

Yıllar geçtikçe biraz daha kalınlaşmıştı ama hâlâ oldukça açık tenliydi. Üzerinde altın işlemeli koyu altın rengi bir muslin vardı. Çiçekler. Genevieve ve Olivia o elbisenin fiyatını bilirlerdi.

Isaiah umursamaz bir tavırla karısına döndü. "Fanchette, belki de bizi yalnız bırakmalısın-"

Fanchette Redmond yavaşça kocasına döndü ve ona bakışı şok ediciydi. O kadar küçümseyiciydi ki Sessiz.

"Yeterince şey yaptın, Isaiah."

Isaiah Redmond'un soğukkanlılığı çelikten bir şeydi. Gözünü bile kırpmadı. "Fanchette, neden bilmiyorum. Daha önce şey yapmadım."

Kocasını görmezden geldi ve tekrar Colin'e bakmak için döndü. "Darağacından kurtarılmanız gerekiyordu Bay Eversea ve Sonra da seni alabilmem için kısa bir süre burada kal. Sizi tamamen farklı bir isimle, oldukça gizli bir şekilde bir gemiye bindirmeyi ayarlamıştım," dedi zarif bir şekilde özür dileyerek. "Oraya gittiğimde Seni bana söylenen yerden -şehrin o korkunç küçük yerinden- aldım, gitmiştin."

"Fanchette." Isaiah Redmond bunu soğukkanlılıkla söyledi. "Tanrı aşkına ne-"

"Olağanüstü, değil mi?" diye devam etti, kocasını görmezden gelerek şaşkınlıkla. "Böyle bir şeyi başarmanın mümkün olup olmadığını merak ettim, gerçekten merak ettim - on birinci saatte darağacından kurtulmayı. Ama Londra'da neredeyse istediğin her şeyi elde etmenin mümkün olduğunu biliyor musun? Bilmiyordum ama böyle bir şey için birini kiralayabilirsiniz. Birini kiraladım ve işe yaradı, işte buradasınız Bay Eversea."

Colin tekrar Madeleine'in kara gözlerini aradı. Şaşkın görünüyordu.

Ona gelince, garip bir şekilde, şu anda Isaiah Redmond'a sempati duyduğunu hissetti - hiç bu kadar şaşkın olmamıştı. "Bayan Redmond... bana gemiden kurtarılmayı *sizin* ayarladığınızı mı söylemeye çalışıyorsunuz? Darağacı mı? Ama... Tanrı aşkına *neden...*?"

"Babana sor, canım." Kelimeler kırılmış ve ironikti.

Colin keskin bir nefes aldı. "Bayan Redmond, kocanıza da açıkladığım gibi, *babamın* ve ailemin hiçbir şeyle ilgisi yok-"

Fanchette Isaiah Redmond'a doğru döndü. Elini uzattı, avuç içi yukarıdaydı... onu gösteriyordu.

"Babana sor," diye tekrarladı sessizce.

Ve Colin, Isaiah Redmond'un mutlak sessizliğini bir darbe gibi hissetti. Kafa. Yönelim bozukluğu. Soğuk mide bulantısı. Colin bir an için ne düşünebildi ne de nefes alabildi.

Adam en azından alay etmeliydi, hem de hemen.

Ama belli ki Fanchette onun soğukkanlılığını şaşırtmıştı ve o tereddüt anı kalıcı olarak suçlayıcı oldu.

İki adam birbirlerine baktı. Her ikisi de neredeyse fiziksel olarak geri çekiliyordu.

Ve sonra, tabii ki, birbirlerine tekrar bakmaktan kendilerini alamadılar. Ve... gözleri buluştu. Çünkü Colin'in daha önce fark ettiği gibi, boyları tam olarak aynıydı.

Kan Colin'in kol ve bacaklarından akarak ellerini ve yüzünü soğukta bıraktı. Sorun şuydu... Sorun şuydu: Bu mümkün *görünüyordu*.

Colin'in gözleri. Boyu - tüm kardeşlerinden ve babasından daha uzundu. Bir de babası Jacob Eversea'nın ona her zaman koyduğu şaşkın mesafe vardı.

Madeleine'e baktı ve onun yüzünde de aynı değerlendirmeyi, aynı merakı gördü. Madeleine *Madeleine* bunun mümkün olabileceğini düşündüyse.

Reddet, diye bağırarak istedi Redmond'a. Bunun yerine, ayırmadan adama baktı ve avuçları terlemeye başladı. Olivia ve Lyonu ve Eversea ve Redmond kan davasının efsanevi ölümcül kusurunu hatırladı.

Bir Eversea ve bir Redmond'un kaderinde her nesilde bir kez birbirlerinin kalbini kırmak vardı.

Oh, Tanrım.

Fanchette, kocasına nazikçe azarlayan, ipek gibi küçümseyen bir sesle hitap ederek, "Sırlarla ilgili mesele, Isaiah," diye devam etti, "çocuklarının hayatı söz konusu olduğunda annelere sır saklamaları konusunda güvenilemez. Birkaç hafta önce Bayan Eversea'dan yardımım için yalvaran mektup aldım. Her şeyden nefret ettiğimi biliyor. Eversea, ama *sizin* oğlunun mahkûmiyetiyle bir ilginiz olduğuna inanıyordu. Ne de olsa Colin'in özgürlüğü için verilen dilekçelerin her biri sessizce engellenmişti. Ve bana yalvardı. Bağışlama çok özlü bir şekilde - aslında daha çok formalite icabı, bağışlama için yalvarıyor, sanırım - ama şiddetle itiraf etti Colin'in senin oğlun olduğuna inanıyor. Yaşadığım şoku tahmin edebilirsiniz." O bakışlarını Colin'e çevirdi. "Masumiyetinize bir an bile inanmadım Bay Eversea, ama hiçbir anne oğlunun cinayet işleyebileceğine inanamaz ve Bayan Jacob Eversea da bir istisna değildir. Ve Isaiah..." O kocasına döndü. "Bunu yapamazdım. Kendi oğlunu öldürmene izin veremezdim."

O sırada Isaiah'nın eli yüzüne geldi ve alnını gölgeledi. El biraz titriyordu. Colin derin bir nefesle omuzlarının hareket ettiğini gördü ve o nefesle birlikte soğukkanlılığı geri geldi ve el aşağı indi.

Ve Colin savunulamaz koşullardaki zarafeti düşünmeden edemiyordu. Bunu Redmond'dan mı almıştı?

"Fanchette..." Redmond'un sesi o kadar sessizdi ki neredeyse çekingen. "Colin Eversea'ya böyle bir şey yapacağıma gerçekten inandın mı?"

"Colin" değil. "Bay Eversea" değil. Ama *Colin Eversea*.

"Denizaşırı ülkelerden nefret ettiğine inanıyorum, Isaiah," dedi Bayan Redmond sessizce. "Pek çok nedenden ötürü."

Redmond yine sessizdi. Duyguları tamamen gözlerinde, sesinde ve yüzünün gri tonundaydı.

Colin birdenbire oturmayı çok istedi ve bunu istediği için kendini aptal gibi hissetti. Madeleine şimdi onu izliyordu, o karanlık gözleri onu nezaketle tutuyordu. Ve bu nezaket Colin'i o anda mantıksız bir şekilde sinirlendirdi, çünkü buna ihtiyacı vardı.

Bayan Redmond kocasına hitaben, "Bayan Eversea senin üzerinde biraz etkim olabileceğini düşündü," diye devam etti. "Ama sana gelme riskini göze alamazdım, Isaiah, çünkü o kişinin sen olduğuna inanıyordum.

Bay Peele'in ortadan kaybolmasını ayarlayan kişi. Ben de meseleyi kendi ellerimle hallettim. da iyi oldu." Sesi belli belirsiz memnun olmuş gibiydi.

"Yani tüm bu insanlara şantaj yapan *sizdiniz*, Bayan. Redmond?" Colin'in aklı karışmıştı. "Nasıl başardın-"

"Hayır," dedi Fanchette'in sesi yine şaşkıncı. "Şantaj mı dediniz? İnsanlara şantaj mı yapıldı? *Tsk*. Eğer birine şantaj yapıldıysa, bunun tek nedeni Isaiah'ın harçlığını elimden almasıdır. Isaiah, beni Baxter'dan para *dilenmeye* zorladı. Ben bir Redmond'ım ve doğuştan Tarbell'ım. Hiçbir şey için *dilenmemeliyim*." Sesi artık soğuk bir şekilde talimat veriyordu.

"Ve böylece Baxter'a karşı durumu tersine çevirdim."

"*Baxter* bu konuda sana yardım etti mi, Fanchette?" Redmond'un sesi dikkat çekici bir şekilde hâlâ sabitti.

"Harçlığım olmadığı için, Isaiah, Colin Eversea'nın kurtarılması için ödeyecek param da yoktu. Bana para vermesi için Baxter'a yalvarmaya gittim. Adam çok *kabaydı*." Bayan Redmond bu anıyı hatırlayınca bile kızardı. "Bana bir kuruş bile vermeyi reddetti. Ama *benim* sırlarımdan biri, Isaiah, sandığından daha zeki olduğumdur.

Evet. Ben de ona yeni hizmetçi Bayan Daisy Poe ile olan ilişkisini bildiğimi ve istediğimi yapmazsa onu kovduracağımı . Kısacası, ona saygısızlığının bedelini *ödettim*. Ve çünkü biz Redmond'un parasını senin haberin olmadan daha fazla kullanamayacağını anlayınca, Isaiah, ona Colin Eversea'nın kurtarılmasını sırlarla finanse etmeye çalışmasını söyledim, tıpkı onu emirlerimi yerine getirmeye zorladığım gibi. Böylece

benim hizmetkarım oldu. İkimiz için de çalıştı, Isaiah. Komik değil mi?"

Ses tonu tuhaftı. Sesi acı ve yarı mutlu geliyordu.
"Baxter kesinlikle işini , çünkü Colin Eversea kurtarıldı ve değerli paranızdan bir *kuruş* bile çalınmadı.
Bu süreçte kurtarmaya harcanan para, Isaiah."

Aman Tanrım. Colin düşündü: Hayatının son haftası büyük ölçüde Fanchette Redmond'a *ödenek verilmediği* için yaşanmıştı.

Zihni olayların akışını gözden geçirdi: Mary Poe'nun kız kardeşi Daisy Poe, Baxter'a Dirilişçi Critchley'den bahsetmiş, o da Baxter'a Dr. August'un cesetleri satın aldığıını söylemişti. Baxter da Dr. August'a kontes hakkında bilgi vermesi için şantaj yaptı. Baxter bu bilgiyle Harry'ye şantaj yaparak Kaplan Yuvası'na para ve mesaj taşıyan gönülsüz, isimsiz bir kurye olmasını sağlamıştı. Ve Horace Peele'i Mutton Cottage'da saklaması karşılığında Critchley'e Mercury Club arabası, Edinburgh'a satılacak cesetlerin hızlı bir şekilde taşınması için alınmıştı ve şoförlüğünü Robert Bell yapmıştı. Baxter da Madeleine ve Horace'ın maaşlarını kendisine verilen -ya da kendisinin verdiği- zamdan karşılamayı ayarlamıştı. O noktada çaresiz kalmış olmalıydı.

Ve sonra, hiç şüphesiz, son 150 poundu bulamayınca Madeleine'i öldürmeye çalışmıştı.

Ama Robert Bell, Mercury Kulübü'nün arabasını kullanması için işe alınmıştı ve Bay Baxter kendi ücret artışını kaydetmişti ve kendi titiz kayıt tutması onun çöküşü olmuştu. Marcus bunu görmüştü, Redmond da öyle.

Colin, Isaiah Redmond'un adamı kiralayıp kiralamadığını ya da adamın bunu kendi başına yapıp yapmadığını asla kesin olarak bilemeyeceğini düşünüyordu.
İrade.

Fanchette Redmond, "Yani sırlar Colin'in hayatının bedelini ödemeyi başardığım para birimi," diye sözlerini tamamladı. "Ve şimdi sırlarından biri canlı olarak duruyor, Isaiah."

"O benim babam değil." Colin kelimeleri sessiz bir tehditle tekrarladı.

"Annenden gelen mektubu sana gösterebilirim canım."
Fanchette yumuşak bir şekilde devam etti. "Dürüst olmak gerekirse, bunu almamış olsaydım kendimi bu kadar zorlamazdım. Belki de seni serbest bırakma konusunda yardımımı almak için bir manevraydı. Yine de çoğu kadın bu tür şeyleri hafife almaz, özellikle de Şüphesiz düşman olarak gördükleri biri. Annenize sorarsanız, inkar edebilir. *Ben olsam* kesinlikle öyle yapardım, Özellikle de artık hayatta olduğunuza göre. Her ne kadar Bay Eversea, sizin masumiyetinize inandığımı söyleyemeyecek olsam da, bir evlat kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ve ben insanlık dışı değilim."

Isaiah Redmond sessiz kaldı. Yüzüne renk gelmemişti ama sırtı dimdik duruyordu ve karısına sanki onu hayatında daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu bakışta biraz hayranlıktan fazlası vardı.

Odanın ağır sessizliği içinde, Colin elini uzatmak istedi. Gözleri bir an olsun ondan ayrılmayan Madeleine'e dokundu. Madeleine onun kendisini bir müttefik olarak hissetmesini istemişti, biliyordu.

Sonunda Isaiah Redmond başını yavaşça çevirip Colin'in tabancasına baktı.

Colin içini çekti, kilitledi ve indirdi, sonra paltosunun içine soktu. Bunun bir daha birine tabanca doğrulttuğu son an olmasını umuyordu.

Madeleine'e baktı. Kendi tabancasını kilitledi ve indirdi.

"Fanchette." Redmond karısının adını söyledi. Colin daha iyi bilmeseydi, neredeyse tonsuz olan bu kelimeye bir yalvarış iması olduğunu düşünebilirdi.

"Harçlığımı elimden almamalıydın, Isaiah," dedi Mrs. Redmond basitçe söyledi.

İki Redmond uzun bir süre göz göze geldiler. Colin daha önce hiç bu kadar sessiz bir odada bulunmadığını düşünüyordu. Yine de evliliklerinin ölçülemeyecek kadar ilerlediğine dair tuhaf bir his vardı içinde.

Ve sonra Colin şöyle düşündü: Adaletin canı cehenneme. Belki de adalet diye bir şey yoktu. Sadece kader. O yaşıyordu. Horace Peele'i bulmuştu. Redmond'lardan ve buzsessizliklerden bıkmıştı. Eve gitmek, deniz havası almak, yeşil bir Sussex tepesinden aşağı yuvarlanmak, Pig & Thistle'da bir bardak koyu bira içmek, uzun bir süre Redmond'a bakmamak istiyordu.

zaman...ve tabii ki, küçük bir düğün meselesi vardı. Ne yazık ki, Redmond'lar elbette düğüne davetliydi.

"Horace Peele'i bulduğunuzu mu söylüyorsunuz, Bay Eversea?" Sonunda Colin'le konuşmak için döndüğünde Redmond'un sesi sakindi.

"Horace Peele'i buldum," dedi Colin gergin bir sesle. "O güvende. Salonunuzda, ağızdan salyalar akan büyük bir köpekle birlikte."

Salondaki büyük köpek yüzünden Redmond'un yanağında bir dehşet seğirmesi belirdiğinde çocukça bir zevk duydu.

"O zaman onu İçişleri Bakanı'na götürün," dedi Redmond, "ve masum olduğunuza dair bir açıklama yapmasını sağlayın. Eminim yeterince çabuk serbest bırakılacaksınız."

"Ama Baxter Mad'i öldürmeye çalıştı-"

"Colin." Madeleine'in hoş ve alçak sesi onu durdurdu.

Durdu, utandı. Sadece *onun* için adalet istemişti. Baxter bu olağanüstü kadına ateş etmişti; ölmüş olabilirdi.

Ama Colin, Madeleine'i İngiliz hükümetinin aşağılamasının -doğruca darağacından kaçırılmasının- arkasındaki beyin olarak ele vermek istemiyordu ve açıkça görülüyordu ki Bayan Redmond bunu kimin düzenlediğini tam olarak bilmiyordu. Baxter her şeyin elçiliğini yapmıştı.

"Bizi arkadaşınız Bay Eversea ile tanıştıracak mıydınız?" Redmond yine ironik konuşuyordu. Ve Madeleine'i inceliyordu, Yeşil bakışlarında takdir alevlendi. Ne de olsa erkeklik içgüdüsüyle mücadele etmek zordu.

Colin kesin bir ifadeyle, "Hayır," dedi. "Biz gidiyoruz." Her nasılsa Madeleine'in adını kendine saklamak, en azından şimdilik onu tüm bunlardan korumanın bir yolu gibi görünüyordu. Muhtemelen kırmızı ceketliler ve sivri tabancalar için nostaljik hissediyordu. İyi, açık sözlü, *dürüst* bela.

Isaiah Redmond birdenbire, "Eğer taksiyle geldiyseniz Mercury Club'ın arabasını alın," diye önerdi. "Bay Bell kullanacak. Siz de Pennyroyal Green daha hızlı."

Colin gözlerini Isaiah Redmond'a dikti. Ama bu doğruysa ne anlama geliyordu? Kendisi ya da Redmond için? Bu sorunun alt akıntısı havada parıltıyordu.

Colin başıyla onayladı. "Teşekkür ."

"O zaman Pennyroyal Green'deki düğünde görüşürüz?" Colin ve Madeleine yanlarından geçerken Fanchette tatlı tatlı konuştu.

Tanrı aşkına. Ama yine de Pennyroyal Green'deki herkes davetliydi.

"Beni düğünde göreceksin," diye söz verdi.

Sonraki birkaç saat neredeyse hiç konuşmadan, hızlı bir bulanıklık içinde geçti.

Şoför arabadan çıkarıldı, araba Koşum takımı takıldı ve ilk durakları Madeleine'in Londra'nın nezh ama dikkat çekici olmayan bir bölgesindeki lojmanı oldu. Madeleine şaşırdı, ama Colin ısrar etti.

Colin ve Madeleine tabancalarını çekmiş olarak merdivenlerden yukarı süzıldüler, aslında alışkanlık gereğı, ama kimse onu öldürmek için pusuya yatmadığı için buna gerek olmadığı ortaya çıktı.

Ve bir gün önce Colin onun giyinip soyunmasını mutlulukla izleyebilecekken, onun yerine kapının dışında Snap'le birlikte bekledi. Madeleine temiz çarşafı, yeni bir elbise ve kendi bonelerinden birini giyip yeni bir kadın olarak ortaya çıkarken, Horace birkaç kez "Acele et!" diye tısladı.

"Bir düğüne gitmeye ne dersin Horace?" Colin sordu. Horace'la ve kendi masumiyetiyle bir iki gün içinde İçişleri Bakanı'nı ziyaret ederek ilgilenecekti. *Şimdi* Sussex'e gitmesi gerekiyordu.

"Oh, düğünlere bayılırım!" Horace ilan etti.

Ve böylece Mercury Club arabası onları şaşırtıcı, pervasız bir hızla götürürken gerçekten de neredeyse ateşli kanatlı bir savaş arabasına dönüştü. Pennyroyal Green'e hız.

Yolda Horace ve Madeleine bir süre arabayı kibar konuşmalarla doldurdular ama sonunda tüm konuşmalar Colin'in sessizliğinin ağırlığı altında ezildi. Sanki geçip giden kırlar bir kâhinmiş gibi, sanki kafasında dönüp duran tüm soruların ve muammaların yanıtlarını orada bulabilecekmiş gibi hevesle pencereden dışarı bakıyordu. Sanki onu daha önce milyonlarca kez, her koşulda, her durumda görmemiş gibi bakıyordu.

At sırtında ve her tür arabada. Gözlerini dikip baktı,

Darağacına giderken yaptığı gibi, imgeler, izlenimler ve anılar arasında dolaşıyordu. Her şey tamamen yeni görünüyordu, çünkü artık tamamen farklı bir adamdı.

Hayatının en önemli kararının eşiğindeydi.

Ve sonra kırmızı bir çizgi Pennyroyal Green'in ortaya çıkışını müjdeledi. Pennyroyal Green'de yaz boyunca her zaman olduğu gibi, Sussex'te doğa, Bayan Endicott'un Genç Bayanlar Akademisi'ne (ya da herkesin pek de gizli olmayan bir şekilde adlandırdığı gibi İnatçı Kızlar Okulu'na) giden tepeye kadar parlak bir gelincik halısı sermeyi uygun görmüştü,

Kasabanın meraklı çocuklarının onu bulmak için yardıma ihtiyacı olabilir diye. Ve

Her zamanki gibi, antik taş kilise ve Pig & Thistle, yüzyıllardır olduğu gibi, birbirlerini iyi niyetle kabul ederek karşıya oturuyorlardı

her biri kasabanın ruhani refahı için kritik öneme sahipti. Ve

Her zamanki gibi, Eversea'nın sadece birkaç asırlık son evi, kırmızı tuğlalı ihtişamıyla, inişli çıkışlı araziler, ulu ağaçlar, kuğu benekli göllerle çevriliydi ve bunların hepsi kasabanın uzak ucundan görülebiliyordu.

Home.

Yüce Tanrım, onu bir daha asla göremeyeceğini düşünmüştü. Ve her şeyin cevabı buradaydı.

Kalbi yapmak üzere olduğu şeyin bilgisiyle, muazzamlığıyla çarpmaya başladı.

"Benim pencerem, karşısında kocaman bir ağaç pencere. İçeri ve dışarı tırmanmak için mükemmel."

Neredeyse iki saattir söylediği ilk şey buydu ve Horace ile Madeleine, Colin'e bakmak için mecburen başlarını öne eğdiler işaret etti.

Köylülerden biri -Bayan Notterley, Colin'in dikkatini çekmişti- en güzel pembe elbisesini giymiş, kiliseye giden taş patikadan yukarı doğru tam olarak koşmuyordu, hain bir esinti almasın diye elini kaputunun tepesine sıkıştırmıştı.

arabaları kilisenin önünde durduğunda. Kilise kapısından geçerek gözden kayboldu.

Kasabanın sokakları bomboştu. Diğer herkes şüphesiz çoktan sıralara dizilmiş, kendi Bayan Louisa Porter'larının kendi Bay Marcus Eversea'larıyla evlenmesini bekliyordu.

Colin, Horace ve Madeleine de arabadan indiler.

Düğün için mavi bir gökyüzü olmalıydı, Colin. uzaktan bakarak düşündü. Onun yerine, solan bir çürük gibi benek benekti. Yağmur en karanlık kısımlara saklanmıştı ve paramparça olacaktı. Bir anda yıkılır ve gittiği yol çamur olur.

Nihayet. Yağmura ihtiyaçları vardı.

Kilise çanı çaldı. Colin gözlerini Madeleine'e dikmiş, Madeleine ve Horace da Colin'e bakıyorlardı. Kalbinin çarpıntısının çan sesinden duyulmamasına hayret etti.

Sonra Horace boğazını temizledi. " var mı, şef? İyi bir düğüne bayılırım."

Colin irkildi ama Horace'a bakmadı bile. "Elbette Horace. İçeri gir."

Horace, Snap'le birlikte patikadan yukarı koştu ve o da kilisenin içinde kayboldu.

Colin uzandı ve bir sarhoştan bir peni karşılığında satın aldığı büyük şapkasını kaldırdı, böylece görkemli manzarayı engellememiş oldu. Madeleine. Mor giydiğini ilk kez fark etti. İçinde harika görünüyordu.

Adamın yüzünde, gözlerinde bir şey görmüş olmalıydı, çünkü bir anda ağzından alışılmadık bir sözcük seli döküldü.

"Colin, şimdi kiliseye gitsen iyi olur, Bay Hunt'tan para aldığım için babandan gelecek paraya gerçekten ihtiyacım olmadığına karar verdim ve bununla gemi yolculuğu satın alacağım ve-"

"Madeleine," dedi nazikçe.

Birdenbire gevezeliği kesti. Yüzü kül rengiydi. Korkmuş görünüyordu.

Büyük şapkasını tutan avuçları nemliydi ve midesi kasırga gibiydi. Colin nefes aldı, nefes verdi ve kelimeleri söyledi.

"Seni seviyorum."

Bunu hayatı boyunca hiçbir kadına söylememişti. Madeleine tereddüt etti. "Biliyorum. Ne olmuş yani?"

Evet. Göğse saplanan bir mızrak daha çok can yakabilirdi, gerçi bu tartışılırdı.

Colin ağzını açtı ama sesinin buharlaştığını fark etti.

Bunu uzun bir sessizlik izledi. Kilise çanının sesi dışında.

"Seni sevmek *istemiyorum*," diye sinirli bir şekilde devam etti sonunda. "Ama seviyorum."

Bunun üzerine biraz gülümsedi. Ama hiçbir şey söylemedi.

"Eee?" diye sordu. Kendini açıkta, denizde ve giderek daha asık suratlı hissediyordu.

Madeleine'in dudakları bir kez aralandı, sonra tekrar kapandı ve başını sertçe salladı. "Demek beni seviyorsun, Colin. Ve sonra... Ne?" Sanki ona tam olarak "ne" olduğunu gösteriyormuş gibi boş avuçlarını yukarı çevirdi.

"Ve sonra... birlikte bir hayat kurarız." Sesi paslı geliyordu. Doğaçlama yapıyordu. Aslında, "Sonra ne olacak?"  ok iyi bir Soru. Bir hayale göre ya amı tı, bir rüyaya göre planı, tüm hayatı ve eve dönüşleri sırasında bir yerlerde sonunda bu rüyadan kurtulmu tu. Hayal, onu bazı yönlerden dengeleyen, ama bazı şeylerden de alıkoyan bir a ırlıktı. yükseliyordu. Artık buna ihtiya ı yoktu. Artık bir erkekti ve sonunda kendi kalbini, ruhunu ve neyden yapıldığını biliyordu. Çünkü Madeleine ona göstermişti.

Açıkçası bundan sonra ne yapacağını bilmiyordu. Ama muhtemelen Madeleine'i ilk g rd   andan beri *bunun* a k olduğunu biliyordu. Yıllar boyunca dünyayı pervasızca, kaprisli,  ehvetli bir şekilde test etmesi, onunla bildiklerini aramak içindi. Tutku ve Barış. Kahkaha, mücadele ve dostluk. Tanrım, ama onu seviyordu. Bu son derece alçakgönüllü, muazzam, ı ıltılı bir şeydi.

Bu onu gerçekten korkuttu.

Ve bu hiç de iyi gitmiyor gibi görünüyordu.

"Biz... bir ara verdik Colin," diye dikkatle ba ladı Madeleine.

"Hayır," dedi açıkça. "Bunun kalıcı olduğuna inanıyorum. Seni sevmenin."

"O zaman ortak bir hedef," diye düzeltti biraz fazla hızlı bir şekilde. "Ve paylaşılan zevk, zor hedefimizi daha katlanılabilir hale getirdi. Ve bu zevk, belki de tehlike nedeniyle daha da artmıştı. Bu *bir* Birlikte geçirdiğimiz zaman yadsınamayacak kadar güzeldi, ama şimdi el sıkı ıp birbirimize iyi dileklerimizi sunmalı, dostça ayrılmalı ve hayatlarımıza devam etmeliyiz.

Git o düğünü durdur, Colin. Bu hayat senin için ve sen de bunu biliyorsun. Ben de gidip kendim için olan hayatı yaşayacağım."

Kaşlarını çattı. Ne kadar saçma. Kadının buna bir an bile inandığını sanmıyordu.

Colin burnundan uzun bir nefes çekti ve yavaşça bıraktı. "Yani beni bir daha görmeyeceğin için mutlusun Madeleine."

Adam bekledi. Yüz hatları hareketsiz bir şekilde ona baktı. Yine de gördü: o karanlık gözlerde hızla parlayan dehşet, sonra yine anlaşılmazlık.

Kilise çanları başladı. İğne büyüklüğündeki ilk yağmur damlası Colin'in yanağına düştü ve sabırsızlıkla onu fırçaladı.

"Ve sen bana bir daha asla dokunmamaktan memnunsun."

Onun derin bir nefes aldığını gördü. Ah, bu eve çarptı.

Bu yüzden zırhının deliğine doğru ilerledi, kelimeleri dışarı çıkardı Acımasızca, sanki darağacına mahkûmlarmış gibi. Her birini hissetmesini, kendisi için ne anlama geldiklerini görmesini, hissetmesini istiyordu.

"Benimle bir daha asla sevişemeyeceğin için mutlusun. Sesimi bir daha duymamaktan. Bir daha güldüğümü duymamaktan."

Ödülü, kanın yüzünü yavaşça terk edişini ve darbelere dayanırken gözlerindeki kısık bakışı izlemektir. İyi ve güzel.

Ve kilise kulesinde, hevesli bir çocuk çanı çalmaya devam etti.

"Bir daha asla yanımda uyanmayacağın için mutlusun. Hayatının geri kalanında."

Ve bunu düşündüğünde... onu asla görememe fikri yine... , his tanıdıktı: sanki ölüme mahkum edilmiş gibiydi.

Colin sessizliğe gömüldü. İşi bitmişti. Daha fazla ne söylenebilirdi ki? Ve yalvarmak üzere değildi.

"Sen... sen devam edeceksin, Colin," dedi yumuşak bir sesle. "Mutlu olacaksın. Mutluluk için bir yeteneğiniz var."

Cehenneme kadar yolu var.

"Söyle Madeleine," dedi, sesi alçak ve öfkeliydi.

Onun ne demek istediğini biliyordu. "Ne fark eder ki?" dedi basitçe.

Sonra ondan uzaklaşmak için omuzlarını arabaya doğru eğdi. Adam elini onun koluna dokundurarak onu durdurdu.

Onunla yüzleşmek için yavaşça geri döndü.

"Söyle. Yüzüme söyle. Ve *sonra* benden uzaklaş."

Gözlerini kırpmadan ona baktı. Ah, o gözler. Gece yarısı gibi, yıldızlar gibi, sonsuzluk gibi, cennet gibi, her şey gibi, o gözler. Ve o söylemeden önce gözlerinde gördü, izin verdi ve Bunun doğru olduğunu biliyordu, kendisi için olduğu kadar onun için de doğruydı. Ve yine de bunun bir önemi olmadığını biliyordu.

"Seni seviyorum, Colin."

Kadının sesindeki his onu sarstı. Kolunu onunkinden ayırdı. O zaman anladı.

"Çok cesursun, Mad." Nazikçe söyledi. "Tanıdığım en cesur insan."

Bu, ona bir kereliğine de olsa bir şeyden korkmanın doğru olduğunu söylemenin bir yoluydu. Ve aşk, elbette, en çok korkuncu da, daha önce kaybetmiş olduğu için bunu çok iyi biliyordu. Colin ondan kaçmak istediği için onunla alay edecek ya da onu sözlerle cezalandıracak, onunla uğraşacak ya da onu ikna edecek gücü kendinde bulamıyordu.

Yani bu onu öldürüyordu. Kız onun hayatını kurtarmıştı. Ve onu sevdiği için başka bir şey söylemedi.

Ve Colin yalvaramayacak kadar gururlu olduğunu fark etti. Ne de olsa bir aşk ilanı insanı iliklerine kadar soyardı. Yapmak istediği her şeyi yapmıştı. Onun çekip gitmesine izin verecekti. sadece bu seferlik korkmasına izin verecekti.

Ona son hediyesi.

Madeleine bir an için biraz kararsız göründü. Çenesi Neredeyse meydan okurcasına yukarı doğru seğirdi. Elini dalgınca kaldırarak burnunun etrafında dalgalanan saç tellerinden birini uzaklaştırdı, boynundaki düğümden kurtulmuştu. Sonra bu hareketi bir veda hareketine dönüştürerek elini ona doğru kaldırdı, yarı selam verdi ve çarpık bir gülümseme takındı.

Arkasını döndü ve kararlı adımlarla arabaya doğru yürüdü.

Şoför ona elini uzattı ve kara eldivenli elinin beyaz eldivenli parmaklarla kısa bir süre için birleştiğini gördü. binerken biraz zıpladı. Kapı Madeleine Greenway'in üzerine kapandı. Kurdeleler çatırdadı, araba ileri atıldı ve Colin yolda uzak bir leke haline gelene kadar yuvarlanıp gidişini izledi.

Asla arkasına bakmadı.

Colin, çanların hâlâ arkasında çaldığını fark edene kadar kalmıştı.

Sonra döndü ve deli gibi kiliseye doğru koşmaya başladı.

Bölüm 23

Uzun, zarif bir kulesi ve inşa edildikten tam bir asır sonra eklenen birkaç yersiz parlak vitray penceresi olan bodur bir taş kiliseydi. Tarafsız bir göz için, hiçbir şey yoktu. Binanın zarif ya da tekil bir özelliği yoktu ama Pennyroyal Green'de yaşayan herkes tarafından çok iyi kullanılıyor ve çok seviliyordu.

Colin kapıları olabildiğince dar bir şekilde iterek açtı ve sessizce içeri girdi.

Kapı biraz gıcırda da, neyse ki kimse dönmedi, çünkü dikkatleri kilisenin önünde ısılt ısılt parlayan güzel insanlarla meşguldü.

Papaz, erkeklerle kadınları ömürleri boyunca birbirine bağlayan eski sözleri söylemeye henüz başlamıştı. En iyi ailelerden gelen, en güzel kıyafetlerini giymiş kadınların, kocalarının, erkek kardeşlerinin ve komşularının üzerinde, Colin'in yüzleri hatırlayabildiğinden beri tanıdığı insanların başlarının üzerinde, Louisa'ya bakmakta olan kardeşi Marcus'u gördü.

Saçları güneş gibi parlıyordu ve yüzü ısılt ısıltı.
Tanrım, çok güzeldi. Louisa kendi ışığını . Onun

Marcus'un ellerindeydi. O zaman henüz karı koca değillerdi. Ama birkaç kelime sonra karı koca olacaklardı.

Colin bir an kapı aralığında durdu, duvara yaslandı ve kalbi o lanet kilise çanının tokmağı gibi göğsünde gümbürdeyerek baktı.

Ve sonra Marcus -belki de kilisede *duran* diğer insanlardan biri olduğu için- onu hissetmiş olmalı ya da Onu gördüm.

Duruşunda ne bir bilgi ne de bir şaşkınlık vardı. Ama Colin oradaki neşeyi gördü. Espriyi. Cesareti.

Ve evet, kardeşinin kara gözlerinden bir parça korku geçtiğini gördü.

Colin kardeşinin bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı. Tanrım, Marcus'un bakışlarında herhangi bir korku görmekten nefret ediyordu.

Papaz konuşmaya devam ederken göz göze geldiler.

Sonra Colin hafifçe başını salladı. Ve Marcus bakarken, kasıtlı olarak, Horace Peele'in oturmakta olduğu arka sıradaki yerini aldı ve Marcus tekrar, kurnazca, yavaşça Louisa'ya döndü.

Mucizevi, gerçekten, sadece kardeşlerin başarabileceği türden bir iletişim. Marcus'a sessizce onay vermişti. Bu sadece Colin kilisedeki hiç kimsenin bu alışverişi tanık olmadığından emindi.

Horace Peele, Colin'in omzuna arkadaşça bir kol attı. Ve ikisi birlikte Colin'in hayatı boyunca sevdiği bir kadının kardeşinin karısı oluşunu izlediler.

Louisa, Colin'in özgür bıraktığı rüya.

Colin, Marcus ve Louisa'nın düğün gününün onun dramatik dönüşüyle ilgili olmasını istemiyordu, ama bir kez fark edildiğinde Eversea Evi'ne dönmek için fark edilmeden kiliseden çıktı. Herkes onu görebilirdi ama burası Pennyroyal Green'di ve bu yüzden imkânsızdı.

Tıraşa ve banyoya ihtiyacı olduğu için özür dileyerek söze başladı ve herkesi güldürdü. tüm dramı hafife aldı ve kaçıışının gazetelerin ve broşürlerin gösterdiğinden çok ama çok daha az heyecan verici olduğunu söyledi.

düğün için acele etmek istedi. O masumdu. Herkese artık her şeyin yolunda olduğuna, özgür olduğuna ve tüm bunların bir hata olduğuna dair güvence verdi.

Elbette tam olarak iyi değildi. Ama olacaktı, bir kez Horace'a sunuldu ve hikayeler uygun yetkililere anlatıldı, bu yüzden tamamen bir yalan değildi.

Sonra Horace Peele'i tanıttı ve olayların son derece kısaltılmış bir versiyonunu anlattı. Horace'la prova ettiği, dirilen bedenleri ve Redmond'ları dışarıda bırakan ve Horace'ın sadece kaybolmuş ve ancak şimdi bulunmuş gibi görünmesini sağlayan versiyon. Ve son olarak, Colin'in Louisa ve Marcus'un düğün hediyelerinin en iyisi olduğu konusunda fikir birliği vardı.

Güzel düğün hediyesine gelince... olağanüstü yorgundu.

Ama o evdeydi. *Evinde*. Üst katta kendisine ait olan rahat bir yatak, isterse sonsuza kadar sıcak suyla doldurabileceği bir küvet, kendisine uyan temiz giysiler ve, ah, harikalar harikası, bir sabun ve tıraş bıçağı vardı. Başka bir deyişle, hayatı birkaç ay önce bıraktığı gibiydi. Bir ömür önce.

Colin odasını buldu, üstünkörü bir şekilde yıkandı ve kıyafetlerini değiştirdi, sonra da yemek için geri döndü.

Annesi, öğle yemeği yerine öğlen yemeği yemeye karar .
Kahvaltı, onun için oldukça moderndi ve şüphesiz misafirlerin sindirimini günlerce etkileyecekti. Burada geleneksel olarak Pennyroyal Green ve herkes düzenli saatlerde düzenli yemek yemeye alışmıştı.

Annesi, o ortaya çıktığında onu uzun süre tutmakla yetindi, gözlerini sildi ve hiçbir şey söylemedi.

Anneler sıradışığıydı. Hem annesi hem *de* Fanchette Redmond.

Colin odanın öbür ucundaki annesine baktı, aktif bir şekilde bir konuğu cezbediyordu ve o da şimdi ona tamamen farklı görünüyordu.
Dış görünüşünde hiçbir şey değişmemişti. Tepesinde tek bir gümüş şerit bulunan zengin siyah saçları, kalp şeklinde Şekilli bir yüz, masmavi gözler. Başka bir deyişle, orta yaşlarında hâlâ güzeldi. İki güzel kızı babaları Yakup'a çok benziyordu, aynı zamanda ona da benziyorlardı. Diğer üç oğlu da babalarına çok benziyordu.
Hem ona hem de Jacob'a çok benziyor.

Ah, ama bir de Redmond'un bir parçası olabilecek, şekil değiştirmiş bir oğul vardı.

Colin annesinin kalbindeki gelgitleri, saklıyor olabileceği şeyleri ve onu şekillendiren güçleri merak ediyordu,
ve Jacob Eversea'nın onun gerçek aşkı olup olmadığını. Ya da Isaiah Redmond'un onun tutkusu olup olmadığını. Ona Isaiah Redmond hakkında soru soracak cesareti bulup bulamayacağını merak ediyordu.

Belki bir gün annesini alıp aşağılarda bir yürüyüşe çıkabilir, zor sorular sorabilir ve cevaplarını bekleyebilirdi. Bir gün tüm bunları bilmek *isteyip istemediğini* kesin olarak bilebilirdi.
cevaplar. Ama bildiği bir şey vardı: her ne olduysa Anne ve babası birbirlerini hâlâ seviyorlardı. Bunu hareket etme ve birbirleriyle konuşma biçimlerinde, hayatlarının ritminde görüyordu.

Aşk sıradışıydı. Daha spesifik olarak: evlilik olağanüstüydü.

Ayrıca, kendi geçmişi göz önüne alındığında, kimseyi yargılayacak konumda da biliyordu.

Tek bir karar verdi: Şimdilik yemek yemek, yıkanmak ve kırık kalbinin üzerine titremekten başka bir şey yapmasına gerek yoktu. Balo salonundaki masalarda tepeleme muhteşem yiyecekler vardı ve bir tabağı doldurup yemek yiyebileceği sakın bir köşe aradı. Huzur içinde hayvan coşkusuyla yemek. Tam yerini bulduğunu düşündü, hizmetçi merdivenlerinin yanında.

Ama Louisa onu buldu.

Onu bu kadar yakından, kanlı canlı görmek şok ediciydi. O kadar güzeldi ki. Uzun zamandır hayalini kurduğu kadın, onun için bir kadından çok bir hayal olmuştu ve bir bakıma her zaman da öyleydi. Bunu bildiği için şimdi biraz utanıyordu. Düşündü ve onu cezalandırdı ve o da onun arkadaşı oldu. Ama birbirleri için yaratılmamışlardı. Ona aşık değildi.

Ve ilk başta, şimdi, birbirlerine ne söyleyeceklerini bilmiyorlardı. Kadın öylece durdu ve ona baktı. Tabağını merdivenlere bıraktı ve ayağa kalkıp onu selamladı.

"Tanrı aşkına, Colin," dedi.

Öyle yaptı ve Louisa onun yanına oturdu. Louisa'nın aklından neler geçtiğini bilmeye cüret edemezdi. Ne kadar garip. Görünüşe göre Rahat ve tanıdıktı ama şimdi ona garip bir şekilde anlaşılmaz geliyordu. Yine de her zaman olduğundan farklı değildi.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi sonunda ona. Bu genellikle kadınlarla başlamak için güvenli bir yerdi.

"Colin..."

Gülümsedi. Onun sesini özlemişti.

"Ve çok mutlu görünüyorsun," diye ekledi aceleyle. "Sen mutlu musun, Louisa?"

Bir an için çaresiz göründü ve ellerini elbisesinin eteğine dayadı. Onun gergin olma şekli.

Onun düğün gününde herhangi bir sancı çekmesini istemiyordu. Elinden gelse ne bir parça pişmanlık ne de tamamen sevinçle ilgili olmayan bir duygu. Yine de, çok iyi bildiği gibi, hayat her zaman istenildiği kadar düzenli değildi. Her ikisinin de iyiliği için elinden geleni yapacaktı.

"Demek istediğim Louisa, hiçbir şey beni seni mutlu görmek kadar mutlu edemez. Ciddiyim. Tüm kalbimle. Ben de aynı şeyi Marcus'a söylemek istiyorum."

Eklemedi *ama sanırım zaten biliyor.*

Louisa bir an için onu kurnazca inceledi ve görünüşe göre bunu kastettiğine karar verdi, çünkü yüzünde yumuşak bir rahatlama vardı. "Seni seviyorum, Colin."

Durakladı. "Biliyorum."

Bu onu biraz gülümsetti. "Düğün günümde kocam birkaç metre ötemde dururken başka bir adama bunu söylemek korkunç bir şey mi?"

"Oldukça cesursunuz. Bence çok modern. Ama ne demek istediğini anlıyorum Louisa."

Tekrar gülümsedi, sıcak ve hüzünlü bir şeydi bu ve hiçbir şey söylemedi.

Colin iki kişiden "seni seviyorum" duymanın ironisinin farkındaydı. ve asla birlikte olamayacağını biliyordu.

de.

Ona Marcus'u sevip sevmediğini sormadı. Bildiği ve onun da bildiği şey, Marcus'un Louisa'yı kendisinin bir şekilde sevdiğiydi, çünkü Marcus Louisa'ya, Louisa da Marcus'a daha uygundu. Marcus Louisa'yı da Madeleine'i sevdiği gibi seviyordu: sarsılmaz, ruhunun derinliklerine işleyen bir kesinlikle.

Eğer Louisa şimdi Marcus'u sevmiyorsa... bu sadece zaman. Ama sonra kocasına ve Colin onun yüzünü gördü... Colin onun Marcus'u zaten sevdiğinden şüpheleniyordu, bunu bilmese bile. Onlar birbirleri için yaratılmışlardı.

"Biz birbirimize uymuyoruz Colin," diye başladı çekingen bir tavırla. "Sen ve ben. Bu şekilde değil."

Bunu *açıklamasına* gerek yoktu. "Biliyorum." Bunun en centilmen yanıt olmayabileceğini çok geç fark etti.

Garip bir an geçti.

"Gururun incindi mi?" diye fısıldadı. Sanki bir arkadaşına sır verir gibi.

"Biraz," diye itiraf etti.

"Benimki de öyle," diye itiraf etti.

Güldüler. Acı tatlı ama çok komikti ve hoş bir rahatlamaydı.

"Hayatta olduğun için son derece mutluyum," dedi ona, daha hafif bir sesle. "Ve yakında dünyanın gözünde özgür ve masum olacaksın."

"Bu ikimiz için de geçerli. Git bir gelin ol Louisa, diğer konuklarla konuş ve kocanın koluna gir. Ben yemek istiyorum."

ve çok iyi yıkanıp tekrar bir insan ol. Ailemize hoş geldin. Bir Eversea olmana sevindim."

Kardeşi olarak buna hakkı olduğu için Louisa'yı yanağından öptü, öpücük hatırladığı kadar yumuşaktı. Ve eğer Pennyroyal Green'deki işgüzarlardan herhangi biri görüp de Pennyroyal Green'de bir sürü işgüzar vardı. -Onları görmezden geldi. Tanrı konuşacak bir şeyleri olmamasını yasaklamıştı ve Colin Eversea artık hayatta olduğuna göre konuşacak çok şeyleri olacaktı.

Ayrılmadan önce söyleyeceği bir şey daha vardı ve ayağa kalkarken fısıldadı: "Seni gördüm Colin. Kiliseye girdiğinde."

Biraz gülümsedi. "Güzel," dedi nazikçe. Onun kendi seçimini yapmasından memnundu.

Ve sonra Louisa'nın güzel, mutlu ve onun için yanlışı olan kocasına katılmak üzere uzaklaşmasını izledi.

Oh, olsun.

Colin merdivenlere yaslandı ve bir an için kendine acımaya başladı. Artık aşkın gerçekte ne anlama geldiğini bildiğine göre, Louisa ve Marcus gibi asla mutlu olamayacağından şüpheleniyordu. Kalbinde Madeleine Greenway şeklinde bir delik varken asla.

Ah, peki, diye düşündü alicenapça. Belki de kaderinde için mutlu olmak vardı. Colin Eversea'nın bu kadar cömert bir ruha sahip olabileceğini kim düşünebilirdi ki? Bu düşünce karşısında kendi kendine sessiz, ironik bir kahkaha attı.

Bir keresinde Madeleine'e söylediği gibi: *hayat bazen şeytanın ta kendisi olabiliyordu.*

Madeleine gemiler hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu ama bu geminin denize dayanıklı olduğu söyleniyordu. Devasa yelkenleri sert bir rüzgârda şişiyor ve kırılıyordu ve genel olarak çapasından kurtulup gitmek için sabırsızlanıyor gibiydi.

O da onayladı.

Yine de, bu gemiyi görmenin bile kalbini o yelkenler gibi dolduracağını düşünebilirdi. Bunun yerine, kalbi bir çapa gibi hissetmeye devam etti.

Bir bavul -artık tüm hayatı tek bir bavula sığıyordu- yüklenmeyi bekliyordu ve diğer heyecanlı yolcular etrafını sararken rıhtımda durdu, insanlar ziyarete ya da tamamen yeni bir hayata doğru yola çıkıyorlardı. Amerika'ya. Gemide geçireceği haftaları düşündü; bu haftalar boyunca bu insanları tanıyabilir ya da içine kapanabilirdi. Meraklı bakışlar ama düşmanca olmayan bakışlar ona doğru kaydı. *Baktı* Saygıdeğer. Yalnızdı, bu alışılmadık bir durumdu ve muhtemelen Şüpheliydi ama açık denizler toplumun katı kurallarını gevşetme eğilimindeydi ve görgüsü, zarafeti ve dul bir kadın olarak anaç statüsü şüphesiz gerisini halledecekti. Arkadaş edinecekti. Arkadaş *istiyordu*.

Madeleine kendi kendine yarı gülümsedi. Bu insanlardan herhangi biri, bir çatı katında kaçak bir kadınla geçirdiği özellikle cinsel içerikli bir geceden haberdar olabilir miydi? suçluydu ve Colin Eversea'yı severek nasıl yeniden kendisi oldu. Gözlerini kalabalıktan kaydırđı ve denizi izlemeye başladı o geminin büyük pruvasının altında dalgalanıyordu. Ama deniz, fırtınalı gökyüzünün rengindeki gözleri çağırıştırıyordu, bu yüzden başını salladı Bunun yerine boş mavi gökyüzüne karşı yayılan yelkenlere doğru geri döndü.

Sussex, Colin, Colin'in gözleri ve "Seni seviyorum" sözleri tamamen geride kaldığında muazzam, tarifsiz bir rahatlama hissetmişti ve o arabada tek başına, sanki hayatıyla kaçmış gibi, hıçkırıkları Colin'in sesini bastırabilecekmiş gibi hıçkıra hıçkıra ağlamıştı,

Onu terk ettiğinde yüzünde beliren ifadeyi hafızasından sonsuza dek . Bu rahatlamaya bir fırsat vermeyi reddetti.

pişmanlığa ya da başka bir şeye dönüşmüştü; haftayı Virginia'daki çiftliğinin parasını ödemek için ihtiyaç duyduğu parayı elde etmeye yönelik kararlı ve aralıksız girişimlerle geçirmişti. Giysilerini rehin bırakmış ve

Croker'a gitmişti. O da 10 bin dolar bağışlamıştı.

pound ödedi ve sonunda çiftliğin son ödemesini yapabildi, ancak Amerika'ya geçişini yapamadı.

Bu yüzden Madeleine şaşırtıcı derecede cesur ve becerikli bir şey yapmıştı. Çok şaşırmış bir şekilde Fanchette Redmond'u aradı. ve yol parasını ödemesini istedi. Tam olarak şantaj sayılmazdı ama Bayan Redmond sırların gücüne belki de herkesten daha çok saygı duyuyordu. Ve elbette Isaiah onun harçlığını geri verdiğinden beri, Fanchette Redmond, kendisi hakkında hassas bilgilere sahip olan birine Amerika'ya gitmesi için para ödemenin akıllıca olduğunu gördü.

Birden kolunda, elbisesinin kolunun biraz yukarı kalktığı yerde nemli ve sıcak bir şey hissetti. Başını aşağıya çevirdi ve köpek Snap'in orada olduğunu gördü. Üç bacağının üzerinde dengede durarak ve ona gülümseyerek onu sevgiyle sakızlıyordu.

Madeleine biraz gülümsedi ve elini köpeğin büyük, pürüzsüz kafasında gezdirdi, sonra onun yanından geçerek, eğilip mutlu bir şekilde gülümseyen Horace Peele'e baktı. "Neden, Bayan Greenway!"

"İyi günler Horace. Seni görmek çok güzel. Rıhtımda yürüyüşe mi çıktın?"

"Ben ve Snap, evet, . Yürüyüş için güzel bir sabah. Amerika'ya mı gidiyorsunuz Bayan Greenway?"

"Ben-"

Eli Snap'in kafasında dondu kaldı.

Ve bir anda göğsündeki ağırlık çatırdayarak açıldı ve farkına vardığı bir şey tüylerini diken diken etti. Rıhtım ve Horace Peele gözlerinin önünde yüzüyordu, çünkü gözlerinden yaşlar akıyordu. Ama o da gülümsüyordu ve Horace'ın yüz ifadesine bakılırsa, bu durum onu çok rahatsız etmişti.

Bu... Snap'ti. Mutton Cottage'da ona doğru ilk fırladığında ondan dehşete düşmüştü. Ve aynı şekilde, aşk da ona doğru savrulmuştu ve ondan kaçtığı için rahatlamıştı, çünkü onu dehşete düşürmüştü. Ama korkacak bir şey yoktu ve bundan kaçamazdı, gerçekten.

Çünkü onu ve Colin'i artık her yere yanında taşıyordu.

Eski bir korku onu Sussex'ten uzaklaştırmıştı. Ama artık hayatında yeri yoktu. Şimdi aşk onu ayağa kaldırıyordu ve tek umudu çok geç olmamasıydı.

"Hayır, Horace. Görünüşe göre Sussex'e gidiyorum."

Uyumuyordu -evde geçirdiği beş gün boyunca uyku tutmamıştı- bu yüzden Colin ilk çakıl taşının penceresine çarptığını duydu. Küçük bir tıkırtı.

Artık her şeye karşı o kadar tetikteydi ki -aslında uyanıklığın, gemide geçirdiği günlerin miraslarından biri olup olmadığını merak ederek uyanık yatıyordu.

O kadar ki, bunun sadece büyük ve talihsiz bir böceğin ölümünün sesi olabileceğini düşündü. Ama tıkırtılar nispeten eşit aralıklarla gelmeye devam edince, bunun böcekler ya da hatta yağmur olamayacağına karar verdi.

Ve kalbi boğazına kaçtı.

Umut etmekten korkuyordu. Dua edemeyecek kadar gergindi. Bunun yerine harekete geçti: yataktan kaydı, perdeleri araladı ve aşağıya baktı.

Madeleine'in yukarı baktığını görmek için. Aslında gördüğü şey Ağaca karşı karanlıkta soluk bir bulanıklıktan başka bir şey değildi, ama onu pek çok karanlık kapalı alanda görmüştü, bilirdi O soluk bulanıklığı herhangi bir yerde.

Pencereyi yukarı kaydırđı ve yatağına oturmak için geri döndü. Ona ağaçtan bahsetmişti. Bunun için onu biraz uğraştıracığını düşündü.

Bir dakikadan az bir süre sonra, onun parıldama sesini duydu.
-Yapraklar titriyor, dar dallar zıplıyordu ve sonra açık pervazda belirdi ve eteklerine rağmen zarifçe, keskin bir şekilde bacaklarını pervazın üzerinden geçirerek oraya tünedi.

"," dedi.

"Öyle ?" dedi usulca, konuşur gibi. Kalbi göğsünün duvarlarına .
Sadece alçak sesle konuşabiliyordu. "Ne hakkında?"

Eşikte durdu, kollarını dizlerine doladı. Sanki içeri girip girmemeye karar veriyormuş gibi.

"En cesur insan ben değilim."

"*Eminim* bu doğru değildir."

Küçük bir kahkaha attı ve sonra eşikten yere kadar olan yüksekliği ölçmek için aşağıya baktı. Bunu yapmanın güvenli olduğuna karar vererek kendini biraz alçalttı, ardından yolun geri kalanına atladı ve kolayca yere indi.

Gelip yatağının ayak ucuna oturdu. En azından şimdilik, kasıtlı olarak kolunun erişemeyeceğı bir yere oturduğunu fark etti.

Onun konuşmasını bekledi. Kadın kollarını yine dizlerine dolamıştı ve ona değil, tezgâha bakıyordu.
Yüzü ışık ve gölgelerden oluşuyordu; elbisesi karanlıktı. O biraz kaşlarını çattığını görebiliyordu.

"Louisa'yla evlenmedin mi?" diye sordu sonunda usulca.

Eversea'daki evde, onun yatağında oturduğu ve Louisa'nın evde olmadığı düşünülduğünde, bu bir sorudan çok bir ifadeydi.

"Şey, hayır. Seninle evleneceğim," dedi makul bir şekilde.

Kadın sessizdi.

"Pekâlâ, o zaman," diye kabul etti.

O da buna güldü. "Korkma, Mad." Başını

kaldırdı. "*Ben-*"

"Öylesin. Ben de öyleyim, ama bu beklenen bir şey, çünkü ben korkunç bir korkağım."

Bunu söyledi çünkü kızın öfkeyle onu savunmaya geçeceğini biliyordu. "Sen belki de var olan en cesur, en mükemmel adamsın Colin Eversea."

Şimdi bu gerçekten komikti ve adam tekrar güldü ve kız çılgınca bir susturma sesi çıkardı.

"Belki de *senin* için mükemmeldir. Öp beni, Mad."

Buna mecbur kaldı, biraz beceriksizce öne doğru eğildi ve yumuşak ağzını hafifçe onunkine bastırdı. Dudakları gece havasından dolayı serindi ama adam onu çabucak ısıtacaktı.

İç çekti ve yanağını onunkine bastırarak sıcaklığının içine sızmasına izin verdi. Onu içine çekti. *Ah, Madeleine.*

"Louisa'ya ne oldu?" diye fısıldadı yanağına doğru. Vücudunu biraz daha yaklaştırdı.

"Umurunda mı?"

Sonra arkasına yaslanıp omuz silkti ve adamın omzunun ötesinde bir yere baktı.

"Louisa beni canlı gördüğüne çok sevindi. Marcus ile evli. Birlikte çok mutlu olacaklarına inanıyorum ve hayatımın geri kalanını seninle geçireceğimi bilmek dışında hiçbir şey beni bunu bilmekten daha mutlu edemez."

Bunu bir sessizlik oldu.

"Onu seviyor musun?" diye sordu ve bu geçici bir soru değildi. "Evet."

Madeleine geri çekilmeye başladı ama o buna izin vermeyecekti. Kolları onu sardı ve sıkıca tuttu.

"Onu gençlik anılarımı sevdiğim gibi seviyorum. Ya da kız kardeşlerim Genevieve'i, Olivia'yı ya da... 'Hayır, onu sevmiyorum Mad,' demeyecektim çünkü bu doğru değil ve sana asla yalan söylemeyeceğim. Ama görmüyor musun? *Sen* benim... kalbimin ta kendisisin. Sen benim için aşksın. Ben Sana aşığım. Sensiz yaşayamam. Tanrı aşkına, beni böyle konuşturma. Romantik bir aptal gibi. Anlıyor musun? Bana anladığını söyle."

O güzel gülümsemesiyle gülümsedi. "Anlıyorum."

Ve göğsünde evrendeki tüm neşenin açığa çıktığını hissetti.

"Burada, Sussex Downs'da evlilik hayatını seveceğini düşünüyor musun Madeleine? Bir çiftlikte?"

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe.

Biraz gülümsedi. "Sanırım bu kadarı yeterli olacak."

"Deneyeceğim," diye ekledi .

"Asla sıkılmayacağız," diye söz verdi ona, aynı hızla. "Hayır," diye kabul etti, biraz endişelenmeden değil.

"Belki de on yıl kadar sonra daha da ağırbaşlı olacağız."

Uzun, derin bir nefes aldı ve nefesini verdi.
Cesaret. "Seninle olduğum sürece ne yetiştirdiğimiz önemli değil."

Bunu söylerken gözlerini kaçırmıştı. Bir önsezinin ardından, Colin elinin tersini kızın yanaklarına dokundurdu ve kızarmasının sıcaklığını hissetti. Kelimeleri oldukça aceleyle söylemişti. Cesur kız.

Kadın tekrar ona baktı ve adam çenesini eliyle kavradı.

"Kesinlikle," dedi kararlılıkla. Neredeyse onun kadar korkmuş olsa da, bundan sonra onun için cesur olacaktı. Yapacaktı
Onu bütün günleri boyunca korudu, böylece hiçbir şeyden korkmadı.
ve bir daha asla yalnız kalmayacaktı. Onu bir kahraman yapmıştı.
Hayatının geri kalanında her gün onun için bir kahraman olacaktı.

Başı dönüyordu, Madeleine'le sonsuza dek birlikte olma fikrinin verdiği mutluluktan başı dönüyordu.

"Seni seviyorum Colin," dedi. "Sen benim de kalbimsin, biliyorsun."

"Ah, çok iyi," dedi memnuniyetle. "Ve *ne* kadar sevdiğimi göstermek için sonsuz sayıda yol biliyorum, eğer merak ediyorum."

"Şimdi başlayın lütfen," diye emretti.

Bir emre itaatsizlik etmek onun için çok uzaktı. Onu kollarının arasına aldı ve göstermeye başladı.

Teşekkür

Avon Books/HarperCollins'te bana kendimi çok iyi hissettiren ve takdir eden nefes kesici derecede başarılı tüm insanlara, özellikle de keskin ve sevimli editörüm May Chen'e; bitmek bilmeyen mizah ve arkadaşlık için Karen, Melisa ve Toni'ye; ve son olarak, ama *asla* en az değil, başıma gelen en güzel şeylerden biri olmaya devam eden yetenekli menajerim Steve Alexrod'a en derin minnettarlığımı sunarım.

Yazar Hakkında

San Francisco Körfez Bölgesi doğumlu JULIE ANNE LONG aslında büyüdüğünde bir rock yıldızı olmayı hedefliyordu (ve bunu kanıtlamak için dolabının arkasına doldurulmuş gitarları ve püsküllü kıyafetleri var), ancak yazmak her zaman ilk aşkı oldu.

Akademik kariyerine Gazetecilik başladı, ta ki Yaratıcı Yazarlığın özgür ruhuna daha uygun olduğunu fark edene kadar. hayal gücü ve aşırı gelişmiş kapris duygusu.

Rutubetli, yapış yapış kulüplerde gitar çalmak nihayet "cazibesini" yitirdiğinde Julie, bir grupta olmanın en iyi yanlarını, yani dramı, tutkuyu ve asi saçlı erkekleri romanlarına dahil edebileceğini ve aynı zamanda tarih ve araştırma sevgisini de tatmin edebileceğini fark etti. O zamandan beri

Daha sonra kitapları RITA®, *Romantic Times* Reviewer's Choice, Holt Medallion gibi ödüllere aday gösterilmiştir, Bookseller's Best ve The Quills gibi kitapların eleştirmenlerinin "göz kamaştırıcı", "parlak" ve "anlatması imkansız" gibi ifadeler kullandıkları bilinmektedir.

onları tarif ederken "aşağı". Julie'yi www.julieannelong.com, www.julieannelong.typepad.com veya www.myspace/julieannelong adreslerinde ziyaret edebilirsiniz.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarları hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

[Julie Anne Long](#) tarafından

ZEVKİN TEHLİKELERİ

Eğer bu kitabı beğendiyseniz,

Bunları Okuduğunuzdan Emin Olun Diğer
AVON ROMANTİK HAZİNELER

Julianne MacLean tarafından yazılan EN ÇILGIN HAYALLERİMDE

JUST WICKED ENOUGH *by Lorraine Heath* THE

SCOTTISH COMPANION *by Karen Ranney*

UNTOUCHED *by Anna Campbell*

Bir Dükün Büyülü Yolları *Laura Lee Guhrke*

Çok Yakında

Kathryn Caskie tarafından yazılan BİR PRENSE NASIL TEKLİF EDİLİR?

Copyright

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ZEVKİN TEHLİKELERİ. Telif hakkı © 2008 Julie Anne Long'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik ya da mekanik, şu anda bilinen ya da bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde ya da herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz ya da bu sisteme sokulamaz.

ePub baskısı Aralık 2007 ISBN 9780061749285

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
Seviye 13, 201 Elizabeth Caddesi
Sydney, NSW 2000, Avustralya
<http://www.harpercollins.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20th Floor
Toronto, ON, M4W, 1A8, Kanada
<http://www.harpercollins.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Road
Londra, W6 8JB, Birleşik Krallık
<http://www.harpercollins.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.

195 Broadway
New York, NY 10007
<http://www.harpercollins.com>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

